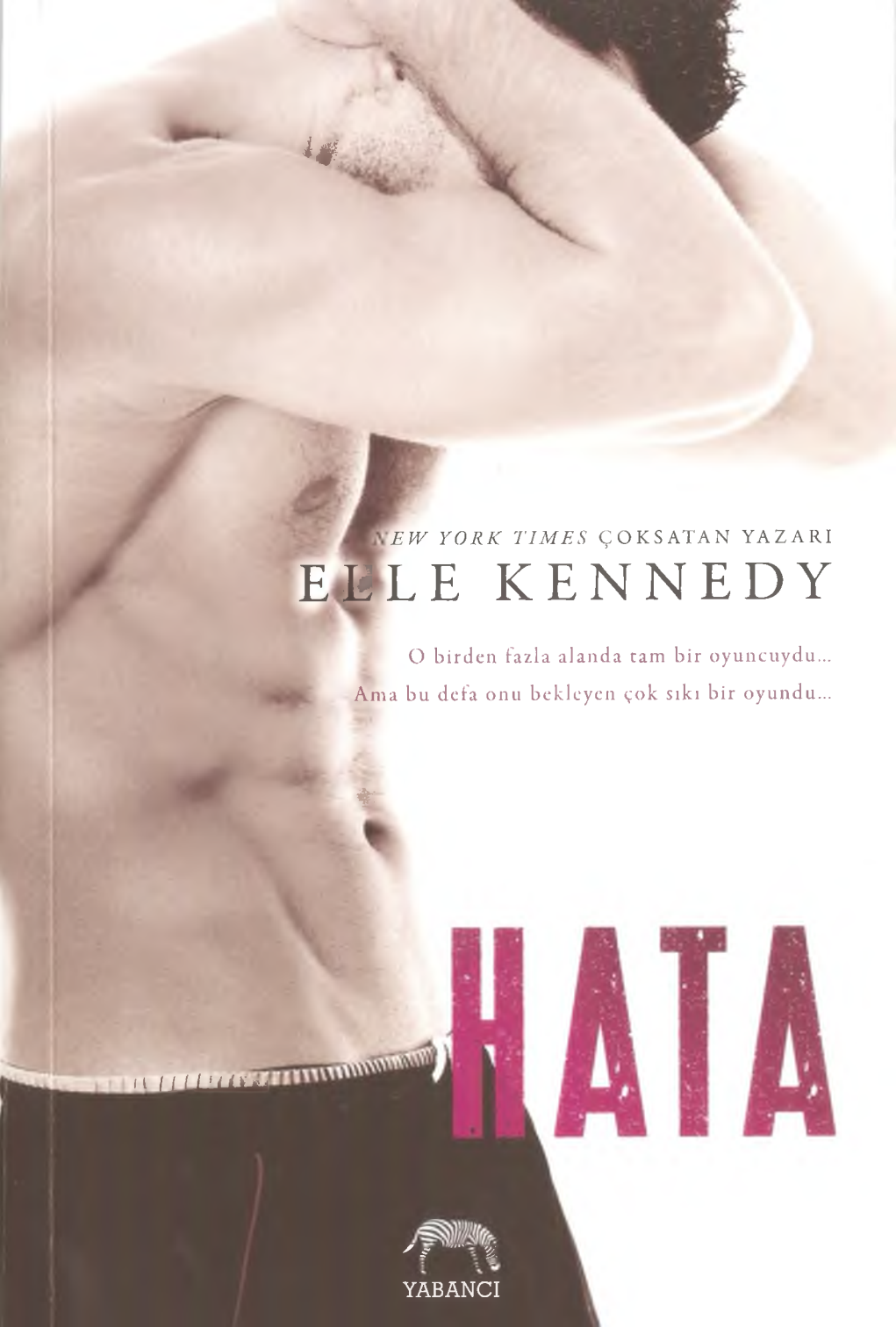

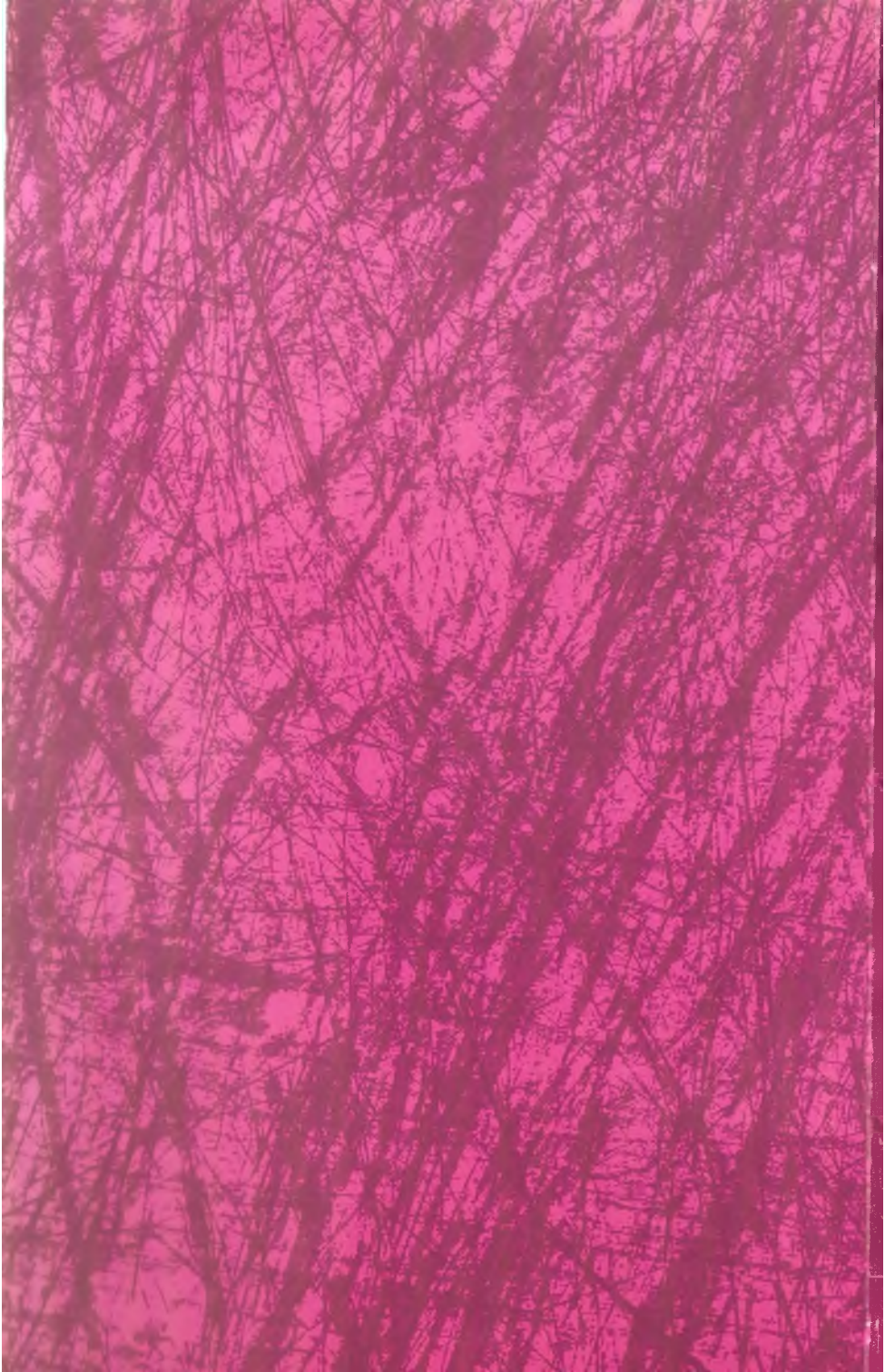
NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

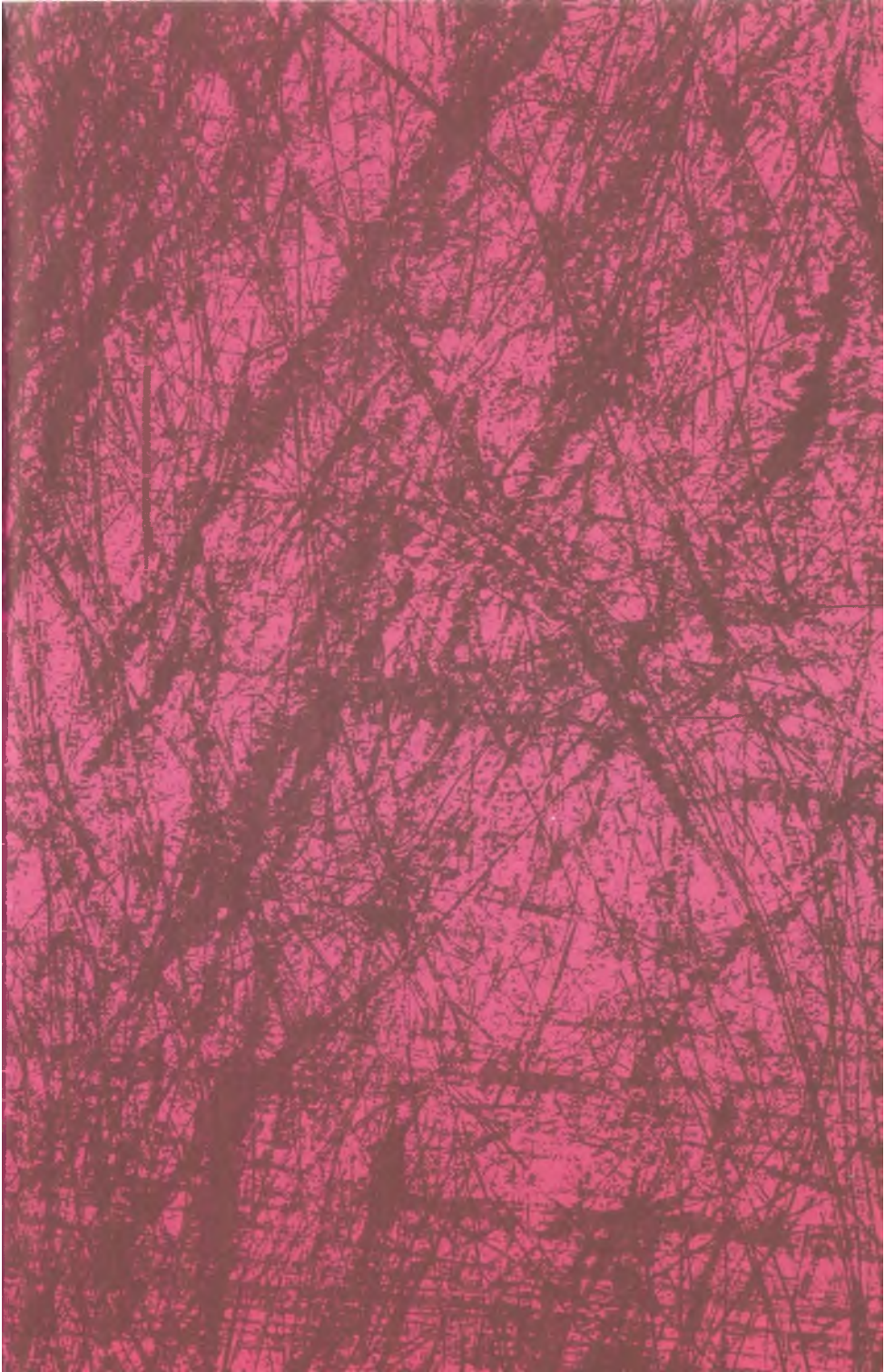
ELLE KENNEDY

O birden fazla alanda tam bir oyuncuydu...
Ama bu defa onu bekleyen çok sıkı bir oyundu...

HATA

YABANCI

HATA

Hata

Özgün Adı | *The Mistake*

Elle Kennedy

YABANCI

Yayın Yönetmeni | Tuğçe Nida Sevin
Yayına Hazırlayan | Tuğçe Nida Sevin
Düzelti | Gizem Sert
Kapak Uygulama ve Sayfa Düzeni | Aslıhan Kopuz
Kapak Görseli | Sarah Hansen, Okay Creations

1. Baskı, Ağustos 2016, İstanbul
ISBN: 978-605-9585-01-9

Türkçe Çeviri © Tuba Özkat, 2016
© Yabancı Yayınları, 2016
Copyright © Elle Kennedy, 2015

Sertifika No: 11407

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.
Bu eser Kayı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciyayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

ELLE KENNEDY

HATA

Çeviren
Tuba Özkat

1

Logan

Nisan

En yakın arkadaşınızın kız arkadaşını arzulamak boktan bir şeydi.

Öncelikle, gariplik faktörü diye bir şey vardı. Yani, gerçekten boktan şekilde garip. Bütün erkekler namına konuşamam ama hiçbir erkeğin, yatak odasından çıktığı sırada, bütün geceyi en yakın arkadaşının kollarında geçirmiş olan hayallerinin kızıyla çarpışmak istemediğinden oldukça emindim.

Sonra tabii bir de şu kendinden nefret etme kısmı vardı. Bu garanti çünkü en yakın arkadaşınızın hayatının aşkıyla ilgili fanteziler kurarken kendinizden nefret etmemek biraz zordu.

Şu anda, kesinlikle gariplik kazanıyordu. Görüyorsunuz ya, gerçekten ince duvarları olan bir evde yaşıyordum, bu da Hannah'nın ağzından çıkan her nefes nefese iniltiyi duyabildiğim anlamına geliyordu. Her nefesini, her iç geçirişini. Bir türlü düşünmeyi bırakamadığım kız başka birisi tarafından becerilirken duvara çarpan yatak başının her darbesini.

Eğlenceli zamanlardı yani.

Yatağımda sırtüstü uzanıp tavana baktım. Artık iPod'umdaki listeye bakıyormuşum gibi bile davranmıyordum.

Diğer odadaki Garrett ve Hannah'nın sesini boğma niyetiyle kulaklıklarımı takmış olsam da, hâlâ *oynata* basmamıştım. Sanırım bu akşam kendime işkence etme modundaydım.

Bakın, salağın teki değildim. Onun Garrett'a âşık olduğunu *biliyordum*. Garrett'a nasıl baktığını ve birlikte nasıl olduklarını görüyordum. Artık neredeyse altı aydır birlikteydiler ve gezegenin en kötü arkadaşı, yani ben bile, birbirleri için kusursuz olduklarını inkâr edemezdim.

Tabii ki Garrett mutlu olmayı hak ediyordu. Kendini beğenmiş piçin biri ayaklarına yatıyordu ama işin aslı, herif tam bir azizdi. Birlikte kaydığım en iyi orta alan oyuncusu ve tanıdığım en iyi insandı. Kadınlardan hoşlandığımdan emin olduğum için söylemekten çekinmiyordum, eğer karşı takıma oynuyor olsaydım, Garrett Graham'ı sadece becermezdim, onunla *evlenirdim*.

Bunu trilyon kat zorlaştıran da buydu zaten. İstediğim pilice çakıyor diye heriften nefret bile edemiyordum. İntikam fantezim falan yoktu çünkü Garrett'tan nefret etmiyordum, azıcık bile.

Bir kapı gıcırdayarak açıldı ve koridorda ayak sesleri yankılandı. Garrett ya da Hannah'nın kapımı çalmaması için Tanrı'ya dua ettim. Aslında ağızlarını da açmasalar iyi olurdu çünkü şu anda seslerini duymak sadece moralimi daha çok bozardı.

Neyse ki kapıma gürültüyle vuran kişi diğer ev arkadaşım Dean'di, davet edilmeyi bile beklemeden içeri dalıverdi. "Bu akşam Omega Phi'de parti var. Var mısın?"

Yatağımdan *acınası* diyebilmenizden daha hızlı fırladım çünkü şu anda bir parti kulağa felaket ötesi harika bir fikir gibi geliyordu. Sarhoş olmak kesinlikle Hannah'yı düşünmemi kesmemin sağlam bir yoluydu. Aslında, yok ya, **sarhoş olmak** *ve* birini aklını uçuruncaya kadar becermek **istiyordum. Böylece, eğer** bu aktivitelerden herhangi biri

Hannah'yı düşünmeme amacımda bana yardım etmezse, yedekte bir diğeri olabilirdi.

"Hem de nasıl," diye yanıtladım. Bir tişört aramaya başlamıştım bile.

Temiz bir tişörtü kafamdan geçirdim ve sol kolumdan gelen sızıyı dikkate almadım. Geçen haftaki şampiyonluk maçında aldığım kemik sarsan perdeleme yüzünden hâlâ bok gibi acıyordu. Ama çarpmaya kesinlikle değmişti; peş peşe üçüncü yıl, Briar hokey takımı bir Frozen Four* galibiyeti daha almıştı. Sanırım buna üst düzey Hat Trick** diyebilirsiniz ve ben de dâhil bütün oyuncular üçüncü defa ulusal şampiyon olmanın ödülünü hâlâ topluyorduk.

Savunmada oynayan dostum Dean, buna PÖV'ün Zaferi diyordu: partiler, övgüler ve vajinalar.

Durum için oldukça adil bir değerlendirmeydi, çünkü büyük zaferimizden beri üçünü de bolca yaşayıp duruyordum.

Tişörtümün üzerine siyah bir kapüşonlu giyip fermuarını çekerken ona, "İçmeyip şoförlük yapacak mısın?" diye sordum.

Arkadaşım homurdanarak güldü. "Cidden az önce bana bunu mu sordun?"

Gözlerimi devirdim. "Doğru. Ne düşündüysem?"

Dean Heyward-Di Laurentis'in bir partide ayık kaldığı zaman, *hiçbir* zamandı. Herif ne zaman evden ayrılsa balık gibi içiyor ya da uçurtmadan daha yükseğe uçuyordu. Ayrıca bunun buz üzerindeki performansını etkilediğini düşünüyorsanız, bir daha düşünün derim. Geçmişteki Robert Downey Jr. gibi parti yapabilen ve yine de, bir şekilde günümüzdeki Robert Downey Jr. kadar başarılı ve saygıdeğer olan nadir yaratıklardan biriydi.

---

* Ulusal Üniversite Spor Birliği'nin düzenlediği Erkek Buz Hokeyi Şampiyonası'nın yarı final ve final maçlarına verilen ortak isim.

** Sporda peş peşe üç sayı yapılmasıdır. *–çn*

Dean, "Merak etme, şoförlüğü Tuck yapacak," dedi. Diğer ev arkadaşımız Tucker'dan bahsediyordu. "Hafif siklet, hâlâ dün yüzünden akşamdan kalma. Araya ihtiyacı olduğunu söyledi."

Doğru, onu suçlamıyordum. Sezon sonu antrenmanları birkaç hafta daha başlamıyordu ve hepimiz bu kısa zamanın tadını biraz fazla çıkarıyorduk. Ama Frozen Four girdabına kapıldıysan bu olurdu. Geçen yıl kazandıktan sonra iki hafta sarhoş gezmiştim.

Sezonun kapanmasını dört gözle beklemiyordum. Formda kalmak için gereken dayanıklılık, kondisyon ve sıkı çalışma yorucuydu ama aynı anda on saatlik mesaide çalışıyorsanız daha da yorucu oluyordu. Gerçi bir seçim şansım yoktu. Antrenmanlar önümüzdeki sezon için gerekli hazırlıktı ve işe gelince, şey, ağabeyime bir söz vermiştim. Ne kadar canımı sıkıyor olsa da, sözümden dönemezdim. Anlaşmanın bana düşen kısmını yapmazsam, Jeff derimi diri diri yüzerdi.

Dean'le birlikte alt kata indiğimizde o akşamki şoförümüz bizi bekliyordu. Kızıl kahverengi sakalı Tucker'ın bütün yüzünü yutuyor, ona kurt adam havası veriyordu ama geçen haftaki partilerden birinde tanıştığı bir hatun ona bebek yüzlü olduğunu söylediğinden beri bu yeni görünüşü denemeye kararlıydı.

Kapıdan dışarı çıkarken Dean neşeyle, "O Yeti sakalının seni daha erkeksi göstermediğini biliyorsun, değil mi?" dedi.

Tuck omzunu silkti. "Aslında ben haşin olmak için yapıyordum."

Kıs kıs güldüm. "Pekâlâ, öyle de göstermiyor Bebek Yüz. Deli biliminsanı gibi görünüyorsun."

Kamyonetimin sürücü kısmına doğru yönelirken ortaparmağını kaldırdı. Ben yolcu koltuğuna geçerken, Dean

biraz temiz hava istediğini söyleyerek kasaya tırmandı. Bence sadece rüzgârın saçlarını kızların iç çamaşırlarını düşüren şekilde, seksice dağıtmasını istiyordu. Bilginiz olsun; Dean mide bulandıracak şekilde gösterişçiydi. Ama ayrıca model gibi görünüyordu, belki de o yüzden gösterişçi olmasına izin vardı.

Tucker motoru çalıştırdı ve yola koyulmak için sabırsızlanarak parmaklarımla bacağıma vurdum. Öğrenci birliği sistemindeki birçok öğrenci elitist tavırlarıyla tepemi attırırdı ama bunu görmezden gelmeye hevesliydim... lanet olsun, çünkü eğer parti vermek olimpiyat sporu olsaydı, Briar'daki her erkek ve kız öğrenci birliği evleri altın madalyalı olurdu.

Tuck araç yolundan geri geri çıkarken, bakışlarım Garrett'ın siyah cipine odaklandı. Sahibi geceyi gezegendeki en havalı kızla geçirirken, cip park yerinde pırıl pırıl duruyordu ve...

Yeter. Hannah Wells'e olan bu takıntı cidden aklımı bulandırmaya başlıyordu.

Birini yatağa atmam gerekiyordu. En kısa zamanda.

Tucker Omega Phi'ye doğru sürerken dikkat çekecek kadar sessizdi. Kaşlarını da çatıyor olabilirdi ama birisi Hugh Jackman'ın vücudundaki bütün tüyleri tıraşlayıp Tuck'ın suratına yapıştırdığı için söylemesi zordu.

Umursamazca, "Bu sessizlik de ne?" diye sordum.

Bakışlarını bana çevirerek somurttu, sonra yeniden yola döndü.

"Hadi ama ya. Sakalınla ilgili söylediğimiz haltlar yüzünden mi bu?" İçimden bir bıkkınlık geçti. "Çünkü bu *Aptallar İçin Sakallar* kitabının ilk bölümünde var dostum. Eğer dağ adamı gibi sakal bırakırsan, arkadaşların seninle alay eder. Bölümün sonu."

"Sakaldan değil," diye homurdandı.

Alnım kırıştı. "Tamam. Ama bir şeye tepen *atmış*." Cevap vermediğinde daha çok üsteledim. "Senin derdin ne?"

Kızgın gözleri benimkilerle buluştu. "Benim mi? Hiçbir şey. *Senin*? O kadar çok ki nereden başlayacağımı bilmiyorum." Sessizce sövdü. "Bu bokluğa son vermen lazım dostum."

Şimdi samimi şekilde kafam karışmıştı çünkü son on dakikada yaptığım tek şey, partiyi dört gözle beklemekti.

Tucker yüzümdeki ifadeden kafa karışıklığımı fark etti ve merhametsiz bir tonla açıkladı. "Hannah'yla olan bu şeyi."

Omuzlarım kasılsa da, ifadesiz duruşumu korumaya çalıştım. "Neden bahsettiğini hiç bilmiyorum."

Aha, yalan söylemeyi seçmiştim. Aslında benim için yeni bir şey değildi. Briar'a geldiğimden beri tek yaptığım yalan söylemek gibiydi.

Kaderimde kesinlikle NHL var. Tamamen profesyonel olmak!*

Yaz tatilimi babamın dükkânında tamirci olarak çalışarak *geçirmeyi seviyorum. Harika cep harçlığı!*

Hannah'yı arzuluyor falan değilim. O en iyi arkadaşımla çıkıyor!

Yalanlar, yalanlar ve daha fazla yalanlar, çünkü bu örneklerin her birinde, gerçek tam anlamıyla kötüydü ve istediğim son şey, dostlarımın ve takım arkadaşlarımın bana acıması olurdu.

Tucker sertçe, "Saçmalıklarını G'ye sakla," diye karşılık verdi. "Bu arada, şu çifte kumru halleriyle dikkati dağınık olduğu için şanslısın, çünkü eğer olmasaydı... Nasıl davrandığını kesinlikle fark ederdi!"

"Öyle mi? Nasıl davranıyormuşum?" Sesimdeki sertliği ya da çenemin savunmacı bir şekilde kasılmasını engelleyemedim. Tuck'ın Hannah'ya karşı hislerim olduğunu bilmesinden nefret ettim. Bunca aydan sonra en sonunda

* Ulusal Hokey Ligi. –*çn*

konuyu açmaya karar vermiş olmasından daha çok nefret ettim. Niye peşini bırakamıyordu ki? Birisi bana müdahalede bulunmadan da durum yeterince boktandı.

"Ciddi misin? Senin için liste yapmamı mı istiyorsun? Olur." Gözlerinden karanlık bir bulut geçtikten sonra kendimi suçlu hissettiğim her kahrolası haltı sayıp dökmeye başladı. "Ne zaman ikisi bir odaya girse sen gidiyorsun. Hannah yatıya kalınca yatak odanda saklanıyorsun. Eğer aynı odadaysanız, kimsenin bakmadığını düşündüğün zamanlarda gözlerini ona dikip bakıyorsun. Sen..."

"Tamam," diyerek araya girdim. "Anladım."

Tucker, "Ayrıca şu erkek orospuluğuna da hiç başlamayayım," diye homurdandı. "Hep çapkın falandın ama dostum, bu hafta beş piliç götürdün."

"Yani?"

"Yanisi bugün *perşembe*. Dört günde beş kız. Hesabı yap John."

Siktir. İlk adımla hitap etmişti. Tucker bana sadece *gerçekten* tepesini attırdığımda John derdi.

Ama şimdi o da *benim* tepemi attırıyordu, o yüzden ben de ona ilk ismiyle karşılık verdim. "Bunda ne sorun var *John*?"

Aynen, ikimiz de John'duk. Sanırım kan yemini etmeli ve bir kulüp falan kurmalıydık.

"Yirmi bir yaşındayım," diyerek sinirli bir şekilde devam ettim, "seks yapmaya hakkım var. Hayır, seks yapmalıyım çünkü üniversite tamamen bununla ilgili. Eğlenmek, hatunlarla düşüp kalkmak ve gerçek hayata atılıp hayatın boka dönmeden önce keyfini çıkarmak."

"Cidden bütün bu ilişkiler sadece üniversite deneyimine giriş yöntemiymiş gibi mi davranmak istiyorsun?" Tucker başını iki yana salladı, sonra soluğunu bıraktı ve ses tonunu yumuşattı. "Milletle yatarak onu sisteminden

atamazsın dostum. Bu akşam yüz tane kadınla yatabilirsin, yine de bir fark olmaz. Hannah'yla bir şey olmayacağını kabul edip yoluna bakman lazım."

Kesinlikle haklıydı. Kendi saçmalığımda yuvarlanıp durduğumun ve kafamı dağıtmak için sağda solda hatunları götürdüğümün fazlasıyla farkındaydım.

Ayrıca kendimden geçene kadar parti yapmaya son vermem gerektiğini de biliyordum. Bir şeyler olabileceğine dair ufacık umut ışığını bırakmam ve hiçbir şey olmayacağını kabul etmem gerektiğini de biliyordum.

Belki yarın başlardım.

Bu akşam mı? Baştaki planıma sadıktım. Kafayı bulacaktım. Biriyle yatacaktım. Diğer her şeyin canı cehennemeydi.

Grace

Üniversitedeki ilk yılıma bakire olarak başlamıştım.

Bitirirken de öyle olacağımı düşünüyordum.

B-Kulübü'nün tescilli üyesi olmakta bir sorun olduğundan falan değildi. On dokuzuma girmek üzereysem ne olmuştu yani? Kız kurusu değildim sonuçta ve kesinlikle hâlâ el değmemiş bir zarım var diye sokağın ortasında üzerime katran dökülüp kuş tüyüne bulanacak değildim.

Ayrıca, bu yıl bekaretimi kaybetme fırsatı elde edememiş falan değildim. Briar Üniversitesi'ne geldiğimden beri, en yakın arkadaşım beni sayabileceğimden daha çok partiye sürüklemişti. Çocuklar benimle flört ediyordu, elbette. Birkaçı doğrudan beni ayartmaya çalışmıştı. Hatta

bir tanesi bana penisinin fotoğrafını yollayarak, *"Tamamen senin bebeğim,"* yazmıştı. Bu... iyiydi, çok iğrençti ama eğer ondan gerçekten *hoşlanıyor* olsaydım, hareketinden dolayı gururum okşanabilirdi herhalde? Yani belki?

Ama o çocuklardan hiçbiriyle ilgilenmedim. Ve ne yazık ki, gözüme kestirdiklerimin hiçbiri de benden tarafa hiç bakmadı bile.

Bu akşama kadar.

Ramona bu akşam bir öğrenci birliği partisine gideceğimizi duyurunca, birisiyle tanışacağıma dair umudum falan yoktu. Ne zaman bu birlik partilerine gitsek, çocuklar benimle sadece tatlı tatlı konuşmaya ve Ramona'yla da öpüşmeye çalışıyor gibiydiler. Ama bu akşam, aslında biraz hoşuma giden bir çocukla tanışmıştım.

Adı Matt'ti, tatlıydı ve pislik titreşimleri yaymıyordu. Sadece ayık olmakla kalmıyor, aynı zamanda tam cümleler kuruyordu ve konuşmaya başladığımızdan beri bir defa bile "kanka" lafını etmemişti. Ya da daha doğrusu, *o*, konuşmaya başladığından beri. Ben pek bir şey söylememiştim ama orada öylece durup onu dinlemek benim için hiç sorun değildi; çünkü biçimli çenesine ve sarı saçlarının kulaklarının altına sevimli bir şekilde kıvrılışına hayranlıkla bakmam için bana zaman veriyordu.

Dürüst olmam gerekirse, konuşmamam herhalde daha iyiydi. Sevimli çocuklar beni geriyordu. Cidden, beyin işlevi bozulmuş, dili tutulmuş tarzda bir endişeden bahsediyorum. Bütün filtrelerim kapanıyordu ve aniden üçüncü sınıftayken akçaağaç şurubu fabrikasını gezmeye gittiğimizde altıma işediğim zamanı anlatıveriyordum ya da kuklalardan korktuğumu ve muhtemelen başını çevirdiği anda beni odasını düzeltmeye iten hafif bir obsesif kompulsif bozukluğum olduğunu yumurtlayıveriyordum.

Yani evet, sadece gülümsemem, başımı sallamam ve dilimi yutmadığımı bilsinler diye arada sırada, "Ah, öyle mi?" demem en iyisiydi. Tabii bazı zamanlar bu mümkün olmuyordu, özellikle söz konusu sevimli çocuk benden gerçek bir cevap istediyse.

"Dışarı çıkıp şunu tüttürmek ister misin?" Matt klasik gömleğinin cebinden esrarlı bir sigara çıkardı ve önümde tuttu. "Burada yakardım ama eğer yaparsam Bay Başkan beni birlikten atar."

Rahatsızca kıpırdandım. "Ah... hayır, sağ ol."

"Ot içmez misin?"

"Hayır. Demek istediğim, içerim ama sık sık yapmam. Kendimi çok... deli gibi hissettiriyor."

Gülümsedi ve iki muhteşem gamze belirdi. "Otun amacı o sayılır."

"Sanırım öyle. Ama beni gerçekten yoruyor. Ah, ne zaman içsem on üçümdeyken babamın bana zorla izlettiği Power Point sunumunu düşünüp duruyorum. Esrarın beyin hücreleri üzerine etkilerini ve popüler inancın aksine, marihuananın aslında oldukça bağımlılık yapıcı bir şey *olduğunu* gösteren istatistiklerden oluşuyordu. Her görüntüden sonra bana dik dik bakıp, *'Beyin hücrelerini kaybetmek ister misin Grace? İster misin?'* derdi."

Matt gözlerini dikip baktı ve kafamda, *"Kapa çeneni!"* diye bağıran bir ses vardı. Ama çok geçti. İçsel filtrem beni bir kez daha başarısızlığa uğratmıştı ve kelimeler ağzımdan düşünmeden çıkıverdi.

"Ama sanırım annemin yaptığı şey o kadar kötü değildi. Havalı ebeveyn olmaya çalışıyordu, o yüzden on beşimdeyken beni karanlık bir park yerine götürdü ve esrarlı sigara çıkarıp birlikte içeceğimizi duyurdu. *The Wire*'dan fırlamış bir sahne gibiydi —bekle, ben *Wire*'ı hiç izlemedim ki. Uyuşturucularla ilgiliydi, değil mi? Neyse, orada otu-

rup panikleyip durdum çünkü tutuklanacağımızdan çok emindim. O sırada annem nasıl hissettiğimi, 'otun keyfini çıkarıp çıkarmadığımı' sorup duruyordu."

Mucize eseri, dudaklarım en sonunda kıpırdamayı kesti. Ama Matt'in gözleri çoktan bulanmıştı.

"Ah, şey, tamam." Sakarca sigarayı salladı. "Ben gidip bunu tüttüreceğim. Sonra görüşürüz."

O gidene kadar nefesimi tutmayı başardım, sonra ağır ağır soluğumu bıraktım ve zihnimden kendime bir tane çakıverdim. Kahretsin. Erkeklerle konuşmaya niye zahmet ettiğimi bile bilmiyordum. Her konuşmaya kendimi utandıracağım endişesiyle başlıyordum ve sonra endişeli olduğum için kendimi utandırıyordum. Daha baştan lanetliydim.

Başka bir iç çekişle alt kata yöneldim ve giriş katında Ramona'yı aradım. Mutfak bira fıçılarıyla ve öğrenci birliğinden oğlanlarla doluydu. Oturma odası çok gürültülü, çok sarhoş erkeklerle ve yeterince örtünmemiş kızlar deniziyle kaplıydı. Cesaretleri için onları alkışladım çünkü dışarıdaki hava dondurucuydu ve bütün gece boyunca ön kapı açılıp kapanıyor, soğuk havanın evin içinde dolanmasına sebep oluyordu. Ben mi? Ben dar kotum ve dar kazağımın içinde harika ve sıcacıktım.

Arkadaşımı hiçbir yerde görmedim. Hoparlörlerden sağır edici bir hip-hop müziği yankılandı, saati kontrol etmek için çantamdan telefonumu çıkardım ve neredeyse gece yarısına yaklaştığını gördüm. Briar'da geçirdiğim sekiz aydan sonra bile, on birden sonra dışarıda kaldığım her seferde ergenvari bir neşe hissediyordum. Evde yaşarken akşam içeri girme saatim on birdi de. Babam eve giriş saatleri konusunda son derece tutucuydu. Aslında, o *her konuda* tutucuydu. Hayatında bir kuralı bile bozmadığından emindim. Bu, nasıl olup da annemle o kadar uzun süre

evli kalmayı başardıklarını merak etmeme sebep oluyordu. Özgür ruhlu olan annem, tutucu, katı babamın tam tersiydi ama sanırım bu tüm şu "zıt kutuplar birbirini çeker" teorisini kanıtlıyordu.

Bir kadın sesi müziğin üzerinden, "Gracie!" diye cırladı ve sonra Ramona belirip sıkıca kucaklamak için kollarını etrafıma doladı.

Geri çekildiğinde parıldayan gözlerine, kızarmış yanaklarına attığım tek bakışla sarhoş olduğunu anladım. O da odadaki diğer kızların çoğu gibi çoğunlukla açık giyinmişti, mini eteği bacaklarının üst kısmını zar zor kapatıyordu, kırmızı sıfır kollusu epeyce göğüs dekoltesi gösteriyordu. Ayrıca deri çizmelerinin topukları öyle yüksekti ki, onlarla nasıl yürüdüğüne aklım hiç ermiyordu. Muhteşem görünüyordu gerçi ve kolunu benimkine geçirirken bir ton onaylayan bakışı üzerine çekti.

İnsanların bizi yan yana görünce kafalarını kaşıdığından ve nasıl olup da arkadaş olabildiğimizi merak ettiklerinden oldukça emindim. Bazen ben de aynı şeyi merak ediyordum.

Ramona lisedeyken binanın arkasında sigara içen, eğlence seven belalı bir tipti. Ben de okul gazetesini düzenleyen ve hayır etkinliklerini organize eden iyi kızdım. Eğer kapı komşusu olmasaydık, muhtemelen birbirimizin varlığından haberimiz bile olmazdı ama her gün okula birlikte yürüyerek gitmek arkadaşlığa uygun bir ortam sağlamıştı. Bu da zamanla gerçek bir bağa dönüşmüştü. Öyle gerçekçi bir bağdı ki, üniversitelere bakarken aynı okullara başvurduğumuzdan emin olmuştuk ve birlikte Briar'a girdiğimizde, babamdan yurt müdürlüğünü aramasını ve aynı odayı paylaşmamızı ayarlamasını istemiştik.

Ama arkadaşlığımız bu yıl iyi başlamış olsa bile, biraz ayrılmaya başladığımızı inkâr edemezdim. Ramona birile-

riyle takılıp popüler olmaya çok fazla takıktı. Konuştuğu tek şey buydu ve son zamanlarda beni biraz... sinir ettiğini fark ediyordum.

Lanet olsun. *Düşünmesi* bile kendimi boktan bir arkadaş gibi hissetmeme sebep oluyordu.

"Matt'le birlikte yukarı çıktığını gördüm!" diye tısladı kulağıma. "Bir şeyler yaptınız mı?"

"Hayır," dedim somurtkan bir şekilde. "Sanırım onu korkutup kaçırdım."

"Ah hayır. Kukla fobinden bahsettin, değil mi?" diye üsteledi, ardından abartıyla iç geçirdi. "Bebeğim, bütün çılgınlıklarını döküp saçmaya son vermelisin. Cidden. O şeyleri sonraya sakla. Biriyle ilişkin olduğu ve adamın kaçması daha zor olduğu zamana."

Elimde olmadan güldüm. "Tavsiye için sağ ol."

"Gitmeye hazır mısın yoksa biraz daha kalalım mı?"

Yine etrafıma bakındım. Bakışlarım köşeye takıldı, kotları ve sutyenleri içindeki iki kız öpüşürken, Omega Phi erkeklerinden biri tutkulu görüntüyü iPhone'una kaydediyordu.

Görüntü bir iniltiyi bastırmama sebep oldu. On papeline bahse vardım ki video beleş porno sitelerinden birine düşecekti. Ve zavallı kızların bundan yıllar sonrasına kadar haberi bile olmayacaktı. Ta ki içlerinden biri bir senatörle evlenene ve basın utanç verici şeyleri eşeleyene kadar.

"Şimdi gitmek fena olmazdı," diye itiraf ettim.

"Tamam, sanırım ben de aynı fikirdeyim."

Kaşlarımı havaya kaldırdım. "Sen ne zamandan beri gece yarısından önce bir partiden ayrılmayı kabul ediyorsun?"

Somurtarak dudaklarını büzüştürdü. "Kalmanın pek anlamı yok. Birisi çoktan beni yenerek onun yanına gitti."

Kimden bahsettiğini sormaya zahmet bile etmedim; sömestrin ilk gününden beri aynı çocuktan bahsediyordu.

Dean Heyward-Di Laurentis.

Ramona kampüsteki kahve dükkânlarından birinde muhteşem üçüncü sınıf öğrencisiyle çarpıştığından beri ona takıktı. Yani ciddi ciddi takıntılıydı. Dean'i hareket halinde görmek için beni neredeyse her Briar maçına sürüklüyordu. Kabul etmeliydim ki, herif ateşliydi. Ayrıca önemli bir oyuncuydu, Ramona'nın kadersizliğiydi ama dedikodu kazanının dediğine göre, Dean birinci sınıflarla çıkmıyordu. Ya da onlarla yatmıyordu. Zaten Ramona'nın ondan istediği tek şey onunla yatmasıydı. Ramona kimseyle bir haftadan uzun süre çıkmazdı.

Bu akşam bu partiye gelmek istemesinin tek sebebi de, Dean'in burada olacağını duymuş olmasıydı. Ama herifin şu birinci sınıflarla olmaz kuralını uydurmadığı açıktı. Ramona onun dikkatini çekmek için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, adam partiden her seferinde başka biriyle ayrılıyordu.

"Önce tuvalete gideyim," dedim ona. "Dışarıda buluşalım mı?"

"Tamam, ama çabuk ol. Jasper'a gideceğimizi söyledim, arabada bekliyor."

Ön kapıya doğru giderek beni bir dargınlık sızısıyla bıraktı. Bizim için kararı zaten vermişken bana gitmeyi isteyip istemediğimi sorması ne hoştu.

Ama rahatsızlığımı yuttum, kendime Ramona'nın bunu *hep* yaptığını ve geçmişte hiç canımı sıkmadığını hatırlattım. Cidden, eğer benim için kararlar vermeseydi ve zorlayarak rahatlık alanımdan dışarı çıkarmasaydı, muhtemelen bütün lise kariyerimi gazete ofisinde, tavsiye köşesi yazarak ve hayatı kendim tecrübe etmemişken öğrencilere hayat tavsiyeleri vererek geçirirdim.

Yine de... bazen ne yapacağımıza karar vermeden önce en azından bana ne düşündüğümü *sormasını* dilerdim.

Alt kattaki tuvalette uzun bir sıra vardı, o yüzden kala-

balığı yararak geçtim ve üst katta Matt'le konuştuğumuz yere yöneldim. Tam banyoya yaklaşıyordum ki kapı çekilip açıldı ve içeriden hoş bir sarışın çıkıverdi.

Beni görünce sıçradı, sonra kendini beğenmişçe bir gülümseme yolladı ve sadece açık saçık olarak tarif edilebilecek elbisesinin eteğini düzeltti. Resmen pembe külotunun kasık kısmını görebiliyordum.

Yanaklarım alev alırken, utançla bakışlarımı kaçırdım ve kapı koluna uzanmadan önce kız basamaklara gidene kadar bekledim. Tam elimi atmıştım ki kapı *yeniden* açıldı ve başka biri dışarı çıktı.

Bakışlarım bugüne kadar gördüğüm en parlak mavi gözlerle buluştu. Onu tanımam sadece birkaç saniyemi aldı ve tanıdığım anda, yüzüm daha da çok yandı.

John Logan'dı.

Aynen, John Logan. Nam-ı diğer, hokey takımının yıldız savunma oyuncusu. Bunu sadece Ramona onun arkadaşı Dean'i aylardır sapık gibi takip ettiği için bilmiyordum. Seksi, keskin hatlı yüzü geçen hafta okul gazetesinin kapağında olduğu için biliyordum. Takım şampiyonluğu kazandığından beri, gazete oyuncularla yapılan röportajları yayımlıyordu ve yalan söylemeyeceğim, dikkatimi çeken tek röportaj Logan'ınkiydi.

Çünkü herif buram buram ateşliydi.

Aynı sarışın gibi, o da beni koridorda görünce şaşırdı ve yine aynı sarışın gibi, şaşkınlığından çabucak sıyrılarak bana sırıttı.

Sonra pantolonunun fermuarını çekip kapattı.

Aman Tanrım.

Az önce yaptığı şeye inanamadım. Bakışlarım istemsizce kasığına indi ama bundan da rahatsız olmuş gibi değildi. Tek kaşını havaya kaldırdı, omzunu silkti ve sonra yürüyerek uzaklaştı.

Vay anasını. Tamam.

Bu midemi bulandırmalıydı. Banyoda ilişkiye girmiş olmalarını geçtim, sadece fermuar hareketi bile onu doğrudan pislik bölgesine oturtmalıydı.

Onun yerine, az önce bir kızla banyoda takıldığını bilmek, içimde hiç beklemediğim bir kıskançlık dalgasını kabarttı.

Banyoda öylesine bir ilişkiye girmek istediğimi falan söylemiyordum ama...

Tamam, yalan söylüyorum. İstediğim şey tam da buydu. En azından John Logan'la olsa, isterdim. Ellerinin ve dudaklarının her yerimde gezindiğini düşünmek omurgamı titreten sıcak bir ürperti dalgasını salıverdi.

Niye ben erkeklerle banyoda iş pişiremiyordum? Üniversitedeydim, kahretsin. Eğleniyor, hata yapıyor ve "kendimi buluyor" olmam lazımdı ama bu yıl bir bok yapamamıştım. Resmen Ramona'nın üzerinden yaşıyordum, edepsiz en iyi arkadaşımın risk almasını ve yeni şeyler denemesini izliyordum. O sırada da ben, yani iyi kız, öylece duruyordum ve ben daha bez takarken babamın içime işlediği hayata tedbirle yaklaşarak tutunuyordum.

Pekâlâ, tedbirli olmaktan bıkıp usanmıştım. İyi kız olmaktan da bıkmıştım. Dönem neredeyse bitiyordu. Çalışmam gereken iki sınav ve yazmam gereken bir psikoloji makalesi vardı ama tüm bunları yapıp araya biraz gerçek eğlenceyi sığdıramayacağımı kim söylüyordu?

Birinci sınıfımda sadece birkaç haftam kalmıştı. Aslında biliyor musunuz? O haftaları iyi kullanmayı planlıyordum.

2

Logan

Parti işlerini azaltmaya karar verdim. Ve sebebi dün gece kendimi iyice dağıtmam, yürüyemeyecek kadar başım döndüğü için Tucker'ın beni omzuna atması ve yatak odama taşıması değildi.

Gerçi o durumum, karar verme sürecimdeki büyük bir etkendi.

O yüzden bu cuma gecesinde, takımdaki çocuklardan birinin parti davetini reddetmekle kalmamıştım, aynı zamanda hâlâ kendime bir saat önce doldurduğum viskiyi yudumluyordum. Ayrıca Dean'in benden tarafa itip durduğu ottan da bir fırt bile çekmedim.

Bu akşam kendi mekânımızda takılıyorduk, küçük arka bahçede toplanarak nisan ayının serinliğine göğüs geriyorduk. Dean, Tucker ve takım arkadaşımız Mike Hollis otu elden ele gezdirirken ben sigaramı içiyordum ve yarım kulakla Dean'in dün gece yaptığı inanılmaz azdırıcı seks hikâyesinin tekrarını dinliyordum. Aklım durmadan günah kadar seksi öğrenci birliği kızlarından biriyle yaptığım sekse gidiyordu. Hatun beni azdırarak üst kattaki banyolardan birine götürmüş ve orada işimi görmüştü.

Sarhoştum herhalde ve hafızam da biraz bulanık olabilirdi ama elimin üstüne boşalana kadar onu parmakladığımı kesinlikle hatırlıyordum. Muhteşem oral sekste ağza alınan

taraf olduğumu da oldukça iyi hatırlıyordum. Tuck'a bahsetmeyi düşünmüyordum gerçi. Anlarsınız ya, yattığımın kalktığımın çetelesini tutuyormuş ya. Meraklı piç.

"Bekle, geriye sar. Ne yaptın?"

Hollis'in bağrışı beni bulunduğumuz âna getirdi.

"Ona aletimin fotoğrafını yolladım." Dean, sanki bu her gün yaptığı bir şeymiş gibi konuştu.

Hollis ona ağzı beş karış açık baktı. "Gerçekten mi? Ona malının fotoğrafını mı attın? Ne, bir çeşit sikik seks hatırası gibi mi?"

Dean suratında bir sırıtışla, "Yok ya. Daha çok sonraki raund için davetiye gibi," diye cevapladı.

"Yaptığın şey seninle bir daha yatmak istemesini nasıl sağlayacak ki?" Hollis'in sesi şimdi şüpheliydi. "Herhalde senin dangalağın teki olduğunu düşünüyordur."

"Yok be dostum. Hatunlar güzel bir sik fotoğrafını takdir eder. Güven bana."

Hollis kahkaha atmamaya çalışıyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı. "Hı hı. Eminim öyledir."

Külü çimlere doğru silkeledim ve bir nefes daha çektim. "Sadece merakımdan soruyorum, 'iyi bir sik fotoğrafı'nda dikkat etmemiz gereken nedir? Yani, ışıklandırma mı? Poz mu?"

Alay ediyordum ama Dean ağırbaşlı bir sesle yanıtladı. "Pekâlâ, işin sırrı şu, taşakları işin dışında tutmanız lazım."

Bu, birasını yudumlamanın ortasında tıkanan Tucker'dan gürültülü bir yuhalama kazandı.

"Cidden," diye üsteledi Dean. "Taşaklar fotojenik değil. Kadınlar onları görmek istemiyor."

Hollis'in kahkahaları patladı, verdiği nefesler gece havasına doğru beyaz bulutlar gibi süzülüyordu. "Buna çok kafa yormuşsun adamım. Üzücü sayılır."

Ben de kahkaha atım. "Bekle, odanın kapısını kilitledi-

ğinde içeride yaptığın şey bu mu? Aletinin fotoğraflarını mı çekiyorsun?"

"Ah, hadi ama, sanki aletinin fotoğrafını çeken tek kişi benim."

Hollis'le aynı anda, "Sen teksin," dedik.

"Saçmalık. Yalancısınız." Dean aniden, Tucker'm reddetmek için sesini çıkarmadığını fark etti ve takım arkadaşımızın sessizliğini bölmek için hiç vakit kaybetmedi. "Hah. *Biliyordum*!"

Tek kaşımı havaya kaldırıp Tuck'a göz attım, suratında büyüttüğü şu on santimlik sakalın altında kızarıyor olabilirdi. "Cidden mi dostum? Ciddi misin?"

Süklüm püklüm sırıttı. "Geçen yıl çıktığım şu kızı hatırlıyor musun? Sheena? Şey, bana memelerinin fotoğrafını attı. Karşılığını vermem gerektiğini söyledi."

Dean'in ağzı açık kaldı. "Aletine karşılık memeler mi? Abi, oyuna gelmişsin. İkisi uzaktan yakından kıyaslanamaz bile."

Hollis merakla, "Memelerin karşılığı ne o zaman?" diye sordu.

Dean, "Taşaklar," diye belirttikten sonra ottan derin bir nefes çekti. Herkes söylediği şeye kahkahalarla gülerken dumandan bir halka üfledi.

Hollis, "Daha az önce kadınların taşak görmek istemediğini söyledin," diye düzeltti.

"İstemezler. Ama her gerzek, sik fotoğrafının karşılığında önden sansürsüz bir çekim gerektiğini bilir." Gözlerini devirdi. "Bu yaygın bir bilgi."

Birisi arkamdaki sürgülü kapıdan boğazını temizledi. Gürültüyle.

Arkamı döndüğümde Hannah'yı orada dururken buldum ve göğsüm öyle daraldı ki, kaburgalarım sızladı. Üzerinde tayt ve Garrett'ın antrenman formalarından biri

vardı. Siyah saçları gevşekti ve tek omzuna dökülüyordu. Muhteşem görünüyordu.

Ayrıca evet, ben tam anlamıyla pislik bir arkadaştım çünkü aniden onu *kendi* formamın içinde hayal etmeye başladım. Üzerinde *benim* numaram yazılıydı.

Kabullenip yola devam etmek buraya kadardı.

"Ah... tamam," dedi yavaşça. "Sadece yanlış anlamadığımdan emin olmak için soruyorum ama... kızlara penislerinizin fotoğrafını yollamaktan mı bahsediyorsunuz?" Gruba bakınırken gözleri eğlenceyle dans ediyordu.

Dean homurdanarak güldü. "Herhalde konuşuyoruz. Ayrıca gözlerini öyle devirme Wellsy. Cidden orada öyle durup G'nin sana aletinin fotoğraflarını yollamadığını mı söyleyeceksin?"

"Buna cevap bile vermeyeceğim." İç geçirip kollarını kapının kenarına dayadı. "Garrett'la pizza siparişi veriyoruz. Siz de yumulmak ister misiniz? Ah, oturma odasında film izleyeceğiz. Seçme sırası onun, o yüzden büyük ihtimalle berbat bir aksiyon filmi olacak. Tabii eğer bizimle birlikte izlemek isterseniz."

Tuck ile Dean anında evet diye seslendiler ama Hollis pişmanlıkla kafasını iki yana salladı. "Belki başka sefere. Son finalim pazartesi günü, o yüzden haftanın kalanını kafa patlatarak geçireceğim."

"Iyy. Şey, iyi şanslar." Ona gülümsedikten sonra kapıdan ayrıldı ve geriye doğru bir adım attı. "Eğer pizza malzemesinde sözünüz olsun istiyorsanız içeri şimdi girseniz iyi edersiniz yoksa hepsini sebzeli söyleyeceğim. Ah, bu arada ne halt ediyorsun Logan?" O yeşil gözlerini bana doğru kıstı. "Sadece partilerde sigara içtiğini söylediğini sanıyordum. Şimdi seni pataklamam mı gerekecek?"

"Denediğini görmek isterdim Wellsy." Ses tonum şakayla doluydu ama o içeri döndüğü anda eğlencem gidiverdi.

Onun etrafında olmak karnıma yumruk yemek gibiydi. Onun oturma odasında Garrett'la birlikte oturduğunu, pizza yediğini ve film izleyerek âşık bir halde sarmaş dolaş olduklarını düşünmek... karnıma yumruk yemekten yüz kat daha *kötüydü*. Bütün hokey takımının beni duvara yapıştırması gibiydi.

"Aslında var ya, sanırım Danny'nin partiye gidebilirim. Yurtlara kadar seninle gelebilir miyim?" diye sordum Hollis'e. "Kendim sürerdim ama içip içmeyeceğimi bilmiyorum."

Dean, barbekünün kapalı kapağının üzerinde duran küllükte otu söndürdü. "İçmeyeceksin dostum. Danny'nin yurt sorumlusu tam bir Nazi. Koridorlarda dolaşıp rasgele oda kontrolleri yapıyor. Şakası yok."

Umurumda değildi. Tek bildiğim, burada kalamayacağımdı. Hannah ve Garrett'la takılamazdım, ona olan aptal hayranlığımla başa çıkmayı becerene kadar yapamazdım.

"O zaman içmem. Sadece manzara değişikliğine ihtiyacım var. Bütün gün evdeydim."

"Manzara değişikliği demek, ha?" Tucker'ın gölgeli ifadesi bana ta içimi gördüğünü söylüyordu.

"Evet," dedim soğukkanlılıkla. "Bununla bir sorunun mu var?"

Tuck yanıt vermedi.

Dişlerimi sıkıp homurdanarak veda ettim ve Hollis'i arabasına doğru takip ettim.

On beş dakika sonra Fairview Yurdu'nun ikinci kat koridorlarındaydım ve öyle ürpertici şekilde sessizdi ki, ruh halim daha da dibe düştü. Siktir. Herhalde bina sorumlusu cidden kasıntının tekiydi. Odaların hiçbirinden tek bir fısıltı bile duymadım. Partinin iptal edilip edilmediğini öğrenmek için Danny'yi bile arayamadım, çünkü evden aceleyle kaçayım derken telefonumu almayı unutmuştum.

Daha önce Danny'nin yurduna hiç gelmemiştim, o yüzden bir saniyeliğine koridorda durdum ve mesajla attığı oda numarasını hatırlamaya çalıştım. İki yüz yirmi miydi? Yoksa iki yüz otuz mu? İki kapıyı da geçerek numaraları kontrol ettim, iki yüz otuz diye bir oda bile olmadığını görünce çıkmazım kendiliğinden çözüldü.

O zaman iki yüz yirmiydi.

Kapıyı tıklattım. Arkasından neredeyse anında ayak sesleri geldi. En azından orada birisi vardı. Bu iyiye işaretti.

Sonra kapı açıldı ve kendimi tamamen bir yabancıya bakarken buldum. Tamam kabul ediyorum, çok hoş bir yabancıydı ama nihayetinde bir yabancıydı.

Kız beni orada dururken görünce şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Açık kahverengi gözleri, saçlarıyla aynı tondaydı. Saçı uzun bir örgü halinde omzundan sarkıyordu. Bol, kareli pantolon ve üzerinde üniversitenin logosu olan siyah bir kapüşonlu giyiyordu. Arkasındaki odanın sessizliğine bakılırsa, yanlış kapıyı çaldığım barizdi.

"Selam," dedim garip bir şekilde. "Tamam... şey... sanırım burası Danny'nin odası değil?"

"Şey, hayır."

"Siktir." Dudaklarımı büzdüm. "İki yüz yirmi numaralı oda, dedi."

"İkinizden biri numaraları karıştırmış olmalı." Duraksadı. "Aslına bakarsan, bu katta Danny adında biri yok. Birinci sınıf mı?"

"Üçüncü sınıf."

"Ah. O zaman kesinlikle burada yaşamıyor. Burası birinci sınıfların yurdu." Konuşurken örgüsünün ucuyla oynuyordu ve benimle bir defa bile göz teması kurmadı.

"Lanet olsun," diye mırıldandım yine.

"Arkadaşının Fairview dediğinden emin misin?"

Duraksadım. *Emindim* ama aslında... o kadar da değil-

dim. Danny'yle pek sık takılmazdık, en azından biz bize olmazdık. Genelde onu maç sonrası partilerde görürdüm ya da diğer takım arkadaşlarımızla birlikte bizim eve gelirdi.

Bir iç geçirişle, "Artık hiçbir fikrim yok," diye cevapladım.

"Neden onu aramıyorsun?" Hâlâ gözlerime bakmıyordu. Şimdi de gördüğü en hayret verici şeymiş gibi çizgili yün çoraplarına bakıyordu.

"Telefonumu evde bıraktım." Siktir. Seçeneklerimi değerlendirirken elimi saçımın arasından geçirdim. Gittikçe uzuyordu ve kesinlikle kestirmem gerekiyordu ama unutup duruyordum. "Seninkini kullansam olur mu?"

"Ah... tabii."

Tereddüt ediyor gibi görünse de, kapıyı daha genişçe açtı ve içeri girmem için işaret etti. Odası her şeyden ikişer tane olan klasik bir odaydı ama bir tarafı tertemizken, diğer tarafı kir pas içindeydi. Bu kız ve oda arkadaşının düzenli olmakla ilgili çok farklı felsefeleri olduğu açıktı.

Her nedense, kız düzenli tarafa doğru yürüyünce şaşırmadım. Kesinlikle düzenli tipte birine benziyordu. Masasına gitti ve cep telefonunu şarjdan çıkardıktan sonra bana uzattı. "İşte."

Telefon el değiştirdiği anda, kapıya doğru geriledi.

"Ta orada durmak zorunda değilsin," dedim kuru kuru. "Tabii koşmayı düşünmüyorsan?"

Yanakları pembeleşti.

Sırıtarak telefonun ekranını kaydırdım ve klavyesini açtım. "Endişelenme güzelim. Sadece telefonunu kullanıyorum. Seni öldürmeyeceğim."

"Ah, onu biliyorum. Ya da en azından bildiğimi *düşünüyorum*," diye kekeledi. "Yani, düzgün bir adam gibi görünüyorsun ama öte yandan, herhalde ilk tanıştığında çoğu seri katil de düzgün görünüyordur. Ted Bundy'nin

gerçekten çok etkileyici olduğunu biliyor muydun?" Gözleri kocaman oldu. "Ne berbat şey ha? Düşünsene bir gün yolda yürüyorsun ve cidden tatlı, etkileyici bir adamla tanışıyorsun. Aman Tanrım, ne *mükemmel,* diye düşünüyorsun ve sonra evine gittiğinde dar kıyafetler ve gözleri çıkarılmış Barbie bebeklerle dolu zafer hatıralarının olduğu bir bodrum buluyorsun. Sonra..."

"Tanrım," diye araya girdim. "Sana hiç çok konuştuğunu söyleyen oldu mu?"

Artık yanakları daha da kırmızıydı. "Üzgünüm. Bazen gerildiğimde saçmalarım."

Ona bir kez daha sırıttım. "Seni geriyor muyum?"

"Hayır. Şey, belki biraz. Demek istediğim, seni tanımıyorum ve... evet. Yabancı tehlikesi ve hepsi işte, gerçi senin tehlikeli olmadığından eminim," diye ekledi aceleyle. "Ama... biliyorsun..."

"Doğru. Ted Bundy," Kahkaha atmamak için kendimi güçlükle tuttum.

Yine örgüsüyle uğraştı ve bakışlarını kaçırması bana onu daha dikkatlice inceleme fırsatı verdi. Cidden hoş hatundu. Uğruna ölünecek güzellikte falan değildi ama ışıl ışıl yüzü, komşu kızı görünüşüyle gerçekten dikkat çekiciydi. Burnunun üzerindeki çilleri, zarif yüz hatları ve pürüzsüz, krema gibi teniyle makyaj reklamından fırlamıştı sanki.

"Arayacak mısın?"

Gözlerimi kırpıştırdım, aniden içeri niye girdiğimi hatırladım. Başımı eğip elimdeki telefona baktım. Numaraları az önce onu incelediğim kadar dikkatlice inceliyordum.

"İşte sana ipucu; numaraları yazmak için parmaklarını kullan ve sonra araya bas."

Başımı kaldırdım ve zorla tutmaya çalıştığı sırıtışı boğazımdan bir kahkaha kopmasına sebep oldu. "Harika ipucuymuş," diyerek kabul ettim. "Ama..." Kasvetli bir soluk

verdim. "Az önce numarasını bilmediğimi fark ettim. Telefonumda kayıtlıydı."

Hadi be. Garrett'ın kız arkadaşıyla ilgili uygunsuz fanteziler kurduğum için cezam mıydı bu? Cuma gecesinde telefonsuz ve eve dönüş aracım olmadan kalmam mı? Sanırım hak ediyordum.

"Siktir et. Taksi çağıracağım," diye karar verdim. Şansım vardı ki kampüsün taksi servisinin numarasını biliyordum, o yüzden onun numarasını tuşladım. Ama neredeyse anında beklemeye alındım. Asansör müziği kulağımda çınlarken bir iniltiyi bastırdım.

"Beklemedesin demek, hı?"

"Aynen." Yine ondan tarafa baktım. "Bu arada, ben Logan. Telefonunu kullanmama izin verdiğin için teşekkürler."

"Önemli değil." Duraksadı. "Ben Grace."

Kulağıma bir klik sesi geldi ama hattan görevlinin sesini duymak yerine başka bir klik sesi duydum, sonra da başka bir müzik daha başladı. Şaşırmadım gerçi. Cuma gecesiydi, kampüs taksileri için en hareketli geceydi. Ne kadar beklemek zorunda kalacağımı Tanrı bilirdi.

Yataklardan birinin, düzgünce yapılmış olanın kenarına oturdum ve Hastings'teki taksi servisinin numarasını hatırlamaya çalıştım. Hastings kampüsün dışında kalanlarının çoğunun evlerinin olduğu yerdi, benim evim de dahildi. Ama avucumu yaladım, o yüzden iç geçirdim ve başka bir asansör müziğine katlandım. Bakışlarım yatağın diğer yanındaki dizüstü bilgisayara kaydı ve ekranda ne olduğunu görünce, Grace'e şaşkınlıkla baktım.

"*Zor Ölüm*'ü mü izliyorsun?"

"Aslına bakarsan, *Zor Ölüm İki*." Utanmış gibiydi. "*Zor Ölüm* gecesi yapıyorum da. Az önce ilkini bitirdim."

"Bruce Willis'e karşı bir takıntın falan mı var?"

Bu onu güldürdü. "Hayır. Sadece eski aksiyon filmleri hoşuma gidiyor. Geçen hafta *Cehennem Silahı* serisini izledim."

Kulağımdaki müzik tekrar kesildi, sonra yine başladığında dudaklarımdan bir küfür döküldü. Telefonu kapatıp Grace'e döndüm. "Hastings'teki taksi numarasına bakmak için bilgisayarını kullansam olur mu? Belki orada şansım yaver gider."

"Tabii." Bir anlık bir tereddütten sonra yanıma oturdu ve bilgisayarına uzandı. "Senin için sayfayı açayım."

Videoyu küçülttüğünde kendiliğinden oynadı ve hoparlörden patlama sesleri geldi. Film havaalanındaki dövüş sahnesiyle açılıp bilgisayar ekranını doldurdu, anında izlemek için eğilip yaklaştım. "Ah siktir, bu cidden harika bir dövüş sahnesi."

"Öyleydi, değil mi?" diye bağırdı. "Bayılıyorum. Aslında, bu filmin her şeyini seviyorum. Kim ne derse desin umurumda değil, harika. Tabii ki ilki kadar iyi değil ama gerçekten insanların düşündüğü kadar kötü değil."

Tam filmi durdurmak üzereydi ama elini durdurdum. "Önce bu sahneyi izlemeyi bitirebilir miyiz?"

Yüzü şaşkınlıkla doldu. "Şey... tabii, olur." Gözle görülür şekilde yutkunduktan sonra ekledi, "Eğer istersen kalıp filmin tamamını izleyebilirsin." Davetini dile getirdiği anda yanakları kıpkırmızı oldu. "Tabii olman gereken bir yer yoksa."

Bir saniye düşündükten sonra başımı iki yana salladım. "Yok ya, olmam gereken hiçbir yer yok. Bir süre takılabilirim."

Cidden, alternatifim neydi ki? Eve gidip Garrett'la Hannah'nın birbirlerini elleriyle beslemelerini ve film sırasında öpüşüp durmalarını izlemek miydi?

"Ah. Tamam," dedi tedbirli bir şekilde. "Şey... güzel."

Kısık sesle güldüm. "Hayır dememi mi bekliyordun?"

"Öyle sayılır," diye itiraf etti.

"Niye hayır diyeyim ki? Cidden yani, nasıl bir herif *Zor Ölüm*'ü geri çevirir? Bu anlaşmayı daha tatlı hale getirebilecek tek şey bana alkol teklif etmen olur."

"Bende hiç yok." Düşünmek için durdu. "Ama masamın çekmecesinde saklı koca bir paket jelibon var."

Anında, "Evlen benimle," dedim.

Kahkaha atarak masasına doğru gitti, alttaki çekmeceyi açtı ve cidden koca bir paket şeker çıkardı. Ben yatakta yukarı kayıp başucundaki yastık yığınına yaslanırken, Grace masasının yanındaki mini buzdolabının önünde eğildi ve sordu, "Su mu, Pepsi mi?"

"Pepsi, lütfen."

Kocaman jelibon paketi ve bir kutu kola verdi, ardından yanıma oturdu. Bilgisayarı yatakta aramıza yerleştirdi.

Ağzıma bir tane şeker attım ve dikkatimi ekrana verdim. Tamam o zaman. Bu akşamın kesinlikle böyle gitmesini beklemiyordum ama lanet olsun, ayak uydurup takılmam en iyisiydi.

3

Grace

John Logan yurt odamdaydı.

Hayır, John Logan benim *yatağımdaydı.*

Buna hiç hazır değildim. Aslında aklımdan, Ramona'ya gizlice acil durum mesajı atıp tavsiye istemek geçiyordu, çünkü ne yapacağım ya da diyeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Olumlu yönden bakarsak, film izliyorduk. Yani bilgisayara bakmaktan, uygun repliklere gülmekten ve Briar'ın en ateşli herifi *benim yatağımda* oturmuyormuş gibi davranmaktan başka yapacak ya da söyleyecek bir şey yok demekti.

Bir de, sadece fiziksel olarak ateşli değildi. Aynı zamanda vücut ısısı da çok sıcaktı. Cidden, vücudu fırın gibi sıcaktı ve sadece varlığıyla bile zaten alev almış olduğumdan, yaydığı sıcaklık beni terletmeye başlıyordu.

Fark ettirmemeye çalışarak kapüşonlumu çıkardım ve yanıma tıkıştırdım ama hareket etmem Logan'ın başını bana doğru çevirmesine sebep oldu. O derin mavi gözleri dar sıfır kolluma odaklandı, kısa bir süreliğine de göğsümde kaldı.

Aman Tanrım! Göğüslerime bakıyordu. Göğüslerim sadece B cup olsa bile, ifadesinin için için yandığını görünce porno yıldızı gibi memelerim olduğunu düşünürdünüz.

Gözlerini diktiğini yakaladığımı fark ettiğinde, sadece göz kırptı ve yeniden bilgisayara döndü.

Artık resmiydi: *Göz kırpmayı* gerçekten kıvırabilen bir erkekle tanışmıştım.

Dikkatimi filme vermek imkânsızdı. Gözlerim ekrandaydı ama aklım bambaşka bir yerdeydi. Dikkatim tamamen yanımdaki adamdaydı. Düşündüğümden çok daha iriydi. İnanılmaz geniş omuzlar, kaslı göğüs, önünde uzanan uzun bacaklar. Hokey oynayışını görmüştüm, o yüzden buz üzerinde ne kadar agresifçe fiziksel olduğunu biliyordum. O güçlü bedenin benimkinden birkaç santim ötede durması omurgamdan yukarı heyecan dalgası gönderiyordu. Bütün yıl takıldığım birinci sınıftaki oğlanlardan çok daha olgun ve kaslı görünüyordu.

Şey, herhalde yani. Adam üçüncü sınıf.

Doğru. Ama... ondan da olgun görünüyordu. Üzerinde tamamen erkeksi bir hava vardı, kıyafetlerini parçalamak ve onu dondurma külahı gibi yalamak istememe sebep oluyordu.

Ağzıma bir tane jelibon attım, çiğneme işleminin kurumuş boğazıma gereken nemi getirmesini umuyordum. Ekranda, McClane'in uçaktaki karısı ilk filmde McClane'lere sorun çıkaran sinir bozucu haber spikeriyle tartışıyordu. Logan aniden benden tarafa bir bakış attı, ifadesinde merak geziniyordu.

"Hey, eğer başka bir şansın olmasa, sence bir uçağı indirebilir miydin?"

Kahkaha attım. "Bu filmi izlediğini söylediğini sanıyordum. Uçağı indirmek zorunda kalmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Hayır, onu biliyorum. Ama eğer uçakta olsaydım ve indirebilecek tek kişi ben olsaydım ne yapardım diye merak etmeme sebep oldu." İç geçirdi. "Yapabileceğimi sanmıyorum."

Bunu böyle çabucak itiraf etmesine şaşırdım. Diğer adamlar maço gibi davranmaya çalışır ve o şeyi uyurken bile indirebileceklerini falan söyleyerek alay ederlerdi.

"Ben de öyle," diye itiraf ettim. "Aksine, kendimi daha da kötü yaparken görüyorum. Herhalde kazayla yanlış yere dokunarak kabin basıncını düşürürdüm. Aslında, hayır. Ben yüksekten korkarım, o yüzden kokpite adım atıp da ön pencereden baktığım anda bayılacağımdan kesin eminim."

Sessizce güldü ve boğuk sesi başka titremelere sebep oldu. "Helikopter uçurabilirim sanırım," diyerek sesli düşündü. "Jetten daha kolaydır herhalde, değil mi?"

"Belki? Dürüst olmam gerekirse, havacılık hakkında hiçbir şey bilmiyorum." İç geçirme sırası bendeydi. "Kimseye söyleme ama bazen uçakların nasıl havada kaldığını bile anladığımdan emin olamıyorum."

Kahkaha attı ve ardından ikimiz de tekrar filme odaklandık. Aklımdan sırtımı sıvazladım. Az önce sevimli bir adamla saçma sapan şeyler gevelemeden muhabbet etmiştim. Bunun için kahrolası bir altın yıldız hak ediyordum.

Beni yanlış anlamayın, hâlâ deli gibi gergindim. Ama Logan'daki bir şeyler beni rahatlatıyordu. Çok rahattı ve ayrıca, *jelibonları* üçer beşer götüren bir adam tarafından gözümün korkutulması zordu.

Filmi izlerken, biçimli profiline hayranlıkla bakmak için her birkaç saniyede bir bakışlarımı ona çeviriyordum. Burnu hafifçe eğriydi, sanki birden fazla kez kırılmış gibiydi. Dudaklarının seksi kıvrımı... saf ayartıydı. Onu öpmeyi öyle fena istiyordum ki, doğru düzgün düşünemiyordum.

Tanrım, tam bir eziktim, çünkü *beni* öpmek herhalde aklındaki son şeydi. *Zor Ölüm*'ü izlemek için kalmıştı, bir saat önce onu kahrolası Ted Bundy'yle kıyaslayan bir birinci sınıfla takılmak için değil.

Kendimi filme odaklanmaya zorladım ama şimdiden biteceği zaman için karalar bağlıyordum çünkü o zaman Logan'ın gitmesi gerekecekti.

Ama ekrandan jenerik geçmeye başladığında, kalkmak için tek bir harekette bulunmadı. Onun yerine bana baktı ve sordu, "Ee, senin olayın ne?"

Alnım kırıştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bugün cuma akşamı. Nasıl oluyor da oturup aksiyon filmleri izliyorsun?"

Sorusu saçlarımı diken diken etti. "Bunda ne sorun varmış?"

"Hiçbir şey." Omzunu silkti. "Sadece niye partilere falan akmıyorsun onu merak ediyordum."

"Dün gece bir partideydim." *Onu gördüğünü hatırlatma, onu gördüğünü hatırlatma...* "Bu arada, seni orada gördüm."

Logan sersemlemiş gibi göründü. "Gördün mü?"

"Evet. Omega Phi evinde."

"Hah. Seni gördüğümü hatırlamıyorum." Bana mahcup bir bakışla baktı. "Aslında, pek fazla şey hatırlamıyorum. Epey sarhoştum."

Banyonun dışındaki karşılaşmamızı hatırlamaması azıcık acıttı ama hakarete uğramış gibi hissettiğim için kendimi çabucak azarladım. Adam sarhoştu ve daha kısa süre önce biriyle birlikteydi. Tabii ki onun üzerinde bir etki yaratmamıştım.

"Partide eğlendin mi?" Odama girdiğinden beri ilk defa, ses tonunda garip bir tını vardı. Sanki gelişigüzel sohbet etmeye çalışıyordu ve bunu yaparken rahat değildi.

"Evet, tabii." Duraksadım. "Aslında, lafımı geri alıyorum. Oğlanın birinin önünde kendimi rezil edene kadar eğlenceliydi."

Yüzündeki rahatsızlık ifadesi dağıldı ve kısık sesle güldü. "Öyle mi? Ne yaptın?"

"Saçma sapan gevezelik ettim. Çok fazla." Omzumu azıcık silktim. "Erkeklerin etrafında böyle şeyler yapmak gibi kötü bir alışkanlığım var."

"Şu anda saçma sapan konuşmuyorsun," diye belirtti.

"Evet, şu anda. İki saat önceki seri katil tiradımı hatırlamıyor musun?"

"İnan bana, hatırlıyorum." Cevaplarken sırıtması nabzımı hızlandırdı. Tanrım, ne seksi bir gülümsemesi vardı. Hafifçe çarpıktı ve ne zaman gülümsese, gözleri oyunbazca parlıyordu. "Seni artık germiyorum, değil mi?"

"Hayır." Yalan söylüyordum. Elbette beni geriyordu. Karşımdaki John kahrolası Logan'dı, Briar'daki en popüler heriflerden biriydi. Ve ben Grace kahrolası Ivers'tim, ona abayı yakan binlerce kızdan biri.

Bakışları bir kez daha üzerimde gezindi. Tenimin üzerinden elektrik akımı gibi geçen ateşli, oyalanan bir bakıştı. Bu defa gözlerindeki ilgiyi kaçırmak imkânsızdı.

Atakta bulunsa mıydım?

Atakta bulunmalıydım, değil mi?

Öne eğilip bir şeyler yapmalıydım. Onu öpmeliydim. Ya da belki beni öpmesini istemeliydim? Beynim lise günlerime geri dönüverdi, tüm o öpüşmelerin nasıl olduğunu, ilk atağı yapan dudaklarımı birleştirdiğim kişi miydi yoksa karşılıklı "evet, şimdi öpüşeceğiz" tarzı bir şey miydi hatırlamaya çalışıyordum. Ancak o öpüşmelerin gerçekleştiği çocukların hiçbiri bunun yarısı kadar bile muhteşem değildi.

"Artık gitmemi ister misin?"

Boğuk sesi beni şaşırttı ve neredeyse tam bir dakikadır tek bir kelime bile etmeden ona baktığımı fark ettim.

Ağzım öyle kuruydu ki, yanıt vermeden önce birkaç defa yutkunmak zorunda kaldım. "Hayır. Demek istediğim, istiyorsan kalabilirsin. Başka bir şey izleyebiliriz ya da..."

Cümlemi bitiremedim çünkü kayarak yaklaştı ve yanağıma dokundu. Kalp atışlarım hızlanırken, ses tellerim dondu.

John Logan *yanağıma dokunuyordu.*

Parmaklarının uçları nasırlıydı, tenimde sert bir his bırakıyordu ve öyle güzel kokuyordu ki, tıraş losyonunun hafif kokusunu içime çekerken başımın döndüğünü hissettim.

Elmacık kemiğimi hafifçe okşadı ve ilgi açlığı çeken bir kedi gibi mırıldamamak için kendimi durdurdum. "Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım.

"Şey, bana seni öpmemi istiyormuşsun gibi bakıyordun." Mavi gözleri ağırlaştı. "Ben de bunu yapabilirim, diye düşünüyordum."

4

Grace

Kalp atışlarım kontrolden çıktı. Kulaklarımdaki hızlı davul darbesi, kaburgalarıma çarpan çılgın gümlemeden ibaretti.

Aman Tanrım.

Beni öpmek mi istiyordu?

"Tabii o ânı yanlış değerlendirmediysem?" diye belirtti.

Yutkundum, sarsılan nabzımı çaresizce kontrol etmeye çalışıyordum. Konuşmak bir seçecek değildi. Boğazım tıkanıp kapandı. Motor becerilerim tam kapasitesiyle çalışamıyor olmasına rağmen, başımı iki yana sallamayı başardım.

Kahkahası aramızdaki havayı ısıttı. "Hayır o ânı yanlış değerlendirmedin mi yoksa hayır beni öpemezsin mi?"

Mucizevi bir şekilde, tam bir cümle kurarak yanıt vermeyi başardım. "Beni öpmeni istiyorum."

Yaklaşırken hâlâ kısık sesle gülüyordu, yanımda yan tarafına uzandı ve beni nazikçe sırtüstü çevirdi. Üzerimde durduğunda vücudumdaki her kas beklentiyle kasıldı ve tek elini kalçama yasladığında, onun fark edeceği kadar titredim.

Dudakları gülümsemeyle kıvrıldı. Gittikçe *benim* dudaklarıma doğru yaklaşmakta olan dudaklar. Birkaç santim ötedeydi. Birkaç milimetre.

Sonra dudakları benimkilere sürtündü ve lanet olsun, John Logan'ı öpüyordum.

Aklıma neredeyse anında o kadar çok düşünce doluverdi ki, bir tanesine odaklanmak çok zordu. Babamın kendime saygı duymam, düzgün davranmam ve üniversitede kendimi kaybetmememem için verdiği sonsuz dersleri duydum. Sonra annemin neşeli bir sesle, eğlenmemi ve hayatımı doyasıya yaşamamı söyleyişi geldi. Ve ikisinin arasında bir yerden bir ses bağırıp duruyordu; *John Logan'la öpüşüyorsun! John Logan'la öpüşüyorsun!*

Beni öperken ağzı sıcak, dudakları sertti. Önce nazikçe öptü. Yumuşak, şehvetli bir his beni ürpertti. Altdudağımı yaladı, hafifçe ısırdıktan sonra dilini dudaklarımın arasına dokundurdu. Tadı şeker gibiydi ve bir sebepten bu beni daha da titretti. Dili en sonunda dudaklarımın arasından kaydığında boğuk sesli bir inilti sesi çıkardı, titreşimi üzerimden geçti ve içime yerleşti.

Logan'ı öpmek bu zamana kadar tecrübe ettiğim en inanılmaz şeydi. Dokuz yaşındayken ailemle gittiğim Mısır tatilini unutun. Piramitlerin, tapınakların ve lanet olası Sfenks'in ihtişamı, bu adamın dudaklarının hissiyle kıyaslanamazdı bile.

Dillerimiz buluştu ve bir kez daha alçak sesli, boğuk bir ses çıkardı. Elini vücudumda yukarı doğru kaydırıp sol göğsümü avuçladı. Ahh, siktir. *Meme avuçlama alarmı.* Sadece öpüştüğümüzü sanıyordum ama artık *bir şeyler yapıyorduk.*

Sıfır kollumun altına sutyen giymemiştim, o yüzden başparmağını ince kumaşa sürtüp de meme ucuma bastırdığında, göğüslerimin ucundan doğruca klitorisime bir sıcaklık kıvılcımı yolladı. Bütün bedenim sıcak ve sancılıydı, heyecanla kasılmış vaziyetteydi. Şişkin meme ucumu ovalarken dili ağzımı araştırdı, kalçaları kalçama doğru hafifçe hareket ediyordu. Ereksiyonu sıcak bir damga gibi uyluğumun yan tarafındaydı ve *onu* baştan çıkardığımı bilmek beni inanılmaz şekilde tahrik etti.

Ağır ağır soluklanarak dudaklarımızı ayırdı. "Oda arkadaşının bizi basmasından endişelenmeli miyim?"

"Hayır, bu akşam gelmeyecek. Şehirdeki bir bara gitti ve sonra Kappa Beta'dan Caitlin diye bir kızda kalmayı planlıyor. Bence gerçekten kötü bir fikir çünkü Caitlin'le en son dışarı çıktıklarında halka açık yerde sarhoş oldukları için neredeyse tutuklanıyorlardı ama sonra Ramona polisle flört etti ve..."

Logan beni başka bir öpücükle susturdu. "*Hayır* demen yeterdi," diye mırıldandı dudaklarıma doğru. Sonra elime uzandı ve doğruca pantolonundaki sert çıkıntının üzerine yerleştirdi. Aynı anda, pijamamın üzerinden vajinamı avuçladı.

Lanet. Alt takım alarmı.

Eline vereceğim tepkiden endişeli değildim; elini bir defa kaydırışıyla içimde zevk patlamaları yaratırdı. Hayır, endişemi tetikleyen şey *benim* elimdi. Şu anda Logan'ın fermuarını zorlayan ereksiyonu okşamakta olan elim.

Daha önce bir erkeği birkaç defa elimle boşaltmışlığım vardı, ek olarak birkaç defa ağzıma da almıştım, benim için büyük bir başarı olduğunu biliyordum çünkü... şey, tüm o meni falan işte. Ama kendimi uzman bir penis çobanı falan gibi değerlendirecek kadar deneyimim yoktu. Ayrıca geçmişteki tüm o penis münasebetleri *tek* bir kişiyle olmuştu, aynı şekilde deneyimsiz olan lisedeki erkek arkadaşım Brandon'la.

Eğer Logan hakkında duyduğum dedikodular doğruysa, o zaman bu herif Briar'daki kızların yarısıyla yatmıştı. Kulağa manyakça yüksek bir istatistik gibi geliyordu, o yüzden doğru olmadığından emindim. Yine de *benden* daha çok kişiyle ilişkiye girdiği kesindi.

Bacaklarımın arasını sıvazlarken, "Bu iyi mi?" diye sordu.

Başımla onayladım ve *onu* yine okşadım. Dudaklarından, işkence görür gibi bir inilti kaçıverdi.

"Siktir, bekle." Yatakta kıpırdandı ve pantolonunun fermuarını açtığında kalbim durdu. Pantolonunu, ereksiyonunu boxerından çıkarmasına yetecek kadar indirdi, sonra pijama altımın ve külotumun kemerini çekiştirdi.

Bir saniye sonra elini çıplak vajinama sürtüyordu ve kalçalarım istemsizce kalkarak daha yakın bir temas arıyordu.

Logan işaretparmağının ucunu klitorisime sürttü. "Daha iyi mi?" diye sordu. Sesi kalın ve boğuktu.

Çok daha iyiydi. Öyle iyiydi ki başımı döndürüyor, verdiğim cevabı soluk soluğa bir saçmalık haline getiriyordu.

Anlaşılmaz cevabıma gülümsedi ve eğilerek beni tekrar öptü. Boştaki eliyle sağ elimi kavradı ve ereksiyonunun üzerine yerleştirdi, titreyen parmaklarımı nazikçe aletinin etrafına sardı. Uzun ve sertti, pürüzsüz, sıcak teni kapalı yumruğumun içinde kolayca kayıyordu.

Vücudum alev alevdi. Cinsel uyarı içimde dalgalar halinde şişti ve ortaparmağını içime ittiğinde, içimdeki kaslar etrafında kasıldı. Baskı öyle yoğundu ki, nasıl nefes alacağımı unuttum.

Öpüşmeyi kesmedik. Nefes almak için bile durmadık. İkimiz de soluk soluğaydık, dillerimiz dolaşıyordu ve ellerimiz iş başındaydı. Parmağı içimde hareket ederken başparmağını klitorisime bastırdı ve içimde dönüp duran zevk gittikçe güç topladı. Beklentinin sıkı düğümü kalçalarımı daha aceleyle hareket ettirmeme sebep oluyordu.

Dakikalar geçti. Belki de saatler. Hiçbir fikrim yoktu, çünkü inanılmaz hislere fazla kapılmıştım. Sertliğini sıvazladım, yukarı doğru her okşayışımla birlikte başını sıkıyordum. Ta ki o da kalçalarını hareket ettirmeye başlayana kadar. Ardından ağzından sert bir emir döküldü.

"Daha sert."

Hızı artırdım ve alçak bir iniltiyle elime doğru hamle yaptı, öpüşmemizi bölünce nefesi dudaklarımı gıdıkladı. Gözleri kapalıydı, ifadesi gergindi ve dişleri altdudağına saplanıyordu.

"Boşalacağım," diye mırıldandı.

Bacaklarımın arasından heyecan dalgası geçti ve ne kadar ıslak olduğumu hissedebildiğini biliyordum, çünkü yeniden inledi ve parmağını daha derine, daha hızlı soktu. Birkaç saniye sonra bana doğru çöktü, alnını omzuma yaslarken kalçalarını son bir defa daha kasıp tamamen kıpırtısız kaldı.

Ellerime bir ıslaklık fışkırırken gözleri ağır ağır açıldı ve gözlerinde yüzen uykulu memnuniyet nefesimi kesti. Hassiktir. John Logan'ın orgazm olduktan hemen sonraki görüntüsünden daha seksi bir şey gördüğümü hiç sanmıyordum.

Bakışlarımla buluşurken hâlâ soluk soluğaydı. "Sen boşaldın mı?"

Lanet. Doğru. Parmağı hâlâ içimdeydi. Artık kıpırdamıyordu ama ulaşmak üzere olduğum orgazmın hatırlatıcısıydı. Ancak bu, onun boşalırken nasıl göründüğüyle, kalçalarının durmaksızın hareket etmesiyle ve çıkardığı seksi seslerle dikkatim dağılmadan önceydi.

Ama sona ulaşamadığımı itiraf edemeyecek kadar utandım ve *o* da çoktan boşaldığı için, devam etmesini istemek garip geldi.

O yüzden başımla onaylayıp, "Hı hı. Tabii," dedim.

Gözlerinden şüphenin gölgesi geçti ama daha ben gözümü bile kırpamadan aniden kalkıp oturdu. "Gitmeliyim," dedi.

Karnımı gerginleştiren eşit dozda hayal kırıklığı ve rahatsızlığı görmezden geldim. Cidden mi? Biriyle bir şeyler yaşadıktan sonra birkaç dakika havadan sudan konuşmak için bile takılamıyor muydu? Ne prens ama.

Artık daha da garipti. Masanın ucundaki peçete kutusundan bir parça aldı ve temizlendi. Pantolonumu çekip onun da aynısını yapmasını izlerken soğukkanlı ve sakinmişim gibi davranmaya çalıştım. Hatta taksi çağırmak için telefonumu kullandığında normal bir şekilde gülümsemeyi bile başardım. Neyse ki bu defa taksi durağına hemen ulaştı, bu da garipliğin çok uzun sürmeyeceği anlamına geliyordu.

Onu kapıya kadar geçirdim, bir saniyeliğine tereddüt etti. "Beni ağırladığın için sağ ol," dedi kabaca. "Eğlendim."

"Ah, evet, ne demek. Ben de."

Bir sonraki andaysa, gitmişti.

5

Logan

Sabah duşumu alıp yatak odama girdiğimde telefonumun çaldığını duydum. Yaşıtım olan herkes aramak yerine mesaj attığı için, daha ekranı kontrol etmeden kimin aradığını çok iyi biliyordum.

"Selam anne," dedim. Şifoniyere yönelirken havlumun kenarını tutuyordum.

"*Anne mi?* Yüce Tanrım. Demek doğru? Yani, yirmi bir yıl önce güzel bir oğlan doğurduğumu düşünüyordum ama artık uzak bir hatıra gibi geliyor. Çünkü eğer bir oğlum olsaydı, herhalde beni ayda birden daha fazla arıyor olurdu, değil mi?"

Göğsüme suçluluk iğne gibi batıyor olsa da, kahkaha attım. Haklıydı. Son zamanlarda berbat bir evlattım, sezon sonuyla ve dönem ödevleriyle öyle meşguldüm ki, onu aramam gerektiği kadar sıkça aramıyordum.

"Üzgünüm," dedim samimi bir pişmanlıkla. "Dönem sonu hep fena şekilde hareketli oluyor."

"Biliyorum. O yüzden dırdır etmiyordum. Sınavlarına sıkı çalışıyor musun?"

"Tabii." Yaa, öyledir. Daha bir kitabın kapağını bile açmamıştım.

Annem belirsiz yanıtımın içini gördü. "Annene yalan söyleme Johnny."

"Tamam, daha başlamadım," diye itiraf ettim. "Ama baskı altında daha iyi çalıştığımı biliyorsun. Bir saniye bekleyebilir misin?"

"Elbette."

Telefonu bırakıp havlumu attım, sonra üzerime eşofman altı geçirdim. Saçım hâlâ ıslaktı, göğsümde su damlaları vardı, o yüzden havluyla saçlarımı kuruladıktan sonra telefonu tekrar elime aldım.

"Döndüm," dedim ona. "Ee, iş nasıl gidiyor? David nasıl?"

"İyi ve harika."

Sonraki on dakika boyunca işinden bahsetti; Boston'daki bir restoranda müdürdü, sonra üvey babamın neler yaptığını anlattı. David bir muhasebeciydi ve öyle sıkıcıydı ki, bazen onun etrafında olmak acı verici oluyordu. Ama annemi bütün yüreğiyle seviyordu ve ona kraliçe gibi davranıyordu, o yüzden heriften tam olarak nefret edemiyordum.

En sonunda yaz tatili planlarına geldi, ne zaman babamdan bahsetse kullandığı ihtiyatlı tonu takındı.

"Yani yine babanla çalışacaksın?"

"Öyle." Sesim rahat çıksın diye çaba harcadım. Ağabeyimle uzun zaman önce annemden gerçeği saklayacağımız konusunda anlaşmıştık.

Babamın tekrar içmeye başladığını bilmesine gerek yoktu ve onu bu eski saçmalığın içine sürüklemeyi reddediyordum. Annem bundan çıkıp gitmişti ve dışında *kalması* gerekiyordu. Artık mutlu olmayı hak ediyordu ve her ne kadar sıkıcı olsa da, David onu mutlu ediyordu.

Öte yandan Ward Logan, onu sefil hale getiriyordu. Anneme vurmamış ya da onu sözlü olarak istismar etmemişti ama onun dağıttıklarını toplamak zorunda kalan hep annem olmuştu. Sarhoş öfke nöbetleriyle ve rehabilitasyona durmadan yapılan ziyaretlerle başa çıkmak zorunda kalan

kişi o olmuştu. Eve kafası bir milyon geldiğinde ve girişte sızdığında onu yerden sürükleyerek kaldıran da oydu.

Siktir, sekiz ya da dokuz yaşlarındaydım, babamın sabahın ikisinde evi aradığı zamanı asla unutmayacaktım. Dili deli gibi dolanıyordu ve kafayı yiyordu, çünkü bir barda feci halde sarhoş olmuş, arabaya binmişti ve nerede olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Kışın en soğuk zamanıydı ve annem, ağabeyimle beni evde yalnız bırakmak istememişti, o yüzden sıkı sıkı giydirmişti. Üçümüz arabayla onu arayarak saatlerce dolanmıştık. Sokağın adının sadece yarısını biliyorduk, çünkü tabela karla kaplanmıştı ve babam dışarı çıkıp silemeyecek kadar sarhoştu.

Onu bulduktan sonra arabaya taşımıştık, arka koltukta otururken daha önce hiç hissetmediğim bir şeyi hissettiğimi hatırlıyordum; acıma. Babam için üzülüyordum. Ertesi gün annem onu tekrar rehabilitasyona yolladığında rahatladığımı inkâr edemezdim.

"Umarım sana doğru düzgün ödeme yapıyordur hayatım," dedi annem. Sesi üzgün geliyordu. "Jeffrey'yle ikiniz garajda çok fazla çalışıyorsunuz."

"Tabii ki bize para ödüyor." Ama düzgün müydü? Siktir, değildi tabii. Okul yılı için kira ve giderleri ödeyecek kadar kazanıyordum ama tam zamanlı çalışmadan kazanmam *gerektiği* kadar değildi kesinlikle.

"Güzel." Durakladı. "Bizi ziyarete gelmek için bir hafta tatil alabiliyorsun hâlâ, değil mi?"

"Öyle planlıyorum," diyerek ona garanti verdim. Jeff'le şimdiden bir program üzerinde çalışmıştık, o yüzden ikimiz de annemle biraz zaman geçirmek için Boston'a gidebilirdik.

Birkaç dakika daha konuştuk. Sonra telefonu kapatıp yiyecek bir şeyler bulmak için alt katta dolandım. Bir kâse mısır gevreği hazırladım. Tuck'ın bizi yemeye zorladığı şe-

kersiz, kepekli bir şeydi çünkü bir sebepten herif şekere karşıydı. Tabağımı tezgâhın üzerine yerleştirdiğimde, aklım anında dün gece olanlara gidiverdi.

Beni boşaltmasından sadece beş saniye sonra Grace'in odasından çıkmak acayip puştça bir hareketti. Bunu biliyordum. Fakat oradan çıkmam gerekiyordu. Yaşadığım orgazmdan toparlandığım anda aklıma gelen ilk şey, *"ben burada ne halt ediyorum?"* olmuştu. Cidden. Demek istediğim, evet, Grace harika, seksi ve eğlenceliydi, tamam ama artık hiç tanımadığım hatunları gelişigüzel parmaklayacak kadar dibe mi batmıştım? Ve bu kez alkolü bir bahane olarak bile kullanamazdım çünkü tamamen ayıktım.

Asıl en kötü kısmı ne miydi? Lanet olsun ki kız boşalmamıştı.

Hatırlayınca dişlerimi sıktım. Elbette bir sürü inleme olmuştu ama bana orgazm olduğunu söylemesine rağmen, olmadığından yüzde doksan dokuz emindim. Aslına bakılırsa, bana yalan söylemişti. Çünkü bir kadına orgazm olup olmadığını sorduktan sonra belirsiz bir "hı hı" cevabını alıyorsanız, o zaman ona *yalan söylemek* denirdi işte.

Bir de eğlenip eğlenmediğini belirtirken kullandığı yarım yamalak "evet, tabii, ben de" vardı ya? Bir erkeğin egosunu mahvetmekti resmen. Sadece *boşalmamakla* kalmamıştı, eşliğim de mi onun için iyi değildi yani?

O konuda nasıl hissedeceğimden emin değildim. Tamam, salağın teki değilim. Kadınların her seks yapışında orgazmların gökten düştüğü ve kadının yatağına iniverdiği sihirli bir baloncuğun içinde yaşamıyordum. Bazen oluyormuş gibi yaptıklarını *biliyordum*.

Ama *benimle* birlikteyken numara yapmadıklarını düşünmek hoşuma gidiyor derken, çoğu erkeğin adına konuştuğumdan oldukça emindim.

Lanet olsun. Numarasını almalıydım. Ne demeye numarasını almamıştım ki?

Bunun cevabını biliyordum gerçi. Geçen ay boyunca, bir kızla yattıktan sonra numarasını isteyecek kadar umursamadım. Ya da daha doğrusu, biriyle yatmadan önce, yattığım sırada ve yattıktan sonra öyle sarhoş oluyordum ki, numara istemek *aklıma bile gelmezdi.*

Koridordan gelen ağır ayak sesleri beni düşüncelerimden çıkardı ve başımı kaldırdığım anda Garrett'ın mutfağa girdiğini gördüm.

"Günaydın," dedi.

"Günaydın." Ağzıma bir kaşık gevrek tıktım ve hissettiğim ani rahatsızlık kıvılcımını, ayrıca bunu hissettiğim için bile kendime duyduğum nefreti görmezden gelmek için elimden geleni yaptım.

Garrett Graham benim en yakın arkadaşımdı. Tanrı aşkına, onun etrafında kendimi *rahatsız* hissetmemem gerekiyordu.

"Dün gece neler karıştırdın bakalım?" Raftan bir kâse, çekmeceden bir kaşık aldı ve tezgâhta bana katıldı.

Cevap vermeden önce çiğnedim. "Kızın biriyle takıldım. Film izledik."

"İyiymiş. Tanıdığım biri mi?"

"Yok ya, daha dün tanıştım." *Ve büyük ihtimalle onu bir daha hiç görmeyeceğim* çünkü görünüşe göre b*encil bir âşık ve takılması keyif vermeyen biriyim.*

Garrett kâsesine biraz gevrek döktü ve dışarıda bıraktığım süt kartonuna uzandı. "Hey, şu menajeri daha aramadın mı?"

"Hayır, henüz aramadım."

"Niye ki?"

Çünkü bir anlamı yok.

"Çünkü pek vakit bulamadım." Sesim niyetlendiğim-

den daha sert çıktı ve Garrett'ın gri gözlerinde kırgın bir ışık titreşti.

"Beni paylaman gerekmezdi. Sadece bir soruydu."

"Üzgünüm. Ben...üzgünüm." Gerçekten çok açıklayıcı oldu. İç geçirişimi bastırıp ağzıma bir kaşık gevrek daha soktum.

Aramızda kısa bir sessizlik oluştu, sonra Garrett boğazını temizledi. "Bak, anlıyorum, tamam mı? Seçmelerde alınmadın ve bu berbat bir şey. Ama seçeneklerin tükenmiş değil ya. Artık bonservisin kendi elinde ve herhangi bir takıma bağlı değilsin, bu da seni isteyen herhangi birine imza atabileceğin anlamına geliyor. Ve seni kesinlikle isteyecekler."

Haklıydı. Onlar için oynanmamı isteyecek birçok takım olduğunda emindim. Hatta birisinin beni seçeceğinden de emindim, *eğer* seçmeye katılmış olsaydım.

Ama Garrett bunu bilmiyordu. Geçtiğimiz iki yıl boyunca beni boş geçtiklerini düşünüyordu ve —ne kadar göt bir arkadaş olduğumdan bahsetmiş miydim?— ben de öyle düşünmesine izin veriyordum. Çünkü kulağa ne kadar boktan gelse de, en iyi arkadaşımın benim seçilmediğime inanması, asla profesyoneller için oynamayacağımı itiraf etmekten daha az hayal kırıklığına uğratıyordu.

Bakın, Garrett'ın tercihte bulunmama gibi bir seçim şansı vardı. Seçmelere girmenin baştan çıkarıcılığı olmadan diplomasını kazanmak istiyordu. Birçok üniversite öğrencisi, takımın biri haklarını aldığı anda okulu bırakmayı seçiyordu; takım, üniversiteyi bırakması için tatlı dille kandırarak elinden geleni yaparken bırakmamak zordu. Ama Garrett akıllı bir herifti. Eğer bunu yaparsa Ulusal Üniversite Spor Birliği ayrıcalığını kaybedeceğini biliyordu. Ayrıca bir takımla sözleşme imzalamanın anında başarıyı ya da hatta oyun süresini bile garantilemediğini biliyordu.

Birinci sınıftan takım arkadaşımız Chris Little'a ne olduğunu ikimiz de görmüştük. Seçmelerde seçildi, profesyonel oldu, yarım sezon oynadı. Sonra mı? Kariyerini bitiren bir sakatlık onu kenara attı. Kalıcı olarak. Little bir daha asla buza ayak basmayacaktı ama bir de sözleşmeden kazandığı bütün parayı sağlık giderlerine harcamıştı ve son duyduğuma göre, meslek edinmek için okula geri dönmüştü. Kaynak falan gibi bir boktu sanırım.

Yani evet, Garrett akıllıca oynuyordu. Ben mi? Ben daha en baştan profesyonel olmayacağımı biliyordum.

"Yani, Gretzky de seçimle gitmedi ve başardığı şeylere bir bak. Herif bir *efsane*. Hokey tarihinin tartışmasız en iyi oyuncusu."

Garrett hâlâ konuşuyor, hâlâ bana "güvence" vermeye çalışıyordu ve ben ona çenesini kapatmasını söylemekle, bu kadar harika bir arkadaş olduğu için kaburgalarını kırana kadar sarılmak arasında parçalanıyordum.

İkisini de yapmadım, onların yerine onu yatıştırmayı seçtim. "Pazartesi günü arayacağım," diye yalan söyledim.

Memnuniyetle başını salladı. "Güzel."

Sessizlik geri döndü. Boş kâselerimizi bulaşık makinesine koyduk.

"Hey, bu akşam Malone'a gidiyoruz," dedi Garrett. "Ben, Wellsy, Tuck ve belki Danny. Var mısın?"

"Gelemem. Sınavlara çalışmaya başlamam lazım."

Üzücüydü ama en iyi arkadaşıma söylediğim yalanların ucunu kaçırmaya başlıyordum.

Grace

"Kusura bakma, şunu tekrar edebilir misin?" Ramona tam bir şüpheyle bana bakıyordu, gözleri öyle büyüktü ki, koyu birer bardak altlığı gibi görünüyorlardı.

Az önce söylediğim şey büyük bir mesele değilmiş gibi omzumu silktim. "Dün gece John Logan uğradı."

"Dün gece John Logan uğradı," diye tekrarladı.

"Evet."

"Yurt odamıza geldi."

"Evet."

"Sen bu odadaydın ve o içeri girdi, sonra ikiniz de buradaydınız. Bu odanın içinde."

"Evet."

"Yani John Logan kapımıza geldi, içeri yürüdü ve buradaydı. Seninle. Burada."

Kahkahalar boğazımda toplandı. "Evet, Ramona. Onun *burada* olduğunu kabul ettik. Bu odadaydı."

Ağzı açıldı. Sonra kapanıverdi. Sonra yeniden açıp öyle cırtlak bir sesle ciyakladı ki, bardağımdaki suyun Jurassic Park'taki gibi titreşmemesine şaşırdım.

"Aman Tanrım!" Yatağıma doğru koşup kendini bıraktı. "Bana *her şeyi* anlat!"

Hâlâ dün geceki parti kıyafetlerini giyiyordu; oturduğunda bacaklarından yukarı çıkan minicik bir elbise ve bacaklarını heyecanla sallayarak fırlattığı gümüş rengi stilettolar.

Ramona odamıza girdiğinde, lafı ağzımdan çıkarmadan üç saniye durabilmiştim ama şimdi, o bana heyecanla

bakarken boğazım isteksizlikle kasıldı. Aniden ona dün gece neler olduğunu anlatamayacak kadar utandım çünkü... şey... doğruca söyleyeceğim: Çünkü bu *iç açıcı değildi.*

Onunla birlikte film izlerken keyif almıştım. Ve onunla takılmayı da sevdim, ta ki o son anlara kadar ama adam birden kalkıp *gitmişti.* Bunu kim yapardı ki?

Sürekli partilerde kızlarla yatmasına şaşmamalıydı. Büyük ihtimalle kızlar orgazm olup olmadıklarını fark edemeyecek kadar sarhoş oluyorlardı. John Logan'ın yanlış reklamdan başka bir şey satmadığını fark edemeyecek kadar sarhoşlardı.

Ama koca ağzımı çoktan açmıştım, o yüzden artık devam etmek ve Ramona'ya *bir şeyler* vermek zorundaydım. Bana ağzı açık vaziyette bakarken, John Logan'ın yanlış kapıya geldiğini ve benimle birlikte film izlemek için kaldığını açıkladım.

"Film mi izlediniz? O kadar mı?"

Yanaklarıma ateş bastığını hissettim. "Şey..."

Ağzından bir ciyaklama daha kaçıverdi. "Aman Tanrım! Onu *becerdin* mi?"

"Hayır," diye çabucak cevapladım. "Tabii ki hayır. Onu doğru düzgün tanımıyorum bile. Ama... şey, öpüştük."

Ondan daha fazlasını açığa çıkarmada tereddüdüm vardı ama bu kadar açıklama bile Ramona'nın gözlerini parlattı. Sanki ilk bisikletini almış bir çocuk gibi görünüyordu. Ya da midillisini.

"John Logan'la *yiyiştin*! Bu öyle süper ki! İyi öpüşüyor mu? Tişörtünü çıkardı mı? *Pantolonunu* çıkardı mı?"

"Yok ya," diye yalan söyledim.

En iyi arkadaşım artık kıpırdamadan oturamıyordu. Yataktan atladı ve topuklarında yaylandı. "Buna inanamıyorum. Burada olup şahit olmadığıma inanamıyorum."

"Şimdi de röntgenciliğe mi merak saldın?" dedim kuru kuru.

"Eğer dikizlediğim kişi John Logan'sa? Eh, herhalde yani. İkinizin yiyişmesini *saatlerce* izleyebilirdim." Aniden nefesi kesildi. "Aman Tanrım, ona hemen şimdi mesaj at ve sana penisinin fotoğrafını göstermesini iste."

"Ne? Hayır!"

"Aaa, hadi ama, herhalde bundan gerçekten gururu okşanır ve..." Yine nefesi kesildi. "Hayır, onu bu akşam gelmesi için davet et. Ve ona *Dean'i* de getirmesini söyle."

Ramona'nın planlarını bozmaktan nefret ediyordum ama Logan'ın dün gece aceleyle gidişine bakılırsa, Ramona'nın neşesinin üzerine bir kova soğuk su dökmekten başka çarem yoktu. "İstesem bile arayamazdım," diye itiraf ettim. "Numarasını almadım."

"Ne?" Yıkılmış göründü. "Senin *derdin* ne? En azından kendi numaranı verdin mi?"

Başımı iki yana salladım. "Yanında telefonu yoktu ve ona numaramı verecek fırsatım yoktu."

Ramona bir anlığına sessizleşti. Keskin kahverengi gözleri kısılarak yüzüme odaklandı, baskı yapıyordu, sanki telepatik olarak beynime tünel açmaya çalışıyordu.

Kendimden emin olamayarak kıpırdandım. "Ne?"

"Dürüst ol," dedi. "Gerçekten burada mıydı?"

Hissettiğim şok bana çarpıverdi. "Şaka mı yapıyorsun?" Küçük bir omuz silkişle karşılık verince, şok korkuya dönüştü. "Niye bunu uydurayım?"

"Bilmem..." Bir tutam koyu renk saçı kulağının arkasına attı, rahatsızlığı açıktı. "Bu sadece... bilirsin, o daha büyük ve *ateşli*. Ayrıca birbirinizin numaralarını da almamışsınız..."

"Yani bu *yalan* söylediğim anlamına mı geliyor?" Ayağa fırladım, bu hakaretten de fazlasıydı.

"Hayır, elbette öyle değil." Geri vites yapmaya başladı ama çok geçti. Çoktan tepem atmıştı ve kapıya doğru yöneldim. "Nereye gidiyorsun?" diye sızlandı arkamdan. "Yaa, hadi ama Gracie. Sana inanıyorum. Kızıp da gitmene gerek yok."

"Kızdığım için bir yere gittiğim yok." Omzumun üstünden ona soğuk bir bakış attım, sonra çantamı aldım. "On beş dakika sonra babamla buluşacağım. Gerçekten gitmem gerekiyor."

Şüpheyle, "Gerçekten mi?" dedi.

"Evet." Ona kaşlarımı çatmamak için kendimi zorlamam gerekti. "Ama bu sana şu anda deli gibi sinirli olmadığım anlamına gelmiyor."

Yerinden fırladı ve onu durduramadan kollarını boynuma doladı. Ciğerlerimdeki havayı boşaltacak kadar sıkıca sarıldı. Alameti farikası olan *Affet Beni* sarılmalarından biriydi, sayamadığım kadar çok defa kucaklanan kişi olmuştum.

"Lütfen bana kızma," diye yalvardı. "Öyle sorduğum için üzgünüm. Uydurmayacağını biliyorum ve geri döndüğünde *bütün* detayları duymak istiyorum, olur mu?"

"Evet...olur," diye homurdandım, ciddi olduğum için değildi. Ama yüzüne bir tane geçirmeden oradan çıkıp gitmek istiyordum.

Geri çekildiğinde yüzüne rahatlamış bir ifade yerleşti. "Harika. O zaman sonra görü..."

Daha cümlesini bitiremeden kapıdan çıkıp gittim.

6

Grace

Coffee Hut'a girdiğimde babam daha gelmemişti, o yüzden yeşil çay siparişi verdim ve bize köşede iki rahat sandalye buldum. Cumartesi sabahıydı ve kahve dükkânı boştu. İçimden bir ses, çoğu kişinin cuma gecesinin sarhoşluğunu üzerinden atmaya çalıştığını söylüyordu.

Pofuduk tekli koltuğa yerleştiğimde kapının üzerindeki çan çaldı ve babam içeri girdi. Hep giyindiği gibi kahverengi blazer ceket ve kolalanmış haki pantolon giyiyordu, annemin deyişiyle "ciddi profesör" kıyafetiydi.

"Merhaba tatlım," diye selamladı beni. "Hemen kahve alıp geliyorum."

Bir dakika sonra köşede bana katıldı, her zamankinden daha bezgin görünüyordu. "Geç kaldığım için üzgünüm. Birkaç belge almak için ofise uğradım ve bir öğrenci yolumu kesti. Dönem ödevi hakkında konuşmak istedi."

"Sorun değil. Ben de yeni geldim." Bardağımın kapağını açtığımda buhar yüzüme doğru yükseldi. Bir anlığına sıcak sıvıya üfledim, sonra çabucak bir yudum aldım. "Haftan nasıldı?"

"Karman çorman. Teslim edilen ödevlerin kalitesiyle ilgili endişeliydim, o yüzden sınavla ilgili soruları olan öğrenciler için ofis saatlerini uzattım. Her akşam saat ona kadar kampüsteydim."

Kaşlarımı çattım. "Asistanın olduğunu biliyorsun, değil mi? O yardım edemiyor mu?"

"Ediyor ama öğrencilerle etkileşim kurmaktan hoşlandığımı biliyorsun."

Evet, biliyordum ve bütün öğrencilerinin onu bu kadar sevmesinin sebebinin de bu olduğundan emindim. Babam Briar'da son sınıflara moleküler biyoloji dersi veriyordu, o kadar da popüler olacağını düşünmediğiniz bir dersti. Ama yine de dersine girmek için gerçekten bir *bekleme listesi* vardı. Yıllar içinde birkaç defa derslerine girmişliğim vardı ve itiraf etmeliyim ki, onun son derece sıkıcı malzemeleri bile ilginç bir hale getirme yolu vardı.

Babam kahvesini yudumlarken bardağın kenarından beni inceledi. "Ee, cuma günü altı buçukta Ferro'ya rezervasyon yaptırdım. Doğum günü kızı için uygun mu?"

Gözlerimi devirdim. Hiç doğum günü insanı değildim. Sade kutlamaları ya da —kusursuz bir dünyada— hiç kutlama olmamasını tercih ederdim ama annem doğum günlerinin delisiydi. Sürpriz partiler, komik hediyeler, restoranlarda garsonlara şarkı söyletmeler... mümkün olduğunca büyük işkencelere sebep oluyordu. Bence tek kızını utandırmaktan keyif alıyordu. Ama üç yıl önce Paris'e taşındığından beri doğum günümü onunla geçirememiştim, o yüzden beni küçük düşürme görevine babamı atamıştı.

"Doğum günü kızı, eğer kimseye şarkı söyletmemeye söz verebilirsen kabul edecek."

Rengi attı. "Tanrı aşkına, *ben* oturup da öyle bir şeye seyirci kalır mıyım? Hiç yolu yok, tatlım. Güzel, sessiz bir akşam yemeği yiyeceğiz ve yemekten sonra annenle konuştuğunda masaya bir mariachi grubunun geldiğini ve senin için şarkı söylediğini söyleyebilirsin."

"Anlaştık."

"Gerçek doğum gününde yemek yemek istemediğinden emin misin? Eğer çarşamba akşamı kutlamak istersen vakit yaratabilirim."

"Cuma uygun," diyerek temin ettim.

"Tamam o zaman, bu bir randevu. Ah, dün gece annenle konuştum," diye ekledi. "Uçuşunu mayıs ayına çekmeyi düşünüp düşünmediğini sordu. Seni iki yerine üç ay görmek çok hoşuna giderdi."

Tereddüt ettim. Bu yaz annemi ziyarete gideceğim için heyecanlıydım ama üç aylığına? İki ay bile fazlaydı; o yüzden ağustosun ilk haftası geri dönmek için ısrar etmiştim. Halbuki dönem ayın sonuna kadar başlamıyordu. Beni yanlış anlamayın, anneme bayılırım. Eğlenceli, kendini âna bırakan, şen şakrak ve cesaretlendirici bir kadın, tıpkı sizi ponponlarıyla her yerde takip eden kişisel bir amigo kıza sahip olmak gibiydi. Ama o ayrıca...yorucuydu. Yetişkin bir kadının bedenindeki küçük bir kız gibiydi, durup sonuçlarını düşünmeden her hevesini uygulamaya koyuyordu.

"İzin ver düşüneyim," diye yanıtladım. "Ona ayak uyduracak enerjimin olup olmadığına karar vermem gerek."

Babam güldü. "Pekâlâ, buna cevabın *hayır* olduğunu ikimiz de biliyoruz. Kimsenin annene ayak uyduracak kadar enerjisi yok tatlım."

Onun kesinlikle yoktu ama neyse ki boşanmaları yüzde yüz dostça olmuştu. Sanırım annem babama ayrılmak istediğini söylediğinde, babam üzülmekten çok rahatlamıştı. Ve annem "kendini bulmak" ve "sanatıyla bağlantı kurmak" için Paris'e taşınmaya karar verdiğinde, babam sadece destekleyici olmuştu.

"Bu hafta sana haber vereceğim, olur mu?" Çayıma uzandım ama çan yeniden çaldığında elim havada donakaldı.

Briar hokey ceketi giyen koyu saçlı bir oğlan içeri girdi ve kalp durduran bir an için onun Logan olduğunu sandım.

Ama hayır. Başka biriydi. Daha kısaydı, daha yapılıydı ve onun kadar yıkıcı bir muhteşemliği yoktu.

İçimde hayal kırıklığı yükseldi ama bunu zorla uzaklaştırdım. O kapıdan içeri giren Logan *olsaydı* bile, tam olarak ne olmasını bekliyordum ki? Gelip beni öpecek miydi? Çıkma teklifi mi edecekti?

Yaaaa tabii. Dün gece herifi boşalttım ve hoşça kal niyetine beni öpecek kadar uzun süre bile kalmadı. Yani evet, gerçeklerle yüzleşmek zorundaydım: Ben de sadece John Logan'ın fetihlerinden oluşan uzun listedeki başka bir kızdım.

Dürüst olayım mı? Bununla hiç sorunum yoktu. Bu, her ne kadar iç açıcı değilse de Logan tarafından, ah...fethedilmek, kolaylıkla söyleyebilirim ki ilk yılımın en önemli olayıydı.

Logan

"Bir kız seninle birlikteyken hiç orgazm olmuş gibi davrandı mı?" deyiverdim. Pazartesi sabahının sekiziydi ve ev arkadaşıma bakarken parmaklarımı mutfak tezgâhına gergince vuruyordum.

Buzdolabına doğru gitmekte olan Dean öyle aniden duruverdi ki, eğer patenlerinin üzerinde olsaydı, şu anda yüzümden buz temizliyor olurdum.

"Kusura bakma, seni duymadım. Ne dedin sen?"

Yüz ifadesi masumiyetin simgesiydi, o yüzden ancak söylediğim şeyi tekrar ettikten *sonra* dalga geçtiğini anla-

dım. Dean iki büklüm oldu, kahkahalarla sarsılırken Tanrı şahidimdir ki yanaklarından yaşlar akıyordu.

"İlk seferde seni duydum zaten," diyerek güldü. "Sadece bir daha sorduğunu duymak istedim... ah siktir... sanırım altıma işeyebilirim..." Boğazından başka bir gümbürtü koptu. "Kızın birine çaktın, o da *numara* mı yaptı?"

Dişlerimi öyle sertçe sıktım ki, azı dişlerim acıdı. Nasıl bir mallık Dean'e sırrımı açmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmemi sağlamıştı ki?

"Hayır," diye homurdandım.

Hâlâ bir manyak gibi gülüyordu. "Numara yaptığını nasıl biliyorsun? Sonrasında o mu söyledi? Ah Tanrım lütfen, evet de!"

Gözlerimi kahve fincanıma diktim. "Bana hiçbir şey söylemedi. Ben öyle bir hisse kapıldım, tamam mı?"

Dean buzdolabını açıp portakal suyu kutusunu aldı, hâlâ kendi kendine gülüyordu. "Bu paha biçilemez. Kampüsün koca aygırı bir kızı boşaltamadı. Bana resmen *yıllarca* başının etini yiyebileceğim kadar malzeme verdin."

Aynen öyle yapmıştım. Kimse akıllı olduğumu söylememişti zaten.

Ayrıca, ne halt etmeye hâlâ bunu takıntı yapıyordum ki? Bütün hafta sonu, Grace'i görme arzusuyla savaşmıştım. Kendimi sınavlarıma çalışmaya zorladım. Tuck'la altı saat boyunca *Ice Pro* oynadık. Hatta odamı temizleyip çamaşır bile yıkadım.

Ve sonra bu sabah gözlerimi açtığımda, daha fazla dayanamadım.

Kendime has *yöntemlerim* vardı, kahretsin. Kadınlar John Logan'la takıldıklarında, yüzlerinde memnun birer gülümsemeyle gideceklerini bilirlerdi. Grace'in tatmin olmamış olabileceğini düşünmek beni deliye çeviriyordu. Günlerdir içim içimi yiyordu. *Günlerdir*, lanet olsun.

Aslında var ya, başlarım böyle işe. Telefon numarası yoktu belki ama nerede yaşadığını biliyordum ve bu fena durumu düzeltene kadar bugün tek bir kahrolası şeye bile konsantre olamayacaktım.

Bir kızı istekliyken bırakmak sadece utanç verici değildi. Kabul edilemezdi.

Otuz dakika sonra Grace'in kapısının önünde duruyordum.

Sabahın sekiz buçuğunda bir kızın yurt odasının kapısında belirmek skoru öne geçirmek için en iyi yol olmayabilirdi, fakat aptal egom yürüyüp gitmeme izin vermeyi reddettiğinden, derin bir nefes aldım ve yumruğumu kapıya vurdum.

Grace bir saniye sonra kapıyı açtı.

Üzerinde bornozdan başka bir şey yoktu.

Beni görünce gözleri büyüdü, sesi tiz bir şekilde çıktı. "Selam."

Yutkundum, o bornozun altında muhtemelen çıplak olduğu gerçeğinin üzerinde durmamak için elimden geleni yaptım. Beyaz havlu kumaş dizlerine kadar geliyordu, kemerini belinde sıkıca bağlamıştı ama üst kısmı hafifçe aralıktı, bana göğüs dekoltesinin açık bir manzarasını sunuyordu.

"Selam." Sesim pürüzlü çıktı, o yüzden boğazımı temizledim. "İçeri gelebilir miyim?"

"Şey. Olur."

Kapıyı arkamdan kapattı, sonra döndü. Dudaklarında tedirgin bir gülümseme oynaşıyordu. "Pek fazla zamanım yok. Son psikoloji seminerim bir saat içinde, o yüzden giyinip kampüsün ta karşı tarafına gitmem lazım."

"Sorun değil. Benim de fazla zamanım yok. Otuz daki-

ka içinde çalışma grubu var." Ellerimle oynamamak için ceplerime soktum. Endişeliydim ve neden olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Daha önce hatunlarla konuşma konusunda hiç sorunum olmamıştı.

"Naber?" İlgisiz bir şekilde bornozunun önünü kavradı, sanki açılmaya tehlikeli bir şekilde yakın olduğunu fark etmişti.

"Sonuna kadar gelmedin, değil mi?" Soru daha ben engel olamadan ağzımdan kaçıverdi.

"Neyin sonuna..." Durdu, anlamaya başladığında yanakları kızarmaya başladı. "Ah. Demek istediğin...?"

Dişlerimi sıkıp onayladım.

"Şey...hayır," diye itiraf etti. "Gelmedim."

Dudaklarımı doğal, somurtmayan pozisyonda tutmak için mücadele ettim. "Neden bana tersini söyledin?"

"Bilmiyorum." İç geçirdi. "Sen çoktan bitirmiştin. Ve sanırım egona falan zarar vermek istemedim. Önceki gün bir makalede erkeklerin bu tür şeylerde ne kadar duyarlı olduğunu okumuştum. Eğer kadın orgazma ulaşamazsa erkeğin yetersizlik hissini tetiklediğini falan. Ama kadınların yüzde onunun cinsel ilişki sırasında orgazm olmadıklarını biliyor muydun? Yani istatistiklere bakarsak, erkekler gerçekten şey hissetmemeli..."

"Yine şu gevezelik şeyini yapıyorsun."

İfadesi utangaç bir hal aldı. "Üzgünüm."

"Gevezelik etmene aldırmıyorum. Egom için endişelenmene memnun oldum." Ona sırıttım. "Endişelenmelisin de."

Sersemlemiş göründü. "Niçin?"

"Çünkü durmadan nasıl olup da seni boşaltamadığımı düşünüp duruyorum." Omzumu silktim. "Ve bunu değiştirmeyi ne kadar çok istediğimi."

7

Logan

Grace'in bembeyaz yanakları sadece saniyeler içinde soluk pembeye dönüştü. Gördüğüm en dışavurumcu yüze sahipti, hissettiği her şeyi öyle çabuk gösteriyordu ki. Onu okumanın bu kadar kolay olmasına minnettar oldum, aksi halde son söylediğim şey üzerine uzayan sessizliği beni endişelendirebilirdi. Ama gözlerindeki merakın parıltısı onu korkutup kaçırmadığımı onaylıyordu.

"Gerçekten mi?" Alnını kırıştırdı.

"Evet." Ona doğru bir adım atarken dudaklarım ufak bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Yani bana izin verecek misin, vermeyecek misin?"

Yüzünden telaşlı bir ifade geçip gitti. "Neyi yapmana izin vereceğim?"

"Seni boşaltmama."

İfadesindeki huzursuzluğun eriyerek sıcak heyecana dönüştüğünü görünce memnun oldum. Ah evet, onu hiç korkutmuyordum. Tahrik oluyordu.

"Aa..." Boğuk bir kahkaha koyuverdi. "İlk defa bir erkek kapımda belirip benden bunu istiyor. Bunun kulağa ne kadar delice geldiğinin farkındasın, değil mi?"

"Delilikten mi bahsetmek istiyorsun? Sikik hafta sonumun hepsini bunu yapmayı hayal ederek geçirdim."

Göğsüm hüsranla yükseldi. "Normalde böyle pisliğin biri değilim, tamam mı? Durmadan birileriyle yatıp kalkıyor olabilirim ama birlikte olduğum kadının iyi vakit geçirdiğinden hep emin olurum."

İç geçirdi. "İyi vakit geçirdim zaten."

"Eğer menimi boşaltıp gitmeseydim çok daha iyi vakit geçirecektin."

Şimdi yine gülüyordu, bu da *bana* iç geçirtti. "Beni burada öldürüyorsun güzelim. Sana çığlık attıracak bir orgazm vermek istediğimi söylüyorum ve sen bana gülüyor musun?" Sırıttım. "Az önce egomun kırılgan olduğu konusunda anlaşmadık mı?"

Dudakları titremeye devam etti. "Gitmen gerektiğini sanıyordum," diye hatırlattı.

"Buradan kütüphaneye gitmek on dakikamı alır. Bu da yirmi dakikam var demektir." Gülümsemem şeytani bir hal aldı. "Eğer seni yirmi dakikada zirveye ulaştıramıyorsam, o zaman bir şeyleri kesinlikle yanlış yapıyorum demektir."

Grace ıslak, koyu renkli bir tutam saçla oynadı, gözle görülür şekilde gergindi. Bakışlarım dudaklarına indi, nemlendirmek için dilini çıkarınca parlamışlardı. Onu öpme dürtüsü damarlarımda vızıldadı ve havada salınan beklenti boğazımı gerecek kadar yoğundu.

Bir adım daha attım. "Eee?"

"Şey..." Soluğu aceleci bir şekilde çıktı. "Elbette. Eğer istiyorsan."

Bir kahkaha patlattım. "Hem de fena halde istiyorum. Ama *sen* istiyor musun?"

"E-evet." Boğazını temizledi. "Evet."

Gittikçe yaklaştım ve yine gözleri alev aldı. Beni istiyordu. Ben de onu istiyordum ama hızla sertleşen aletime uslu olmasını emrettim. *Bu bizimle ilgili değil dostum. Sadece o.*

Aletim yanıt olarak kımıldadı ama şu anda harekete geçmesinin ihtimali yoktu. Eğer bu diğer kızlardan biri olsaydı, çabucak ilişkiye girmeyi teklif edebilirdim ama eğer B-radarımda bir sorun yoksa, büyük ihtimalle Grace bakireydi. Şu anda elimde o kadar vakit bulunmaması bir yana, ilki olmak gibi bir sorumluluğu almak için özellikle hevesli değildim.

Ama bu... Bornozunun kuşağına uzandım ve yavaşça çektim... İşte *bunu* kesinlikle yapabilirdim.

Ve bu kez doğru düzgün yapmayı planlıyordum.

Bornozunu tamamen açmadım. Sadece havlu kumaşın arasındaki boşluktan tek elimi kaydırdım ve çıplak kalçasını nazikçe okşadım. Ona dokunduğum anda titredi. Açık kahverengi gözleri yoğun bir şekilde yüzüme odaklandı ve avucum tüy kadar hafif bir şekilde tenine yeniden değdiğinde, yumuşakça inledi ve daha yakına geldi.

Onu geriye doğru nazikçe iterken, "Yatağa otur," dedim boğuk bir sesle.

Yatağın kenarına oturdu ama uzanmadı. Bakışları bana odaklı kaldı, sanki başka bir şey emretmem için bekliyordu.

Nefesimi vererek önünde diz çöktüm ve bornozunu son bir kez çekip omuzlarından aşağı ittim. Az önce salıverdiğim oksijen anında ciğerlerime geri doldu. Hassiktir. Çıplak vücudu aletimi sızlattı. İnceydi, ufacık kalçaları, uzun ve pürüzsüz bacakları ve gördüğüm en pembe meme uçlarına sahip, ufak sayılacak göğüsleri vardı. Dilimi meme uçlarından birinin üzerinde kıvırmak için eğilirken ağzım sulandı. Elimde değildi. Onu tatmam lazımdı.

Şişen uca doğru, "Ah, siktir," diye inledim. Ardından dudaklarımın arasına alıp emdim.

Grace ürperdi, sırtını yay gibi geriyor ve göğsünü ağzıma doğru daha çok itiyordu. Tanrı aşkına, bütün gün boyunca memelerini emmek ve oynamak istiyordum. Her

zaman göğüs adamı olmuştum. Sonsuza kadar burada, bu pozisyonda kalmanın düşüncesi bile aletimin başına kıvılcım yolladı. Fakat Grace'in kalçalarının durmaksızın hareket etmesi, bana kaybedecek vakit olmadığını hatırlattı. Ve lanet olsun, onu boşaltana kadar hiçbir yere gitmeyecektim.

Islak bir sesle meme ucunu serbest bıraktım ve ellerimi baldırlarına koydum. Parmaklarımın altında titremeleri beni güldürdü. "İyi misin?"

Bir şey söylemeden onayladı.

Hâlâ aynı fikirde olduğu için memnun oldum. Bacaklarını daha genişçe açtım, yerde daha aşağı kaydım ve ağzımı vajinasına yaklaştırdım.

Anında taş gibi oldum.

Siktir, bir kıza ağzımla muamele çekmeye bayılıyordum. İlk yaptığımda on beşimdeydim ve beni öyle feci şekilde tahrik etmişti ki pantolonuma boşalmıştım. Artık o kadar hızlı tetiklenmiyordum ama dilimin altındaki Grace'in kaygan, sıcak kadınlığının hissinin aletimi hiç olmadığı kadar sertleştirdiğini inkâr edemezdim.

Klitorisini onu inleterek ağır, ayartıcı bir şekilde yaladım. Dirseklerinin üzerinde geriye düştü ve gözlerimi yukarı kaldırıp baktığımda gözlerini yumduğunu gördüm. Dudakları aralıktı, boğazında nabzı gözle görülür şekilde atıyordu ve devam etmem için gereken bütün cesaretlendirme buydu.

Dilimi aralık boyunca kaydırarak deliğine indirdim. Sırılsıklamdı. *Siktir.* Belki de eski pantolona boşalma fiyaskosunu tekrarlama konusunda *endişelenmeliydim* çünkü hayalarım öyle sıkı bir şekilde yukarı çıkmıştı ki, neredeyse yok olmak üzereydiler.

Omurgamın dibindeki vahşi karıncalanmayı kontrol etmek ve ona iyi hissettirmeye odaklanmak için kalça kaslarımı kastım. Yalayarak dikkatim için yalvaran şişkin

tomurcuğa doğru çıktım, dilimi ona nazikçe vurdum, öpüyor ve emiyordum. Neden hoşlandığını çözmek için her yanıtını inceliyordum. Yavaş ve yumuşak, diye karar verdim. Ona ağır ağır sataştığımda iniltileri daha çaresizleşiyor ve kalçası daha sertçe hareket ediyordu.

Ancak ona sataşmak *kendime* de sataşmak demekti, şimdi aletim acı verecek şekilde fermuarıma dayanıyordu. Herhalde bitirdiğimizde kahrolası şeyin üzerine fermuarın izi çıkmış olacaktı.

İşaretparmağımın ucunu içine soktum ve anında gırtlaktan gelen bir iniltiyle ödüllendirildim.

"İyi mi?" diye mırıldanırken ona doğru baktım.

Gözkapakları yarı açıktı. "Hı hımm."

Üzerimden tatmin duygusu geçti, beni doldurusa getiriyor, onu kıyıdan aşağı yuvarlamam için daha kararlı olmamı sağlıyordu. Görevimi sürdürdüm. Klitorisine tatlı, ağır darbeler vurdum, parmağım daha derinlere uzandı, ta ki tamamen içine yerleşene kadar. Sıkıydı. *Gerçekten* sıkıydı. Ve ıslaktı. Tanrım. *Hem de nasıl* ıslaktı.

Ve eğer yakında boşalmazsa, benim pantolonum da ıslanmak üzereydi, çünkü patlamaya çok yakındım...

"Geliyorum," diye inledi.

Ve ah *evet*, hem de ne biçim geldi. Vajinası parmağımı çelik bir eldiven gibi sıkarken, klitorisi dilimde nabız gibi attı. Çığlık atanlardan değildi. Fazla inleyen biri de değildi ama ağzından çıkan boğuk sesler bu zamana kadar duyduğun bütün porno yıldızlarının seslerinden çok daha ateşliydi.

Orgazmı boyunca onunla birlikte kaldım, içini sıvazladım ve yatakta sessizce titreyene kadar klitorisini emdim. Birkaç saniye sonra gülmeye başladı, benden kurtulmaya çalışarak kıvranıyordu.

Boğukça, "Çok hassas," dedi.

Sırıtarak başımı kaldırdım. "Üzgünüm."

"Aman Tanrım, şu anda o kelimeyi söylemeye iznin yok. Yaptığından sonra..." Derin bir nefes aldı. "Bu... harikaydı." Yavaşça doğrulup oturdu, gözleri zevkle pusluydu. "Başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Teşekkür ederim?"

Boğazımda kahkaha kabardı. "Rica ederim?"

Ayağa kalkarken bacaklarım hiç olmadığı kadar zayıftı. Hâlâ saçma bir şekilde serttim fakat komodinin üzerindeki çalar saatin gösterdiği üzere, kütüphaneye gitmek için tamı tamına on bir dakikam vardı. Başka şartlar altında geç kalmak umurumda olmazdı ama bu, yarınki pazarlama finalinden önceki son çalışma grubuydu ve kaçırmayı göze alamazdım. Zaten sınava D'yle giriyor olacaktım, yani dersten kalmak hem korkutucu bir ihtimal hem de gerçekleşmesine izin veremeyeceğim bir sonuçtu. Ders, diplomam için ön koşullardan biriydi ve önümüzdeki yıl tekrar almayı hiç istemiyordum.

"Gitmem gerek yoksa çalışma grubuna geç kalacağım." Gözlerine baktım. "Numaranı alabilir miyim?"

"Ah. Şey..."

Tereddüt etmesi içimde bir endişe sancısı yarattı. Bir kızın numarasını istediğim nadir anlardan biriydi ve o bundan emin değil miydi? Dünyasını sarstıktan sonra?

Tanrı aşkına. Hünerlerimi mi yitiriyordum?

Tek kaşımı kaldırdım, sesimde ufak bir meydan okuma vardı. "Tabii bana vermek istemiyorsan başka?"

"Hayır. Yani, evet, istiyorum." Altdudağını ısırdı. "Şimdi mi istiyorsun?"

Endişeliden çok flört ediyormuşum gibi çıktığını umduğum bir sesle zorlama bir kahkaha attım. "Şimdi iyi olurdu." Arka cebimden telefonumu çıkardım ve yeni kayıt sayfasını açtım. "Söyle bakalım."

Bir seri numara söyledi. Öyle hızlıydı ki onu durdurup tekrarlatmak zorunda kaldım. Adını yazdım ve kaydet dedim, sonra telefonu kaldırdım. "Belki bir ara yine takılabiliriz? Sıradaki *Zor Ölüm*'ü izleyebiliriz mesela..."

"Evet, tabii. Kulağa harika geliyor."

Cidden mi? Yine mi "evet, tabii"?

Bu hatundan "ÇOK İSTERİM!" duymak için ne halt yapmak gerekiyordu?

"Tamam. Harika." Yutkundum. "Sanırım seni sonra ararım."

Hiçbir şey söylemedi ve takip eden sessizlikte, bir rahatsızlık dalgasını aştım.

Sonra eğildim ve gelmiş geçmiş en aptalca şeyi yaptım. Bu harbiden hakkını veriyordu çünkü yıllar içinde aptallık konusunda payıma düşeni yapmıştım.

Alnını öptüm.

Dudaklarını değil. Yanağını değil. *Kahrolası* alnını.

Cidden süpersin dostum.

Bana gözlerinde eğlenceyle baktı ama malca hareketime bir yorumda bulunmasına fırsat vermedim.

"Seni arayacağım," diye mırıldandım.

Ve üç gün içinde ikinci defa, Grace'in yurt odasından kendimi bir pislik gibi hissederek çıktım.

Grace

Psikoloji dersim üç saat sürdü ve profesörün söylediği bir kelimeyi bile duymadığımı dürüstçe söyleyebilirdim. Hem de tek bir kelimeyi bile.

Yüz seksen dakika boyunca, yaptığım tek şey, Logan'ın bu sabah bana yaptığı her inanılmaz şeyin her inanılmaz saniyesini aklımdan geçirmekti.

Birisini azizlik için aday gösterebilir misiniz ya da seçilmek için kriterler var mıydı?

Birisinin dilini azizlik için aday gösterebilir miydiniz? Ya da belki Cinsellik Departmanı'nın verdiği orgazm verme ödülü vardır?

Eğer varsa, Logan kazanmayı hak ediyordu.

Kapımda belirdiği ve beni orgazma ulaştırmasına izin vermemi resmen *talep ettiği* için hâlâ hayretler içindeydim. Sanırım egosu *Cosmo*'daki makalenin söylediğinden daha hassastı ama biliyor musunuz? Aslında bunu biraz etkileyici buldum. John Logan gibi kendine güvenen birinin cinsel hünerlerinden cidden şüphe ediyor olması garip bir şekilde tatmin ediciydi.

Komikti. Çok değil, daha bir hafta önce hayatımda hiç heyecan olmamasından yakınıyordum ve şimdi bana bir bakın; seksi hokey oyuncuları kapımda belirip beni heyecandan gebertiyordu.

Siktir etsene. Ödülü *kendime* veriyordum.

Ramona ve kızlarla öğle yemeğinde buluşurken bile düşüncelerime Logan hâkim olmaya devam ediyordu. Devasa yemekhanenin arka duvarına dayalı her zamanki masamızda onlara katıldım.

Carver Yemekhanesi kampüsteki en sevdiğim yerdi. İnşa eden her kimse, kampüsteki binaların kalanına hiç dikkat etmemiş olmalıydı çünkü Carver'ın kendini hissettiren rustik, küçük bir köşk tarzı vardı. Yüksek tavanlar, ahşap panelli duvarlar ve diğer yemekhanelerde bulacağınız floresan ışıkların yerine, yumuşak bir sarı ışık yayan gösterişli lambalar vardı. Ayrıca yurdumdan sadece iki dakika uzaklıktaydı. Yani her gün görkeminin keyfini çıkarıyordum.

Tepsimi masaya koydum ve boş sandalyeye oturup alkolsüz biramın kapağını açtım. "Selam," diye selamladım herkesi. "Ne konuşuyorsunuz?"

Ramona, Jess ve Maya'nın sesi anında kesiliverdi, yüz ifadelerindeki gizli ışıltılar tam olarak neden bahsettiklerini söylüyordu.

Benden.

Gözlerimi kıstım. "Neler oluyor?"

Ramona süklüm püklüm baktı. "Tamam, kızma ama... onlara Logan'dan bahsettim."

İçim öfkeyle çalkalandı ama öfkem kendime yönelikti. Artık Ramona'ya özel şeylerimi anlatarak niye canımı sıktığımı bilmiyordum. Ondan sır tutmasını istemek, köpeğe top atıp takip etmemesini istemek gibiydi. Pekâlâ, kahrolası topu atmıştım ve şimdi Ramona onun peşine düşüp geri getirmişti. Ve bu yıl ondan bile daha çok dedikodu yapan iki kızla kanka oluvermişti. Jess ve Maya diğer insanların hayatını teşhir etmek için öyle çok vakit harcıyorlardı ki, bir internet sitesi yaratıp Perez Hilton'a rakip olabilirlerdi.

"Peki bu doğru mu?" diye üsteledi Jess. "Gerçekten onunla takıldın mı?"

Logan'ı onlarla tartışmaktan son derece rahatsız oldum, bu kızları biliyordum ve onlara bir şey verene kadar kalkmama izin vermezlerdi. Normal görünmeye çalışarak makarnamı çatalıma doladım ve bir ısırık aldım. Sonra Jess'e bakıp, "Evet," dedim.

"Bu kadar mı? *Evet*?" Dehşet içinde görünüyordu. "Söyleyeceğin tek şey bu mu?"

"Size söyledim millet, bu konuda çok sessiz." Ramona sırıttı. "Açıkça görülüyor ki, Grace'e arkadaşlığın ilk kuralını hatırlatmamız gerekiyor. O da şu; kampüsteki en ateşli erkekle yiyiştiğinde detayları atlama."

Makarnamı çiğnedim. "Yaptıklarını anlatan biri değilim."

Maya sesinde alaycı bir tonla konuştu. "Biliyor musun, hiç detay vermemen göz önüne alınırsa, birileri böyle bir şeyin hiç olmadığını bile düşünebilir."

Birileri düşünebilir mi?

Başımı Ramona'ya doğru çevirdim. İnanılır gibi değildi. Şimdi de dedikodu mu yayıyordu? İnsanların benim bir çeşit manyak, patalojik yalancı olduğuma inanmalarına izin mi veriyordu?

Ramona dile getirilmemiş suçlamama karşı kendini savunma konusunda hızlıydı. "Hey, bunun üzerinden geçtik, unuttun mu? Onunla takıldığına tamamen inanıyorum bebeğim."

"İki kere." Kendimi durduramadan ağzımdan kaçıverdi. Lanet olsun.

Ramona'nın ağzı açık kaldı. "Ne demek *iki kere*?"

Omzumu silktim. "Bu sabah yine uğradı."

Bu bana iki nefes kesilmesi, peşinden de iki tiz sesli ciyaklama kazandırdı; Jess ve Maya'dan. Ramona garip bir şekilde sessiz kaldı ama ifadesini incelediğimde çözmek imkânsızdı.

Jess, "Aman Tanrım. Uğradı mı?" diye bağırdı.

Ramona, "Ne zaman oldu bu?" diye sordu.

Ses tonu sinirlerimi zıplatmayacak kadar kibardı. "Sen ders için çıkar çıkmaz. Çok fazla kalmadı gerçi."

Koyu renk gözleri ifadesiz kaldı. "Bu defa en azından numarasını aldın mı?"

"Hayır," diye itiraf ettim. "Ama o benimkini aldı."

"Yani hâlâ ona ulaşmak için bir yolun yok." Bu bir soru değildi. Memnun bir durum belirtisi bile değildi. Sesinde bir keskinlik vardı ve masanın karşısına baktığımda, Maya'nın yüzündeki pis sırıtışı kaçırmadım.

Bana inanmıyorlardı.

Ramona isterse morarana kadar inkâr edebilir ve başka bir eyalete gidene kadar geri vites yapabilirdi ama en iyi arkadaşım hâlâ uydurduğumu düşünüyordu. Ve şimdi arkadaşlarımızın da benden şüphelenmesine sebep oluyordu.

Arkadaşlarımız mı?

Alaycı ses iyi bir noktaya değinmişti aslında ve üzerinde düşündükçe, bu yıl Ramona'nın tanıştırdıkları haricinde takıldığım tek bir kişi bile düşünemedim. Bir keresinde İngilizce dersinden birkaç kızı davet etmiştim, Ramona bütün gece onlarla gülüp sohbet etmiş ve onlara ne kadar muhteşem zaman geçirdiğini söylemişti ve sonra kızların gitmesinin ardından, bana sıkıcı olduklarını ve bir daha o etraftayken onları getirme iznimin olmadığını söylemişti.

Lanet olsun, neden hayatımı bu şekilde etkilemesine izin veriyordum? Lisedeyken katlanıyordum çünkü... kahretsin, neden katlandığımı bile bilmiyordum. Ama artık lisede değildik. Burası üniversiteydi ve Ramona'nın onlar hakkında ne düşüneceğine kafayı takmadan kiminle istersem onunla vakit geçirebilmeliydim.

"Hayır," dedim sıktığım dişlerimin arasından. "Ona ulaşmamın yolu yok. Ama endişelenme, hayali partnerimin er ya da geç benimle iletişime geçeceğinden eminim."

Kaşlarını çattı. "Grace..."

"Ödevim üzerinde çalışmak için yurda dönüyorum." İştahım kaçmıştı. Yarısı yenmiş akşam yemeği tepsimi kaldırdım ve ayağa kalktım. "Sonra görüşürüz."

Belki saftım ama üniversitenin farklı olacağını düşünmüştüm. Liseden ayrıldığım anda tüm dedikodunun, arkadan bıçaklamanın ve saçmalıkların yok olacağını sanıyordum ama sanırım acımasız kızlar eğitim sisteminin her seviyesinde bulunabiliyordu. Tıpkı bir çiftliği ziyaret etmek gibiydi; eğer oraya gidip de etrafta inek boku *görme-*

meyi beklersen, o zaman bu hayalinden kabaca uyandırılırdın. İşte size güzel bir SAT sorusu. *OKUL için ACIMASIZ KIZLAR ne ise, ÇİFTLİKLER için _____ oydu.*

Bok. Sorunun cevabı *boktu*.

Dışarı fırladığım anda Ramona beni yakaladı, aceleyle peşimden gelirken topukları kireçtaşından kaldırımda tıklıyordu.

"Grace, bekle."

Dönerken çenem kasıldı. "Yine ne var?"

Gözleri panikle ışıldadı. "Lütfen bana kızma. Bana kızmandan *nefret* ediyorum."

"Öyle mi, üzülmene ne kadar üzüldüm anlatamam Ramona. Kendini daha iyi hissetmen için ne yapabilirim?"

Altdudağı titredi. "Alaycı olmana gerek yok. Buraya özür dilemek için geldim."

Tanrım sen bana sabır ver, eğer timsah gözyaşlarını dökmeye başlarsa cidden kafayı yiyebilirdim.

"Seninle yine bu sohbeti yapmayacağım," dedim soğuk bir sesle. "Yalan söylediğimi düşünüp düşünmemen umurumda değil. *Ben* söylemediğimi biliyorum ve benim için tek önemli olan bu, tamam mı? Ayrıca bil diye söylüyorum, *altı* yaşımdan beri en iyi arkadaşım olan birinin bana inanmamasını son derece ciddi bir hakaret..."

"Kıskandım," deyiverdi.

Konuşmayı kestim. "Ne?"

Bakışlarımız birleştiğinde yüzü düştü. Sesini alçaltıp söylediğini tekrarladı. "Kıskanıyorum, tamam mı?"

Cehennem buz kesmiş olmalıydı. Yoksa duyduğum şeyin başka bir açıklaması yoktu. Çünkü on üç yıllık arkadaşlığımız boyunca, Ramona beni *kıskandığını* hiç itiraf etmemişti.

"Ben bütün bir yıl boyunca Dean'i kafalamaya çalıştım," diye sızlandı. "Bütün sikik yıl boyunca ve o var olduğumu

bile bilmiyor. Sense hiç *uğraşmamış* olsan bile onun en yakın arkadaşıyla takılıyorsun." Garip bir şekilde kırılgan görünüşü ifadesini yumuşattı. "Tam bir kaltak gibi davranıyordum ve çok üzgünüm. Kendime güvensizliğimi senden çıkardım ve bu adil değildi ama lütfen bana kızma. Çarşamba günü doğum günün. Seninle birlikte kutlamak istiyorum ve aramızın yine iyi olmasını istiyorum. Ben..."

Bir iç geçirişle onu böldüm. "Aramız iyi, Ramona."

"Öyle mi?"

Damarlarımda özgürce çağlayan öfke, onun umutlu ifadesine baktığımda yok oldu. Hayatımın on üç yılını adadığım Ramona *buydu*. Lisede yanık olduğum çocuklarla ilgili gevezelik etmemi saatlerce dinlerdi, ne zaman hasta olsam ödevlerimi eve getirirdi, bana nasıl makyaj yapacağımı öğretmişti ve bana yanlış şekilde *bakan* herkesin kıçını tekmelemekle tehdit etmişti. Zaman zaman kendine odaklı ve sığ olabiliyordu ama sürtüğümsü kötü kız hareketlerini bir yana bırakırsa fazlasıyla sadık ve inanılmaz derecede nazikti.

Jess ve Maya'yla ilgili bütün saçmalıklar hâlâ acıtıyordu ama saçma sapan bir şey yüzünden kaç yıllık arkadaşlığı fırlatıp atamazdım.

"İyiyiz," diye güvence verdim. "Söz veriyorum."

Yüzünde parlak bir gülümseme belirdi. "Güzel." Kollarını belime doladı ve kemiklerimi sıkıştırana kadar sarıldı. "Hadi artık eve gidelim, böylece John Logan'ın bu sabah sana yaptığı bütün edepsiz şeyleri anlatabilirsin. *Açık* detaylarla."

8

Logan

Çarşamba sabahı arabayla Munsen'a gittim, heyecan seviyem *"çok mutlu, eğlenceli zaman"* ölçeğinde her zamanki yerinde duruyordu: Sıfırda.

Okul devam ederken eve gitmeye zorlanmam nadiren olurdu ama bazen başka şansım olmuyordu. Genellikle Jeff babamı doktor randevusuna götürdüğünde, babamın dükkânındaki yarı zamanlı tamirci Jeff'in yerini alamazsa oluyordu. Bugün de o durumlardan biriydi ama kendime birkaç saatliğine aklımı kaybetmeden yağ değiştirebileceğimin ve motor tamir edebileceğimin garantisini verdim.

Hem, yaz için de iyi bir ısınma turu olurdu. Tamirhanede çalışmaktan ne kadar nefret ettiğimi unutmaya meyilliydim, o yüzden o ilk güne geri döndüğümde, savaş alanının ön cephelerine gönderilmiş gibi oluyordum. Önümüzdeki üç ay boyunca hayatımın *bu* olacağını fark edince midem çalkalandı ve içime korku düştü. En azından bugün şöyle bir alışabilirdim, paniğin birazını yolda bırakabilirdim.

Kamyonetimi Logan ve Oğulları Oto Tamircisi'nin önüne park ettiğimde, Jeff'in minibüsü gitmişti bile. İsmi ironikti, çünkü bizimkilerin daha çocuğu yokken bile dükkânın adı buydu. Babam başına geçmeden önce mekânı büyükbabam işletiyordu ve sanırım bir sürü erkek evlat sahibi

olmayı umuyordu. Ama sadece bir oğlu olmuştu, yani teknik olarak mekâna Logan ve *Oğlu* denilmeliydi.

Dükkân bir tane ufak, tuğla binadan oluşuyordu, içinde sadece iki araç asansörü için yer vardı. Ama ufak tefek alan işe gerçekten sekte vuruyor falan değildi, çünkü işler tam olarak patlamıyordu. L&O harcamaları, babamın faturalarını ve hemen arkada yer alan tek katlı evimizin kredisini karşılamaya yetiyordu. Büyürken, evimizin dükkâna bu kadar yakın olmasından nefret ederdim. Yakınlarda arabaları bozulduğu için kapıyı yumruklayan müşteriler ya da bir aracı getirdiklerini söyleyen çekici şirketlerin aramaları yüzünden gecenin köründe uyanmaya alışmıştık.

Babamın kazasından beri, bu yakınlık son derece işe yarar olmuştu, çünkü evden işe bir dakikadan kısa sürede gidebileceği anlamına geliyordu.

Artık tamirhanede pek fazla vakit geçirdiğinden değildi. Bütün işi yapan Jeff'ti, babamsa oturma odasındaki koltuğunda aptallaşana kadar içiyordu.

Çökük metal kapıya doğru yürüdüm, kapalı ve kilitliydi. Tırtıklı bir bantla yapıştırılmış bir parça kâğıt vardı ve ağabeyimin el yazısını anında tanıdım.

GEÇ KALDIN!

İki kelime, hepsi büyük harfle. Siktir, Jeff kızgındı.

Yan kapıyı açmak için anahtarımı kullandım, sonra içeri girdim ve devasa mekanik kapıyı yukarı kaldıracak düğmeye bastım. Dışarısı hâlâ soğuktu ama hava ne kadar dondurucu olursa olsun, ben kapıyı hep açık bırakırdım. Burada çalışırken tek talebim buydu. Bir müddet sonra yağ ve araba egzozunun boğucu kokusu kendimi öldürmek istememe sebep oluyordu.

Jeff bana bir yapılacaklar listesi bırakmıştı, şansım vardı ki fazla uzun değildi. Betona park edilmiş eski model

Buick'in yağının değiştirilmesi ve bir far yenilenmesi gerekiyordu. Çocuk oyuncağıydı. Arkasında L&O logosu olan mavi bir tulum giydim, radyoyu bulduğum ilk metal müzik kanalına getirdim ve işe koyuldum.

Bir saat sonra ilk molamı verdim. Ofisteki lavabodan su içtim, ardından dışarıda çabucak bir sigara içtim.

Tam izmariti botumun metal topuğunun altında ezerken, uzaktan gelen motorun sesini duydum. Ağabeyimin beyaz minibüsünün tamponunu ağaçların dizildiği uzun araç yolunda görününce göğsüm sıkıştı.

Korkağın biri gibi geri içeri kaçtım ve koşturup Buick'in kaputunu kaldırdım. Eğilip motoru kontrol ediyormuşum gibi davrandım. Ayrıca çarpan kapıları ve ağabeyime bağırarak bir şey söyleyen babamın sert sesini duyamayacak kadar işe odaklanmışım gibi yapıyordum. İki çift ayak sesi duyuyordum, biri yavaş ve yorgundu. Toprak araç yolundan uzağa gidiyordu. Diğeri öfkeli bir hızla geliyordu, sonra Jeff tamirhaneye girdi.

Ağabeyim sinirli bir şekilde, "Gelip de ona selam veremedin mi?" dedi.

Doğrulup kaputu kapattım. "Üzgünüm, şunu bitiriyordum. Gitmeden önce eve uğrayacağım."

"Uğrasan iyi edersin çünkü bunun için az önce bana çattı ve ona selam vermeyen kişi ben bile değilim!" Jeff'in kara kaşları hoşnutsuz bir çatışla bir araya geldi. Sanki bana biraz daha nutuk atmak istiyormuş gibi bakıyordu, o yüzden o başlayamadan hızla konuyu değiştirdim.

"Ee, doktor ne söyledi?"

Jeff düz bir sesle yanıt verdi. "İçmeyi bırakması gerekiyor yoksa ölecek."

Elimde olmadan homurdanarak güldüm. "Bırakması çok uzak bir ihtimal."

"Tabii ki bırakmayacak. O ölmek *için* içiyor." Jeff başını öfkeyle iki yana salladı. "Kazadan önce bir bağımlılıktı. Şimdi bir amaç olduğunu düşünüyorum."

Tanrım. Hayatımda bundan daha depresif bir şey duymamıştım.

Tartışamazdım gerçi. Kaza cidden oyunu değiştiren bir şeydi; babamı yeniden içkiye başlamaya itmiş ve ayıklıkla geçen onca yılı çoğunlukla silmişti. *Güzel* yılları, kahretsin. Üç yıl boyunca yeniden bir babaya sahip olmuştuk.

On dördümdeyken, babamın rehabilitasyondaki son kısıtlanması mucizevi bir şekilde iş görmüştü. Annem ayrılana kadar, tam bir yıl boyunca ayık kalmıştı. Annemin babamla kalmamıza izin vermeyi kabul etmesinin tek sebebi ayık olmasıydı. Boşanma sırasında, yaşamak istediğimiz ebeveyni seçme şansımız vardı ve Jeff okulunu değiştirmeyi ve kız arkadaşını bırakmayı reddettiği için babamızla kalmayı seçmişti. Ve ben de ağabeyimle kalmayı tercih etmiştim. Sadece onu idolüm olarak gördüğüm için de değildi, çünkü küçükken, ikimiz her zaman birbirimizin arkasını koruyacağımıza yemin etmiştik.

Babam ondan sonraki iki yıl daha ayık kalmıştı ama sanırım evren Logan ailesinin mutlu olmaya izni olmadığına karar vermişti çünkü on altımdayken, babam annemizi görmemiz için bizi Boston'a bıraktıktan sonra dönüş yolunda büyük bir trafik kazası geçirmişti.

Bacaklarının ikisi ezilmişti. Ciddi anlamda *ezilmişti* diyorum; felç olmadan kurtulduğu için şanslıydı. Felaket acı içindeydi, fakat doktorlar bağımlılık konusunda yıkıcı bir geçmişi olan bir adama ağrı kesici yazma konusunda tereddütlüydüler. Yedi-yirmi dört monitörle gözlenmesi gerektiğini söylediler, o yüzden Jeff eve gelip ona bakmama yardım etmek için üniversiteyi bıraktı. Annemin yeni kocası babama bakacak birini tutmak için kredi çekmeyi

önerdi ama David'e bununla başa çıkabileceğimizi söyledik. Çünkü o sırada gerçekten yapabileceğimize inanıyorduk. Babamın bacakları iyileşecekti ve eğer doktorların söylediği gibi fizik tedaviye giderse, bir gün normal bir şekilde yürüyebilirdi.

Ama yine, evren Loganlara başka bir *siktiri* çekmişti. Babam öyle ızdırap çekiyordu ki, acıyı uyuşturması için yine içkiye başladı. Ayrıca fizik tedavisini bitirmedi, yani bacakları iyileşmesi gerektiği gibi iyileşmedi.

Yani şimdi kötü bir şekilde aksıyordu, durmaksızın acı içindeydi ve iki oğlu da, ona öldüğü güne kadar bakacakları gerçeğini kabullenmişti.

Vahşice, "Ne yapıyoruz?" diye sordum.

"Her zaman yaptığımız şeyi. Adam olup ailemizle ilgileniyoruz."

Hayal kırıklığı içimde kıvrıldı, zaten oraya çöreklenmiş olan suçluluğa karıştı. Onun için her şeyi feda etmek niye *bizim* işimiz oluyordu?

Çünkü o senin baban ve hasta.

Çünkü annen on dört yıl boyunca yapmak zorunda kaldı ve artık senin sıran.

Başka bir düşünce daha yüzeye çıktı, önceden de düşündüğüm bir şeydi ve ne zaman aklıma girse kusmak istememe sebep oluyordu.

Eğer ölseydi her şey çok daha kolay olurdu.

Safra boğazımı yakarken, bencil, mide bulandırıcı fikri yok ettim. Ölmesini istemiyordum. Berbat halde olabilirdi, ayyaşın biri olabilirdi ve bazen pislik de olabilirdi ama hâlâ benim babamdı, lanet olsun. Havanın yağmurlu ya da güneşli olmasına aldırmadan beni hokey antrenmanlarına götüren adamdı. Çarpım tablosunu ezberlememe yardım eden ve bağcıklarımı nasıl bağlayacağımı öğreten adamdı.

Ayıkken gerçekten iyi bir babaydı ve bu, bütün durumu çok daha kötü bir hale getiriyordu. Çünkü ondan nefret edemiyordum. Ondan nefret *etmiyordum.*

"Dinle, düşünüyordum da..." Sesim kısıldı, Jeff'in tepkisinden çok korkuyordum. Öksürerek paketten başka bir sigara çıkardım ve kapıya yöneldim. "Bir dakika dışarıda konuşalım."

Bir dakika sonra sigaramdan derin bir nefes çektim ve nikotinin bana fazlasıyla ihtiyaç duyduğum güveni getirmesini umdum. Jeff bir an onaylamayarak süzdükten sonra yenilgiye uğramış bir şekilde soluğunu bıraktı.

"Şundan bir tane versene."

O sigarasını yakarken bir duman bulutu üfledim ve kendimi devam etmeye zorladım. "New York'taki bir temsilci biraz ilgimi çekti. Gerçekten büyük bir spor menajeri." Tereddüt ettim. "Eğer bonservisimi kendi elimde tutmayı denersem, bir takımla anlaşma imzalamamın sorun olmayacağını düşünüyor."

Jeff'in yüz ifadesi anında sertleşti.

"Bu düzgün bir ikramiye anlamına gelebilir. Ve bir kontrat. *Para,* Jeff." Çaresizlik boğazımı sıktı resmen. "Tamirhaneyi işletmesi için başka birini işe alabiliriz. Babam için tam zamanlı bir hemşire. Hatta eğer kontrat yeterince büyük olursa belki evin borcunu bile kapatabiliriz."

Ağabeyim alaycı bir kahkaha patlattı. "Cidden ne kadar büyük bir kontrat yapacağını düşünüyorsun John? Ciddi olalım." Başını iki yana salladı. "Bak, bunu konuştuk. Madem profesyonel olmak istiyordun, Major Junior rotasından gitmeliydin. Ama sen üniversite diploması istedin. İkisine birden sahip olamazsın."

Evet, diplomayı seçmiştim. Çünkü eğer alternatifi seçersem ligden hiç ayrılamayacağımı çok iyi biliyordum ve bu da ağabeyimi satışa getirmek anlamına gelirdi. Beni oy-

namaktan alıkoymak için hokey sopasını soğuk ve cansız ellerimden almak zorunda kalırlardı.

Ama Jeff'le yerlerimizi değiştirme vaktimiz yaklaştıkça, ödüm kopuyordu.

"Çok fazla para olabilir," diye mırıldandım ama onu ikna etmek için güçsüz girişimim işe yaramadı; Jeff şimdiden başını iki yana sallıyordu.

"Oluru yok Johnny. Bir anlaşma yaptık. Bir takımla anlaşma imzalasan bile, parayı hemen almayacaksın ve buradaki her şeyi düzene sokmak zaman alacak. Benim zamanım yok, tamam mı? Diplomanı eline verdikleri anda, ben buradan gidiyorum."

"Ah, hadi ama. Buradan bir çırpıda ayrılacağına inanmamı mı bekliyorsun?"

"Önümüzde mayısta Kylie'yle birlikte Avrupa'ya gideceğiz," dedi sessizce. "Mezuniyetinden sonraki gün gidiyoruz."

Şaşkınlık hissi bana çarpıverdi. "Ne zamandan beri?"

"Bunu uzun zamandır planlıyorduk. Sana zaten söyledim; evlenmeden önce birkaç yıl seyahat etmek istiyoruz. Sonra da Hastings'te bir yer bakmadan önce Boston'da biraz vakit geçirmek istiyoruz."

Paniğim arttı. "Ama planın hâlâ aynı, değil mi? Hastings'te yaşayıp burada çalışmak?"

Ben liseden mezun olduktan sonra yaptığımız anlaşma buydu. Ben üniversiteyken evde kalan o olacaktı ve sonra nişanlısıyla birlikte bu bölgeye yerleşmeden önce birkaç yıllığına ben kalacaktım. Tabii o sırada dükkânı tekrar işletmeye başlayacaktı ve ben özgür olacaktım.

Tabii o sırada yirmi beşimde olacaktım ve profesyonel hokey oynama ihtimalim pek mümkün olmayacaktı. Evet, Amerikan Hokey Ligi'nde bir yerlere kapak atabilirdim ama o noktadan sonra kaç NHL takımının benimle ilgileneceğini bilmiyordum.

"Plan hâlâ aynı," diyerek bana güvence verdi. "Kylie küçük bir kasabada yaşamak istiyor ve çocuklarımızı burada yetiştireceğiz. Hem tamirci olmak hoşuma gidiyor."

Pekâlâ, en azından birimiz bunu seviyorduk.

"Babamla ilgilenmek de sorun değil. Ben..." Ağır ağır soludu. "Sadece araya ihtiyacım var, tamam mı?"

Boğazım kasılıp kapandı, o yüzden başımı salladım. Sonra sigaramı söndürdüm ve zorla gülümsedim. En sonunda sesimi buldum. "Hâlâ şu farı değiştirmem gerekiyor. İşe koyulsam iyi olur."

İçeri yürüdük, ben Buick'e doğru yol alırken Jeff ofise gitti.

On beş dakika sonra tulumumu duvardaki kancalardan birine asıp aceleyle vedalaştım ve kendimi resmen kamyonetime attım.

Ağabeyimin, babama selam vermediğimi fark etmemesini deli gibi umuyordum.

9

Logan

Bu akşam yapmak istediğim tek şey kanepeye yayılmak ve sezonun ilk Playoff maçını izlemekti. Boston'ın oynamıyor olması umurumda bile değildi; sezon sonundayken önüme hangi maçı koysanız izlerdim. Hokey Playoff'undan başka hiçbir şey kanınızı bu kadar coşturmaz ve kalp atışlarınızı bu kadar hızlandırmazdı.

Ancak Dean'in başka planları vardı. Aldığım duşun ardından banyodan çıktığımda koridorda beni bekliyordu, yeşil gözleri sabırsızlıkla kısılıydı. "Tanrı aşkına dostum, orada ne halt ediyordun? Bacaklarını mı tıraş ediyordun? On üç yaşındaki kızların duşu bundan daha kısa sürüyordur!"

"Kelimenin tam anlamıyla *beş* dakikadır içerideydim."

Yanından geçip yatak odama girdim ama peşimden geldi. Sınırlara hiç saygısı yoktu.

"Acele et de giyin. Film izlemeye gideceğiz ve fragmanları kaçırmak istemiyorum."

Gözlerimi dikip ona baktım. "Bana çıkma mı teklif ediyorsun?"

Bu bana ortaparmak kazandırdı. "Rüyanda görürsün."

"Hayır, görünüşe göre rüyasında gören *sensin*." Üst çekmeceden boxerımı aldım ve ona anlamlı bir bakış attım. "Müsaade eder misin?"

"Ciddi misin sen be? Soyunma odasında aletini yüz kere gördüm. Hadi giyin artık." Kollarını göğsünde kavuşturarak ayağını yere vurdu.

"Git başımdan. Bu akşam Red Wings'in maçını izleyeceğim."

"Yaa, hadi ama sen Detroit'ten *hoşlanmazsın* bile. Hem sinemada yarı fiyatına bilet gecesi; sırf bu akşam gidebilelim diye şu Statham filmini görmeyi bir haftadır falan bekliyordum."

Şimdi ona ağzım açık bakıyordum çünkü ciddi miydi bu? "Hey, göt herif, bok gibi zenginsin. Eğer sinema biletine tam para ödemesi gereken biri varsa, o da *sensin*."

"İyilik ediyordum, *göt herif*. İndirim gününü bekliyordum, böylece sen de karşılayabil diye." Sonra alameti farikası haline gelen sırıtışını yolladı, hatunların külotlarını düşüren ve aletine dalmalarına sebep olan sırıtışıydı.

"Bana seks-sırıtışınla gülme. Tüylerimi ürpertiyor."

Ağzı seks-sırıtışı pozisyonunda dondu kaldı. "Eğer bu akşam benimle dışarı çıkmayı kabul edersen gülümsemeyi keserim."

"Gördüğüm *en sinir bozucu herif*..."

Sırıtışı genişledi ve hatta ufak bir göz kırpış bile ekledi.

On dakika sonra kapıdan çıktık.

Hastings'teki sinemada sadece üç salon vardı ve haftada bir yeni çıkan film getiriyorlardı, yani seçimi gerçekten sınırlandırıyordu. Dean'in şansına, ölüp bittiği Jason Statham filmi orada oynuyordu. Dean *felaket* bir Statham hayranıydı. Eğer birisi gelip de, Dean'in aynasının önünde İngiliz aksanıyla konuştuğunu ve yatak odasında bir şeyleri taşıyormuş gibi davrandığını söyleseydi? Ona inanırdım.

Hâlâ film izleyecek ruh halinde değildim ama Dean kolumu büktükten sonra evden çıkmanın çok da kötü bir fikir olmayabileceğini fark ettim. Hannah genelde çarşamba akşamları işten sonra uğrardı, yani Dean'le eve döndüğümüzde Garrett'la ikisi çoktan uyumuş olacaklardı. Ve evet, onun çalışma düzenini biliyordum. Ne acınası bir eziktim ama.

Olumlu yanından bakarsak, onu her zamanki gibi kafama takmıyordum. Bütün hafta sonu boyunca düşüncelerime hâkim olan kişi Hannah değil, Grace'ti. Tanrım, aklıma pazartesi günkü oral muhteşemliği getirme şimdi. Dün gece otuz bir çekerken, aklımdaki şey Grace'in sert, krema gibi uylukları ve sıcak, sıkı...

"Logan. Selam."

Grace görüş alanıma girdiğinde kafa karışıklığıyla gözlerimi kırpıştırdım. Bir saniyeliğine, edepsiz aklım onun görüntüsünü mü oluşturuyor diye merak ettim, ama hayır. Gerçekten buradaydı, bilet gişesinin birkaç adım ötesinde duruyordu.

"Merhaba," diye selamladım.

Bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırarak gülümsedi. Üzerinde dar bir kazak, siyah yoga taytı ve önü açık, mavi bir rüzgârlık vardı. Tıpkı Abercrombie & Fitch katalogunun sayfalarından fırlamış gibi görünüyordu. Aslında üzerindeki rahat ama ateşli görünüş hoşuma gitmiş sayılırdı.

Yumuşak bir *ehem* sesi duydum ve yanında birinin durduğunu fark ettim. Kahverengi deri etek ve uçuş uçuş kırmızı sıfır kollu içinde, kıvrımlı, kuzguni saçlı bir kız vardı. Ve ağzı beş karış açık bana bakıyordu. Demek istediğim, çenesi yere çarpacak gibi bakıyordu.

Birisi beni arkadan dürttü. "Dostum," dedi Dean rahatsızca. "Plana bağlı kal. Sen, biletler. Ben, mısır."

Elimdeki yirmi dolarlık banknotu uzattım. "Planlarda değişiklik oldu. Ben abur cuburları alırım."

Gözlerini devirdi, sonra Grace'in arkadaşının göğüslerine hayran bir bakış attı ve biletleri almak için gitti.

Grace'e, "Hangi filmi izleyeceksiniz?" diye sordum.

Sırıttı. "Sence hangisi?" İki bilet kaldırdı ve Statham filminin adını görünce sessizce güldüm.

Herhalde yani. Nasıl bir aksiyon manyağı olduğunu unutmuştum.

"Biz de onu izleyeceğiz. Birlikte oturmalıyız."

Arkadaşı başka bir ciyaklama sesi çıkardı. Aslında, daha çok birden nefesini vermiş gibiydi, biraz da hırıltı vardı. O ufacık, tek bir seste bir sürü şey dönüyordu.

Grace arkadaşını işaret etti. "Bu Ramona. Ramona, bu Logan."

Arkadaşı beni baştan aşağı süzdü. "Kim olduğunu biliyorum."

Ah, hadi ama. O bakışı daha önce görmüştüm. Çok, çok defa. Çok ama çok fazla kadının yüzünde. Çıplak ve içinde olduğumu hayal ediyormuş gibiydi.

O fanteziyi gerçekleştirmekle ilgilenmiyor olmam çok kötüydü tabii. Odak noktam tamamen Grace'ti ve ahlaksız görüntüler aklımda geçit töreni yapıyordu. Dilimi klitorisine ilk defa değdirdiğimde gözlerinin parlayışı gibi görüntüler. Ve boşalırken çıkardığı soluk soluğa sesler. Ve...

"Bugün Grace'in doğum günü," diye duyurdu arkadaşı.

Grace rahatsız olmuş göründü. "Ramona."

"Vay, öyle mi?" Ona sırıttım. "Doğum günün kutlu olsun güzellik."

Arkadaşının ağzının yine açık kaldığı ya da Grace'in nasıl da utançla kıpırdandığı gözümden kaçmadı.

"Teşekkürler." Altdudağı somurtkanca çıkıntı yaptı. "Bugün on dokuzum. Aferin bana."

Kıs kıs güldüm. "Bundan doğum günlerini seven biri olmadığını çıkarıyorum?"

"Kesinlikle değilim. Annem beni ömürlük korkuttu."

Arkadaşı aniden güldü. "Hey, bahar panayırının olduğu yılı hatırlıyor musun? Annen yerel bir grubun şarkı söylediği sahneyi basıp senin için doğum günü şarkısı söylemişti ya?"

"Ebeveynlerimle aramdaki bağı nasıl koparacağımı araştırmaya başladığım günü hatırlıyor muyum demek istiyorsun herhalde?" Grace kuru bir sesle yanıtladı. "Dün gibi."

Ramona bana komplo yüklü bir bakış attı. "Kutlama yapmak için yurda birkaç kişiyi davet etmek istedim ama eğer yaparsam kollarımı kesip bana yedirmekle tehdit etti. O yüzden, filme gelme konusunda fikir birliğine vardık."

Dean tarafından bölündük, boş ellerimi görünce kaşlarını çattı. "Siktir artık ya, her şeyi ben mi yapmak zorundayım?" Sonra, sanki iki tane çok hoş kızın önünde olduğunu hatırlamış gibi sırıttı. "Ayrıca, beni tanıştırmayacak mısın?"

"Bu Grace ve..." Hadi be, arkadaşının adını şimdiden unutmuştum.

"Ramona," deyiverdi ve aç bakışı şimdi Dean'a odaklıydı.

Kız istediği kadar salyalarını akıtarak bakabilirdi ama kızın birinci sınıfta olduğunu öğrendiği anda, Dean'in aynı şekilde karşılık vermeyeceğini neredeyse garanti edebilirdim.

Erkek orospusu olmasına rağmen, herifin birinci sınıflarla iş pişirmeme konusunda katı bir kuralı vardı. Yılın başındaki küçük takipçi sapık olayımızı düşününce, onu suçlayacağımı sanmıyordum. Dean birinci sınıflardan biriyle yatmıştı. Kız tek gecelik süper tutkunun ardından, deli gibi âşık olduklarına karar vermişti. Sonra gece ya da gündüz demeden evimizde bitmeye başlamıştı, bazen

giyinik oluyordu, bazense kıyafet falan *giymiyordu*. Genelde çiçeklerle, aşk mektuplarıyla ve —kişisel olarak favorim— kendisinin Dean'in hokey formasını giymiş çerçeveli bir fotoğrafıyla kuşanmış halde oluyordu.

Bazen uykuya daldığımda, hâlâ penceremin dışından *Deeeeeeeeeean* diye sızlanmasını duyabiliyordum.

Fazla söze gerek yoktu, o zamandan beri Dean küçüklerden sakınıyordu. Onlara on üzerinden onluk sülükler diyordu.

Dean mısırını alabilsin diye dördümüz birden büfede durduk ve birkaç dakika sonra karanlık sinemaya girdik. Fragmanlar daha yeni başlamıştı. Salon *tıka basa* doluydu. Jason Statham'ın salona gelip film hakkında yorumda bulunması, bizim yan yana koltuklar bulmamızdan daha olasıydı. Ama durduğum yerden birkaç tane boş iki kişilik koltuk gördüm.

Kızlar bizden önde yürüyordu, o yüzden Dean'e doğru eğilip mırıldandım, "Ayrılsak sorun olur mu? Grace'le birlikte oturmak istiyorum. Bugün doğum günü."

Bakışları Ramona'nın inkâr edilemeyecek kadar harika götünde kaldı. "Bununla yaşayabilirim."

Ayrı oturmayı önerdiğimde Grace de Ramona da hemfikir olarak başlarını salladı. Ramona anında kolunu Dean'in koluna soktu ve kulağına onu güldüren bir şeyler fısıldadı. Sonra da koltuklarını aramak için karanlıkta ilerlediler.

Grace'le ikimiz de aynısını yaptık. Salonun yarısında, hemen koridorun kenarında iki boş yer bulduk ve yerimize yerleştiğimiz anda fısıldamak için yaklaştı. "Arkadaşının Ramona'yla oturmaya aldırmayacağından emin misin? Çünkü film boyunca ona asılıp duracak."

Dudakları resmen kulağımdaydı ve inanılmaz kokuyordu. Çiçeksi kokuların adını bilmiyordum ama onunki tatlı ve kızlara özgüydü. Elini saçlarının arasından geçir-

diğinde, kokusu burun deliklerime dalga dalga doldu.

Sırıtarak, "Takma kafana. Dean kendi başının çaresine bakabilir," diye fısıltıyla karşılık verdim.

Ekrana döndük. Anında Grace'in ilgisini çeken bir fragman dönüyordu. Büyük yıldızların ve onlardan daha büyük silahların olduğu, "herkesi gebertelim" tarzı patlama manyağı bir filmdi. Heyecanlı ifadesi onu öyle fena halde öpmek istememe sebep oluyordu ki. Aksiyon filmlerine olan sevgisinin tahrik ediciliği kocamandı.

Kendime mani olamadan uzandım ve elini tuttum.

Şaşkınlıkla sıçradı, sonra rahatladı ve bir gülümsemeyle bana baktıktan sonra dikkatini yeniden ekrana verdi.

Onu hâlâ çözemiyordum. Tatlıydı ama tam olarak saf denilmezdi. Masum bir titreşim yayıyordu ama ayrıca kendine son derece güvenli görünüyordu. Beni soru yağmuruna tutmamış ya da hevesle flört etmemişti. Lanet olsun, hokey oynamamı konu haline bile getirmemişti. Ben etraftayken hatunların yaptığı ilk şey genelde bu olurdu.

Onunla ilgili doğru düzgün bir şey bile bilmiyor olmam, yine de birkaç gün öncesinde yüzümün bacaklarının arasında olması çılgıncaydı; ah lanet, şimdi de vajinasını düşünüyordum.

Harika. Ve şimdi de aletim canavar gibi kabarıktı.

Koltuğumda sarsakça kıpırdandım, elimi pantolonuma doğru kaydırıp dikkatlice düzeltme dürtüme direniyordum. Ya da belki elimi *onun* pantolonunun içine kaydırıp hatırlanacak bir doğum günü hediyesi vermemek için direniyordum.

İkisini de yapmadım. Patlamış mısır çıtırtıları ve şeker paketlerinin şıkırtıları etrafımızda yankılandı, etrafımızda insanların olduğunun bariz bir hatırlatıcısıydı. Ekranda beliren açılış yazılarına konsantre olmaya çalıştım ama filmin on dakikası geçmişti ve benimki hâlâ taş gibiydi.

Ereksiyon ne kadar süre devam ederse sorun olarak görülüyordu? Üç saat mi? Dört? Bu filmin *o kadar* uzun olması mümkün değildi, değil mi?

Tanrım, umarım öyle değildi.

10

Grace

Belki de ilk defa, beni doğum günümde dışarı sürüklediği için Ramona'ya kızgın değildim. Evde kalarak bütün tantanadan uzak durmak istemiştim ama Jason Statham'ı küçük bir İngiliz havucu gibi burnumun altında sallamıştı. O kadar uzun süredir arkadaştık ki, Ramona bütün zayıflıklarımı biliyordu; ve ne pahasına olursa olsun kendi çıkarına kullanıyordu.

Ama bu akşam Statham'ı pazarlık aracı olarak kullandığı için ona borcum büyüktü yoksa şu anda Logan'ın yanında oturuyor olmazdım.

Bununla beraber, onun hakkında nasıl hissettiğimden hâlâ emin değildim. O ilk gece yurt odamdan kaçıp giderek iyi bir ilk izlenim bırakmamıştı ama bıraktığı ikinci izlenimin çığlık attıran orgazm başarısında olduğunu inkâr edemezdim. O yüzden, sanırım artı *ve* eksi sütunları şu anda eşitti.

Artı kısmına *iki* tik işareti daha ekleyiverin; çünkü filmin yarısındayken beni öptü.

Ufak bir öpücük değildi. Dudaklarını okşarcasına sürtmedi. Kalbimi ekrandaki sağır edici patlamalardan daha sertçe ve gürültüyle attıran ateşli, dilleri dolaştıran bir öpüşmeydi. Kendimi öpüşmemizde, *onda*, kaybettim.

Dilinin becerikli okşayışı ve boynuma doğru kıvrılan elinin sıcaklığında kayboldum.

Diğer tarafımdaki oğlanların kıs kıs gülüşlerini duyana kadar nerede olduğumuz aklıma bile gelmemişti. Çekimserce geri çekildim ve Logan'ın ağır göz kapakları dudaklarıma odaklandı. Öpücüklerinden dolayı ıslak ve şişkinlerdi.

Eğilip yaklaştı. "Birle on arasında puan vermen gerekse, filmin birkaç dakikasını kaçırsan bu ne kadar umurunda olur?"

Şöyle bir düşündüm. "İki?"

"Tanrıya şükür."

Beni çekerek ayağa kaldırdı. Zaten koridor tarafında olduğumuz için kimsenin yanından geçmek zorunda kalmadık, dolayısıyla kendimizi ve etrafımızdaki herkesi sinemaya gidenlerin nefret ettiği, berbat *"kusura bakmayın, çok üzgünüm"* saçmalığından kurtarmıştık. El ele tutuşmaya devam ederek basamaklardan parmak ucumuzda indik. Dean'le Ramona'nın başlarını ön sıraya yakın bir yerde gördüm ama ikisi de kaçışımızı fark etmedi.

"Nereye gidiyoruz?" diye fısıldadım.

Aldığım tek cevap yaramaz bir gülümseme oldu. Salonların kapılarının olduğu karanlık bir koridorda ilerledik ama kapılardan geçmek yerine sola döndü ve orada olduğunu bile fark etmediğim bir kapının kulpunu çevirdi.

Bir dolabın içindeydik. İçerisi zifiri karanlıktı ve temizlik malzemesi kokuyordu fakat Logan'ın vücudu aniden benimkine dayandı ve alabildiğim tek koku onunki oldu. Dudakları benimkini kapladığında nefesim kesildi çünkü öpücüğün gelişini görmedim. Aslında hiçbir şey göremiyordum. Ama *hissettiğimden* deli gibi emindim. Logan'ın göğsündeki sert kaslar uzun kollu gömleğinin altında kasılıyordu. Aralık dudaklarımdan içeri kayan ve ağzımı dolduran dilinin baştan çıkarıcı okşayışını hissettim.

Kollarımı boynuna doladım ve öpücüğüne hevesle karşılık verdim. Bir kalp atımlık sürede beni duvara dayadı, kaslı bacaklarından birini bacaklarımın arasına itiyordu. Beklenmedik temas, dönerek merkezime kadar giden ani bir tahrik kıvılcımını tetikledi.

Beni sanki doyamıyormuş gibi öpüyordu, dilimi sanki şekerden yapılmış gibi emiyordu. Sonra kalçamı avuçlayıp daha yakına çekerek bedenlerimizin alt kısmını birbirine dayadı.

"Keşke seni burada becerebilseydim." Kelimeleri boynuma doğru hırladıktan sonra dişlerini geçirdi, anlık acıyı anında diliyle yatıştırdı.

Boynumda bu kadar çok duyarlı sinir ucu olduğunu hiç fark etmemiştim. Alev almıştım, derimin her santimi farkındalıkla çıtırdıyordu, dudakları ateş gibi yanan etimde ne zaman gezinse karıncalanıyordu.

Klitorisim şişti, *sızladı* ve bacaklarımın arasındaki gerginlik öyle bir boyuta geldi ki, sızıyı azaltmak için çaresiz bir girişimle bacağına utanmazca sürtünmeye başladım. Halka açık yerde daha önce hiç böyle şeyler yapmamıştım ve şu anda birinin içeri girerek bizi yakalayabileceği fikri öyle heyecan vericiydi ki, daha fazla sürtünmeye hasret kalan kalçalarım daha hızlı hareket ediyordu.

"Ah siktir, bunu yapmaya devam et bebeğim," diye homurdandı. "Sür amını üzerime."

Aman. Tanrım.

Edepsiz konuşma işi... farklıymış. Ve heyecan verici. Ayrıca o kadar tahrik olmuştum ki, artık mantıklı düşünce oluşturamıyordum.

Öperek dudaklarıma doğru çıktı, dilini derinlere daldırdı ve diliyle kalçalarının ileri geri hareketini taklit etti. Eğer bir hafta önce birisi gelip de John Logan'ın sinema salonundaki dolapta bana sürtüneceğini söyleseydi, altıma işeyene kadar gülerdim.

Ama işte buradaydık ve kahrolası şey *muhteşemdi*. Fermuarının dikişinin her değişinde klitorisim zonkluyordu. Ayrıca ya içimdeki vahşi titreşimi tamamen yanlış değerlendiriyordum ya da... bu şekilde gerçekten boşalabilirdim. Tamamen giyinikken, bana sürtünen bacağı dışında hiçbir temas yokken... ah Tanrım, evet, boşalmak üzereydim.

Ağzımdan çaresiz bir ses kaçıverdi ama Logan'dan gelen başka bir şiddetli öpücükle yutuldu. Kalçaları daha sert, daha hızlı hareket ediyordu. Ta ki zevk düğümü saf bir mutluluk dalgasıyla patlayıp içimde dolaşana, parmaklarımda vızıldayıp ayak parmaklarımı kıvırana kadar.

Logan'ın başı boynuma doğru düştü ve alçak sesle hırladı. Tenime doğru sertçe solurken bütün bedeni titriyordu.

Birkaç saniye sonra, "*Siktir*. Bu çok ateşliydi," diye inledi.

Kollarını etrafıma doladı, ikimiz de toparlanırken beni taş gibi sert göğsüne dayalı tutuyordu. Soluk soluğaydık ve kalp atışlarımız birdi. Tam bir dakika geçtikten sonra beni bıraktı ve bir adım geri çekildi.

Gözlerim karanlığa alıştı ve onun yakındaki bir raftan kâğıt peçete yığınına uzandığını gördüm. Elini pantolonunun içine daldırdıktan sonra peçeteyi buruşturdu ve kapının yanındaki çöp sepetine fırlattı.

Sonra geri döndü, kulağıma dayadığı dudaklarının arasından çıkan ses boğuktu. "Nice senelere."

Gülmeye başladım. Neden olduğunu hiç bilmiyordum ama tüm bu yiyişme meselesi öyle gerçeküstüydü ki, kendimi gülerken buldum. Bu da onda derin bir gülüşe sebep oldu.

Kıkırtıların arasında, "Teşekkürler," diye yanıtladım.

Kısa bir anlığına dudakları benimkilerin üzerinden geçti, ardından elimi tuttu ve beni kapıya doğru yönlendirdi.

Kapının önünde durup nazik bir şekilde eğildikten sonra kapıyı benim için açık tuttu. "Önden sen güzellik."

Ah, hadi ama. O üç kelime kalbimi tamamen sıvılaştırıverdi. Göğsümde duran sıcak, vıcık vıcık bir pelte gibiydi.

Pekâlâ, en azından onun için ne hissettiğimi çözmüştüm.

Sanırım bu adama kapılıyor olabilirdim. *Fena şekilde.*

Logan

Sonraki akşam Tucker'la şiddetli bir *Ice Pro* oyununda ölümüne kapışıyordum ki Dean üstsüz ve çıplak ayaklı bir halde oturma odasına girdi. Havaya dikilmiş sarı saçlarının arasından tek elini geçirdikten sonra kanepenin yanındaki tekli koltuğa çöktü.

"Dinle, seninle şu çömez hakkında konuşmam gerek."

"Ne çömezi?" Tuck'ın gözleri ekrana yapışık kalsa da sorusunu sordu.

Benim gözlerim de ekrandaydı. "Grace'i mi diyorsun?" dedim boş boş.

Takımım Tuck'ın kıçına tekmeyi basıyordu, büyük ihtimalle sebebi de manyağın Dallas'tan başka bir takımla oynamayı reddetmesiydi. Dallas Playoff yarışlarından elenmişti, yani art arda bir milyon defa falan mıydı ne? Elbette ben sadece Boston'la oynuyordum çünkü büyürken tezahürat ettiğim ve bir gün kendimi oynarken hayal ettiğim takım oydu.

"Evet, Grace'ten bahsediyorum. Tabii filme götürüp suratını sömürdüğün başka bir çömez varsa bilemem?" Dean'in sözlerinden alaycılık akıyordu.

Kolamdan bir yudum almak için oyunu duraklattım. Evet, kola. Hâlâ partilere akma işini azaltmak için çaba harcıyordum. Şey, hem ondandı hem de yarın ilk sınavım vardı ve akşamdan kalma gitmek istemiyordum.

"Onu filme götürmedim," diye cevapladım. "Onlara orada rastladık, unuttun mu?"

"Ah, hatırlıyorum. Ayrıca suratını sömürme kısmını da hatırlıyorum. Cidden dostum, ne zaman arkamı dönüp baksam porno yıldızları gibi işe koyulmuş oluyordun."

Ona dolapta yaptıklarımızı anlatmamış olmam iyi bir şeydi. Herhalde onu duysa bayram ederdi.

"Bekle, bir çömezle mi çıkıyorsun?" Tuck'ın ifadesi okunaksızdı ama sesinde rahatlamış bir tını duyduğumdan oldukça emindim.

"Yok ya, çıkmıyoruz."

"Güzel," dedi Dean ve başını kısaca salladı. "O genç hatunlar olaya çok fazla drama katıyorlar."

Tucker pis pis güldü. "Drama mı? Bethany olayına artık öyle mi diyoruz? Çünkü o dramatiklik falan değildi kardeşim. Düpedüz *takip* etmekti."

"Kıçımın belasıydı, o kadar," diye homurdandı Dean. "Ayrıca hatırlattığın için çok sağ ol. Artık bu akşam kâbus göreceğim. Pislik."

Gözlerimi devirdim. "Endişelenme, Grace öyle değil. Onda drama yok."

Ona bu kadar çekilmemin sebeplerinden biri buydu zaten. Tanıştığım en açık kızdı. Artı, onunla birlikteyken Hannah'yı hiç düşünmüyordum ki bu da...

Yani onu Hannah'yı düşünmemek için mi kullanıyorsun?

Suçlama zihnime hücumdaki bir hokey takımı gibi girdi.

Hayır. Elbette onu kullanmıyordum.

Değil mi?

Hayır. Bu delilikti. Grace'ten gerçekten hoşlanıyordum ve onunla takılmayı çok *seviyordum.*

Ama... tüm bu Hannah saçmalığıyla ilgili harika bir dikkat dağınıklığı oluyordu.

Harika bir dikkat dağınıklığı mı?

Yüce Tanrım. Sikik bir piç kurusuydum.

Suçluluk mideme çöreklenirken, yaptığım şeyin inkâr edilemez berbatlığını aniden kavradım. Ve tam o anda, Grace'i tekrar göremeyeceğimin farkına vardım. Bir parçam onu *dikkat dağınıklığı* olarak görürken nasıl yapabilirdim? Hâlâ Garrett'la Wellsy'yi birlikte gördüğüm her seferde karnımda berbat bir kasılma hissederken nasıl yapabilirdim? Hâlâ gıpta, endişe ve fazlasıyla kendimden tiksinme hissederken?

Grace'e numaramı mesaj atmıştım ve yarın gece takılmak ister mi, diye sormayı planlıyordum ama artık bunu yapabilmemin hiçbir lanet yolu yoktu. Onu istemeden oyalanma aracı olarak kullandığım için pisliğin teki olabilirdim ama şimdi yaptığım pisliğin bilincindeyken, devam etmesine izin vermeyi reddediyordum. Bu Grace'e adil olmazdı.

Dean, "Drama yok mu?" diye tekrarlayarak beni sorunlu düşüncelerimden çıkardı. "Tabii, sana söylediğim için üzgünüm ama drama treni istasyondan çoktan ayrıldı. Buraya sana onu söylemek için indim."

Kaşlarımı çattım. "Neden bahsediyorsun?"

"Piper'ı tanıyor musun?"

Tucker genzinden ses çıkararak güldü. "Cidden az önce bunu sordun mu? Piper'ı *hepimiz* tanıyoruz."

Kaş çatışım arttı çünkü eğer Piper, Dean'in bana bahsetmek üzere olduğu şey her neyse ona dahilse, o zaman hiçbir şey çıkmayacağından emindim. Piper, sürekli hokey oyuncularının peşinde koşan hayran kızlardan en fenasıydı.

Ayrıca aşırı ateşliydi, yani takımdaki heriflerin yarısının onunla yatmasının sebebi buydu. Bu arada, bu, Piper'ın inanılmaz gurur duyduğu ve reklamını yapmaktan mutlu olduğu bir başarıydı.

Bununla bir sorunum yoktu gerçi. Ne zaman birinin ona sürtük diye hitap ettiğini duysam, pataklamakla tehdit ediyordum, çünkü kime neydi? Tanıdığım heriflerin çoğu üniversite boyunca kızlarla yatıp kalkmıştı ve *onlar* yapınca kimse karışmamıştı. Yani hayır, aktif seks hayatı için Piper'ı yargılayacak değildim.

Hayır, asıl sorunum onun Hollywood'daki dergilerden daha çok pis dedikodular ve yalanlar yayan sürtüğün teki olmasıydı.

Dean düz bir şekilde, "Bu öğleden sonra Niko'yla takılıyorduk ve bana Piper'ın senin çömez hakkında yerli yersiz konuştuğunu söyledi," dedi.

Omurgam kasıldı. "Ne?"

"Aynen, görünüşe göre Piper'ın ufak kardeşi Grace'le arkadaşmış ve sanırım Grace ona ikinizin takıldığını söylemiş? Ama niyeyse bir sebepten, küçük kardeş Grace'in uydurduğunu düşünüyor?"

"Soruyor musun yoksa söylüyor musun?" diye homurdandım.

"İkisi de? Bilmiyorum. Kadınların karmaşıklığını anlamaya çalışmaktan vazgeçtim."

Tuck ağırbaşlıca, "Boşuna nefes tüketiyorsun," dedi.

Dean boğazının gerisinden bezgin bir ses çıkardı. "Bildiğim şu, Piper acınası bir çömezin seninle yattığını söyleyerek yalan söylediğini yayıyor. Tabii bu tamamen saçmalık, ne de olsa dün geceki gösterini ilk elden gördüm; biliyorsun, dilin kızın boğazının dibinde hazine ararken hani?"

"Sinema Briar öğrencileriyle doluydu. Eğer *sen* bizi gördüysen, o zaman eminim diğerleri de görmüştür."

"Ahh, seni gördüler dostum."

"O zaman niye birisi Piper'ın saçmalığına inansın ki? Yaptığımız şeyi saklamaya çalışmıyordum."

"Hey, eğer kendine güvenerek bazı boklardan bahsedersen, insanlar inanır." Omzunu silkti. "Her neyse, Piper'ın yine Piper'lık yaptığını bilsen iyi olur, diye düşündüm. Niko'nun dediğine göre tweet falan da atıyormuş. Senin hatunla ilgili nefret dolu bir etiket bile yapmış."

Ne? Telefonumu sehpanın üzerinden alıp Twitter eklentisini açtım. "Etiket ne?"

"Hiç bilmiyorum. Eminim Piper'ın hesabına girersen bulabilirsin."

Arama kutucuğuna çabucak Piper'ın adını yazdım, profiline tıkladım ve sayfasındaki ilk birkaç düzine tweet'ine göz attım. Her biri içimdeki öfkenin yanmasına, fokurdamasına ve kaynamasına sebep oluyordu. Ta ki en sonunda taşıp saf bir hiddetle ayağa fırlamama sebep olana kadar.

Hassiktir oradan be.

11

Grace

Şu endişe verici rüyaları bilir misiniz? Lisenin koridorunda yürürsünüz ya da büyük bir konuşma yapmak için bir konferans salonunun sahnesine çıkarsınız, aniden çırılçıplak olduğunuzu ve herkesin size baktığını fark edersiniz? Sonra bütün o gözler gittikçe büyür, büyür ve en sonunda teninize işleyen sıcak lazerler gibi hissettirir?

Şu anda o rüyayı yaşıyordum. Tamamen giyiniktim tabii ama Ramona'nın defalarca kimsenin bana bakmadığını söylemiş olmasına rağmen, öğrencilerden gelen meraklı bakışları ve bilmiş pis gülüşleri hayal etmediğimi *biliyordum*.

Maya Stevens, cehennemde çürü. O sürtük imkânsızı yapmıştı; beni Carver Yemekhanesi'ne, kampüsteki en sevdiğim yere, yürümekten korkar hale getirmişti.

Aslında, yüz kırk karakterle sınırlandırılmış olsa bile, Maya'nın ablasının yaratmayı başardığı hikâye inanılmazdı. Acınası, şeytana pabucunu tersten giydiren kadın karakterin, belli bir hokey oyuncusuna duyduğu şiddetli özlemin etkisiyle uydurduğu, alev almış kasıklar ve sonsuz tutkuyla dolu büyük bir aşk hikâyesinin anlatıldığı güzel bir masaldı.

Başka bir deyişle, Piper bana sikik bir yalancı diyordu.

Tabağımdaki tavuk kızartmasını alırken, "Bu çok küçük

düşürücü," diye homurdandım. "Lütfen sadece gidebilir miyiz?"

Ramona'nın çenesi inatçı bir şekilde çıktı. "Hayır. İnsanlara Piper'ın söylediği şeyi bir tarafına takmadığını göstermen gerekiyor."

Söylemesi kolaydı. Beynim, ahmakça bir Twitter linç kampanyasını umursamamam gerektiğini biliyordu ama midem henüz bildiriyi almamıştı. Aklımda ne zaman #TerbiyesizYalancı* sözleri belirse, iç organlarım çürümüş kraker gibi kıvranıyordu.

İnsanların sorunu neydi? İncittikleri insanı azıcık bile umursamadan, kendilerinde istedikleri her acı verici zehri söyleme hakkını bulmaları sinir bozucuydu. Aslında var ya, dedikodu çıkaranlara kızmıyordum bile. İnterneti keşfedene ve dünyadaki piç kurularına zehirlerini yaymaları için bir platform verenlere kızıyordum.

Sıçtığımın internetini.

En iyi arkadaşım sessizliğimi gevezelik etmek için bir davetiye olarak gördü. "Piper sürtüğün teki, tamam mı? Hokey oyuncularıyla ilgili ne kadar sahiplenici olduğunu biliyorsun. Sanki hepsi ona aitmiş gibi davranıyor ki bu tamamen saçmalık. Muhtemelen yıldız oyunculardan biriyle takılmayı başardığın için kıskançlıktan delirmiştir. Bu arada kendisi," Ramona sesini bir tık düşürdü, "birinci sınıftan beri Logan'ın peşinde ama Logan onu geri çevirip duruyormuş."

Ah, Tanrı aşkına. Şimdi de biz *Piper'ın* dedikodusunu mu yapıyorduk? Bu boktan üniversitede hiç olgun yetişkin var mıydı?

"Onun hakkında konuşmasak olur mu?" Dişlerimi sıktım, aslında bu ağzıma doğru kaldırdığım erişteyi ısırmamı zorlaştırdı.

---

* (İng.) #GracelessLiar, Grace adına gönderme yapıyor. *–yhn*

"Peki," diye merhamet gösterdi. "Ama bunda arkanda olduğumu bil bebeğim. Kimse kankama bok atıp anlatacak kadar yaşayamaz."

Eğer *birileri* Maya'ya her şeyi uydurmuşum gibi bir imada bulunmamış olsaydı, Piper'ın bana bok atmayacağını dile getirmemeye karar verdim.

"Eğer istersen *benim* sefaletimle ilgili konuşabiliriz," dedi karamsar bir şekilde. "Mesela dün geceki filmden sonra Dean'in numaramı istememiş olması gibi..."

Arkamızdan ayak sesleri gelince Ramona konuşmayı kesti. Omuzlarım gerildi, sonra seslerin Jess'e ait olduğunu fark edip rahatladım. Sonra yine kasıldı, çünkü *Jess'ti.* Ne hoş. İşkence seansında bir raund daha.

Jess, "Hey," diye selamladı beni, gözleri anlayışla doluydu. "Bu Twitter saçmalığı için çok üzgünüm. Maya ablasına hiçbir şey söylememeliydi. *Ne* dedikoducu ama."

Eğer yanımda sözlük olsaydı İ harfini açıp Jess'e uzatırdım ve onu İKİYÜZLÜLÜĞÜN tanımını okumaya zorlardım.

Neyse ki, kendime engel olamayıp ona şirretçe bir cevap veremeden telefonum vızıldadı.

Ekranda Logan'ın adını görünce, kalbim istemsizce takla attı. Masanın üstüne hoplayasım ve telefonumu sallayarak Carver'daki herkese Piper Stevens'ın söylediğinin aksine, John Logan'ın "benim varlığımdan haberdar" *olduğunu* gösteresim geldi. Ama dürtüye direndim çünkü bazı insanların aksine, benim sözlükle hatırlamaya ihtiyacım yoktu. *Nafilenin* anlamını zaten biliyordum.

Logan'ın mesajı kısaydı.

O: **Neredesin?**

Hızlıca cevap yazdım, **yemekhanede.**

O: **Hangisinde?**

Ben: **Carver.**

Cevap yoktu. Tamam o zaman. Bu konuşmanın amacının ne olduğundan emin değildim ama sessizliğinin zaten zedelenen özgüvenimin üzerinde kırıcı bir etkisi vardı. Dün geceden beri onunla konuşmak için ölüyordum ama aramamış, mesaj atmamış ya da plan yapmaya bile yeltenmemişti. Sonunda temasa geçtiğinde sonuç *bu* muydu? Ardında sessizlik bırakan iki soru mu?

Gözyaşlarına boğulmanın sınırında olduğumu korkuyla fark ettim. Kime kızdığımdan bile emin değildim. Logan? Piper? Ramona? Kendime? Ama önemli değildi. Yemekhanenin ortasında ağlamayı ya da birilerine buraya geldikten beş dakika sonra aceleyle çıktığımı görme tatminini yaşatmayı reddediyordum. Masaya oturduğumdan beri yan masadaki kızlar durmadan gülüyordu ve beni izlediklerini hissedebiliyordum. Fısıltılı konuşmalarından tek kelime çıkaramadım ama onlardan tarafa baktığımda, beşi de bakışlarını hızla kaçırdı.

Onları görmezden gel.

İştahım özsaygımla birlikte yok olmuş olsa bile, kendimi yemeğimi yemeye zorladım. Her lokmanın ardından ağzıma bir lokma daha kızartma sokuyordum, Ramona ve Jess'in sohbetini umursuyormuşum gibi davranıyordum. Neyse ki beni içermeyen bir konuya geçmişlerdi.

On beş dakika. Daha fazlasını kaldıramadan önce o kadar dayanabildim. Akmakla tehdit eden gözyaşlarımı kesmek için durmadan gözlerimi kırpıştırmaktan dolayı cidden gözlerim acıyordu.

Sandalyemi geriye doğru çekip arkadaşlarıma çalışmam gerektiğiyle ilgili bir bahane uyduracaktım ki ikisi de sessizliğe gömüldü. Jess resmen cümlesinin ortasında

konuşmayı kesti. Yan masamız da şüphe uyandıracak kadar sessizdi.

Ramona omzumun üzerinden kapıdan tarafa bakarken, gülümsememek için savaşıyor gibi görünüyordu.

Kaşlarımı çatarak sandalyemde kıpırdandım, başımı çevirdim ve Logan'ı orada dururken buldum.

Rahatça, "Selam," dedi.

Onu gördüğüme o kadar şaşırdım ki, tek yapabildiğim mal mal bakmak oldu. Ben otururken ve o başımda dikilirken, normalden bile daha iri görünüyordu. Geniş omuzlarını saran bir Briar hokey forması vardı, sanki koşuya çıkmış gibi siyah saçları rüzgârla dağılmıştı ve yanakları kızarmıştı.

Kalp durduran bir an boyunca bakışlarımız kenetlendi ve sonra ondan hiç beklemediğim bir şey yaptı.

Eğildi ve beni öptü.

Dudaklarımdan. Dille.

Yemekhanenin tam ortasında.

Geri çekildiğinde, Ramona ve Jess'i —ve yan masadaki kızları— ağızları beş karış açık bulunca memnun oldum.

Artık çeneniz o kadar düşük değil, değil mi?

Logan bana çok sevdiğim çarpık gülümsemelerinden birini gönderdiğinde, hâlâ zafer parıltısıyla parlıyordum. "Gitmeye hazır mısın güzelim?"

Planımız yoktu. Bunu biliyordu ve *ben* bunu biliyordum ama başka kimsenin öğrenmesine izin verecek değildim.

O yüzden, "Evet," diye cevaplayarak ayak uydurdum. Toplanmaya başladım. "Şu tepsiyi bırakıp geliyorum."

"Sen takılma ona... Ben hallederim." Tepsiyi ellerimden alırken, "Seni tekrar görmek güzel Ramona," dedi ve sonra dudaklarıma başka bir öpücük daha kondurdu. Ardından tepsiyi tezgâha doğru götürdü.

Yemekhanedeki bütün kızlar, siyah kargo pantolonu-

nun muhteşem kıçını sarışına hayranlıkla bakıyordu. Buna ben de dahildim.

Kız süzen transımdan çıkıp arkadaşlarıma döndüm, hâlâ sersemlemiş görünüyorlardı. "Yiyip kaçtığım için kusura bakmayın ama bu akşam planlarım var."

Birkaç saniye sonra Logan geri geldi ve elimi tutup beni yemekhaneden dışarı doğru yönlendirdiğinde, yüzüme kondurabildiğim en parlak gülümsemeyi yapıştırdım.

Kamyonetinin yolcu koltuğuna oturduğum anda, bütün akşam yerinde tutmak için savaştığım baraj paramparça oldu. Gözyaşlarım dökülürken, o fark etmeden koluma silmek için hızla hareket ettim.

Ama çok geçti.

"Hey, ağlama." Çabucak ortadaki konsola uzandı ve seyahat boyu bir kâğıt mendil çıkardı.

Kahretsin, önünde hıçkırarak ağladığıma inanamıyordum. Paketi bana uzatırken burnumu çektim. "Teşekkürler."

"Ne demek."

"Hayır, sadece peçete için değil. Oraya gelip beni kurtardığın için teşekkürler. Bütün gün çok küçük düşürücüydü," diye mırıldandım.

İç geçirdi. "Sanırım Twitter paylaşımını gördün."

Utancım üçe katlandı. "Sadece bil diye söylüyorum, etrafta dolaşıp millete bizden bahsetmiyordum. Takıldığımızı bilen tek kişi Ramona'ydı."

"Herhalde yani. Sinemada o da vardı." Gülümsemesi güven vericiydi. "Endişelenme, bana Y&K tipinde biri gibi görünmedin."

Ona boş bir bakış attım. "Yatak ve kahvaltı mı?"

Kıs kıs güldü. "Hayır. Yatan ve kendiyle övünen."

"Yatan ve kendiyle övünen mi?" Gözümden yaş gelene kadar güldüm çünkü ettiği laf çok saçmaydı. "Öyle bir şey olduğunu bilmiyordum."

"Güven bana, var. Hokey oyuncularının peşinden koşan kızlar o konuda uzmandır." Sesi yumuşadı. "Sadece bil diye söylüyorum, Twitter'da saçmalık başlatan hatun var ya, büyük bir sürtük. Ve hâlâ bana kızgın çünkü geçen yıl onu geri çevirdim."

"Niye geri çevirdin?" Maya'nın ablasıyla tanışmıştım ve kız güzeldi.

"Çünkü çok ısrarcıydı. Dürüst olmam gerekirse, biraz sinir bozucuydu." Anahtarı kontağa sokup çevirdi ve bana yandan bir bakış attı. "Seni eve bırakmamı ister misin? Çünkü seni önce başka bir şeye götürmeyi düşünüyordum, tabii ilgileniyorsan."

Merakım kabardı. "Nereye?"

Mavi gözleri yaramazca parıldadı. "Sürpriz."

"İyi bir sürpriz mi?"

"Başka türlüsü var mı ki?"

"Şey, evet. Yüz tane kötü sürpriz düşünebilirim."

"Bir tane söyle," diye meydan okudu.

"Tamam... Biriyle tanışman için randevu ayarlanıyor ve restorana gidiyorsun. Masada Ted Bundy oturuyor."

Logan sırıttı. "Bundy her şeye verdiğin cevap, ha?"

"Öyle görünüyor."

"Tamam. Mesaj anlaşıldı. Ve söz veriyorum, bu iyi bir sürpriz. Ya da en azından, ikisinin arasında."

"Pekâlâ. O zaman sürprize gidelim."

Park alanından çıktı ve kampüsten çıkan yola doğru döndü. Pencereden dışarı bakıp ağaçların hızla geçip gidişine bakarken, göğsümden ağır bir soluk çıktı. "Neden insanlar bazen bu kadar pislik oluyorlar?"

"Çünkü öyleler," dedi sıradan bir şekilde. "Cidden, kız-

mana bile değmez. Tavsiyemi ister misin? Vaktini aptal insanların yaptığı aptalca şeyleri takıntı yaparak geçirme."

"Onlar namusuma laf atıp dururken bunu yapmamak biraz zor sayılır." Ama haklı olduğunu biliyordum. Ne diye Piper Stevens gibi zorbalara enerji harcamaya zahmet edecektim ki? Bundan üç yıl kadar sonra onun adını bile hatırlamayacaktım.

"Ciddiyim Grace, stres yapma. Ne derler bilirsin; çirkefler nefret etmeye, sürtükler de sürtüklük etmeye devam edecek."

Yine kahkaha attım. "Bu benim yeni sloganım olacak."

"Güzel. Olmalı zaten."

Üzerinde *"Hastings'e Hoş Geldiniz!"* yazan gök mavisi bir tabelayı geçtik ve yine pencereden dışarı baktım. "Ben hemen şu köşede büyüdüm," dedim ona.

Sesi şaşkın geldi. "Hastings'ten misin?"

"Evet. Babam yirmi yıldır Briar'da profesör. Bütün hayatımı burada geçirdim."

Kasaba merkezine yönelmek yerine, otobana doğru gitti. Ama yolda çok uzun süre kalmadık. Birkaç çıkış geçti ve bir sonraki kasaba olan Munsen tabelasının oradan çıktı.

Bir huzursuzluk hissi üzerimden geçip gitti. Hastings gibi hoş, orta sınıf bir kasabanın hem Ivy League* üniversitelerinden birinin kampüsüne hem de babam gibi elinden gelse hiç küfretmeyecek adamın bile "bok çuvalı" dediği bir kasabaya eşit mesafede olması ne garipti.

Munsen, elden geçirilmeye ihtiyacı olan yıkık dökük binalar, bir avuç dükkân ve bakımsız bahçeleri olan harap, tek katlı evlerin olduğu bir yerdi. Yanından geçtiğimiz marketin neon tabelasında harflerin yarısı yanıyordu ve

* (İng.) Sarmaşık Birlik, 1954 yılında Amerika'nın kuzeydoğusundaki sekiz vakıf üniversitesinin oluşturduğu birlik, zamanla genişleyerek daha çok üniversiteyi kapsayan bir liste halini almıştır.

viran halde *olmadığını* gördüğüm tek yer ufak, tuğla binadan bir kiliseydi. Onun da kendi tabelası vardı. Kocaman harflerle, "TANRI GÜNAHKÂRLARI CEZALANDIRIR" yazıyordu.

Munsen halkı insanların ayağına kırmızı halıyı nasıl sereceğini gerçekten biliyordu.

Logan somurtarak, "Burası da *benim* büyüdüğüm yer," dedi.

Başım kendiliğinden ona döndü. "Gerçekten mi? Senin de buranın yerlisi olduğunu bilmiyordum."

"Öyle." Bana alçakgönüllü bir bakış attıktan sonra dikkatini önümüzdeki çukurlu yola çevirdi. "Pek seyirlik değil, değil mi? Güven bana, gün ışığında daha da çirkin."

Fazla derin bir çukura girdiğimizde pikap zıpladı. Logan yavaşladı, ön camın benden tarafına doğru elini uzattı. "Babamın dükkânı bir sokak ötede. Kendisi tamircidir."

"Bu güzel. Sana arabalarla ilgili çok şey öğretti mi?"

"Evet." Gururla konsola vurdu. "Bu bebekten gelen seksi mırıltıyı duyuyor musun? Geçen yaz motoru yeniden yaptım."

Samimi şekilde etkilenmiştim. Aslında bir bakıma tahrik olmuştum, çünkü elleriyle iş yapabilen bir erkeği takdir ederdim. Hayır, aslında ellerini *nasıl* kullanacağını bilen diyecektim. Geçen hafta koridorun sonunda kalan bir çocuk kapımı çalmış ve *ampul değiştirmesine* yardım etmemi istemişti. Ben de Marifet Marifetlioğlu falan sayılmam ama lanet olası bir ampulü değiştirebiliyordum. Yerleşim bölgesinden geçerken, içimde bir kaygı patlaması baş gösterdi. Beni çocukluk evine mi götürüyordu? Çünkü hazır olmadığımdan emin...

Hayır, şimdi başka bir toprak yoldaydık ve kasabadan *uzaklaşıyorduk*. Beş dakika kadar sonra geniş bir açıklığa geldik. Uzakta bir su kulesi vardı, yan tarafında kasabanın

adı yazıyordu ve ay ışığında parlıyor gibi görünüyordu. Karanlık yerin ortasında beyaz bir işaret fişeği gibi duruyordu.

Logan su kulesinin elli metre ötesine park etti ve nereye gittiğimizi anlayınca kalp atışlarım hızlandı. Kulenin dibinden başlayıp yukarı doğru uzanan çelik merdivene doğru onu takip ederken ellerim titredi, öyle yüksekti ki nerede sona erdiğini göremiyordum.

"Oraya mı çıkıyoruz?" deyiverdim. "Eğer öyleyse... sağ ol ama almayayım. Yüksekten korkuyorum."

"Ah, siktir. Unuttum." Bir saniye için dudağını ısırdıktan sonra bana azimli bir bakış attı. "Benim için korkunla yüzleşsen? Söz veriyorum, buna değecek."

Gözlerimi merdivene dikip baktım, yüzümdeki kanın çekildiğini hissedebiliyordum. "Ah..."

"Hadi ama," diye ısrar etti. "Önce sen çıkabilirsin. Tam burada duracağım ve eğer düşersen seni yakalayacağım. İzci sözü."

"Düşmek mi?" diye cırladım. "*Düşmeyi* düşünmüyordum bile. Aman Tanrım, ya düşersem?"

Yumuşakça güldü. "Düşmeyeceksin. Dediğim gibi, seni yakalamak için burada olacağım, yani olursa diye." Sanki az önce şampiyonluk kazanmış bir vücut geliştiricisi gibi kollarını kastı. "Şu silahlara baksana yavrum. Cidden kırk kiloluk halini yakalayamayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Çok teşekkür ederim ama elli beş kiloyum."

"Hah. Ben onu uykumda kaldırırım."

Bakışlarım tekrar merdivene kaydı. Basamaklardan bazıları pasla kaplıydı ama yaklaşıp parmaklarımı birine sardığımda, yeterince güçlü gibiydi. Sakinleştirici bir nefes aldım. Tamam. Sadece bir su kulesiydi, Empire State Binası değildi ya. Hem birinci sınıf bitmeden yeni şeyler deneyeceğime söz vermiştim.

"Tamam," diye homurdandım. "Ama Tanrı yardımcım olsun, eğer düşersem ve beni yakalamazsan ve mucize eseri hayatta kalırsam ve hâlâ kollarımı kullanıyor olursam? Seni *döve döve öldürürüm.*"

Dudakları seğirdi. "Anlaştık."

Titrek bir soluk daha aldım ve sonra tırmandım. Adım üstüne adım attım. Adım üstüne adım. Bunu kesinlikle yapabilirdim. Sadece minnacık bir su kulesiydi. Sadece minnacık... Yarısına kadar geldiğimde aşağı doğru bakma hatasını yapınca midem takla attı. Logan sabırla aşağıda bekliyordu. Ay ışığı, mavi gözlerindeki cesaretlendirici parıltıyı yansıttı.

"Çözdün işi Grace. Harika gidiyorsun."

Devam ettim. Adım adım, adım adım. Platforma ulaştığımda rahatlama duygusu hissettim. Siktir ya. Hâlâ yaşıyordum.

Aşağıdan, "İyi misin?" diye bağırdı.

"Evet," diye bağırarak karşılık verdim.

Benim aksime, Logan saniyeler içinde merdivenden tırmandı. Platformda bana katıldı, sonra elimi tuttu ve aşağı doğru ilerleterek metal yürüyüş yolunun genişlediği, güzel —ve güvenli. *Güvenli!*— bir oturulacak yere yönlendirdi.

"Bak, şimdi ödleklik yapma. Buraya kadar geldin zaten..."

Mide bulantımı görmezden gelerek yanına oturdum ve bacaklarımı dikkatlice onunki gibi hizaladım. Kolunu omzuma attığında çaresizce ona yanaştım, aşağı bakmamaya çalışıyordum. Ya da yukarı. Aslına bakılırsa, hiçbir yere bakmamaya çalışıyordum.

"Sen iyi misin?"

"Hı hımm. Sadece ellerime baktığım sürece altmış metreden düşerek öldüğümü düşünmek zorunda kalmıyorum."

"Bu kule kesinlikle altmış metre falan değil."

"Şey, kafamı yere düşen bir karpuz gibi çatlatmaya yetecek kadar yüksek."

"Tanrım. Cidden romantizm tekniğin üzerinde çalışman lazım."

Ona ağzım açık bakakaldım. "Bunun *romantik* mi olması gerekiyordu? Bekle, üzerine kusan kızlarla ilgili bir fetişin falan mı var?"

Kahkahalara boğuldu. "Kusmayacaksın." Ama omuzlarımı daha sıkıca tutarak beni rahatlattı.

Bedeninin sıcaklığı şu anki çıkmazım için iyi bir dikkat dağınıklığıydı. Ayrıca tıraş losyonu da öyle. Ya da parfümü müydü? Doğal kokusu muydu? Tanrım, eğer bu doğal kokusuysa, o zaman bu baharatımsı kokuyu şişeleyip adına Orgazm demeli ve büyük kitlelere satmalıydı.

"Şuradaki göleti görüyor musun?"

"Hayır." Gözlerimi sımsıkı kapatmıştım, o yüzden görebildiğim tek şey göz kapaklarımın içiydi.

Kaburgalarımı dürttü. "Gözlerini açmanın yardımı dokunur. Hadi ama, bak."

Gözlerimi araladım ve işaretparmağının ucunu takip ettim. "O bir *gölet* mi? Çamur dolu bir bataklık gibi görünüyor."

"Evet, baharda çamurlanıyor. Ama yazın, orada gerçekten su oluyor. Kışın da su donuyor ve herkes üzerinde kaymaya geliyor." Duraksadı. "Çocukken arkadaşlarımla orada hokey oynardık."

"Üzerinde kayılması güvenli mi?"

"Ah evet, buz sağlamdır. Bildiğim kadarıyla kimse içine düşmedi." Başka bir duraksama daha oldu, daha uzun ve daha gerilim doluydu. "Buraya gelmeyi severdim. Aslında garip. Çocukken çok daha büyük geliyordu. Sanki bir okyanusun üzerinde kayıyordum. Sonra gittikçe büyüdüm

ve aslında ne kadar ufak olduğunu fark ettim. Bir ucundan diğerine beş saniyede kayabiliyorum. Süre tuttum."

"Çocukken her şey daha büyük görünür."

"Sanırım." Yüzümü görebilmek için kıpırdandı. "Hastings'te böyle bir yerin var mıydı? Çocukken kaçtığın bir yer?"

"Tabii. Çiftçi pazarının arkasındaki parkı biliyor musun? Güzel bir çardağı olan?"

Başıyla onayladı.

"Eskiden hep oraya gidip kitap okurdum. Ya da etrafta birileri varsa insanlarla konuşurdum."

"O parkta sadece köşedeki huzurevine giden yaşlıları görmüştüm."

Kahkaha attım. "Evet, tanıştıklarımın çoğu altmış yaşının üzerindeydi. Bana 'eski günlerle' ilgili en havalı hikâyeleri anlatırlardı." Aklıma fazla "havalı olmayan" hikâyeler gelince yanağımın içini ısırdım. "Aslında, bazen hikâyeler inanılmaz üzücü olurdu. Hiç ziyarete gelmeyen aileleriyle ilgili konuşurlardı."

"Bu gerçekten iç karartıcı bir şey."

"Öyle," diye mırıldandım.

Hırıltılı bir soluk verdi. "Ben de onlardan biri olurdum."

"Yani ailesi tarafından ziyaret edilmeyen biri mi diyorsun? Yaa, buna inanmam."

Kasılmış bir sesle, "Hayır, ziyaret etmeyen aile üyesi olurdum," diye yanıtladı. "Şey, bu tam olarak doğru olmadı. Annemi kesinlikle ziyaret ederdim. Ama babam öyle bir yerde olsa? Herhalde oraya ayak basmazdım."

Üzerimden bir hüzün dalgası geçti. "Anlaşamıyor musunuz?"

"Pek değil. Bira ya da viski şişesiyle daha iyi anlaşıyor."

Bu sadece beni daha da üzdü. Aileme yakın olmadığımı hayal edemedim. Kişilikleri ne kadar farklı olursa olsun, ikisiyle de güçlü bir bağım vardı.

Logan yine sessizleşti ve daha fazla detay için üsteleyecek kadar rahat değildim. Eğer bana daha fazlasını anlatmak isteseydi anlatırdı.

Onun yerine, konuyu yine kendime getirerek garip boşluğu doldurdum. "Sanırım olgun insanlarla konuşmak bazen iç karartıcı oluyordu ama dinlemek benim için sorun değildi. Galiba gerçekten istedikleri şey de bu. Birinin dinlemesi." Dudaklarımı büzüştürdüm. "İşte o zamanlar bir terapist olmak istediğime karar verdim. İnsanları okuma konusunda bir yeteneğim olduğunu fark ettim. Ve onları yargılamadan dinleme konusunda da."

"Dalın psikoloji mi?"

"Öyle olacak. Bu yıl bir dal belirtmedim çünkü psikoloji mi yoksa psikiyatri mi istediğime karar veremedim. Ama tıp fakültesine gitmek istemediğime artık eminim. Artı, psikoloji psikiyatrinin açmadığı kadar kapı açıyor. Terapist, sosyal hizmet uzmanı, rehber öğretmen olabilirim. Bu, reçeteye ilaç yazmaktan çok daha faydalı geliyor."

Kulenin önünde uzanan ufak kasabaya bakarken başımı omzuna yasladım. Haklıydı; Munsen pek seyirlik değildi. O yüzden onun yerine gölete dikkat kesildim ve Logan'ı küçük bir çocuk olarak gözümde canlandırdım. Patenleri buzun üzerinde süzülüyor, göletin okyanus olduğuna inanarak keyfini çıkarırken mavi gözleri hayretle parlıyordu. Dünyanın büyük, parlak ve olasılıklarla dolu olduğundan emindi.

Ses tonu düşünceli bir hal aldı. "Yani insanları okuma kabiliyetin var, ha? Beni okuyabiliyor musun?"

Gülümsedim. "Henüz seni tam olarak çözemedim."

Boğuk kahkahası yanağımı ısıttı. "Ben de henüz kendimi çözemedim."

12

Grace

"Özgüven," diye duyurdu Ramona.

Şeffaf, siyah bir çorabı bacağından yukarı doğru kaydırışını izlerken yüzümde şüpheci bir bakış vardı. Az önce ona iş sekse geldiğinde bir erkek için en tahrik edici şeyin ne olduğunu sormuştum ve beklediğim ilkel yanıt yerine, bana samimiyetiyle cevap vererek beni hazırlıksız yakalamıştı.

"Gerçekten mi?"

"Ah evet." Başını hızlıca salladı. "Erkekler kendine güvenen ve cinselliğini gösteren kadınları takdir eder. Ayrıca kontrolü ele alma tavrı da fena değildir. İlk hamleyi senin yapman hoşlarına gider."

"İlk hamleleri yapmada berbatım," diye homurdandım.

Gardırobuna gidip dibini karıştırdıktan sonra bir çift siyah topuklu çıkardı. "Bak, ondan hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Elbette."

"Ve onunla seks yapmak istiyorsun?"

Bu kez daha yavaşça cevap verdim. Onunla seks yapmak istiyor muydum? Evet? Fikre karşı değildim. Ayrıca hâlâ bakire olmamın sebebi kendimi evlenmek istediğim adama ya da hayatımın aşkına saklamak istemem falan değildi. Seksin bazı kızlar için büyük bir dönüm noktası olduğunu biliyordum ama kişisel olarak, bekaretimi kay-

betmenin hayatımdaki en önemli şey olacağını düşünmüyordum.

Logan'a ilgi duyuyordum, evet ve eğer bu akşamın sonunda seks yaparsak, müthiş olurdu. Eğer yapmazsak, o da fark etmezdi. Önceki gece su kulesinde bağ kuruşumuzdan sonra onunla çıkmak çıplak kalmaktan daha çok ilgimi çekiyordu.

Gerçi soyunmak ya da en azından kısmen soyunmak, bu akşamın programında kesinlikle yer alıyordu.

Bir saat önce ona mesaj atarak gelmesini istemiştim ve Ramona da bu geceliğine odayı bana bırakmayı kabul etmişti. Hâlâ dünkü akşamdan kalmalığı devam ediyor olmasına rağmen, gece yarısına kadar dışarıda kalacağına söz vermişti. Saat daha yediydi, yani Logan'la bana takılmak için epey zaman bırakıyordu. Ve belki seks bile yapardık. Ya da belki seks olmazdı. Duruma göre hareket etmeye karar verdim.

"Grace?"

Düşüncelerimden sıyrıldım. "Evet, sanırım onunla yatmak istiyorum. Eğer zamanlama doğruysa."

"O zaman kendini kalabalığın arasından çıkarmalısın."

Alnım kırıştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Ah, hadi ama onun kaç tane kızla yattığının farkında mısın? Lanet olası bir *harem* dolusu. Ayrıca o John Logan bebeğim; bahse varım fena hareketleri vardır. O bebek mavisi gözlerle tavlayıp aptallaştırana kadar düzdüğü piliçlerden biri olmak istemezsin. Kendine güveni olan, seksi ve kontrol sahibi olmak istersin. Ona dengiyle karşılaştığını göster."

Dudağımı ısırdım. Kendine güven ve seksi olma olayları pek benlik değildi. Ve kontrolü ele alma? Başka birisi direksiyonun başındayken yolcu tarafında oturmak benim için hep daha rahatlatıcı olmuştu.

"Ah, ona ne kadar edepsiz olduğunu göstermen gerek. Her şeye hazır olduğunu."

Endişeli kahkahalar boğazımı gıdıkladı. "Hı hı. Bunu tam olarak nasıl yapacağım?"

"Bilmem. Onu emerken kıçına parmağını sok."

Neredeyse dilimi yutuyordum. *"Ne?"*

Ramona arsız bir gülümseme yolladı. "Ah Tanrım, sen *gerçekten de* bir bakiresin, ha? Kıç oyunları çok eğlenceli olabilir."

"Çok sağ ol da, kimsenin kıçıma yanaşmasını istemiyorum. Ve onun da kıçına yanaşmamı istemediğinden oldukça eminim."

"Hah. İyi bir prostat masajıyla nasıl şiddetle boşaldıklarını hiç bilmiyorsun. Ciddiyim, öyle böyle boşalmayacak."

Fazla resmi bir şekilde, "Ona prostat masajı falan yapmayacağım," dedim.

Bir an için gözlerimizi birbirimize dikip baktık, ardından kahkahalara boğulduk ve onunla birlikte yeniden gülmek iyi hissettirdi. Maya ve Piper'ın büyüttükleri saçmalığın tohumunu ekmiş olmasını bile artık umursamıyordum. Ramona benim en iyi arkadaşımdı ve onu altı yaşımdan beri tanıyordum. Bazen bencil miydi? Evet. Çok fazla mı dedikodu yapıyordu? Kesinlikle. Ama tatlı ve sadıktı ve ne zaman ihtiyaç duysam yanımdaydı.

"Tamam o zaman, kıçını parmaklama," dedi. "Ama özgüven konusunda ciddiyim. Onu deliye çevirecek."

"Elimden geleni yaparım."

Gözlerini kısarak kıyafetimi baştan aşağı süzdü. "O buraya gelmeden üstünü değiştireceksin, değil mi?"

Dar kotuma ve üstüme oturan, beyaz, sıfır kolluma baktım. "Giydiğim şeyin nesi var? Aslında, cevap verme. Ben rahatım ve bir erkek yüzünden giyinişimi değiştirecek değilim."

"İyi ama sutyenden kurtul." Kaşlarını oynattı. "Böylece tişörtünden meme uçlarını görebilir. *Hadi* denildiğinde heyecan içinde olur."

"Bu dediğini göz önünde bulunduracağım."

Ramona yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra cırladı. "Aman Tanrım. Bu akşam ilk defa seks yapacağına inanamıyorum."

"Eğer zamanlama doğruysa," diye hatırlattım.

"Bebeğim, bu John Logan," dedi bir sırıtışla. "Onda hiçbir *yanlışlık* yok."

Logan

Akşam gelmek ister misin?

Duştan çıktığımdan beri Grace'in mesajına bakıyordum. Yani bu da, ah, otuz sekiz dakikadır demek oluyordu. Bekle, dijital saate baktım. Şunu otuz *dokuz* dakika yapalım.

Gerçekten cevap yollamalıydım. Onunla perşembe gününden beri konuşmamıştım. Aslına bakılırsa, bugünün cumartesi olduğu ve dün de babasıyla akşam yemeği planları olduğu düşünülürse, o kadar da fazla bir zaman değildi. Yani teknik olarak, ondan bir buçuk gündür uzak duruyordum.

Ondan uzak durduğumdan haberi yoktu gerçi. Eğer olsaydı beni davet etmezdi.

Benim bakış açıma göre, üç seçeneğim vardı.

Seçenek 1: Daveti görmezden gel.

Ve eğer tekrar mesaj atarsa, onu da görmezden gel. Sonra da ilgilenmediğim mesajını alana kadar görmezden

gelmeye devam et. Ki bu kocaman bir yalandı çünkü *ilgileniyordum*. Onunla eğleniyorduk ve şu Hannah meselesiyle ilgili kafam sikik vaziyette olmasaydı, kesinlikle Grace'i görmeye devam ederdim.

Tanrım, perşembe günkü doğaçlama randevunun olmasına izin vermemeliydim. Onu bu şekilde yönlendirmek adil değildi.

Bu da beni seçenek 2'ye getiriyordu: Mesajına cevap ver, daveti geri çevir ve (buraya saçma sapan bir bahane gir) onu bir daha göremeyeceğini söyle.

Ancak... şey, bir keresinde mesajla baştan savılmıştım ve bok gibi bir şeydi.

O yüzden geriye seçenek 3 kalıyordu: Oraya gidip onunla yüz yüze konuş. Yapılacak olgunca davranış buydu, yapmam gereken şey kesinlikle buydu. Fakat gözlerindeki acının ya da hayal kırıklığının ufacık bir görüntüsünü bile düşünmek midemde sancıya sebep oluyordu.

Adam gibi davran artık.

Siktir. Sanırım artık bir yetişkin gibi davranmamın zamanıydı. Adam ol, erkek gibi davran ve tüm o şeylerden işte. Su kulesindeki gecemizden sonra Grace bir mesajla baştan savılmaktan çok daha fazlasını hak ediyordu.

İç geçirerek, artık... kırk iki dakikadır üzerimde duran havluyu attım. Temiz boxer ve pantolon giydim, fermuarı çektim ve annemin Noel'de aldığı siyah kazağımı başımdan geçirdim. Normalde giydiğim gömleklerden daha dardı ama çekmecede bulduğum ilk şeydi ve değiştiremeyecek kadar acelem vardı.

Yatağımın üzerindeki telefonu alıp Grace'e mesaj attım.

Ben: **Ne zaman?**

O: **Şimdi, eğer istiyorsan.**

Gülümseyen bir yüz de koymuştu. Siktir.

Ben: **çkmk üzerym.**

On dakika sonra yurtların arkasındaki park alanında motoru durdurdum ve Fairview House'a yöneldim. Kapısına ulaştığımda tereddütle doldum. Ve feci halde endişeyle. Derin bir nefes aldım. Of siktir, ondan ayrılıyor değildim ya. Çift bile değildik. Sadece şu anda bir şeylere devam edecek halde olmadığımı söyleyecektim. Sonsuza kadar bittiği anlamına gelmiyordu ki. Sadece... şu anda olmaz, demekti.

Şu anda olmaz mı?

Dâhiyane dostum. Şiirsel sözlerinle ağzını açık bırakacaksın.

Hiç de etkileyici olmayan ayrılma konuşmamla silahlanarak kapıyı tıklattım ama kapı açıldığında ağzımı açmaya fırsatım olmadı. Aslında... herhangi bir kelime oluşturacak fırsatım olmadı. Ağzım *açıktı* çünkü Grace beni karanlık yatak odasına çekip öptüğünde ağzım kapalıysa, dili nasıl içeri girecekti ki?

Öpücüğü tamamen beklenmedik ve hayatım boyunca tecrübe ettiğim her şeyden daha ateşliydi. Kollarını boynuma doladı ve beni hâlâ açık olan kapıya doğru geriletti. Omzum çarptığında kapı kapandı ve aniden kapıyla Grace'in yumuşak, sıcak vücudunun arasında kaldım.

Dudakları ben artık düzgün göremeyene kadar bana takıldı ve sonra soluk soluğa geri çekildi. "Bütün gün bunu yapmak istedim."

Tekrar eğildi.

Ah siktir. Seni tekrar öpmesine izin verme. Sakın...

Dilim başka bir ateşli düello için onunkine dolandı.

Kahretsin. Ellerimi kalçalarına koydum, onu nazikçe itmeye niyetliydim ama artık kendi parmaklarımın üzerinde kontrolüm yoktu. Gittikçe aşağı kayıp sıkı kalçalarına saplandılar ve onu *itmek* yerine daha yakına çekiyorlardı.

Dudakları hâlâ benimkine kenetli haldeyken kazağımın eteğini kavradı ve yukarı doğru çekti. Bir yerlerden öpüşmeyi bölecek iradeyi buldum.

"Ne yapıyorsun?" derken sesim çatladı.

"Kıyafetlerini çıkarıyorum."

Ah siktir. Siktir, siktir, siktir.

Kazağımı çıkarmasına izin vermemin tek sebebi, kumaşın çenemle boynumun arasında kalmasıydı ve onunla konuşmak için ağzıma ihtiyacım vardı. Bunu *durdurmak* için tabii. Ama sonra kumaşı kenara atıp çıplak göğsüme dokundu ve beynim kısa devre yaptı. Parmak uçlarını nazikçe karnıma sürttü ve nefes nefese bir ses çıkardı. Yarı inilti, yarı sızlanmaydı ve öyle seksiydi ki, doğrudan aletime şehvet kıvılcımı yolladı. Parmakları kemer tokamı bulunca hayalarım kasıldı, acı verecek kadar yukarı çekildi.

"Grace, ben..." O cümleyi bitirmek yerine gürültüyle inledim, çünkü az önce pantolonumu sıyırmadıysa ne olayım.

Yaparken de dizlerinin üzerine indi.

Bu sebepten az önce kendime cehennemde özel bir yer ayırdığımdan oldukça emindim. Bu akşam gelmemin sebebi bitirmekti ve onun yerine aletimi onun sıcak, ıslak ağzına itiyordum.

Saksoyu kim icat ettiyse şükürler olsun. Çok ama çok iyi hissettiriyordu ve zihninize korkunç şeyler yapıyordu; kısacası bütün aklı başında düşünceleri siliyordu. Aletimin başındaki sıkı çekimin dışında hiçbir şeye odaklanamadım. Aklımda Grace'in dilinin keşfedercesine yukarı aşağı yaladıktan sonra yeniden başını emmesinden başka bir şey yoktu.

Bir elim içgüdüsel olarak saçlarına dolandı, onu daha da yaklaştırmak için başının arkasını avuçlarken elim titriyordu. İnledi ve sesi üzerimde titreşti. Beni sınıra daha da yaklaştıran baştan çıkarıcı bir sözdü.

Tanrı aşkına. Orada, dizlerinin üzerinde ne kadar süre kalıp benimle ilgilendi hiçbir fikrim yoktu ama aniden *ona* dokunma ihtiyacıyla doldum. Ellerimi vücudunun her yerinde gezdirmek ve onun beni deliye çevirdiği gibi onu deliye çevirmek istedim.

Boğulur gibi bir sesle ağzından çıktım ve onu ayağa kaldırdım. Sonra onu yine öpüyordum, çırılçıplak bırakana kadar bütün kıyafetlerini aceleyle çekiştirdim. Ah, yüce Tanrım, çıplaktı. *Beş kısa dakika içinde,* nasıl becerip de bunun bu kadar kontrolden çıkmasına izin vermiştim?

Ama duramazdım. Onu öpmeyi bırakamazdım. Memelerini sıkmayı bırakamazdım. Onu yatağa doğru yönlendirmeyi ve vücudumu üzerine bırakmayı engelleyemezdim. Aletim bedenlerimizin arasındaydı, karnının üzerinde ağırca duruyordu ve biz birbirimizi sanki yutmaya çalışıyormuş gibi derince öperken, aletimin dibi klitorisine sürtünüyordu.

Sert bir ses, *kes şunu,* diye azarladı.

Lanet, *yapamam.* Onu çok fazla istiyordum.

Kes. Şunu.

Tabii ya, o ses vicdanımdı ve ciddi bir hata yapmamı önlemeye çalışıyordu. O zaman niye dinleyemiyordum? Neden ben...

Grace öpüşmemizi böldü ve puslu kahverengi gözlerini kaldırıp bana baktı. Aniden bütün cesaret gösterisi gidiverdi. Beni kapıdan içeri çeken özgüvenli, seksi kadın utangaç, kızaran bir kıza dönüştü. "Şey, ah... dinle... Ben hiç seks yapmadım."

Ah *siktir.*

O dört kelime kalbimi ikiye böldü.

Orospu çocuğu. Hiç yolu yoktu. Bunu ona yapabilmemin kesinlikle hiçbir yolu yoktu.

Sona erdireceğimi bilerek onunla öylesine takılmak? Ayıplanacak bir şeydi. Ama bekâretini almak? Bağışlanamazdı.

Ah, cehennemdeki şu yerim? Hâlâ sağlam bir şekilde duruyordu.

Söyleyecek doğru sözcükleri bulmak için savaşırken aramızdaki sessizlik uzadı. İkimiz de çıplakken bu çok zordu. Aletim öyle sertti ki, bir elması ikiye bölebilirdi.

Titrek bir soluk verdi. "Bu senin için bir sorun olur mu?"

Ağzımı açtım.

Ve, "Evet," dedim.

Grace afallamış göründü. "Ne?"

"Hayır demek istedim. Bakire olmakta yanlış bir şey yok. Ama... biz bunu yapamayız." Yataktan dışarı yeni doğmuş bir tay gibi çıktım. Cidden, bacaklarım öyle fena titriyordu ki, pantolonumu almak için odayı aceleyle taradım.

Beni izlediğini hissedebiliyordum. Gözleri delik açıyordu. Ona bakmak istemiyordum çünkü hâlâ çıplak olduğunu biliyordum ama elimde olmadan göz ucuyla bakıverdim ve acı dolu ifadesi göğsümü parçaladı.

"Ben üzgünüm," dedim kabaca. "Bunu yapamam. Bu senin ilk seferin ve sen ilk seferinde benden çok daha iyi bir şeyi, iyi birini hak ediyorsun."

Tek kelime etmedi ama karanlık bile olsa yanaklarındaki yoğun kızarıklığı görebiliyordum. Ve sanki ağlamamaya çalışıyormuş gibi altdudağını ısırıyordu.

Sessizliği damarlarımda çağlayan suçluluğu artırdı. "Şu anda çok boktan bir haldeyim. Seninle çok eğleniyorum ama..." Yutkundum. "Sana ciddi bir şey veremem."

En sonunda konuştuğunda sesi gergin ve utançla doluydu. "Senden benimle evlenmeni istemiyorum Logan."

"Biliyorum. Ama seks... seks ciddi, tamam mı? Özellikle de bir bakire için." Sözlere takıldım, kendimi tam bir göt gibi hissediyordum. "Bunu benimle yapmak istemezsin Grace. Kafam gidik vaziyette ve sanırım dikkatimi hayatımdaki bütün saçmalıklardan uzaklaştırmaya çalışıyordum. Başka birini aşmaya çalışıyordum ve..."

"Başka biri mi?" diye araya girdi ve artık sesinde öfkeli bir ton vardı. "Başka biriyle mi ilgileniyorsun?"

"Evet. Hayır," dedim çabucak. Sonra inledim. "İlgilendiğimi sanıyordum ve belki hâlâ ilgileniyorum. Bilmiyorum, tamam mı? Bildiğim tek şey, bu kızın beni aylarca çıkmaza sürüklemiş olması ve eğer biz bunu yaparsak... sana adil olmaz... ben hâlâ..." Sesim azalıp yok oldu. Devam edemeyecek kadar kafam karışıktı ve rahatsızdım.

Grace gözlerime bakmadan yataktan çıktı ve sandalyesinin arkasından bir tişört aldı. "Beni başka birini aşmak için mi kullanıyordun?" Tişörtü başından geçirdi. "Ben senin *dikkat dağınıklığın* mıydım?"

"Hayır. Yemin ederim, senden çok hoşlanıyorum." Sesimdeki yalvaran tonla irkildim. "Seni bilerek kullanmıyordum. Sen çok ama çok harikasın ama ben—"

"Aman Tanrım, hayır," diye araya girdi. "Lütfen... sadece kapa çeneni Logan. Şu anda *sorun sen değilsin, benim* konuşmasını hiç çekemem." İki elini birden saçlarının arasından geçirdi, nefes alıp verişi yüzeysel bir hal aldı. "Ah Tanrım. Bu çok büyük bir hataydı."

"Grace..."

Tekrar araya girdi. "Bana bir iyilik yapar mısın?"

Boğazımdaki devasa düğümü aşıp da konuşmak zordu. "Ne istersen."

"Git."

Düğüm beni neredeyse boğuyordu. Boğazımdaki yanma hissini, göğsümdeki sancıyı görmezden gelerek derin bir nefes aldım.

"Ben ciddiyim, sadece git, tamam mı?" Doğrudan gözlerime baktı. "Şu anda gerçekten ama gerçekten gitmeni istiyorum."

Başka bir şey söylemeliydim. Yeniden özür dilemeliydim. Ona güven vermeliydim. Rahatlatmalıydım. Ama eğer ona yaklaşırsam bana tokat atmasından ya da daha kötüsü, sinir krizi geçirmesinden korktum.

Ayrıca, çoktan kapıya doğru yürüyüp kapıyı hızla açmıştı bile. Beklerken bana bakmadı.

Gitmem için bekliyordu.

Hassiktir. Çok fena batırmıştım. Kapıya doğru giderken kalbim fiziksel olarak acıyordu. Eşikte durdum, yeniden gözlerine bakma cesaretini buldum. "Üzgünüm."

"Evet, olmalısın zaten."

Koridora adım attığımda duyduğum son şey, arkamdan çarpan kapının sesi oldu.

13

Logan

Alkolü destek olarak kullanmayı hep reddetmiştim. Eğer üzgünsem, kızgınsam ya da canım yanıyorsa, bedeli ne olursa olsun uzak duruyordum çünkü bir gün ona çok fazla sırtımı dayamaktan korkuyordum. Bağımlı olabileceğimden.

Ama lanet olsun, şu anda bir içki cidden işime yarayabilirdi.

Bu dürtüyle savaşarak oturma odasındaki içki dolabını geçtim ve mutfağa açılan sürgülü kapıdan girdim. Sigara. Eşit derecede yıkıcı bir alışkanlıktı ama şu anda iki berbat şeyden daha az berbat olanıydı. Sadece damarlarıma nikotin verecektim, belki karnıma çöreklenen kocaman suçluluk yumağını çözmeye yardım ederdi.

"Her şey yolunda mı?"

İri, sert bir hokey oyuncusu olmama rağmen, Hannah'nın sesini duyunca havaya sıçradım.

Arkamı dönünce lavaboda durduğunu fark ettim, elinde boş bir bardak vardı. Kafam öyle dağınıktı ki, herhalde içeri girince yanında geçip gitmiştim.

Tanrım, şu anda görmek istediğim *son* kişiydi.

Ve şuna da bakın, yine Garrett'ın formasını giyiyordu. Suratıma suratıma sokuyordu, değil mi?

"Evet, her şey yolunda," diye mırıldanarak kapıdan uzaklaştım. Planlarda değişiklik. Nikotin yüklemesine artık ihtiyaç yoktu. Yatak odamda saklanmak, kesinlikle yapmam gereken şeydi.

"Logan." Endişeli adımlarla bana yaklaştı. "Neler oluyor?"

"Bir şey yok."

"Saçmalık. Üzgün görünüyorsun. İyi misin?"

Koluma dokunduğunda irkildim. "Bu konuda konuşmak istemiyorum Wellsy. Cidden istemiyorum."

Yeşil gözleri yüzümü araştırdı. Öyle uzun sürdü ki rahatsızlıkla kıpırdandım ve göz temasını kestim. Bir adım daha atmaya çalıştım ama beni yine durdurdu, yoluma çıkıp hüsranla inledi.

"Biliyor musun?" diye duyurdu. "Artık bu lanet olasıca şeye daha fazla katlanamıyorum."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. "Neden bahsediyorsun?"

Cevap vermek yerine kolumu öyle sertçe kavradı ki, eklem yerinden çıkmaması bir mucizeydi. Sonra beni mutfak masasına doğru sürükledi ve zorla sandalyeye oturttu. Tanrım. Ufak tefek birine göre garip şekilde güçlüydü.

Rahatsızca, "Hannah..." diye başladım.

"Hayır. Bu konuda gizli kapaklı davranmıyorum." Sandalyeyi çekip yanıma oturdu. "Garrett bana senin bunu aşacağını söyleyip duruyor ama sadece daha kötüye gidiyor ve aramızdaki bu gariplikten nefret ediyorum. Eskiden bizimle takılırdın, Malone'a gelirdin ve film izlerdik. Şimdi *yapmıyorsun* ve seninle birlikte takılmayı özlüyorum, tamam mı?" Öyle bezgindi ki, resmen omuzları titriyordu. "O yüzden şunu açıklığa kavuşturalım, olur mu? Sorunla doğrudan uğraşalım."

Derin bir nefes aldı, sonra gözlerimin içine bakarak sordu, "Bana karşı bir şey mi hissediyorsun?"

Oha.

Neden, *neden* doğrudan odama gitmemiştim ki?

Dişlerimi sıkarak sandalyemi geriye doğru ittim. "Tamam, bu eğlenceliydi ama sanırım artık yukarı çıkıp kendimi öldüreceğim."

Sertçe, "Otur şuraya," dedi.

Kıçım sandalyenin üzerinde havada kaldı ama ses tonundaki sertlik bana fazlasıyla Koç Jensen'in antrenmanlarda bizi paylarken kullandığı tonu hatırlattı ve otorite korkum kazandı. Yeniden oturdum ve yorgun bir soluk verdim.

"Bundan bahsetmenin manası ne Wellsy? Sorunun cevabını ikimiz de biliyoruz."

"Belki, ama yine de söylediğini duymak istiyorum."

Boğazım öfkeyle kasıldı. "Tamam, duymak mı istiyorsun? Sana karşı bir şey hissediyor muyum? Evet, sanırım hissediyorum."

İfadesi şokla doldu, sanki cevap vermemi gerçekten beklemiyordu.

İpucu: Gelmiş geçmiş en uzun sessizlikti. Hani, *bir ip bulup boynuna dola ve kendini as,* tarzı bir sessizlikti çünkü o sessiz kaldıkça ben kendimi o kadar acınası hissediyordum.

En sonunda konuştuğunda beni şok etti. "Neden?"

Alnım kırıştı. "Ne neden?"

"Neden benden hoşlanıyorsun?"

Eğer durumu aydınlattığını sanıyorsa çok yanılıyordu çünkü hâlâ afallamış haldeydim. Bu nasıl bir soruydu böyle?

Hannah, sanki kendisi de bundan bir anlam çıkarmaya çalışıyormuş gibi başını iki yana salladı. "Dostum, senin

eve getirdiğin ya da barda flört ettiğin kızları gördüm. Senin bir tipin var. Uzun, sıska, genelde sarışın. Ayrıca hep sana asılıp iltifatlara boğuyorlar." Genzinden gelen bir sesle güldü. "Öte yandan ben, sana hep hakaret ediyorum."

Elimde olmadan sırıttım. Alaycılığı çoğu kez hakarete giriyordu.

"Ayrıca sen geçici şeyler arayanların çekimine kapılıyorsun. Bilirsin, eğlence için. Ben eğlencelik bir kız değilim. Ben ciddi ilişkilerden *hoşlanıyorum*." Düşünceli bir ifadeyle dudaklarını büzdü. "İlişki istiyormuşsun gibi bir hisse hiç kapılmadım."

Suçlaması ensemdeki tüyleri dikti. "Neden? Çapkınım diye mi?" Kızgınlık sesimi niyetlendiğimden daha sertleştirdi. "Belki de daha doğru kızla tanışmadığım için olabileceğini hiç düşündün mü? Ama hayır, sarılıp film izleyeceğim birini istemem mümkün değil tabii. Formamı giyip maçlarda bana tezahürat yapan, Garrett'la ikinizin yaptığı gibi benimle birlikte yemek yapan..."

Homurdanarak kahkaha atması beni yarıda kesti.

Gözlerimi kıstım. "Neye gülüyorsun sen?"

Bir saniye sonra kahkahası kesildi ve tonu ciddileşti. "Logan... bütün konuşma boyunca ne yaptın? O şeyleri benimle birlikte yapmak istediğini bir defa bile söylemedin. *Birisi* dedin." Işık saçtı. "Sadece olayı anladım."

Tamam, aferin ona çünkü neden bahsettiği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Tüm bu zaman boyunca, özlemli bakışlarının *bana* olduğunu sanıyordum. Ama sen *bize* bakıyordun." Yine güldü. "Ayrıca şimdi listelediğin o şeyler var ya, onlar Garrett'la birlikte yaptığımız şeyler. Dostum, sen beni istemiyorsun. Sen Garrett'la ikimizi istiyorsun."

Telaşa düştüm. "Eğer seninle ve en yakın arkadaşımla üçlü yapmak istediğimi ima ediyorsan, seni temin edebilirim ki istemiyorum."

"Hayır, sadece bizim sahip olduğumuz şeyi istiyorsun. O bağı, yakınlığını ve vıcık vıcık ilişki şeylerini istiyorsun."

Ağzım kapanıverdi.

Haklı mıydı?

Sözleri aklıma yerleşirken, karmaşık zihnim çabucak geçtiğimiz birkaç ayda Hannah'yla ilgili kurduğum fantezileri taradı ve... şey, dürüst olmam gerekirse, çoğu cinsel şeyler değildi. Yani birkaç tane vardı çünkü ben bir erkektim ve o seksiydi. Ayrıca hep etraftaydı, o yüzden otuz bir malzemem için uygun miktarda malzeme veriyordu. Ama birkaç çıplak fantezinin haricinde, genellikle genel izleyici kıvamında senaryolar kuruyordum. Mesela kanepede Garrett'a sarıldığını görünce, Garrett'ın yerinde olmayı diliyordum.

Ama... *Hannah'yla* birlikte olarak onun yerinde olmayı mı diliyordum yoksa genel olarak onun yerinde olmak mı istiyordum?

"Bak, seni severim Logan. Gerçekten. Eğlenceli ve tatlısın, alaycı bir pisliksin. Ki bu da bir erkekte sevdiğim bir özellik. Ama sen," rahatsız göründü, "kalbimi gümbür gümbür attırmıyorsun, sanırım en iyi böyle ifade edebilirim. Hayır, öyle bile değil." Sesinde uzak bir tını belirdi. "Garrett'la birlikteyken bütün dünyam hayat buluyor. Duygularla öyle çok doluyorum ki, kalbimden taşacakmış gibi geliyor ve bunun kulağa abartı ya da bir çeşit takıntı gibi gelebileceğini biliyorum ama bazen ona yemekten ya da oksijenden daha çok ihtiyacım varmış gibi hissediyorum." Gözlerime baktı. "Sen bana oksijene ihtiyaç duyduğundan daha fazla mı ihtiyaç duyuyorsun, Logan?"

Yutkundum.

"Yatağa gittiğinde düşündüğün en son insan ve uyandığında aklına gelen ilk kişi ben miyim?"

Cevap vermedim.

"Öyle miyim?" diye üsteledi.

"Hayır." Sesim boğuk çıktı. "Değilsin."

Lanet olsun.

Haklı olabilirdi. Aylardır en yakın arkadaşımın hatununu istediğim için suçlu hissediyordum ama gerçekte istediğim şey en yakın arkadaşımın ilişkisiydi. Birlikte vakit geçireceğim birisi. Beni baştan çıkaran ve beni güldüren birisi. Beni...mutlu eden birisi.

Grace gibi mi?

Alaycı düşünce zihnimi kahrolası bir ışın kılıcı gibi dilimledi.

Siktir be.

Evet, Grace gibi birisi. *Aynı* Grace gibi biri, Ted Bundy gevezelikleri ve rahatlatıcı varlığıyla ve... *selam, ironi.*

Onunla ciddi bir ilişkiye girmekten sakınmak için ondan ayrılmıştım ve şimdi başından beri istediğim şeyin bu olduğu ortaya çıkıyordu.

"Kahretsin. Ben... işleri batırdım." Gözlerimi ovalayıp yumuşakça inledim.

"Bu doğru değil. Aramız iyi, Logan. Yemin ederim."

"Hayır, bizimle ilgili batırmadım. Kafam tüm bu olanlar yüzünden karman çorman olduğu için bu akşam gerçekten harika bir kızla işleri sonlandırdım."

"Ah, hadi ya." Beni anlayışla inceledi. "Neden onu arayıp fikrini değiştirdiğini söylemiyorsun?"

"Beni kapı dışarı etti." Yine inledim. "Ararsam telefonu açmasının hiç yolu yok."

Koridordan Garrett'ın sesinin gelmesiyle bölündük. "Cidden, Wellsy, bir bardak su alman ne kadar sürebilir? Lavaboyu nasıl kullanacağını göstermem mi gerekiyor çünkü eğer öyleyse, bu sadece üzücü..." Beni gördüğü anda sustu. "Ah selam, adamım. Evde olduğunu bilmiyordum."

Aceleyle sandalyeden kalkıp ayağa fırladım ama Garrett'ın gözlerindeki şüpheyi azaltmaya biraz olsun yaramadı. Bu da yeni bir suçluluk dalgasını tetikledi. Tanrım, aramızda bir şey olduğunu mu sanıyordu? Benim onun hatununa hamlede bulunacağıma gerçekten inanıyor muydu?

Bunu merak ediyor olmam bile, arkadaşlığımızın düşündüğümden bile daha kırılgan olduğunu gösteriyordu?

Zorlukla yutkunarak yanından geçtim. "Dinle... son zamanlarda pisliğin teki olduğum için üzgünüm. Aklım dağınıktı."

Şüpheyle, "Aklın dağınıktı," diye tekrarladı.

Başımı salladım.

Bana bakmaya devam etti.

"Ama artık aklım başımda. Yemin ederim."

Garrett benden öteye baktı ve Hannah'nın yüzünü göremesem bile, aralarında her ne geçtiyse Garrett'ın geniş omuzları rahatladı. Sonra sırıtarak koluma vurdu. "Şey, Tanrı'ya şükür. Çünkü cidden en iyi arkadaş yerinde bir numaraya Tuck'ı terfi ettirmeyi düşünüyordum."

"Dalga mı geçiyorsun? Büyük hata, G. Korkunç bir eküri. Sakalını gördün mü?"

"Aynen ha, değil mi?"

İşte böylece, yeniden iyiydik. Cidden, iş barış yapmaya gelince hatunlar erkeklerden ders almalıydı. İşi biliyorduk.

"Neyse, bir arama yapmam lazım," dedim ona. "İyi geceler millet."

Mutfaktan çıkıp basamaklara yönelirken Grace'in numarasını tuşlamıştım bile. Mesaj atmak seçenek değildi. Sesimi duymasını istiyordum. Bu akşam olanlar konusunda ne kadar üzgün olduğumu duymasını istiyordum.

Arama tonu durmadan çaldıktan sonra canımı sıkarak sesli mesaja düştü.

İkinci defa aradığımda, doğrudan sesli mesaja düştü. Yani büyük ihtimalle *kapatma* tuşuna basmıştı.

Kahretsin.

Yıkıcı bir yenilgi hissiyle birlikte yeni bir mesaj sekmesi açtım ve konuşabilir miyiz diye bir mesaj attım.

Sonra üst kata çıktım ve bekledim.

14

Logan

Gece yarısını geçmişti ve Grace'ten hâlâ bir ses yoktu. Çoktan üç mesaj göndermiştim ve şimdi yatağımın üzerinde uzanarak tavana bakıyor, dördüncüyü gönderme dürtüsüyle savaşıyordum.

Üç mesaj çaresizlik sınırındaydı.

Dördüncü sadece acınası olurdu.

Siktir, keşke mesaj atsaydı. Ya da arasaydı. Ya da *herhangi bir şey*. Şu noktada, bir güvercin gelip gagasıyla pencereme vursa ve kusursuzca yazılmış bir mektup getirse de heyecanlanırdım.

Seni aramayacak dostum. Aş bunu.

Aynen, sanırım aramayacaktı. Sanırım gerçekten elime yüzüme bulaştırmıştım. Ve sanırım fazlasıyla hak ediyordum.

Onu sadece ayartmakla kalmamıştım, onu *bekaretini* bana vermek isteyeceği bir noktaya kadar ayartmıştım ve sonra teklifini suratına çarpıp başka biriyle ilgilendiğimi söylemiştim. Kahretsin, şu anda vücudumun kimi yerlerinde sızı ve ağrı hissetmediğime şaşırdım. Bilirsiniz, Grace'in vudu bebeğine keskin iğneler saplamasından dolayı yani.

Telefonum vızıldadı ve Olimpiyat yüksek atlamacısı gibi komodine doğru atıldım. Mesajıma cevap vermişti. Ah, şükürler olsun be. Yani beni deccalın biri gibi görmüyor...

Mesaj Grace'ten değildi.

Bilmediğim bir numaradan geliyordu ve okuduğumu anlayabilmem net on saniyemi aldı. Hayır, neden öfkeyle dolduğumu anlamam.

Selam, ben Ramona. Grace'le aranızda olanları yeni duydum. Gelip seni rahatlatmamı ister misin? ;)

Göz kırpan surat. Bana cidden sikik *göz kırpan suratı* yollamıştı.

Telefonu sanki sıcak kömürmüş gibi elimden bıraktım. Sanki mesaj bulaşıcıydı ve alete temas edildiğinde beni de mesajı yazan kişi kadar rezil birine dönüştürecekti.

Ne halt yemeye Grace'in en yakın arkadaşı bana asılıyordu? Bunu kim yapardı?

Tepem öyle attı ki telefonu kaptım ve hareketlerimi sorgulamak için durmadan mesajı Grace'e ilettim. Üzerine de bir yazı yazdım; **bunu görmen gerektiğini düşündüm.**

Sonra da zaten bu kadar derine batmışken, bir mesaj daha yolladım. **Lütfen konuşabilir miyiz?**

İkisine de cevap vermedi. Ne o anda ne de saat sabahın üçüne gelirken yapmadı. Ben de en sonunda acınası kıçımı örtülerin altına sürükledim ve huzursuz bir uykuya daldım.

Grace

Sabahın beşinde uyandım. İsteyerek değildi, sadece hain zihnim biraz daha sefalet içinde debelenmemin zamanının geldiğine karar vermiş ve beni uyandırmıştı.

Gözlerimi açtığım anda dün gecenin aşağılayıcılığı yüzüme şakladı. Giydiğim kıyafetler hâlâ yere saçılmış haldeydi. Onları toplamaya zahmet etmemiştim, gecenin yarısında gelen Ramona da öyle.

"Olmadı. Başkasından hoşlanıyor."

Dün gece ona söylediğim tek bilgi buydu. Yüzümdeki yıkılmışlığı görmüş olmalıydı çünkü hayatında bir kez olsun detay için başımın etini yemedi. Sadece bana sarılıp anlayışlı bir şekilde omzumu sıktı ve yatağına yattı.

Şimdi huzurla uyuyordu, yanağını yastığa bastırmıştı, bir kolu yatağın kenarından sarkıyordu. Tamam, en azından bugün birimiz dinlenmiş hissedecektik.

Yanlış olduğunu bile bile telefonumu kontrol ettim. Elbette ekranda iki tane okunmamış mesaj vardı. Yani toplamda beş mesaj oluyordu.

Logan benimle konuşmayı *gerçekten* istiyor olmalıydı.

Sanırım suçluluk bazı erkeklerin çenesini gerçekten düşürüyordu.

Akıllı bir insan mesajları okumadan silerdi. Hayır, *numarasını* listeden silerdi. Ama şu anda o kadar akıllı hissetmiyordum. Aptal gibi hissediyordum. Çok feci şekilde aptal. Dün gece onu davet ettiğim için. Ona karşı hisler beslemeye başladığım için.

Yollayıp durduğu mesajları okuduğum... *O da neyin nesi be?*

Gözlerimi kırpıştırdım. Bir defa. İki defa. Üç, dört ve beş defa ama bu, gördüğüm şeyi netleştirmedi.

Selam, ben Ramona. Grace'le aranızda olanları yeni duydum. Gelip seni rahatlatmamı ister misin? ;)

Başım Ramona'nın yatağına doğru döndü. Hâlâ uyku diyarındaydı. Fakat mesajın tarih kısmının yanındaki tartışmasız onun telefon numarasıydı. Gece on ikiyi on altı

geçerken. Aşağı yukarı dün gece gelişinden yirmi dakika sonra.

Uykudaki haline gözlerimi dikip baktım, hiddetin gelmesini bekliyordum. İçimin kasılmasını ve akkor ihanet hissiyle kanımın kaynamasını bekliyordum.

Ancak hiçbiri olmadı. Ben... buz gibiydim. Ve uyuşmuştum. Ve öyle kahrolası şekilde yorgundum ki, sanki birisi gözlerime kum serpmiş gibi geliyordu.

Sonraki mesajı açarken parmaklarım titredi: **Lütfen konuşabilir miyiz?**

Hayır, konuşamayız. Aslında, şu anda kimseyle konuşmak istemiyordum. Ne Logan'la ne de Ramona'yla.

Ciğerlerime titrek bir soluk çektim. Sonra ayağa kalktım ve kapıya doğru sessizce ilerledim. Koridora çıkıp duvara yaslandım, sonra kayarak yere kadar indim ve dizlerimi kendime çektim. Telefonum dizimin üzerinde duruyordu. Birkaç saniye boyunca baktıktan sonra çevirdim ve rehbere girdim.

Babamı aramak için çok erken olabilirdi ama Paris'teki annem uyanıktı ve muhtemelen şu anda öğle yemeği hazırlıyordu.

Numarasını tuşlarken uyuşukluğum gitmedi. Aksine, daha kötüleşti. Kalbimin atışını bile hissedemiyordum. Belki atmıyordu. Belki sahip olduğum her kahrolası parça kapanmıştı.

"Hayatım!" Annemin fazlasıyla neşeli sesi kulağımı doldurdu. "Niye bu kadar erkenden kalktın?"

Yutkundum. "Selam, anne. Ben... ah, erken saatte dersim var."

"Pazar günleri ders mi alıyorsun?" Kafası karışmış gibiydi.

"Ah. Hayır, almıyorum. Çalışma grubu var demek istedim."

Kahretsin, gözlerim batmaya başlıyordu ve sebebi yorgun olmam değildi. Lanet olsun. Uyuşmuş olmak buraya kadardı; gözyaşlarına boğulmama saniyeler vardı.

"Dinle. Seninle ziyaretim hakkında konuşmak istedim." Boğazım tıkandı ve gevşetmeyi umarak bir soluk daha aldım. "Tarih konusunda fikrimi değiştirdim. Daha erken gelmek istiyorum."

"Öyle mi?" dedi coşkuyla. "Yaşasın! Çok mutluyum! Ama emin misin? Arkadaşlarınla planların olabileceğini söyledin. Sırf benim için erkenden gelmeni istemiyorum."

"Planlar iptal edildi. Daha erken gelmek istiyorum, gerçekten." Gözyaşlarımın dökülmesini önlemeye çalışarak gözlerimi hızlıca kırpıştırdım. "Ne kadar erken olursa o kadar iyi."

15

Grace

Mayıs

İnsanlar Paris'in bahar zamanı büyülü olduğunu söylerdi.

Haklılardı.

Son iki haftadır şehir benim evimdi ve bir parçam sonsuza kadar burada kalabilmeyi diliyordu. Annemin dairesi "Eski Paris" diye adlandırılan bir bölgedeydi. Çevresi muhteşemdi: dar, dolambaçlı yollar, eski binalar, şirin dükkânlar ve her köşede pastaneler. Ayrıca şehrin eşcinsel bölgesi olarak da biliniyordu, annemin üst ve alt komşularının ikisi de eşcinsel çiftlerdi. Buraya geldiğimden beri bizi iki defa akşam yemeğine çıkarmışlardı.

Dairede sadece bir yatak odası vardı ama oturma odasındaki çekyat oldukça rahattı. Binanın bahçesine bakan ufak Fransız balkonun kapılarından sızan güneş ışıklarıyla uyanmaya bayılıyordum. Odaya bulaşmış soluk yağlı boya izleri bana çocukluğumu, annemin stüdyoda saatlerini geçirdiği zamanları hatırlatıyordu. Yıllar geçtikçe annem daha az resim yapmıştı ve birden fazla kez, sanatını kaybetmesinin babamla boşanmasının sebeplerinden biri olduğunu itiraf etmişti.

Eskiden olduğu kişiyle bağlantısını kaybetmiş gibi hissetmişti. Massachusetts'teki ufak bir kasabada ev kadını

olmak onun kaderinde yoktu. Ben on altıma girdikten birkaç hafta sonra beni oturtmuş ve ciddi bir soru sormuştu; yakında olup sefil halde olan bir anneyi mi yoksa uzakta olup mutlu olan bir anneyi mi tercih edeceğimi?

Ona, mutlu olmasını istediğimi söylemiştim.

Paris'te mutluydu, bunu kimse inkâr edemezdi. Sürekli kahkaha atıyordu, gülümsemeleri gerçekten gözlerine ulaşıyordu ve stüdyosu olarak kullandığı köşeye yığılmış düzinelerce parlak tuval, yeniden sevdiği şeyi yaptığını kanıtlıyordu.

"Günaydın!" Annem dans ederek yatak odasından çıktı ve beni Disney prenseslerinin neşeli heyecanını barındıran bir sesle selamladı.

"Günaydın," dedim, sersem gibiydim.

Dairenin açık kat planı vardı, o yüzden mutfak tezgâhına doğru gidişinin her hareketini görebiliyordum. "Kahve?" diye seslendi.

"Evet, lütfen."

Kalkıp oturdum ve kollarımı açtım, saate bakmak için sehpanın üzerindeki telefonumu aldım. Annem evde saat bulundurmuyordu çünkü zamanın zihni dibe çektiğini iddia ediyordu ama takıntılı yapım zamanı bilmedikten sonra rahatlamama izin vermiyordu.

Dokuz otuz. Bugün bizim için ne planladığını hiç bilmiyordum ama çok fazla yürümeyi içermediğini umdum; dünkü beş saatlik Louvre ziyaretimizden sonra ayaklarım hâlâ acıyordu.

Telefonumu bırakmak üzereydim ki elimdeyken çaldı ve ekranda Ramona'nın adını görünce sinirlendim. Massachusetts'te sabahın iki buçuğuydu, beni rahatsız etmekten daha iyi bir işi yok muydu? Bilirsiniz, *uyumak* gibi.

Dişlerimi sıkarak telefonu yatağa bıraktım ve çalmasına izin verdim.

Annem tezgâhtan beni gözledi. "Hangisi? Erkek arkadaş mı, yakın arkadaş mı?"

"Ramona," diye homurdandım. "Bu arada, umurumda bile değil ama Logan nasıl benim erkek arkadaşım değilse, o da artık yakın arkadaşım değil."

"Yine de arayıp mesaj atmaya devam ediyorlar, yani ikisi de *seni* hâlâ önemsiyor."

Evet, tamam, önemsemelerini önemsemiyorum. Gerçi, Logan'ı görmezden gelmek, Ramona'yı görmezden gelmekten daha kolaydı. Onu toplamda sekiz gündür tanıyordum. Ramona'yı *on üç* yıldır tanıyordum.

Aslında her şeyin tepetaklak oluş şekli neredeyse acınasıydı. On küsur yıllık bir arkadaşlığın bir patlamayla biteceğini düşünürdünüz ama Ramona'yla hesaplaşmam fiyaskodan öte değildi. Ramona uyanmış, yüzümü görmüş ve Logan'ın mesajı bana yolladığını anlamıştı. Sonra anında hasar kontrol moduna girmişti ama her zamanki numaralarının hiçbiri bende işe yaramamıştı.

Affet beni sarılması? Timsah gözyaşları? Bir robotun duygusal damarını çekiştirse de yeriydi. Sadece orada bir heykel gibi durdum, ta ki satmaya çalıştığı boku yemediğimi kavrayıncaya kadar. Ertesi gün eve döndüm, babama yurdun çok gürültülü olduğunu ve sınavlarıma çalışmak için sessiz bir yere ihtiyacım olduğunu söyledim.

Ramona'yı o zamandan beri görmemiştim.

"Niye onunla konuşmuyorsun?" Annemin tonu tedbirliydi. "Daha öncesinde iyi bir açıklaması olmadığını söylediğini biliyorum ama belki bu değişmiştir."

Açıklama mı? Tanrım, birisi en yakın arkadaşına ihanetini nasıl açıklardı?

Ne kadar garip olsa da, Ramona bir bahane sunmamıştı. *Kıskandım* demeler yoktu, *sarhoştum ve düşünmüyordum* demek yoktu. Tek yaptığı, yatağın kenarında oturmak ve

fısıldamaktı, "Neden yaptığımı bilmiyorum Gracie."

Pekâlâ, bu, o zaman benim için yeterince iyi değildi ve şu anda da iyi olmadığından son derece emindim.

"Sana zaten söyledim, onunla konuşmakla ilgilenmiyorum. En azından henüz." Çekyattan kalkıp tezgâha doğru giderek bana uzattığı seramik kupaya uzandım. "Onunla bir daha konuşmaya hazır olur muyum, bilmiyorum."

"Ah, hayatım. Gerçekten bir çocuk için onca yıllık arkadaşlığı bir kenara mı atacaksın?"

"Bu Logan'la ilgili değil. Canımın yandığını bilmesiyle alakalı. Logan'la olan şeylerden dolayı küçük düştüğümü biliyordu ve bana destek olmak yerine uykuya dalmamı bekledi, sonra da ona *teklifte* bulundu. Bana ya da hislerime hiç değer vermediği oldukça açık."

Annem iç geçirdi. "Ramona'nın her zaman biraz... kendine odaklı olduğunu inkâr edemem."

Alayla güldüm. "Biraz mı?"

"Ama her zaman senin en büyük destekçin oldu," diye hatırlattı. "Ne zaman ona ihtiyaç duysan yanında oldu. Beşinci sınıftayken sana zorbalık yapan şu pis kızı hatırlıyor musun? Adı neydi onun... Brenda? Brynn?"

"Bryndan."

"*Bryndan?* Tanrım, bugünlerde ebeveynlerin derdi ne?" Annem başını hayretle iki yana salladı. "Her neyse, Bryn... yok, söyleyemiyorum bile, çok aptalca. O kız sana zorbalık yaptığında, Ramona pitbul gibiydi. Hırlıyor, tükürüyordu ve son nefesinde bile seni korumaya hazırdı."

İç geçirme sırası bendeydi. "Yardımcı olmaya çalıştığını biliyorum ama lütfen artık Ramona hakkında konuşmasak olmaz mı?"

"Tamam, o zaman şu çocuk hakkında konuşalım. Çünkü onu da araman gerektiğini düşünüyorum."

"Tam aksini düşünüyorum."

"Hayatım, olanlar yüzünden kötü hissettiği gayet açık, aksi halde seninle temas kurmaya çalışmazdı. Ve...şey, sen ona, ah... çiçeğini verecektin..."

Resmen ağzımdakini püskürttüm. Kahve çenemden boynuma doğru aktı ve pijama üstümü lekelemeden yakalamak için çabucak bir peçete aldım. "Aman Tanrım! Anne. *Sakın* bir daha onu söyleme. Yalvarıyorum."

"Annelik etmeye çalışıyordum," dedi resmi bir şekilde.

"Bir annelik etmek var, bir de Viktorya Dönemi İngiltere'sinde gibi davranmak var."

"Tamam, tamam. Onunla düzüşecektin..."

"Bu da anneye uygun değil!" Ağzımdan bir dolu kahkaha çıkıverdi ve kıkırdamadan konuşabilmek birkaç saniyemi aldı. "Tekrar ediyorum, yardım etmeye çalıştığını biliyorum ama Logan da masadan kalktı. Evet, onunla seks yapmayı düşünüyordum. Hayır, olmadı. Ve işte o kadardı."

İfadesi üzüntüyle gölgelendi. "Pekâlâ, artık başına kakmayacağım. Ama bunu konuştuktan sonra yazın kalanını somurtarak geçirmene izin vermeyeceğim."

"Somurtmuyordum ki," diye karşı çıktı.

"Dışarıdan belki. Ama ben senin içini görebiliyorum Grace Elizabeth Ivers. Ne zaman gerçekten gülümsediğini, ne zaman göstermelik güldüğünü biliyorum ve iki haftadır bana gülümsemelerin göstermelikti." Dimdik durdu, omuzlarına kararlılık çöktü. "Sanırım seni gerçekten güldürme zamanı geldi. Bugün kanala inip nehir boyunca yürümek istiyordum ama bil bakalım? Acil plan değişikliği." Ellerini çarptı. "Esaslı bir şeyler yapmamız lazım."

Hadi be. En son bir gezinti hakkında "esaslı" tabirini kullandığında Boston'daki bir kuaföre gitmiştik ve saçını pembeye boyatmıştı.

Tedbirlice, "Ne gibi?" diye sordum.

"Claudette'e bir ziyarette bulunacağız."

"Claudette de kim?"

"Kuaförüm."

Ah Tanrım. Saçlarım pembe olacaktı. *Biliyordum* işte.

Annem bana ışık saçarak baktı. "Güven bana, bir kızı neşelendirmek için iyi bir baştan yaratılmanın yerini hiçbir şey tutamaz." Elimdeki kupayı alıp tezgâha bıraktı. "Ben randevu alırken sen de üzerini değiştir. Bugün çok eğleneceğiz!"

16

Logan

Haziran

Logan ve Oğulları'ndaki işkencemin otuz üçüncü günündeyken, babamla ilk tartışmamızı yaşadık. Zaten bekliyordum, hatta hastalıklı bir şekilde sabırsızlıkla bekliyordum ama eve geri geldiğimden beri çoğu zaman babam beni yalnız bırakıyordu.

Okul ya da hokeyle ilgili soru sormamıştı. Ziyaret edecek kadar önemsemediğimle ilgili her zamanki suçluluk veren nutuklardan çekmemişti. Yaptığı tek şey bacağının ağrısından şikayet etmek ve benden tarafa doğru birasını itip yalvararak, "Yaşlı babanla bir bira iç Johnny," demekti.

Tabii. Sanki öyle bir şey olabilirmiş gibi.

Tepeme ekşimemesini takdirle karşılıyordum gerçi. İşin aslı, şu anda onunla savaşamayacak kadar yorgundum. Koçların bizim için tasarladığı zorlu sezon sonu antrenman programını uyguluyordum. Bu program, şafak sökerken kalkıp spor yapmayı, akşam sekize kadar garajda it gibi çalışmayı ve yatmadan önce yine egzersiz yapmayı içeriyordu. Ardından gece yatıyordum, ertesi gün yine aynı şeyler vardı.

Haftada bir Vic'le birlikte atış ve kayış alıştırmaları yapmak için Munsen'ın boktan sahasına gidiyordum.

Vic, asistan koçlarımızdan biriydi ve formda kaldığımdan emin olmak için ta Briar'dan geliyordu. Sırf bunun için onu seviyordum ve buzdaki zamanı sabırsızlıkla bekliyordum ama ne yazık ki bugün buz günü değildi.

Bugün uğraştığım müşteri kasabadaki tek inşaat ekibinin ustabaşıydı. Adı Bernie'ydi ve saygıdeğer bir adamdı, şey, Munsen'ın yaz hokey ligine katılmam için durmaksızın ısrar etmesini görmezden gelebilirseniz, tabii katılma gibi bir arzum yoktu.

Bernie beş dakika önce pikabının ön tekerleğine dört santimlik bir çivi saplanmış halde gelmişti. Her zamanki gibi lige katılmam gerektiğine dair laf salatası yapmıştı ve şimdi tamir seçeneklerini tartışıyorduk.

"Bak, bunu senin için kolayca yamalayabilirim," dedim. "Çiviyi çıkarıp orayı tıkarım ve tekere hava basarım. Bu kesinlikle daha ucuz ve hızlı seçenek olur. Ama tekerleklerin iyi durumda değil Bern. En son ne zaman değiştirdin?"

Kabarık siyah-beyaz sakalını ovaladı. "Beş yıl önce miydi? Belki de altı?"

Sol ön lastiğin yanına eğildim ve çabucak değerlendirdim. "Dört tekerlekteki dişler de yok olmaya başlamış. Henüz on altıda birin altına düşmemişsin ama çok yakınsın. Birkaç ay sonra bunlarla sürmek güvenli olmayabilir."

"Hadi evlat, şu anda değiştirecek param yok. Ayrıca ekip Brockton'da büyük bir işte çalışıyor." Kaputa sevgiyle vurdu. "Bu haftanın her günü bu bebeğe ihtiyacım var. Şimdilik sadece yama yap."

"Emin misin? Çünkü dişler gidince geri gelmen gerekecek. Şimdi yapmamızı tavsiye ederim."

Etli ellerinden birini sallayarak önerimi başından savdı. "Bir dahakine yaparız."

Karşı çıkmadan onayladım. Hizmette birinci kural? Müşteri her zaman haklıdır. Ayrıca, önümüzdeki birkaç

saatte tekerleri patlayacak değildi ya. Dişlerin tamamen yok olması için hâlâ epey zaman vardı.

"Pekâlâ. Şimdi yapacağım. On dakika falan sürer ama önce bu Jetta'nın şasisini bitirmem lazım. Yani şuna yarım saat diyelim. Ofiste beklemek ister misin?"

"Yok, etrafta dolaşıp sigara içerim. Birkaç arama yapacağım." Bana dik dik baktı. "Ve Tanrı aşkına evlat, perşembe akşamları orada sana ihtiyacımız var. Bir düşün, tamam mı?"

Yine başımı salladım ama ikimiz de cevabımın ne olacağını biliyorduk. Munsen Miners her yıl bana bir davetiye sunardı ve her yıl geri çevirirdim. Dürüst olmak gerekirse, düşünmek bile çok iç karartıcıydı. Sadece önümüzdeki yıl bir 1. Lig takımından çıkıp *Munsen Miners*'a* gideceğimin bir hatırlatıcısıydı. Aynen öyle, amatör ligteki, bu kasabayla ilgisi bile olmayan bir şeyin adını almış bir takımdaki yıldız oyuncu olacaktım. Munsen'de maden yoktu ve hiç olmamıştı.

Bernie dışarı çıktıktan bir dakika kadar sonra babam ofisten çıktı ve üzerime doğru sendeledi. Şükürler olsun ki elinde alkollü bir şey yoktu. En azından müşterilerin önünde içmeyecek kadar aklı başındaydı.

"Bu ne boktu böyle?" deyiverdi.

Müşteriler için perdeleme buraya kadardı; deli gibi geveliyordu ve bastonunda sendeliyordu. Bütün gün ofiste, gözden uzak kaldığına aniden memnun oldum.

Bir iç geçirişi bastırdım. "Neden bahsediyorsun?"

"Pahalıyı satın alması için ikna etme çabası nerede?" Yanakları hiddetle kırmızıydı ve bir aydan fazladır evde olsam bile, bu kadar zayıf görünmesi hâlâ beni afallatıyordu. Sanki yüzündeki, kollarındaki ve gövdesindeki derilerin hepsi karnına gitmeye karar vermiş, eski püskü

* (İng.) Munsen Madencileri. –*çn*

tişörtünün altından çıkıntı yapan inanılmaz bir bira göbeği şekillenmişti. Koca göbeği dışında sopa gibi sıskaydı ve onu bu halde görmek beni üzüyordu.

Genç halinin fotoğraflarını görmüştüm ve eskiden yakışıklı olduğunu inkâr edemezdim. Ayık olduğu zamanlara ait anılarım vardı. Tasasızca gülümsediği, her zaman bir şakası ya da kahkahası olduğu zamanlara. O adamı özlüyordum. Tanrım, bazen o adamı çok özlüyordum.

"Dört yeni tekerlek yerine otuz papellik yama işi mi aldın?" diye kudurdu. "Senin derdin ne?"

Sabrımı kontrol etmek için çabaladım. "Yeni lastik önerdim. Onları istemedi."

"Öneride bulunmazsın. Onları *zorlarsın*. Siktiğim boğazlarından içeri tıkarsın."

Bernie'den tarafa endişeli bir bakış attım ama neyse ki araç yolunun önüne doğru gitmişti, telefonda biriyle konuşurken sigarasını içiyordu. Tanrı aşkına. Ya duyma mesafesinde olsaydı? Babam sadık bir müşterinin önünde bu tarz saçmalıkları söylememek için kendini tutamaz mıydı? Dürüstçe söylüyorum, bilmiyordum.

Daha öğlen bir buçuktu ve sanki bütün içki dükkânını sömürmüş gibi ayakta duramıyordu. "Niye eve geri dönmüyorsun?" dedim yumuşakça. "Biraz sendeliyorsun. Bacakların mı ağrıyor?"

"Acı çekmiyorum. Sinirliyim!"

"Tinirliyim" gibi söylemişti. Harika. O kadar sarhoştu ki, artık dili dolanıyordu.

"Paraları ağaçta yetişiyormuş gibi savuracaksan burada ne arıyorsun ki? Ona lastiklerin güvenli olmadığını söyle. Etrafta dolanıp aptal hokey takımın hakkında konuşma!"

"Hokeyden bahsetmiyorduk baba."

"Saçmalık. Sizi duydum." Dokuzuncu sınıftayken bütün hokey maçlarıma gelen ve bankın arkasında oturup

ciğerlerini patlatırcasına bağıran adamdı... Şimdiyse bana pis pis sırıtıyordu. "Büyük hokey yıldızı olduğunu sanıyorsun, di mi Johhny? Ama yooook, değilsin. Eğer o kadar iyiysen, niye hâlâ seçilmedin?"

Göğsüm sıkıştı.

"Baba..." Sessiz uyarı Jeff'ten geldi, yağla kaplı ellerini bir paçavraya sildi ve bize doğru geldi.

"Bundan uzak dur Jeffy! Ağabeyinle konuşuyorum." Babam gözlerini kırpıştırdı. "Küçük kardeşinle demek istedim. O küçük olandı, değil mi?"

Jeff'le birbirimize bir bakış attık. Siktir. *Cidden* kafası gitmişti.

Genelde birimiz gün içinde onu takip ederdik ama bu sabah dükkânı açtığımız andan itibaren kapılıp gitmiştik. Çok endişelenmemiştim çünkü babam ofisteydi ama şimdi alkolik el kitabındaki en önemli kuralı unuttuğum için kendime lanet ediyordum: El altında hep içkileri olurdu.

Ofiste gizli bir zulası olmalıydı. Annemle hâlâ birlikteyken içkisini sakladığı gibi saklıyordu. Bir keresinde on ikimdeyken, tuvalet sızıntı yapıyordu, o yüzden tamir etmek için üst kata çıkmıştım ve kapağı kaldırdığımda, sifonun içinde yüzen mini bir votka şişesi bulmuştum.

Logan hanesinde başka bir gündü.

Jeff babamızın kolunu sertçe kavrayıp, "Yorgun görünüyorsun," dedi. "Neden eve gidip biraz kestirmiyorsun?"

Babam yine gözlerini kırpıştırdı, kafa karışıklığı öfkesini gölgeliyordu. Bir an için ufak bir oğlan çocuğu gibi göründü ve aniden bağırmak istedim. Böyle anlarda omuzlarını tutup onu sarsmak, neden içtiğini anlamamı sağlaması için yalvarmak istiyordum. Annem genetik olduğunu söylüyordu ve babamın ailesinin alkolizmle birlikte depresyon geçmişi de olduğunu biliyordum. Ve siktir, belki de sebep buydu. Belki içmeyi bırakamamasının sebepleri gerçekten

onlardı. Ama bir parçam hâlâ bunu tamamen kabullenemiyordu. İyi bir çocukluğu vardı, lanet olası. Onu seven bir karısı, onu memnun edebilmek için ne gerekirse yapan iki oğlu vardı. Neden bu ona yetmemişti ki?

Bir bağımlı olduğunu *biliyordum*. Hasta olduğunu *biliyordum*. Sadece kendimi o ruh haline yerleştirmem çok zordu. İçki şişesinin hayatındaki en önemli şey olduğu gerçeğini kabul etmem zordu. Öyle ki, içki için diğer her şeyi bir kalemde silmeye hazır oluyordu.

"Sanırım azcık yorgunum," diye mırıldandı. Mavi gözleri hâlâ kafa karışıklığıyla bulanıktı. "Ben, ah... şimdi gidip uyuyacağım."

Ağabeyimle onun tökezleyerek gidişini izledik ve sonra Jeff üzgün bir bakışla bana döndü. "Onu dinleme. Sen *iyisin*."

"Yaa, tabii." Çenemi sıktım ve asansöre doğru gittim. Üzerinde çalıştığım spor Jetta'nın beni beklediği yerdi. "Şunu bitirmem lazım."

"John, neden bahsettiğini bilmiyor..."

"Boş versene," diye homurdandım. "Ben çoktan boş verdim."

Her zamankinden daha geç kapattım. Çok daha geç çünkü saat sekizi vurduğunda akşam yemeği için eve girme düşüncesini midem kaldırmadı. Saat dokuz gibi Jeff rulo köfteden kalanı getirmek için uğradı ve beni sessizce babamızın "biraz ayıldığı" konusunda bilgilendirdi. Bu son derece komikti çünkü bir anda bırakmaya karar vermiş olsa bile, sisteminde o kadar fazla alkol akıyordu ki, atması günler sürerdi.

Şimdi saat onu çeyrek geçiyordu ve kapıdan girdiğimde babamın uyuyor olmasını umuyordum. Hayır, bunun için

dua ediyordum. Şu anda onunla uğraşacak enerjim yoktu.

Dükkânın yan kapısından çıktım, Jetta'nın anahtarlarını duvara monte edilmiş ufak posta kutusuna bırakmak için durdum. Sahibi Munsen Ortaokulu'ndan öğretmenlik yapan hoş bir esmerdi ve bu akşam arabasını almaya gelmesi gerekiyordu. Arabasını çoktan park etmiştim.

Garaj kapısındaki kilidi iki defa kontrol ettikten sonra eve doğru giden yola döndüğüm sırada farlar ağaçları aydınlattı ve araç yolundan bir taksi geçti. Direksiyonun arkasında yaşlıca bir adam vardı, arka kapısı açılıp da Tori Howard aşağı inerken, adam bana uyarırcasına baktı. Kadının topuklu çizmeleri toprakla buluştuğunda bir toz bulutu kaldırdı.

Beni gördüğünde el salladı, sonra gitmesi için sürücüye işaret verdi. Bir saniye sonra kıvrımlı kalçalarını kıvıra kıvıra bana doğru geldi.

Tori yirmilerinin ortasındaydı ve kesinlikle muhteşemdi. Munsen'a birkaç yıl önce taşınmıştı ve yılda birkaç defa arabasını bakıma getirirdi. İnanın bana, bakımının yapılmasını istediği tek şey o araba değildi. Her gördüğümde bana asılıyordu ama şimdiye kadar fazlasıyla bariz tekliflerini kabul etmemiştim çünkü o geldiğinde genelde Jeff etrafta oluyordu ve onun müşterilerle yattığımı düşünmesini istemiyordum.

Ama bu akşam sadece ikimiz vardık, Jeff'ten bir iz yoktu.

Bana yaklaşırken dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi. "Selam."

"Selam." Uzaklaşan taksinin stop lambalarını işaret ettim. "Gelecek aracın olmadığını söylemeliydin. Jeff ya da ben gelip seni alırdık."

"Ah, gerçekten mi? Tam servis verildiğini bilmiyordum," diye takıldı.

Omzumu silktim. "Amacımız memnun etmek."

Gülümsemesi genişledi ve tasasız yorumumun kulağa ne kadar bayağı geldiğini fark ettim. Flört etmeye çalışmıyordum ama gözleri şimdi baştan çıkarıcı şekilde parlıyordu.

Gözlerinin Grace'in kahverengi gözleriyle neredeyse aynı tonda olduğunu fark ettim. Ancak Grace bana hiç böyle, beni yalayıp yutmak ister gibi bakmamıştı. Grace'in bakışında içten bir şeyler vardı. Ateş de vardı, evet ama Tori'nin bana şu anda attığı gibi hesapçı ve aleni değildi.

Ah lanet, Grace'i düşünmeyi gerçekten bırakmam gerekiyordu. Bu yaz onu kaç defa aradığımı sayamamıştım bile ama devam eden sessizliği bana bilmem gereken her şeyi söylüyordu. Özürlerimi duymak istemiyordu. Beni bir daha görmek istemiyordu.

Yine de düşüncesini değiştirebileceğine dair umutlarımla mücadele edemiyordum.

"Biliyor musun, seni her görüşümde daha da yakışıklı oluyorsun," dedi Tori.

Bundan şüpheliydim. Bir fark varsa, sadece daha da yorgundum. Ve şu anda yanağıma yağ lekesi bulaştığından oldukça emindim ama Tori aldırır gibi değildi.

Somurttu. "Ne, iltifatımın karşılığını vermeyecek misin?"

Kendime mani olamadan sırıttım. "Tori, muhteşemsin ve bunu biliyorsun. Sana bunu söylememe ihtiyacın yok."

"Yok ama bazen duymak güzel oluyor."

Bu sohbetin gittiği yön konusunda nasıl hissettiğimden emin değildim, o yüzden konuyu değiştirdim. "Mesajımı aldın, değil mi? Arabaya yaptığımız her şeyi açıkladım ama eğer istersen tekrar üzerinden geçebilirim."

"Gerek yok. Oldukça kapsamlı yapmışsın gibi geliyor." Başını yana eğdi. "Pekâlâ. Bu akşam için büyük planların var mı?"

"Hayır. Duş alıp yatacağım. Uzun bir gün oldu ve yarın daha da uzun olacak."

"Duş ha? Biliyor musun," dedi sıradan bir sesle, "kısa süre önce duşuma ikinci bir başlık taktırdım." —ve inanın, o cümlenin bitişinde sıradan hiçbir şey yoktu— "Milyon tane başlığı varmış gibi görünen inanılmaz duşları filmlerde hep görüyorum ve niye *ben* de almıyorum, diye düşünüyordum. Sonra kesinlikle alabileceğimi fark ettim." Sırıttı. "O yüzden bir tesisatçı çağırdım, geçen hafta gelip halletti. Ne kadar harika olduğunu tarif bile edemem. Suyun hem önünden hem arkandan fışkırması? Olağanüstü."

Veeeee aletim şu anda yarı sertleşmiş vaziyetteydi.

Şu anda kendimi yargılayacak değildim çünkü birincisi, neredeyse üç aydır seks yapmamıştım ve ikincisi, güzel bir kadın duşundan bahsederken beynin onu duşta hayal etmiyorsa, kesinlikle sende bir bozukluk var demekti. Çırılçıplak. Üzerine su akarken; önden ve arkadan.

"Bir ara gelip bakmalısın," dedi ve göz kırpışı kıça atılan bir tokat kadar somuttu.

Göğsümde tereddüt büyüdü. Başka zaman olsa, anında kendimi o duşa davet ettirirdim. Ama hâlâ Grace'in şey yapabileceği umuduna tutunuyordum... ne yapabileceğine? Bana mesaj atabileceğine mi? Özrümü kabul edeceğine mi? Eğer öyle yapsa bile, benimle çıkmak isteyeceği anlamına gelmeyecekti ki. Kahretsin, niye isteyecekti ki? Beni düzmek istedi ve onu reddettim.

Sessizliğim uzayınca Tori iç geçirdi. "Seninle ilgili dedikoduları duydum Logan ve söylemem gerek, gerçek olmamaları beni hayal kırıklığına uğrattı."

Gözlerimi kıstım. "Ne dedikodusu?"

"Bilirsin, senin ayaklı seks olduğun. Her şeye açık olduğun. Yatakta iyi olduğun." Bana yaramazca sırıttı. "Ya da belki hepsi doğrudur ve sen yaşça büyük kadınlara ilgi

duymuyorsundur. Ama bilmelisin, bazı arkadaşlarıma sordum ve altı yıl yaş farkının beni genç erkek avcısı *yapmadığında* hemfikir oldular."

Bir kahkaha patlattım. "Kesinlikle genç erkek avcısı değilsin Tori.

"O zaman sanırım senin tipin değilim."

Bakışlarım dar tişörtünün altındaki diri göğüslerinde ve sonsuza kadar uzanan düzgün bacaklarında dolandı. Tipim değil miydi? Tabii ki öyleydi canım. Tam olarak normalde çekildiğim tarzda kadındı.

Peki beni durduran halt neydi? Grace mi? Çünkü aylar süren sessizliğin ardından, belki de en sonunda anlama zamanım gelmişti.

"Yoo, bu doğru değil," dedim rahatça. "Genelde beni dikkatim dağınıkken yakalıyorsun."

"Hımm. Şey, şu anda dikkatin dağınık mı?"

"Hayır. Aslında..." Bakışlarım gözleriyle buluşmadan önce göğsünde biraz daha oyalandı. "Duşa girmek gerçekten iyi olurdu."

17

Logan

Temmuz

Garrett, perşembe gecesi pizza ve altılı birayla garajda belirerek beni şaşırttı. Yaz tatilinde onu pek görmemiştim, ben evde yaşarken, o da Boston'daki bir inşaat şirketinde haftada altmış saat çalışıyordu. Arada sırada mesajlaşıyorduk, genelde NHL Playoff'larıyla alakalıydı. Her yıl Stanley Kupası'nı izlemek için toplanırdık, geçen ay yapmıştık. Ama çoğunlukla, eylülde Hastings'e dönene kadar arkadaşlığımız boşlukta duruyordu.

Onu gördüğüm için mutluydum gerçi. Bira getirmemiş olsaydı daha mutlu olurdum herhalde ama hey, bu sabah babamın kafama bir bira kutusu savurduğunu Garrett nasıl bilecekti ki?

Aynen öyle, bugün işler boka sarmıştı. Babam bir kutu fırlatmış ve sinir krizi geçirmişti, neredeyse ona bir yumruk savurmamla sonuçlanacaktı. Elbette Jeff ayırmış ve arabulucuyu oynamıştı, sonra da babamın sarhoş kıçını eve sürüklemişti. Öğle yemeği için uğradığımda, yaşlı herif oturma odasında Bud Light içiyor ve reklamları izliyordu. Beni olanları çoktan unuttuğunu gösteren bir gülümsemeyle karşılamıştı.

"Selam." Garrett fren pedalını değiştirdiğim Hyundai'dan çıktı ve sırta şamarın da dahil olduğu maço erkek sarılmasıyla beni kucakladı. Sonra karşıdaki ağabeyime baktı. "Jeff, dostum. Uzun zaman oldu."

"G!" Jeff boru anahtarını bıraktı ve Garrett'ın elini sıkmak için ağır ağır geldi. "Bu yaz ne cehennemde saklanıyordun?"

"Boston. Son iki haftayı kafama güneş geçerken bir çatıda köle gibi çalışarak geçiriyordum."

Burnunda, boynunda ve omuzlarındaki güneş yanıklarını fark edince sırıttım. Tabii götün biri olduğum için eğildim ve sol omzunun üstündeki kırmızı lekeye vurdum.

İrkildi. "Sikeyim seni. Acıttı be."

"Zavallı bebek. Wellsy'ye uflarına krem sürmesini söylemeliydin."

Kurt gibi gülümsedi. "Ah, güven bana, sürüyor. Bu yüzden o senden daha iyi bir ev arkadaşı."

Ev arkadaşı mı? Ah, doğru. Hannah'nın yazın bizim evde kaldığını tamamen unutmuştum. Bu da bana sonbaharda olacaklarla ilgili çocuklarla konuşmamız gerektiğini hatırlattı. Yani eğer Hannah resmi olarak taşınmayı planlıyorsa diye. Onu tamamen aşmıştım ve evet, etrafta olmasını seviyordum ama ayrıca sadece erkekler olarak sahip olduğumuz dinamiği de seviyordum. Sisteme bir doz östrojen enjekte etmek kısa devre falan yaptırabilirdi.

"Ara verebilir misin?" diye sordu Garrett. "Sen de Jeff. Üç kişiye yetecek kadar pizza var."

Babam dışarı çıkarsa ve çalışmak yerine arkadaşımla takıldığımı görürse tepkisi ne olur, diye düşünürken tereddüt ettim. Siktir. Onunla yine kapışacak ruh halinde değildim.

Ancak Jeff benden önce cevap verdi. "Endişelenme. John'un bu gecelik işi bitti."

Şaşkınlıkla baktım.

"Ciddiyim, ben hallederim," dedi ağabeyim. "Burayı toparlarım. Sen G'yi arkaya götür ve rahatla."

"Emin misin?"

Jeff tekrarladı, sesi sertti. "Ben hallederim."

Başımı sallayarak teşekkür ettim, sonra tulumumu çıkardım ve peşimde Garrett'la garajdan çıktım. Eve doğru giden yolda ilerledik ama geniş tek katlı eve ulaşmadan hemen önce evin uzak köşesindeki çimenlik açıklığa doğru gittim. Yıllar önce, Jeff'le oraya bir ateş çukuru kazmış ve tahta bahçe sandalyeleriyle etrafını yarım daire şeklinde sarmıştık. Açıklığın ötesindeki ormanda, çocukken yaptığımız bir ağaç ev vardı. İşinin erbabı olan her yapı denetim görevlisi, evin kötü işçiliğine ve dengesiz cephesine bakıp yıkım kararı verirdi.

Garrett, iki sandalye arasındaki harap haldeki ahşap masaya pizza kutusunu koydu, sonra bira kutusunu kaldırıp içinden bir kutu aldı ve bana attı.

Yakaladım ama açmadım.

"Doğru, unuttum," dedi Garrett kuru kuru. "Bira karı kılıklılar için." Gözlerini devirdi. "Etrafta hiç hatun yok dostum. Sofistike davranmak zorunda değilsin."

Sofiktike mi? Hah. Arkadaşlarım eğer bira tek seçenek değilse içmediğimi biliyordu ama her zaman ona olan hoşnutsuzluğumun sebebi olarak biranın güçsüz ve tadının bok gibi olduğunu gösteriyordum.

Gerçek ne miydi? Kokusu bana iç karartıcı çocukluğumun bir hatırlatıcısıydı. Viskinin tadı da öyle. Babamın birası bitince yedeğinde o olurdu.

"Şu anda içecek gibi hissetmiyorum." Kutuyu yere bırakıp bana uzattığı pastırmalı pizza dilimini aldım. "Sağ ol."

Garrett sandalyeye yayılarak bir dilim daha almak için uzandı. "Şu Connor işi ne çılgınca, ha? İlk turda seçildi; egosuna iyi gelmiş olmalı."

Acı tatlı bir his üzerimden geçip gitti. NHL giriş seçimleri birkaç hafta önce yapılmıştı ve iki Briar oyuncusunun girdiğini duymak beni heyecanlandırmıştı. Kings, Connor Trayner'ı ilk turda kapmıştı. Blackhawks'sa savunma oyuncularımızdan biri olan Joe Rogers'ı dördüncü turda seçmişti. Oyuncularımla fena halde gurur duyuyordum. İkisi de ikinci sınıftaydı, ikisi de ligde oynamayı hak eden yetenekli oyunculardı.

Ama aynı zamanda, *benim* ligde olamayacağımın başka bir hatırlatıcısıydı.

"Connor ilk turda seçilmeyi hak etti. Çocuk şimşekten daha hızlı."

Garrett yavaşça çiğnedi, gözlerinde düşünceli bir parıltı vardı. "Peki ya Rogers? Sence Hawks'ın kadrosuna girecek mi? Yoksa alt lige mi gönderirler?"

Biraz düşündüm. İstemesem de, "Alt lig," diye yanıtladım. "Bence onu dünyaya salmadan önce gelişmesini isteyeceklerdir."

"Aynen, bence de. Sopa kontrolü çok iyi değil. Ve paslarının çoğu ulaşması gereken yere gitmiyor."

Bütün bir pizzayı mideye indirirken hokeyden bahsetmeye devam ettim ve en sonunda birayı açtım. Gerçi sadece bir ya da iki yudum aldım. Bu akşam kafayı bulmaya niyetim yoktu. Aslında, son zamanlarda partilere gidesim falan da yoktu. Eğer dürüst olmam gerekirse, geçen ay, o gece Tori'yle olanlardan beri, ruh halim çöplükteydi.

"Sonbaharda Wellsy'yle ne yapmayı planlıyorsunuz?" diye sordum. "Taşınıyor mu, ne yapıyor?"

Garrett hızlıca başını iki yana salladı. "Hayır. Öncelikle, öyle bir karar vermeden önce sorun olur mu diye size sorardım. Ama zaten o istemiyor. Yazın kalması mantıklıydı çünkü bizim ev çalıştığı yere yakın ama sömestr başladığı anda Allie'yle oda arkadaşlığına kesinlikle geri dönüyor."

"Mezuniyetten sonra ne yapmak istediğini hâlâ bilmiyor mu?"

"Hiçbir fikri yok. Ama karar vermek için koca bir yılı var." Garrett bir saniyeliğine sessizleşti. "Hey, Wellsy'nin arkadaşı Meg'i tanıyor musun?"

Şirin oyunculuk öğrencisini gözümde canlandırarak başımı salladım, son hatırladığıma göre puştun tekiyle çıkıyordu. "Evet. Jimmy diye bir herifle çıkıyordu, değil mi?"

"Jeremy. Ve ayrıldılar." Garrett yine tereddüt etti. "Hannah, ikinizi ayarlamasını isteyip istemeyeceğini sordu. Meg kafa kızdır. Ondan hoşlanabilirsin."

Rahatsız olarak sandalyemde kıpırdandım. "Teklif için sağ olun ama ayarlama işiyle ilgilenmiyorum."

Işık saçıverdi. "Bu, takıntı yaptığın çömez en sonunda seni affetmeye karar verdi mi demek oluyor?"

Stanley Kupası maçından sonra Garrett'a Grace durumunun tamamını itiraf etmiştim. Tükettiğim viski dilimi gevşetmiş ve B-gecesinin detaylarını harfi harfine ona anlatmama sebep olmuştu. Tabii ben o geceye son takılma gecesi diyordum. Şimdiyse ona anlattığıma pişmandım çünkü Grace hakkında konuşmak göğsümde bir sancıya sebep oluyordu.

"Hâlâ benimle konuşmuyor," diye itiraf ettim. "Bitti artık dostum."

"Hadi be. Bu berbat. O zaman etekli her şeyi götürmeye geri döndüğünü varsayıyorum?"

"Hayır." Duraklama sırası benimdi. "Birkaç hafta önce yaşı büyük bir hatunla neredeyse yatıyordum."

Sırıttı. "Ne kadar büyük?"

"O... yirmi yediydi, sanırım? Kasabada öğretmen. Acayip ateşli."

"Güzel. Sen... bekle, *neredeyse* derken ne demek istiyorsun?"

Garip bir şekilde biramı yudumladım. "Yapamadım."

Afallamış göründü. "Niye yapamadın?"

"Çünkü... bu..." Tori'yle olan korkunç geceyi tanımlayacak doğru sıfatı bulmak için çabaladım. "Bilmiyorum. Onun evine gittim, onu aklı başından gidene kadar becermeye niyetliydim ama beni öpmeye çalıştığında kesiliverdim. Sanırım biraz... boş hissettirdi."

"Boş," diye tekrarladı, sesi şaşkın geliyordu. "O da ne demek?"

Açıklayabileni siksinler. Üniversiteye başladığımdan beri, yatmak için önüme çıkan fırsatların çoğunu es geçmemiştim. Benim bakış açıma göre, anı yaşayıp alabildiğim kadar zevk alabilirdim çünkü ertesi gün kahrolası bir tamirci olacaktım, Munsen denilen bu bok çukurunda boş bir hayat sürecektim. Ama Tori'ye gittiğim gece... aynı şekilde boştu.

Birayı yine dudaklarıma doğru kaldırdım ama bu defa yarısını mideye indirdim. Tanrım, hayatımdaki her şey beni karamsarlaştırıyordu.

Garrett, yüzüne kazınmış derin bir endişeyle beni izledi. "Neler oluyor kardeşim?"

"Hiçbir şey."

"Saçmalık. Az önce köpeğin ölmüş gibi görünüyordun." Aniden açıklıkta etrafına bakındı. "Ah siktir, köpeğin mi öldü? Köpeğin *var mı* ki? Birdenbire buradaki hayatınla ilgili hiçbir şey bilmediğimi fark ettim."

Haklıydı. Onu tanıdığım üç yılda buraya sadece ikinci gelişiydi. Ev hayatımı, her zaman okul hayatımdan ayrı tuttuğumdan emin olmuştum.

Garrett anlayamayacağı için falan değildi. Yani *onun* babası da tam olarak prens sayılmazdı. Bir parçam, Garrett'ın babası eskiden onu dövdüğü için hâlâ şoktaydı. Phil Graham hokey efsanesiydi ve eskiden büyüdüğümde onun

gibi olduğumu hayal ederdim ama Garrett bana babasının yaptıklarını anlattığından beri, ne zaman adamın adını duysam göğsüne bir paten saplayıp çevirmek istiyordum. Sertçe.

Yani evet, Garrett kendi yetiştirilme hikâyesini anlatmışken, ben de kendi boktan hikâyemi paylaşabilirdim herhalde. Babamın içki içmesinden bahsedebilirdim. Ama yapmamıştım çünkü hakkında konuşmaktan hoşlandığım bir şey değildi.

Ama şu anda? İçime atıp durmaktan yorgundum.

"Buradaki hayatımı mı bilmek istiyorsun?" dedim düz bir şekilde. "İki kelime: Bok gibi."

Garrett birasını dizine koydu ve gözlerime baktı. "Nasıl?"

"Babam kontrol edilemeyen bir alkolik, G."

Nefesini bıraktı. "Sen ciddi misin?"

Başımla onayladım.

"Niye bana bunu daha önce söylemedin?" Başını iki yana sallarken üzgün görünüyordu.

"Çünkü büyük bir mesele değil." Omzumu silktim. "İşler öyle işte. Bırakıp geri başlayıp duruyor. O sorun yaratır ve biz temizleriz."

"O yüzden mi Jeff'le ikiniz resmen onun işini yürütüyorsunuz?"

"Aynen öyle." Nefes aldım. Siktir etsene. Eğer itiraf zamanıysa, o zaman yarım yamalak yapmanın manası yoktu. "Önümüzdeki yıl burada tam zamanlı çalışacağım."

"Ne demek istiyorsun?" Garrett'ın ağzı öfkeyle büzüldü. "Bekle, seçim yüzünden mi? Sana zaten söyledim..."

Araya girdim. "Kendimi kuraya sokmadım."

Şok ve acı karışarak gözlerinde kara bir bulut yarattı. "Sen ciddi misin?"

Onayladım.

"Ne bok yemeye hiçbir şey söylemedin?"

"Çünkü fikrimi değiştirmeye çalışmanı istemedim. Briar'ın bursunu kabul ettiğim gün profesyonel olmayacağımı biliyordum."

"Ama..." Artık tükürük saçarak konuşuyordu. "Peki ya ikimizin Bruins formaları içinde olmamızla ilgili konuştuklarımız?"

"Sadece konuşmaydı G." Sesim geleceğim kadar sefildi. "Jeff'le bir anlaşma yaptık. Ben okuldayken burada çalışacak ve sonra yerleri değişeceğiz."

Garrett yine, "Bu saçmalık," dedi. Bu kez daha öfkeli biçimde.

"Hayır, bu hayat. Jeff zamanını doldurdu, artık sıra benim. Birisi yapmak zorunda yoksa babam işini ve evi kaybedecek, ve..."

"Ve bu *onun* sorunu," diye araya girdi, gri gözleri ateş saçıyordu. "Duyarsız biri gibi davranmak istemiyorum ama gerçek bu. Onunla ilgilenmek senin sorumluluğun değil."

"Evet, öyle. O benim babam." Boğazım pişmanlıkla kabardı. "Sarhoş olabilir ve bazen puştun teki ama o hasta, G. Birkaç yıl önce bir araba kazası geçirdi ve bacakları çok fena dağıldı, o yüzden şimdi kronik ağrıları var ve zar zor yürüyebiliyor." Hissettiğim kederi bastırmaya çalışarak yutkundum. "Belki bir gün onu rehabilitasyona geri götürebilirim. Belki götüremem. Ne olursa olsun, gerekeni yapıp onunla ilgilenmek zorundayım. Bu sonsuza kadar sürmeyecek."

"Ne kadar sürecek peki?"

"Jeff gezme isteğini sisteminden atana kadar," dedim zayıfça. "Birkaç yılı kız arkadaşıyla Avrupa'yı gezerek geçirecek ve sonra geri dönüp Hastings'e yerleşecekler. Jeff yine dükkânı işletecek ve ben özgür olacağım."

Garrett'ın sesinden inanamamazlık damlıyordu. "Yani hayatını beklemeye mi alıyorsun? *Yıllar* boyunca?"

"Evet."

Peşinden gelen sessizlikte sadece rahatsızlığımı artırdı. Garrett'ın planlarımı onaylamadığını biliyordum ama o konuda yapabileceğim bir şey yoktu. Jeff'le bir anlaşma yapmıştık ve uymaktan başka şansım yoktu.

"O temsilciyi aramaya hiç niyetin yoktu."

"Hayır," diye itiraf ettim.

Çenesi kasıldı. Sonra onu öne doğru çökerten ağır bir soluk koyuverdi. Tek eliyle başını sıvazladı. "Keşke tüm bunları daha önce anlatsaydın. Eğer bilseydim bütün yıl boyunca profesyonellik konusunda başının etini yemezdim."

"Geleceğimin hapis cezası kadar kasvetli olduğunu sana söylemek mi? Hayır, çoğunlukla hapis cezası olduğunu? Bu konuda *düşünmek* bile hoşuma gitmiyor G."

Doğrudan karşıma boş boş baktım. Güneş çoktan batmıştı, ama gökyüzünde hâlâ biraz ışık vardı. Arazinin kusursuz bir manzarasını sunuyordu. Zaman aşımına uğramış tek katlı ev ve karahindibayla delik deşik olmuş bahçe.

Mezun olduktan sonra yaşayacağım hayatın perde arkası.

"Bu yüzden mi yarının yokmuş gibi partilere akıyordun?" diye sordu. "Çünkü kelimenin tam anlamıyla yarının olmadığına mı inanıyorsun?"

"Etrafına bir bak dostum." Güneşten kavrulmuş çimleri ve toprağa dağılmış eski lastikleri işaret ettim. "Yarınım bu."

İç geçirdi. "Öyleyse, ne, NHL deneyimini hiç yaşayamayacağını biliyordun, o yüzden de üniversitedeki bu küçük şöhretinden yararlanıp durmaksızın gelen kolay elde edilir vajinaların keyfini sürmeliyim, diye mi düşündün?"

Garrett gülmemeye çalışıyor gibiydi. "Lütfen bana sırf yatabilmek amacıyla hokey oynadığını söyleme."

Kaşlarımı çattı. "Elbette hayır. O sadece getirisi."

"Getiri, ha? O zaman niye bir ilişkinin hasretini çekiyorsun?" Tek kaşını kaldırdı. "Evet, bana anlattı."

"Burada tam olarak neyi tartışıyoruz G? Seks hayatımı mı? Çünkü geleceğimi konuştuğumuzu sanıyordum. Ki bu arada sikik bir şakadan ibaret, tamam mı? Sabırsızlıkla beklediğim tek bir lanet şey yok. Ne hokey ne kızlar ne de tercihler."

"Bu doğru değil." Duraksadı. "Bir yılın var."

Alnımda bir kırışıklık belirdi. "Ne?"

"Koca bir yılın var John. *Son* sınıftaki yılın. Bir yıl daha, seçimlerin var. Hokeyin ve arkadaşların var ve eğer bir kız arkadaş istiyorsan, onu da yapabilirsin." Homurdanarak güldü. "Ama bu, aletini hokey sopası kadar IQ'ları olan parti kızlarına sokup duramayacağın anlamına geliyor."

Yanağımın içini ısırdım.

"Tavsiyemi ister misin?" Gözleri samimiyetle parladı. "Eğer bir yılım kaldığını bilseydim, ondan önce ben... Aslında *mecburiyet* demek üzereydim, ama hiçbir şey yapmak mecburiyetinde olmadığını fark ettim. Ne istersen *seçersin*, seçimlerini kendin yaparsın. Ama önümüzdeki yıldan itibaren hayatımı beklemeye almak zorunda olduğumu bilseydim, kalan zamanımın çoğunun kıymetini bilirdim. Sana kendini boş hissettiren şeyler yapmayı bırak. Eğlen. Eğer seni mutlu edecekse, o kızla olanları düzelt. Somurtmayı kes ve son yılını doyasıya yaşa."

"Ben somurtmuyorum."

"Tabii, şey, verimli bir şey yaptığın da yok."

Kan tadını alana kadar yanağımın içini kemirdim ama ağzımı dolduran bakırımsı tadı zorlukla fark ettim. Bu yıla, yaklaşan bir ölüm fermanı gibi davranıyordum ama

belki de Garrett haklıydı. Belki de bu yılı bir fırsat olarak görmeye başlamam gerekiyordu. Özgürlüğümün tadını çıkarmak için bir yıl daha. Sevdiğim oyunu oynamam için. Sahip olduğum için şanslı olduğum ve muhtemelen hak etmediğim arkadaşlarımla takılmak için.

Özgürlük, hokey ve arkadaşlar. Evet, bunların hepsi listeyi oluşturuyordu.

Ama listenin bir numarası? Tahmin etmek için zekâ küpü olmaya gerek yoktu.

Grace'le işleri düzeltmeliydim.

18

Logan

Ağustos

Yeni dönemin başlamasına bir hafta daha vardı ve en sonunda tünelin sonunda ışık görüyordum. Gerçi dürüst olmam gerekirse, yaz tatilinin son kısımları o kadar boktan değildi. Bir haftalığına annemi ziyaret etmek için Boston'a gittim, babamla büyük tartışmalar yaşamadım ve hatta Bernie'yi arayıp Miners'la birkaç maçta bile oynadım. Oyuncular oldukça düzgün çıkmıştı. Çoğu otuzundaydı, birkaçı kırkındaydı ve yirmi bir yaşında olan ben, buz üzerinde her birine ders verdim. Ama tekrar bir takım olmak iyi hissettirdi.

Çoğunlukla sancısız yazımdaki tek kara leke Grace'in aramamış olmasıydı. Garrett'la konuşmamdan sonra Grace'e tekrar özür dilediğim ve bir şans daha istediğim uzun bir sesli mesaj bırakmıştım. Cevap yoktu.

Yine de benden sonsuza kadar saklanamazdı. Kampüste ona rastlayacağım kesindi ya da... Grace'in hangi yurtta olacağını öğrenmek için yurt müdürlüğündeki ateşli lisansüstü öğrenciyle flört ederek işlemi hızlandırabilirdim. Son çarem "arkadaşı" Ramona'yı aramak olurdu ama kesinlikle mecbur kalana kadar bunu yapmayı reddediyordum.

Ama bunların hepsi bekleyebilirdi. Bugün öğleden sonram boştu ve Hastings'e doğru sürerken moralim yerindeydi. Kuvvetim ve kondisyon programım artık ilerlemiş ağırlık çalışması gerektiriyordu ama evdeki ağırlıklarım berbat olduğundan, Jeff haftada iki defa yerime bakmayı kabul etmişti. Böylece takımımızın kampüsteki tesislerindeki son model ağırlık odasını kullanabilirdim.

Dean peşime takılıp duruyordu ve evimizin önüne çektiğimde, araç yolunda beni bekliyordu. Bay GQ'nun üzerinde tişört yoktu, düşük belli Adidas şortu giyiyordu ve mal gibi olduğu yerde koşuyordu.

Sırıtarak kamyonetimden atladım ve ona doğru gittim.

"Hey. Planlar değişti," dedi. "Wellsy işten erken çıktı, o yüzden koşmaya gidiyoruz."

Burnumu kırıştırdım. "Senle ben mi?"

"Sen, ben ve Wellsy," diye düzeltti. "Wellsy'yle ikimiz her akşam koşuyoruz. Bazen çok dağılmamışsa G de geliyor. Ama Wellsy'nin bu akşam ailesiyle planları var."

"Güzel. Ailesi şehirde mi?" Hannah'nın onları istediği kadar çok göremediğini biliyordum, o yüzden heyecanlı olduğunu düşündüm. Ayrıca onları görmeme sebebini de biliyordum...ki bu kendi meselesiydi. Garrett'a, geçmişindeki cinsel saldırıyı bana anlatmasında sorun olmadığını söylemiş olsa da, bahsetmek uygunsuz hissettiriyordu. Eğer o konuda benimle konuşmak isteseydi, konuşurdu.

"Main'deki otelde kalıyorlar," dedi Dean. "Her neyse, bugün tek koşabileceği zaman şu an."

Sanki hissetmiş gibi kapının önünde belirdi, bol bir tişört ve dizlerine kadar gelen dar taytıyla dışarı çıktı. Bana sarılmak için koşarken atkuyruğu sallanıp duruyordu. "Logan! Seni aylardır görmemiş gibiyim!"

"Çünkü görmedin." Atkuyruğunun ucunu çektim. "Yazın nasıl gidiyor?"

"İyi. Senin?"

Omzumu silktim. "Sanırım fena değil."

"Bizimle koşmaya geliyor musun?"

"Görünüşe göre o konuda bir seçim şansım yok." Zaten spor ayakkabı, eşofman altı ve eski bir tişört giyiyordum, o yüzden değiştirmem gerekmedi ama dışarıda onlara katılmadan önce eve girip cüzdanımla anahtarımı bıraktım. Tam da Hannah koşu kıyafetiyle ilgili Dean'e fırça çekerken çıktım.

"Cidden dostum, üstüne bir tişört geçir."

"Hey, ne derler bilirsin," dedi Dean. "Malzemen sağlamsa göster."

"Hayır, *koşuya çıkarken üstüne bir tişört giy, seni kendini beğenmiş ukala,* dediklerinden oldukça eminim."

Dean'in ağzı açık kaldı. "Kendini beğenmiş mi? Daha çok *gerçekçi* desene şuna. Şu karın kaslarına bir bak Wellsy. Aslında, dokunsana. Ciddiyim. Hayatını değiştirecek."

Hannah küçümseyerek güldü.

"Ne, bu kaslı güzellikten gözün çok korktu herhalde?" Sıkı, altılı kasına tek eliyle vurdu.

Hannah, "Aslında biliyor musun?" dedi tatlılıkla. "Kaslarına dokunmak çok *hoşuma* giderdi."

Hannah göz açıp kapayıncaya kadar eğildi ve garajın yanındaki saksıdan bir şey aldı. Bir avuç toprak. Ki şu anda Dean'e sürüyordu, göbek deliğinden kemerine kadar bir iz bırakıyordu. Dışarısı cehennem gibi sıcak ve Dean de terli olduğundan, toprak derisine çamur maskesi gibi yapıştı.

Hannah, "Hazır mısın?" diye şakıdı.

Dean ona öfkeyle baktı. "İçeri girip bunu temizleyeceğimi düşündüğünü biliyorum. Ama bil bakalım ne... Bunu yapmayacağım."

"Ah gerçekten mi? Kasabada bu şekilde görünerek mi koşacaksın?" Başını meydan okurcasına yana eğdi. "Hadi oradan. Bunun için fazla gösterişçisin."

Kıs kıs güldüm ama Hannah'nın Dean'i yeterince tanımadığını biliyordum. Her ne kadar, pırıl pırıl kaslarına toprak bulaşmasından nefret ediyor olsa da, Dean aynı zamanda Hannah gibi ufacık bir pürüzün canını sıkmasına izin vermeyecek kadar inatçı bir hokey oyuncusuydu.

"Yok öyle, bebek. Bu pisliği onur nişanı gibi taşıyacağım."

Dean gözlerini dikerek baktı. Sinsiydi.

Hannah karşılık veriyordu. Öfkeliydi.

Boğazımı temizledim. "Koşuyor muyuz, koşmuyor muyuz?"

Bu onları birbirlerine bakma yarışlarından çıkardı ve üçümüz kaldırımdan aşağı enerjik bir yürüyüşle inmeye başladık. Dean bana, "Genellikle aynı rotada koşuyoruz," dedi. "Parkın aşağısından, oradaki patikaya geçiyoruz, sonra diğer taraftan dolanıyoruz."

Bir "rota" belirleyecek kadar uzun süredir koştuklarını öğrenmek içime garip bir kıskançlık sızısı soktu. Arkadaşlarımı özlüyordum, kahretsin. Munsen'deyken dışarıda kalmış olmaktan, Jeff ve sürekli sarhoş olan babam dışında konuşacak kimse olmamasından nefret ediyordum.

Daha birkaç dakikadır koşuyorduk ki Hannah mırıldanmaya başladı. Önce yumuşakça mırıldanıyordu ama sonunda tamamen şarkı söylemeye dönüştü. Sesi güzeldi, tatlı ve melodikti. Garrett'ın tüylerini havaya kaldırdığını söylediği gırtlaktan gelen bir tınısı vardı. O Hozier'den *Take Me to Church* şarkısını söylerken, elimde olmadan Dean'e dönüp güldüm.

"Koşarken şarkı söylüyor," dedi iç geçirerek. "Ciddiyim. Durmadan yapıyor. Garrett'la ikimiz nefes kontrolünü mahvettiğini açıklamaya çalıştık ama..."

"Yemin ederim," diye araya girdi Hannah, "bir kez daha nefes kontrolümle ilgili ders verdiğinizi duyarsam,

sizi yumruklayacağım. Hepinizi. Koşarken şarkı söylemekten hoşlanıyorum. Alışın artık."

Aslında aldırmıyordum. Sesi, ayakkabılarımızın kaldırımı döven gümbürtülerine güzel bir efektti. Tabii şarkı seçimleri birazcık iç karartıcı olsa da.

Parkın girişine geldiğimizde, ağaçların arasından göz kırpan çardağın çatısını fark ettim ve aniden Grace'le su kulesinde geçirdiğimiz geceyi hatırladım. Bana bunun onun çocukluk yeri olduğunu anlatmıştı.

Omuzlarım gerildi, neredeyse çardakta Grace'i bulmayı bekliyor gibiydim. Ki bu aptalcaydı, çünkü elbette orada değil...

Hassiktir, oradaydı. Basamaklarda bir kız gördüm. Uzun bir saç örgüsü ve... hayal kırıklığı içime işledi. Bekle. O Grace değildi. Yeşil bir yazlık elbise içindeki bir sarışındı ve kucağındaki kitabı okumak için başını eğdiğinde öğlen güneşi, altın sarısı örgüsünü parlatıyordu.

Sonra başını kaldırdı, yine hassiktir çünkü ilk seferde doğru tahmin etmiştim; bu oydu.

Sendeleyerek durdum, koşmaya devam eden Dean ve Hannah'yı tamamen unuttum. Basamaklarda oturduğu yerden benden tarafa baktı ve bizi ayıran otuz metre falan olmasına rağmen, beni tanıdığını biliyordum.

Bakışlarımız kenetlendiğinde dudakları kızgınlıkla büzüldü.

Siktir, belki de Dean'in bildiği bir şey vardı. Belki ben de şu anda tişört *giymemeliydim*. Hatunlar kaslı bir göğse bakarken daha uysal oluyorlardı, değil mi?

Tanrım, çıplak göğsümün görüntüsünün ona aramızda geçen her şeyi unutturacağını düşünmek, işte bu sadece üzücüydü.

"Logan. Yo, ne halt ediyorsun? Yetişsene dostum."

Arkadaşlarım en sonunda onlarla olmadığımı fark etmiş, koşarak geri geliyorlardı. Hannah bakışımı takip etti, sonra nefesi kesildi. "Ah. O Grace mi?"

Bir saniye için, ismini biliyor olmasına şaşırdım. Ta ki Garrett'ın ona söylemiş olduğunu fark edene kadar. Aman ne şaşırtıcı.

Yanımdaki Dean, çardağa daha iyi bir bakış atmak için gözlerini kıstı. "Yok ya, o değil. Senin çömez esmerdi. Ayrıca uzayıp uzayıp giden bacakları yoktu, vay anasını... siktir, o bacaklar çok ateşli. Kusura bakmayın, oraya gidip kendimi tanıtacağım."

Bir adım daha atamadan kolunu yakaladım. "O Grace, seni salak. Saçını boyadığı gayet bariz. Eğer bacaklarına değil de yüzüne bakarsan, görürsün."

Yine gözlerini kıstı ve sonra ağzı açık kaldı. "Oha. Haklısın."

Grace bakışlarını yine kitabına indirdi ama varlığımın farkında olduğunu biliyordum çünkü omuzları çardağın direklerinden daha sertti. Muhtemelen koşup uzaklaşmamı bekliyordu ama bu olmayacaktı. Kaçmayacaktım, bu kez olmazdı.

"Siz devam edin çocuklar," dedim. "Sizi yakalarım. Ya da sizinle evde görüşürüz."

Dean, Grace'e bakmayı sürdürdü, en sonunda Hannah onu iterek kendisini takip etmeye zorladı. Onlar yoldan giderken, ben diğer yönde ilerledim. Yaklaştıkça kalbim daha da hızlı atıyordu.

Farklı olan şeyin sadece saçı olmadığını gördüm. Ayrıca öncekinden daha fazla makyajı vardı, gözlerini daha iri gösteren dumansı, yeşil göz farı sürmüştü. Siktir, seksiydi. Özellikle de hiçbir makyajın kapatamayacağı kadar fazla olan çilleriyle birleştiğinde.

Bir şey aklıma gelince göğsüm sıkıştı. Elbise giyiyordu.

Ve makyajlıydı. Perşembe öğlen olmasına rağmen.

Birisini mi bekliyordu?

Ona yaklaşırken avuçlarım terledi. Gözlerimi ondan alamadım. Tanrı aşkına. Bacakları harbiden olağanüstüydü. Pürüzsüz, bronz ve... kahretsin, belime dolandıklarını hayal ediyordum. Onu deli gibi becerirken topuklarının kıçıma battığım.

Boğazımı temizledim. "Selam."

"Selam," diye cevap verdi.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım ses tonunu okuyamadım. Sıradan değildi. Kaba değildi. Sadece... nötrdü. Bununla başa çıkabilirdim.

"Ben..." Sinirlerim elimi ayağıma dolaştırdı ve aklıma gelen ilk şeyi söyleyiverdim. "Aramalarıma cevap vermedin."

Gözlerime baktı. "Hayır. Vermedim."

"Evet... Seni suçlamıyorum." Keşke kahrolası eşofmanımın cepleri olsaydı çünkü asırlık aktörlerin yaşadığı sorunu yaşıyordum; ellerimle ne bok yapacaktım? Yanımda sallanıyorlardı ve ellerimle oynamamak için kendimle savaşıyordum. "Bak, söylemem gereken hiçbir şeyi duymak istemediğini biliyorum ama konuşabilir miyiz? Lütfen?"

Grace iç geçirdi. "Ne manası var ki? O gece söylenmesi gereken her şeyi söyledim. Bir hataydı."

Başımı sallayarak kabul ettiğimi gösterdim. "Evet, öyleydi. Büyük bir hataydı ama senin düşündüğün sebepten ötürü değil."

Yüz hatları rahatsızlıkla kaplandı. Kitabını kapatıp ayağa kalktı. "Gitmem gerek."

"Beş dakika," diye yalvardım. "Bana sadece beş dakika ver."

Gözle görülür isteksizliğine rağmen yürüyüp gitmedi. Oturmadı da ama hâlâ önümde duruyordu. Beş dakika bir

hokey oyuncusunun hayatında ne miydi? Birkaç sayı yapmaya yetecek bir zamandı.

"Olanlar yüzünden üzgünüm," dedim sessizce. "O şekilde sonlandırmamalıydım ve daha gelmeden önce bile o kadar dağılmışken, seks yapmaya o kadar yaklaşmamıza kesinlikle izin vermemeliydim. Ama başkasını istediğimle ilgili söylediğim o şeyler vardı ya? Hatalıydım. Eve gidene kadar, zaten olmak istediğim insanla olduğumu fark etmedim."

Yüzünde sıfır tepki vardı. Hiç. Bir parçam beni dinleyip dinlemediğini bile merak ediyordu ama kendimi devam etmeye zorladım. "Sana bahsettiğim kız... en yakın arkadaşımın sevgilisi."

Suratından bir şaşkınlık ifadesi geçti. Yani dinliyordu.

"Kendimi ona karşı bir şey hissettiğime ikna etmiştim ama aslında istediğim kişinin o olmadığı ortaya çıktı. Garrett'la ikisinin sahip olduğu şeyi istiyordum. Bir birliktelik."

Grace beni şüpheyle izledi. "Ah, evet. Üzgünüm ama bunu cidden yutmadım."

"Bu doğru." Utançla boğazım tıkandı. "Sahip olduklarını şeyi kıskandım. Ve diğer şeylerle ilgili de stres yapıyordum. Aile meseleleri, hokey. Bahane uyduruyormuşum gibi geldiğinin farkındayım ama bu gerçek. Aklım başımda değildi ve hayatımla ilgili kafam çok karışıktı, sahip olduğum şeyin kıymetini bilmedim. Senden gerçekten hoşlandım. *Hâlâ* hoşlanıyorum," diye düzelttim aceleyle.

Tanrım, kahrolası bir ergen gibi hissediyordum. Biraz cesaretlendirecek bir şeyler söylemesini diledim, bir parça anlayış ama ifadesi bomboş kaldı.

"Bütün yaz seni düşündüm. Davranış şeklim yüzünden kendime kızıp durdum ve düzeltebilmeyi diledim."

"Düzeltecek bir şey yok. Birbirimizi tanımıyoruz bile

Logan. Sadece biraz takıldık ve dürüstçe söylüyorum, yeniden başlamakla ilgilenmiyorum."

"Ben öylesine takılmak istemiyorum." Tuttuğum soluğumu verdim. "Seni randevuya çıkarmak istiyorum."

Eğlenmiş görünüyordu.

Lanet olsun. *Eğlenmiş*. Sanki az önce ona muhteşem bir şaka yapmışım gibi.

"Ciddiyim," diye üsteledim. "Benimle çıkar mısın?"

Bir saniye için sessizdi, sonra, "Hayır," dedi.

Karnım hayal kırıklığıyla kasıldı, kitabını kol çantasına koydu ve bir adım uzaklaştı.

"Gitmem gerek. Babamla öğle yemeğine çıkacağız ve evde beni bekliyor."

Anında, "Seninle yürürüm," deyiverdim.

"Hayır, sağ ol. Kendi başıma oraya kadar gidebilirim." Duraksadı. "Seni tekrar görmek güzeldi."

Ah, hadi oradan. Hayatta bu şekilde sona ermesine izin vermezdim, soğuk ve mesafeli bir şekilde, sanki sokakta birbirine rastlamış iki tanıdıktan ötesi değilmiş gibi.

Yanında yürümeye başladığımda öfkeyle homurdandı. "Ne yapıyorsun? Sana benimle birlikte eve yürümene ihtiyacım yok dedim."

Neşeyle, "Seni eve bırakmıyorum," diye cevapladım. "Ben de aynı yöne gidiyorum."

Patikayı işaret etti. "Arkadaşların o tarafa gitti."

"Aynen. Ben de *bu* tarafa gidiyorum."

Sanki dişlerini sıkıyormuş gibi yanakları çukurlaştı ve diliyle dişinin arasında bir şeyler mırıldandı. Kulağa, "iPod'umu getirmeyi unuttuğum *tek* gün," gibi gelmişti.

Harika. Yani müzik dinleyerek beni görmezden gelemezdi.

"Demek babanla öğle yemeği yiyeceksin? Ondan mı giyinip kuşandın?"

Cevap vermedi ve hızını artırdı.

Yetişmek için uzun adımlar attım. "Hey, zaten aynı yöne gidiyoruz. Azıcık konuşarak vakit geçirmekten zarar gelmez."

Benden tarafa meraklı bir bakış attı. "Giyinip kuşandım çünkü annem bu elbiseye çok fazla para harcadı ve paranoyak zihnim eğer giymezsem bir şekilde hissedebileceğini düşünüyor. Ta Paris'te olsa bile."

"Paris, ha?"

İsteksiz bir tonla yanıtladı. "Yaz tatilimi orada geçirdim."

"Demek annen Fransa'da yaşıyor? Yani sizinkiler boşandı mı?"

"Evet." Sonra kaşlarını çattı. "Bana soru sormayı kes."

"Sorun değil. Sen *bana* sormak ister misin?"

"Hayır."

"Oki doki. O zaman soru-cevap yapan ben olurum."

"Sen az önce oki doki mi dedin?"

"Aynen öyle. Randevuyla ilgili fikrini değiştirmeye yetecek kadar sevimli miydi?"

Dudakları titredi ama beklediğim kahkaha gelmedi. Onun yerine, yine sessizliğe gömüldü. Ve daha da hızlı yürüdü.

Hastings'in merkezine paralel bir sokaktaydık, birkaç garip mağaza vitrinini geçtikten sonra bölge dükkânları yerini yerleşim yerine bıraktı. Sabırla Grace'in sessizlikten bıkıp bir şeyler söylemesini bekledim ama düşündüğümden daha inatçıydı.

"Peki saçının olayı ne? Yeni rengi beğenmediğimden değil. Sana yakışıyor."

"O da annemin işi," diye homurdandı. "Bir baştan yaratılmaya ihtiyaç duyduğuma karar verdi."

"Pekâlâ, harika görünüyorsun." Ona yandan bir bakış attım. Tanrım, harikadan da öte görünüyordu. Parktan ayrıldığımızdan beri yarı sertleşmiş vaziyette yürüyordum, attığı her adımla birlikte eteğinin baldırlarının etrafında dalgalanışına hayranlıkla bakmayı kesemiyordum.

Bir dur tabelasına ulaştık ve sağa doğru yöneldi, meşe ağaçlarının sıralandığı geniş bir sokağa döndüğümüzde hızını artırdı. Kahretsin. Evi yakında olmalıydı.

"Bir defa," diye üsteledim yumuşakça. "Lütfen Grace. Sana tam bir pislik olmadığımı göstermem için bana bir şans ver."

Bana inanamayarak baktı. "Beni aşağıladın."

Dört aylık suçluluk bana çarpıverdi. "Biliyorum."

"Seninle *seks* yapmaya hazırdım ve sen beni sadece reddetmedin, beni dikkat dağınıklığı olarak kullandığını söyledin. Böylece gerçekten seks yapmak istediğin kişiyi düşünmek zorunda kalmayacaktın!" Yanakları parlak kırmızı renge büründü. "Böyle bir şeyden sonra seninle çıkmayı ne diye isteyeyim ki?"

Haklıydı. Bana bir fırsat daha vermesi için kesinlikle bir sebep yoktu.

Yanımdan geçip gittiğinde canım yandı. Beyaz ahşap cepheli ve çitle çevrili verandasıyla hoş bir evin ön bahçesine yöneldi. Verandada oturan gri saçlı adamı fark edince daha da kusacak gibi hissettim. Beyaz hasır bir sandalyede oturuyordu, yuvarlak çerçeveli gözlüğünün ardından bizi izlerken kucağında bir gazete tutuyordu. Siktir, muhtemelen Grace'in babasıydı. Bir seyircinin önünde kendimi küçük düşürmek yeterince kötüydü ama bunu babasının önünde yapmak? Çok acımasızcaydı.

"Peki ya ondan önceki her şey?" diye seslendim arkasından.

Bana bakmak için döndü. "Ne?"

"O geceden önce." Ona yetişirken sesimi alçalttım. "Filme gittiğimizde. Ve su kulesine. O zaman benden hoşlandığını *biliyorum*."

Grace kulağa yorgun gelen bir soluk verdi. "Evet. Hoşlandım."

"Öyleyse ona odaklanalım," dedim sertçe. "İyi taraflarına. Her şeyin içine sıçtım ama telafi edeceğime söz veriyorum. Başka kimseyi istemiyorum. Tek istediğim bir şans daha."

Cevap vermedi ve çaresizliğin sancısı göğsümü ele geçirdi. Şu noktada ondan "evet, tabii" duymak beni çok heyecanlandırırdı. Sessizlik beni yıktı, B-gecesinden önce benden hoşlandığını itiraf etmesiyle bana verdiği özgüven patlaması çatladı.

"Üzgünüm ama hayır," dedi ve özgüvenimin son parçası da yere çakıldı. "Bak, eğer bağışlanmak istiyorsan, o zaman tabii, bağışlandın. O gece çok utanç vericiydi ama aşmak için koca bir yazım vardı. Sana garez beslemiyorum, tamam mı? Eğer kampüste birbirimize rastlarsak çığlıklar atarak aksi yöne koşmayacağım. Belki bir gün kahve bile içeriz. Ama seninle çıkmak istemiyorum, en azından şu anda."

Siktir. Gerçekten evet diyeceğini sanmıştım.

Yenilgi göğsümü ezdi, peşinden bir umut dalgası geldi çünkü teknik olarak *hayır* dememişti.

"Şimdi olmaz" demişti.

Bununla kesinlikle bir şeyler yapabilirdim.

19

Grace

İkinci yılımın ilk dönemiydi. Yani artık ikinci sınıf Grace'tim. Çömez Grace, huzur içinde yatsın, en iyi arkadaşının onun için kararlar vermesine ve erkeklerin onu ezip geçmesine izin veren biriydi ama ikinci sınıf Grace? Asla öyle bir şey yapmayacaktı. Ramona'nın paspası ya da Logan'ın dikkat dağıtıcısı olmayacaktı. *Yok öyle şey.* İkinci sınıf Grace, yaz tatilini Fransa'da aylak aylak dolaşarak geçirmiş kaygısız, on dokuz yaşında bir kızdı.

Annenle birlikte yapıyorsan aylak aylak dolaşmak sayılıyor muydu?

Tabii sayılıyor, diye garanti verdim kendime. Kiminle olursan ol, dolaşmak dolaşmaktı işte.

Her neyse, yeni yıl eşittir yeni bir ben demekti.

Ya da daha doğrusu, eski benin gelişmiş versiyonu.

Şu anda, eski/yeni ben yeni yurt odamdaki yatağımı yapıyor ve yeni oda arkadaşımın sürtük, sayko ya da sayko bir sürtük olmaması için çaresizce dua ediyordum. Müdürlükteki kadını bana tek kişilik bir oda vermeye ikna etmeye çalışmıştım ama o odalar üçüncü ve dördüncü sınıflara ayrılmıştı, o yüzden Daisy adında biriyle eşleşmeye mahkûm olmuştum.

Dün babam eşyalarımı Hartford House'tan taşımama yardım ettiğinde, odanın Daisy'den tarafı boştu ama bugün

öğle yemeğinden döndüğümde her yerde kutular ve bavullar bulmuştum. Yani şimdi onun gelmesini bekliyordum çünkü şu garip "tanıştığıma memnun oldum" kısmını aradan çıkarmak istiyordum.

Yeni bir oda arkadaşımın olması, istemediğim bir keder sızısı veriyordu. Ramona'yla nisandan beri, yani ona benim için her şeyin bittiğini söylediğimden beri konuşmamıştım. Belki önümüzdeki günlerde oturup konuşurduk ama şu anda, ikinci sınıfıma onsuz başlamayı sabırsızlıkla bekliyordum.

Annemin baştan yaratma tuzağı ne kadar can sıkıcı olsa da, bu yaz bana değerli birkaç ders vermişti. En önemlisi; kendine güvenin olsun. İkincisi; ânı yaşa. Üçüncüsü; önemli olan tek düşünce kendi düşüncendir.

Annemin tavsiyesini ikinci sınıf planıma dâhil etmeyi planlıyordum. Ki bu da eğlenmek, yeni arkadaşlar edinmek ve randevulara çıkmaktı.

Ah ve John Logan'ı düşünmemek. Planın kritik bir parçasıydı çünkü geçen hafta parkta ona rastladığımdan beri, onu aklımdan çıkaramıyordum.

Karşısında dimdik durduğum için kendimle gurur duyuyordum gerçi. Onu gördüğümde, şaşırtıcı şekilde öfkeli değildim ama bu ona yine güvenmeye istekli olduğum anlamına gelmiyordu. Ayrıca, artık İkinci Sınıf Grace'tim. Artık kolayca etkilenmiyordum. Eğer Logan bu dışarı çıkma meselesinde ciddiyse, huysuz bir özür ve çarpık bir gülümsemeden daha fazlasına ihtiyacım vardı. Daha fazla çabalaması gerekecekti, orası kesindi.

Kapı açıldı ve yeni oda arkadaşımla ilk defa karşılaşmak için dönerken sırtım kasıldı.

O... çok şirindi. Ama diğer insanların onu tanımlamak için kullanacakları *son* kelimenin "şirin" olduğundan ve eğer öyle söylediğimi duyarsa kıçımı tekmeleyeceğinden

epey emindim. Yine de akla gelen ilk sıfat buydu çünkü ufak, peri gibi bir kızdı. Tabii perilerin pembe tutamlı siyah saçları, bir yığın piercing'leri varsa ve Doc Martens'le uydurdukları sevimli, sarı bir yazlık elbise giyiyorlarsa.

"Selam," dedi neşeyle. "Demek sen Grace'sin, ha?"

"Evet. Ve sen de Daisy...?"

Kapıyı arkasından kapatırken sırıttı. "Biliyorum. İsim bana uymuyor. Sanırım bana isim koyarken bizimkiler annem gibi bir Güney Güzeli olarak büyüyeceğimi sandı ama onları ne kadar hayal kırıklığını uğratsa da, ellerinde *bu* var." Kendini baştan ayağına kadar işaret etti, sonra omzunu silkti.

Sesinde hafiften güney aksanı duyuluyordu gerçi, ağır konuşmasına tasasız bir tavır ekliyordu. Ondan şimdiden hoşlanmıştım.

"Umarım kutuların kusuruna bakmazsın. Atlanta'dan bu sabah geldim ve daha açmaya fırsatım olmadı."

"Takma kafana. Açmak için yardım ister misin?" diye teklif ettim.

Gözlerine minnet ifadesi doldu. "Bu çok hoşuma giderdi. Ama bu akşama kadar beklemek zorunda kalacak. Sadece iPad'imi almak için uğradım ve şimdi istasyona gidiyorum."

"İstasyon?"

"Kampüs radyo istasyonu," diye açıkladı. "Haftada bir indie rock şovunu sunuyorum ve iki tanesinin yapımcılığını yapıyorum. Yayıncılık ve iletişim bölümündeyim."

"Ah, bu havalı. Aslında orada öğrencilere uygun iş var mı diye kontrol etmeye gidecektim," diye itiraf ettim. "Okul gazetesine katılmayı düşünüyordum ama konuştuğum biri serbest çalışanlarının listesinin bir kilometre uzunluğunda olduğunu söyledi. Vücudumda atletik ya da müzikal tek bir kemik yok, o yüzden spor ve müzik

yok. Baktığım diğer kulüplerde son derece sıkıcı görünüyordu. Ya da tamamen manyakçaydı; Hastings'te yapılan evlerin artmasını protesto etmek için, kampüste her hafta sonu kendilerini ağaca zincirleyen çevre aktivisti bir grup olduğunu biliyor muydun? Geçen yıl bir fırtına sırasında zincirini çözmeyi reddeden bir kızı yıldırım çarpmış..." Aniden durdum, yanaklarımın yanmaya başladığını hissediyordum. "Sonuca bağlamak adına söylüyorum, benim gevezelik ettiğimi bilmelisin."

Daisy kahkahalara boğuldu. "Dikkate alındı."

Yardım edercesine, "Bir gün sevimli bulabilirsin," dedim.

"Endişelenme, gevezelikle sorunum yok. Senin de benim karabasanlarımla sorunun olmayacağına söz verirsen. Cidden, çok vahşi. Ciğerlerim patlayıncaya kadar çığlık atarak uyanıyorum ve... *dalga geçiyorum* Grace." Artık kahkahası kontrolden çıkmıştı. "Tanrım, keşke yüzünü bir görsen. Yemin ederim, karabasan falan yok. Ama bazen uykumda konuştuğum söylendi."

Kıs kıs güldüm. "Sorun değil. Ben uyanık olduğumuz saatlerde çene çalarım, sen de uyku zamanında. Cennette eşleştirilmişiz gibi."

Daisy yatağının üzerindeki bavullardan birini açtı ve içini karıştırdıktan sonra parlak pembe bir iPad çantası çıkardı. Omzundan sarkan haki yeşili, kanvas çantasının içine attı ve bana baktı. "Hey, eğer ders dışı faaliyetler konusunda ciddiysen, gerçekten istasyonda yardım edecek birilerini arıyoruz. Birkaç tane sunucu boşluğu açıldı ama onları isteyeceğini sanmam; gece vardiyası. Canlı yayın tarzı şeyler senin tarzın değilse, sohbet programlarımızdan birinde yapımcıya ihtiyacımız var."

"Ne yapmam gerekecek?"

"Tavsiye isteme programı. Pazartesi akşamları ve cuma öğleden sonraları. Aramaları eleyeceksin, eğer özel bir ko-

nudan bahsetmek istiyorlarsa sunucular için araştırma yapacaksın, o tarz şeyler." Bana istekli bir bakış attı. "Aslında var ya, neden şimdi benimle gelmiyorsun? Seni istasyon müdürü Morris'le tanıştırırım ve konuşabilirsiniz."

Şöyle bir düşündüm ama bir karara varmam uzun sürmedi. Daisy fena biri değildi ve müdürüyle konuşmak sorun olmazdı. Ayrıca, yeni arkadaşlar edinmek istiyordum, değil mi?

Şimdi başlasam da olurdu.

Logan

Evde olmak güzeldi. Dorothy'den çıkma falan değildim ama gerçekten ev gibisi yoktu. İşin ironisi dikkatimden kaçmadı gerçi; teknik olarak bütün yaz kaldığım ve dün gece ayrıldığım yer evimdi. Ama Munsen'dayken Hastings'te, yani sadece iki yıllığına kiraladığım evde olduğumun yarısı kadar bile mutlu değildim.

Döndüğüm günün sabahıydı ve şimdiden fazlasıyla muhteşem bir ruh halindeydim. Mutfakta mısır gevreği dökerken Nappy Roots şarkısı açarak güne başladım. *Good Day* şarkısının yüksek ritimleri diğerlerini yatak odalarından çıkardı. İlk beliren Garrett oldu, sadece boxerı vardı ve gözlerini ovalıyordu.

"Günaydın, gün ışığı," diye mırıldandı. "Lütfen biraz kahve yaptığını söyle."

Tezgâhı işaret ettim. "Kaybet kendini."

Kendine bir fincan doldurdu ve taburelerden birine yığıldı. "Bu sabah seni çizgi filmdeki şempanzeler mi giydirdi?" diye homurdandı. "Korkutucu şekilde şıksın."

"Sen de korkutucu şekilde huysuzsun. Gülümse dostum. Yılın en sevdiğimiz günü, unuttun mu?"

Kısacası, daha liseyi üzerinden atamayan çömezler için açık oyuncu seçmelerinin ilk günüydü. Üst sınıflar her yıl ümit vaat eden yetenekleri görmek için davetsizce giderdi çünkü ne kadar üzücü olsa da, Briar'da hokey oynuyorsanız yetenekli oyuncuları kaybetmek hayatın gerçeğiydi. Mezun oluyorlar, bırakıyorlar, profesyonel oluyorlardı. Takım kadrosu her yıl değiştiğinden, yeni başlayan çömezleri gözden geçirmek için hep hevesli olurduk.

Umarım bugün buzun üzerinde bir cevher olurdu çünkü takımın başı beladaydı. En iyi üç forvetimizi kaybetmiştik: Birdie ve Niko mezun olmuştu ve Connor, Kings'le anlaşma imzalamıştı. Savunmamız Rogers'ı Chicago'ya kaptırmıştı ve mezun olan iki savunma oyuncumuz vardı. Yani Dean'le ikimiz daha uzun vardiyalarda oynayacaktık, en azından daha genç defanslardan biri aklını başına alana kadar.

Ama yediğimiz en büyük darbe?

Kalecimizi kaybetmekti.

Kenny Simms... sihirliydi. O sahada resmen saf sihirdi. Daha birinci sınıftayken koç onu çıkış oyuncusu yapmıştı, hem de iki son sınıf kalecisinin hâlâ kadroda olmasına rağmen, herif *o kadar* iyiydi işte. Şimdi o mezun olunca, takımımızın kaderi Patrick adında bir son sınıfın ellerindeydi. Tabii bu çömez topluluğundan başka bir Kenny Simms daha çıkmazsa.

Garrett iç çekerek, "Simms'in profesörlerine onu bırakması için rüşvet vermeliydik," dedi ve Simms'in ayrılışıyla ilgili endişelenen tek kişi olmadığımı fark ettim.

"İyi olacağız," diye yanıtladım ama pek de ikna edici değildim.

"Hayır, olmayacağız," diyen Dean'in sesi geldi ve sonra mutfağa girip kahve makinesine yöneldi. "Sezon sonuna kadar gideceğimizden bile şüpheliyim. Kenny'siz olmaz."

Tucker, "Sizi inançsızlar," diye azarlayarak kapıdan girdi.

"Siktir be," deyiverdim. "Sakalı kesmişsin." Garrett'a dik dik baktım. "Niye bana söylemedin? Bize bir parti verirdim."

Dean kıs kıs güldü. "Yani *ona* bir parti verirdin."

Garrett benim yerime, "Hayır, bizi kast ediyor," dedi. "Yılın yarısı o iğrenç şeye bakmak zorunda kalan bizlerdik."

Taburemin yanından geçen Tuck'ın kıçına bir tane yapıştırdım. "Yeniden hoş geldin Bebek Yüz."

"Siktir git," diye homurdandı.

Evet, evde olmak güzeldi.

Bir saat sonra kollarımı dizlerime dayayıp ellerimi birleştirdim ve kaskının arkasından kıvırcık kızıl saçları gözüken, kısa ama sağlam yapılı çömezin atışını değerlendirmek için öne eğildim.

"Şu hiç fena değil," diye belirttim.

"Kim? Aslan yeleli mi?" Hollis toplandığımız tribün sırasının sonundan seslendi. "Yok ya, beni daha etkilemedi."

Koç aşağıdaki buzun üzerinde, birinci sınıf adaylarıyla basit bir kay ve şut at alıştırması yapıyordu. Hepsi siyah ve gümüş rengi antrenman formalarını kuşanmışlardı. Ve evet, daha ilk gün olduğunu biliyordum ama şu ana kadar ben de pek etkilenmemiştim.

İkişer ikişer mavi çizgiyi geçmeleri, kaleye bir şut çekmeleri, sonra dış kulvardan dönmeleri ve tarafsız bölgeden hızla kayıp yardımcı antrenörlerden birinin oyunculara attığı pası karşılamaları gerekiyordu. Hiç de karmaşık değildi, yine de hoşuma gitmeyecek kadar çok kaçırılan pas gördüm.

En azından kaleciler bir şeye benziyordu. Simms'in sihrini yaydıkları yoktu ama girmesine izin verdiklerinden daha çoğunu durdurmuşlardı. Bu ümit vaat ediciydi.

Yanımdaki Garrett alçak sesle ıslık çaldı. "İşte be, işte *bundan* bahsediyorum."

Sonraki patenci çizgiden çıktı ve yüce Tanrı aşkına, hızlıydı. Kaleye doğru yarıp geçerken, beyaz zeminin üzerindeki baş döndürücü siyah bir leke gibiydi. Ve şutu attığında... kusursuzca zamanlanmış, kusursuzca uygulanmış, kusursuzca *kusursuzdu*.

Tuck, "Şansı yaver gitmiş olabilir," diye uyardı ama yirmi dakika sonra hınca hınç dolmuş amfi tiyatroyu coşturan kahrolası Ozzy Osbourne gibi, çocuk hâlâ antrenmanı yıkıp geçiyordu.

Garrett, "Kim bu?" diye sordu.

Hollis sondaki koltuğundan göz attı. "Hiçbir fikrim yok."

Pierre, son sezonda bize katılmış olan Kanadalı, arkamızdan eğildi ve Garrett'ın omzuna vurdu. "Hunter bilmem ne. Connecticut'tan zengin bir velet, lise takımının büyük yıldızı."

Tucker şüpheyle, "Eğer o kadar iyiyse neden seçilmedi?" diye sordu. "Açık denemede ne yapıyor?"

"Ülkedeki üniversitelerin yarısı onu almayı denedi," diye cevapladı Pierre. "Ama çocuk hokeyi bırakmak istedi. Koç kulağını büktü ve bugünkü antrenmana gelmeye ikna etti ama denemeleri geçse bile, takıma katılmak istememesi büyük bir ihtimal."

"Ah, takıma katılıyor," diye bildirdi Dean. "Kabul etmesi için aletini emmek zorunda kalsam bile umurumda değil."

Etrafında kahkahalar koptu.

Eğlenerek, "Artık alet de emiyoruz, öyle mi?" diye sordum.

Gözlerinde şeytani bir parıltı belirdi. "Biliyor musunuz? Sadece emmezdim," dedi yavaşça. "Onu emerek *bitirirdim*. Anlarsınız ya, ona orgazm verirdim."

Diğer çocuklar birbirine şaşkın bakışlar attı ama Dean'ın alaycı bakışları bana bunu tam olarak nereye çektiğini söylüyordu. Pislik.

"Hepiniz bunu biliyor musunuz emin değilim ama orgazm, zevk verme sürecinin finalidir." Dean bana masum bir gülümseme yolladı. "Erkekler ve kadınlar farklı şekillerde ulaşır. Örneğin, bir kadın zirveye ulaştığında, inleyebilir, nefes nefese kalabilir ya da..."

Garrett, "Sen ne halttan bahsediyorsun be?" diyerek araya girdi.

Bay Masumiyet Abidesi açık yeşil gözlerini kırpıştırdı. "Orgazm konusunda hafızanızı tazelemeye ihtiyacınız olabilir, diye düşündüm."

Tuck alayla gülerek, "Sanırım iyiyiz," dedi.

"Emin misiniz? Kimsenin sorusu yok mu?" Soruyu sorarken bana sırıtıyordu ve çocuklar dikkatlerini tekrar buza çevirdiğinde, göğsüne dirsek attım. Sertçe.

"Tanrım, John, yardımcı olmaya çalışıyordum. Benden çok şey öğrenebilirsin. Hiçbir kadın benim doğal cazibeme direnemez."

"Başka kimin doğal cazibesi var biliyor musun?" diye karşı çıktım. "Ted Bundy'nin."

Dean boş bir bakış attı. "Kim?"

"Seri katil." Ah Tanrım, Bundy vagonuna binmiştim. Grace'e dönüşüyordum.

Harika. Şimdi de Grace'i *düşünüyordum*. Geçen hafta beni geri çevirdiğinden beri kendimi onu düşünmemeye zorluyordum ama ne kadar çok denersem deneyeyim, onu aklımdan çıkaramıyordum.

Egoyla alakalı bir şey miydi? Kendime bunu sorup duruyordum çünkü dürüst olmam gerekirse, bir kadın için bu kadar fazla takıntı yaptığım son zamanı hatırlayamıyordum. Onunla ilgilenmemin tek sebebi benimle ilgilenmemesi miydi? O kadar kibirli olmadığımı düşünmek istiyordum ama reddedilmenin acıttığını inkâr edemezdim.

Bir fırsat daha istiyordum. Onu sadece biraz yatıp kalkmak için kullanan kalpsiz göt herifin teki olmadığımı ona göstermek istiyordum ama fikrini nasıl değiştireceğimi hiç bilmiyordum. Belki çiçekler? İnsanların arasında büyük bir özür?

"Hey, göt kafalar!"

Koç Jensen'ın emredici sesi tribünlere doğru bağırınca hepimiz ayağa fırladık. Korkusuz liderimiz —öğrencilere "göt kafalar" diyerek bundan kurtulabilen tek Briar fakülte üyesi— buzun üzerinden dik dik bize bakıyordu.

"Ağırlık odasında olmanız gerekirken tembel kıçlarınızın o koltuklarda olmasının bir nedeni var mı?" diye bağırdı. "Antrenmanımı gözetlemeyi kesin!" Sonra öfkeli bakışlarını eldivenlerinin arkasından kıs kıs gülen çömez üçlüsüne çevirdi. "Siz hanımlar neye gülüyorsunuz? Kıpırdayın!"

Oyuncular arkalarındaki buz parçalara ayrılıyormuş gibi hızla fırladılar.

Biz de tribünlerden aynı hızla fırladık.

20

Grace

Dönemin ilk haftası biterken, en sonunda Ramona'dan tekrar haber aldım. Aylarca onu görmezden geldikten sonra sonunda telefonu açtım.

Onunla yüz yüze görüşmemizin zamanı gelmişti. Buluşup kahve içmek için havalara uçtuğum söylenemezdi ama onu sonsuza kadar görmezden gelemezdim. Aramızda geçmişten gelen çok fazla şey vardı, yokmuş gibi davranamayacağım kadar iyi anılar vardı. Ama bu buluşma sadece arayı düzeltme amaçlıydı, kampüste yürürken kendimi temin ediyordum. Tekrar çok iyi arkadaş olmayacaktık. Yaptığı şeyin ardından bunun olabileceğinden emin değildim.

Mesele Logan'a seks daveti yaptığı bir mesaj atması değildi. Mesele o mesajın temsil ettiği şeydi. Duygularıma karşı apaçık umursamazlığı ve arkadaşlığımızı katı yüreklilikle baştan savmasıydı. Gerçek dost, yakın arkadaşını inciten bir adama teklifte bulunmazdı. Gerçek dost, kendi bencilce arzularını bir kenara bırakır ve desteğini sunardı.

Telefonu kapattıktan yarım saat sonra Coffee Hut'a girdim ve pencerenin yanındaki bir sandalyede Ramona'ya katıldım.

"Selam," diyerek utangaçça karşıladı. Neredeyse korkuyordu. Onu son gördüğümdeki gibi görünüyordu, siyah saçları omuzlarının üzerine dökülüyordu ve kıvrımlı

vücudu daracık giysilerle sarılmıştı. Saçımı fark edince gözleri büyüdü. "Sarışın olmuşsun," diye ciyakladı.

"Evet. Annem ikna etti." Karşısındaki sandalyeye oturdum. Bir parçam ona sarılmak istiyordu ama bu isteğimle savaştım.

"Bu senin için." Masadaki kahvelerden birini işaret etti. "Daha yeni geldim, o yüzden hâlâ sıcak."

"Teşekkürler." Ellerimi bardağımın etrafına sardım, köpük bardaktan çıkan sıcaklık avuçlarıma geçiyordu. Yirmi altı derecelik sıcaklıkta kampüste yürümüştüm ama aniden üşüdüğümü hissettim. Endişeliydim.

Aramızda garip bir sessizlik oldu.

"Grace..." Gözle görülür bir şekilde yutkundu. "Üzgünüm."

İç geçirdim. "Biliyorum."

Gözlerindeki çaresizlik bulutunun önüne umut ışığı geçiverdi. "Yani beni affediyor musun?"

"Hayır, yani üzgün olduğunu biliyorum." Plastik kapağı açtım ve kahveden bir yudum aldım, sonra yüzümü buruşturdum. Şekeri unutmuştu. Bu kadar canımı sıkmamalıydı ama en iyi arkadaşımın benimle ilgili hiçbir şeye dikkat etmediğinin başka bir işaretiydi. Ne hislerime ne de kahve tercihime.

Küçük plastik tepsiden iki şeker paketi kaptım, açtım ve içindekileri bardağa döktüm. Sıcak sıvıyı karıştırmak için ince tahta çubuğu kullanırken, Ramona'nın ifadesinin umutludan üzgüne dönüşünü izledim.

"Ben boktan bir arkadaşım," diye fısıldadı.

Karşı çıkmadım.

"Ona o mesajı yollamamalıydım. Neden yaptığımı bile bilmiyorum..." Aniden durdu, yanakları utançla kızarıyordu. "Hayır, nedenini biliyorum. Çünkü kıskanç, kendine güveni olmayan bir kaltağım."

Yine karşı çıkmadım.

"Gerçekten anlamıyorsun, değil mi?" Sessiz kaldığımda patlayıverdi. "Senin için her şey kolayca oluyor. Uğraşmadan A'ları alıyorsun, kampüsteki en seksi erkeği denemeden tavlı..."

"Kolayca mı?" diyerek araya girdim, sesimde bir keskinlik vardı. "Evet, notlarım iyi ama bunun sebebi kıçım çıkana kadar çalışıyor olmam. Erkeklere gelince? Liseyi hatırlıyor musun Ramona? O zamanlar acayip bir sosyal takvimim falan yoktu. Aslında bakarsan, şimdi de yok."

"Çünkü sen de benim gibi özgüvensizsin. Sinirlerinin seni alt etmesine izin veriyorsun ama endişeli ve boş boş gevezelik ederken bile insanlar senden hoşlanıyor. Seninle tanıştıkları anda senden hoşlanıyorlar. Bu bana olmuyor." Altdudağını ısırdı. "Bunun için çok çalışmam gerekiyor. Lisede insanların beni fark etmelerinin tek sebebi, kötü kız olmamdı. Esrar tüttürüyordum, sürtük gibi giyiniyordum ve erkekler bana çıkma teklifi ederlerse en az ikinci seviyeye geçeceklerini biliyorlardı."

"Cesaretlerini kırmaya uğraşmış sayılmazsın."

"Hayır. Çünkü ilgiden hoşlandım." Dişlerini altdudağına daha sertçe sapladı. "İlginin iyi ya da kötü olmasını umursamadım; sadece fark edilmek hoşuma gitti. Bu beni gerçekten acınası yapıyor, ha?"

Keder omurgamdan yukarı tırmandı. Ya da belki acımaydı. Ramona tanıdığım en kendine güvenli insandı ve kendini böyle yerden yere vurduğunu duymak ağlamak istememe sebep oldu.

"Acınası değilsin."

"Şey, iyi bir arkadaş da değilim," dedi cansız bir şekilde. "Seni öyle fena kıskanıyordum ki Grace. Ateşli heriflerle dışarı çıkan ve *senin* tavsiye sorduğun hep ben olmuştum ve sen aniden meşhur John Logan'la seks yapmakla

ilgili konuşmaya başladın, içimi öyle bir kıskançlık kapladı ki, çığlık atmak istedim. Ve Logan olayı suratında patlayınca..." Gözlerinde suçluluk belirdi. "Ben kendimi... rahatlamış hissettim. Sanırım biraz kendimi beğenmiştim. Sonra, eğer onunla takılan kişi *ben* olsaydım, *beni* reddetmesinin hiçbir yolu olmazdı, diye düşünmeye başladım ve... evet, böylece ona mesaj attım."

Tanrım. *Acınası* olmadığıyla ilgili söylediğim o son şey var ya, kayıtlardan silinsin.

"Aptaldım, bencildim ve çok üzgünüm Gracie." Bana gözleriyle yalvardı. "Beni bağışlayabilir misin? Lütfen baştan başlayabilir miyiz?"

Kahvemden büyük bir yudum aldım, bardağın kenarından onu süzüyordum. Sonra bardağı masaya bıraktım. "Bunu şu anda yapamam."

Alnında sıkıntıyla çizgiler belirdi. "Neden olmasın?"

"Çünkü bence araya ihtiyacımız var. Birinci sınıftan beri yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmiyor Ramona." İçim hüsranla kasıldı. "Ama artık üniversitedeyiz. Gelişmeli ve yeni insanlarla bağ kurmalıyız. Dürüst olmam gerekirse, sen etrafımdayken bunu yapamam."

"Birlikte yapabiliriz," diye karşı çıktı.

"Hayır, yapamayız. Geçen yıl sadece Jess ve Maya'yla arkadaş oldum ve onlardan *hoşlanmıyorum* bile. Biraz mesafeye ihtiyacım var, tamam mı? Bir daha asla konuşmayacağız demiyorum. Uzun bir süre boyunca hayatımın çok büyük bir parçası oldun ve aptal bir mesaj yüzünden her şeyi atmak istiyor muyum bilmiyorum. Ama her şeyin eskisi gibi olduğu günlere geri de dönemem."

Sessizliğe gömüldü, dudağını öyle sertçe dişliyordu ki kanatmamasına şaşırdım. Tartışmak, uzlaşmaya zorlamak, arkadaşlığını bana zorlamak istediğini söyleyebilirdim ama hayatında ilk defa, Ramona bana saygı gösterdi.

"Biz yine de... bilmiyorum, mesajlaşabilir miyiz? Bir ara kahve içer miyiz?" Sesi, sanki az önce sevilen aile köpeğinin "çiftliğe" götürüleceği söylenmiş küçük bir kız gibi çıkıyordu.

Bir saniyenin ardından, onayladım. "Bununla bir sorunum yok. Yavaşça başlayalım."

Umutlu ifadesi tam gücüyle geri döndü. "Kahveye ne dersin o zaman? Yine burada buluşabiliriz?"

Devam eden direncime rağmen, bir kez daha onayladım.

Yüzüne rahatlama ifadesi yayıldı. "Buna pişman olmayacaksın. Söz veriyorum, bir daha asla değerini hafife almayacağım."

Gözlerimle gördüğümde inanacaktım. Şimdilik, onunla yapmaya istekli olduğum bütün ilerlemeleri kaydetmiştim.

Kısa ve son derece garip bir kucaklaşmanın ardından, derse yetişmesi gerektiğini söyleyerek ayrıldı.

Kıpırdayamayacak kadar üzgündüm, o yüzden orada öylece oturdum ve dalgınca kahvemdeki çubukla oynadım. Sanki az önce birisinden ayrılmış gibi hissediyordum. Bir bakıma, *ayrılmıştım.*

Ama her sözümde samimiydim; ondan biraz ayrı kalmaya ihtiyacım vardı. Geçen yıl beni geride tutmuştu. Çömez Grace, sadece Ramona onu kafesinden çıkarmaya karar verirse uçabilen bir kuştu.

Pekâlâ, İkinci Sınıf Grace her yere uçacaktı.

Göğsümdeki hüzün dağıldı, yerini heyecan aldı. Şimdiden süzüldüğümü hissediyordum. Yeni oda arkadaşımı seviyordum, şu âna kadar derslerimden keyif alıyordum ve kampüsün radyosundaki yeni işimi dört gözle bekliyordum. Geçen haftanın başında Daisy'yle birlikte radyoya gittiğimizde, müdürü Morris bana anında yapımcılık işini

vermişti ve önümüzdeki pazartesi, erkek ve kız öğrenci birliklerinden birer kişi tarafından sunulan tavsiye şovunda çalışacaktım. "Kalas kadar boş kafalı" oldukları konusunda uyarılmıştım. Daisy'nin sözleriydi, benim değil.

Ayrıca Morris oldukça havalı gibiydi. *Ve* acayip şekilde seksiydi; onunla tanıştığımda bu leziz gerçek gözümden kaçmamıştı.

Kapının üzerindeki zil gürültüyle çaldı ve başımı istemsizce o tarafa çevirdim, sonra aniden geri önüme döndüm. İki büklüm oldum, saçlarımın yüzümü içeri girenlerden gizleyeceğini umuyordum.

İçeri girenler de Logan ve dört arkadaşı oluyordu.

Lanet.

Belki beni fark etmezdi. Belki fark etmeden sıvışabilirdim.

Dikkatleri üzerime çekmek istemedim, o yüzden hemen kalkmadım. Logan'la arkadaşları sipariş vermek için tezgâha yaklaştı ve kafedeki bütün gözler her hareketlerini takip ediyordu. Bu adamlarla ilgili bir şeyler, mekândaki havayı moleküler düzeyde değiştiriyordu. Hayattan daha büyüklerdi ve sebebi sadece uzun, kaslı hokey oyuncuları olmaları değildi. Yürürken takındıkları özgüven, birbirlerine söyledikleri iyi niyetli hakaretler, insanlara yolladıkları rahat gülüşlerdi.

Gizlice gitmem gerektiğini biliyordum ama başımı çeviremedim. Bu kadar çekici olması neredeyse suçtu. Sadece başının arkasına bakıyor olsam da, oldukça seksi bir baştı. Ayrıca onun bir sporcu olduğunu çözmek çok basitti. Uzun uzuvları ve kargo pantolonuyla dar tişörtünün altındaki sıkı kaslar, parmaklarımın dolanmak için kaşındığı salya akıtan çıkıntılar yaratıyordu.

Ahhh. Aklımı götümden çıkarmam gerekiyordu. Ona

şehvet duymak, ondan *hoşlanmaya* çok yakındı ve o kapıyı açmaya henüz hazır değildim. Tabii hiç olacak mıydım bilmiyordum.

Ama sağduyu çok geç kaldı çünkü Logan şimdi tezgâhtan uzaklaşıyor ve bana doğru geliyordu.

"Selam güzellik." Karşımdaki yere oturdu ve masaya çikolata parçacıklı bir muffin koydu. "Sana muffin aldım."

Kahretsin, sanırım içeri girdiğinde beni fark etmişti.

Selam demeden, "Neden?" diye sordum şüpheyle.

"Çünkü sana bir şey almak istedim ve zaten kahven vardı. O yüzden, muffin."

Tek kaşımı havaya kaldırdım. "Nezaketimi* parayla satın almaya mı çalışıyorsun?"

"Aynen. Bu arada, kusursuz kelime oyunu."

"Kelime oyunu yapmıyordum. Adımla eş anlamlı."

Bana doğru *için için yanan* mavi gözleri parladı. "Benimle eş anlamlı konuşmana bayılıyorum."

"Hı hı." Kahkahamı bastırdım. "Jestine minnettarım ama gerçekten, muffinin bana *vay be* dedirteceğini mi sanıyorsun?"

"Endişelenme, randevuya çıktığımızda sana koca bir öğün satın alacağım." Göz kırptı. "Menüden ne istersen."

Ona da, baştan çıkarıcı göz kırpış güçlerine de lanet olsun.

"Konusu açılmışken, ne zaman yapmalıyız?"

Onu tedbirlice gözledim. "Neyi?"

"Çıkmayı." Düşünceli bir pozla başını yana eğdi. "Bu akşam boşum. Ya da her akşam, cidden. Programım tamamen boş."

Tanrım, bu adam iflah olmazdı. Ve kendi iyiliği için fazla muhteşemdi. Köşeli çenesi kirli sakalla kaplıydı, sanki günlerdir tıraş olmamış gibiydi ve dilim çenesinin güçlü

* (İng.) Grace; nezaket, incelik anlamına gelir.

çizgisini yalama isteğiyle karıncalandı. İlk defa bir erkeğin çenesini yalamak istiyordum. Derdim neydi benim?

"Bomboş programını kutlarım," diye homurdandım. "Ama seninle çıkmıyorum."

Logan sırıttı. "Bu akşam mı, genel olarak mı?"

"İkisi de."

Arkadaşlarından birinin gelişiyle bölündük. Logan kahvesinin kapağını açarken, arkadaşı, "Hazır mısın?" diye sordu.

"Git başımdan G. Burada kur yapıyorum."

Arkadaşı kıs kıs güldükten sonra bana döndü. "Selam, ben Garrett."

Doğru. Sanki kim olduğunu bilmiyormuşum gibi. Garrett Graham bu okulda bir efsaneydi, Tanrı aşkına. Ayrıca inanılmaz yakışıklıydı, adama karşı hiçbir *ilgi beslemiyor* olmama rağmen yanaklarımı kızartan tarzda bir yakışıklılıktı.

"Ben Grace," diye yanıtladım kibarca.

"Araya girmek istemedim." Geriledi, dudaklarındaki gülümsemeyi zorlukla tutuyordu. "Ben dışarıda bekleyeyim, böylece bizim oğlan şeye, ah, kur yapmaya devam edebilir."

"Gerek yok. Buradaki işimiz bitti." Sandalyemi geriye ittim ve ayağa kalktım.

Logan, "Kesinlikle bitmedi," diye homurdandı.

Eğlenen Garrett bakışlarını benden Logan'a çevirdi. "Lisedeyken zorunlu uyuşmazlık çözümü seminerine katıldım. Arabulucuya ihtiyacınız var mı?"

Kahvemi aldım. "Şey, gittiğim her yerde beni takip eden katibim öğle yemeğinde ama ben sana detayları sorunsuzca anlatabilirim. Logan bana çıkma teklifi etti ve ben de saygılı bir biçimde reddederek uyuşmazlığı çözdüm. İşte. Senin yerine bütün işi yaptım."

Garrett etrafımızdaki herkesin dikkatini çekecek kadar yüksek sesle güldü, tezgâhın orada oyalanan üç hokey oyuncusu da dahil.

Dean merakla, "Bu kadar komik olan ne?" diye sordu. Beni fark edince keyifli bir gülümseme yolladı. "Grace. Uzun zaman oldu. Saçını sevdim."

Adımı hatırlamasına bile şaşırdım. "Sağ ol." Kapıya bir adım yaklaştım. "Gitmem gerek. Sonra görüşürüz Logan. Ve, ah, sizinle de Logan'ın arkadaşları."

Kapıya giden yolu yarılamışken seslendiğini duydum. "Muffini unuttun."

Arkamı dönmeden cevap verdim, "Hayır, unutmadım."

Kapı arkamdan kapanırken erkek kahkahaları omurgamı karıncalandırdı.

"İşte yapacağın şey şu kızım. Bir şişe şarap al, onu evine davet et ve içeri girdiğinde eski tarz Usher çaldığından emin ol. Sonra, bütün kıyafetlerini çıkar ve... aslında var ya bebeğim." Pace Dawson, cuma öğleden sonra mikrofona mırıldanıyordu. "Şarapla Usher'ı unut gitsin. O geldiğinde sadece çıplak ol, onun seks yapmaya hazır olacağına hiç şüphe yok."

Pace'in sunucu arkadaşı, Evelyn Winthrop, ona katılarak atıldı. "Soyunmak asla başarısız olmaz. Erkekler çıplak olmandan hoşlanır."

Yapımcı kabininin mahremiyetinde öğürmemek için elimden geleni yaptım. Benim kabinimi ana kabinden ayıran camdan, Pace ve Evelyn'in birbirlerine, "baştan çıkarma" numaraları için arayan birinci sınıfa Dr. Phil tadında bir tavsiye vermişler gibi sırıttıklarını gördüm.

İstasyondaki ilk haftamdı ve Pace'le Evelyn'in "Ne İstersen" şovundaki sunuculuklarını ikinci duyuşumdu.

Şu âna kadar dağıttıkları bilgelikle aklım falan uçmamıştı ama Daisy'ye göre, haftada iki gün yapılan tavsiye programı diğer öğrenci programlarının birleşiminden daha fazla dinleyici alıyordu.

Evelyn, "Tamam, sıradaki konuk," diye duyurdu.

Yani arayan kişiyi beklemeden alıp yayına vermek için benim işaretimdi. Görevlerimden diğeri de arayan insanların gerçek soruları olduğundan veya kuş beyinli olmadıklarından emin olmaktı.

"Selam ziyaretçi," dedi Pace. "Ne istersen söyle bize."

Hatta bekleyen ikinci sınıf meseleye girmekte hiç zaman harcamadı. "Pace, dostum," diye selamladı sunucuyu. "Alt takımları tıraşlamak hakkında ne düşündüğünü duymak istiyorum."

Yumuşak koltuğunda oturan, ragbi tişörtü giyen erkek birliği üyesi Pace güldü. "Dostum, tamamen karşıyım. Alt tarafı biçmek hatunlar ve kız kılıklılar içindir."

Evelyn, sanki bir blog paylaşımına yorum bırakıyormuş gibi konuştu. "Kesinlikle katılmıyorum."

Sunucular erkeklerin kasık kıllarının artıları ve eksileri hakkında gevezelik etmeye başlayınca, kahkahaya boğuldum ve zamanı gözlemeye odaklandım. Her arayanın beş dakikası vardı, en fazla. Bunun daha dört dakikası vardı.

Bakışlarım kabindeki diğer pencereye kaydı ve Morris'in CD'lerle dolu devasa bir duvarın önünde, CD'leri organize etmesini izledim. Yüzlerce albümün yer aldığı sürüyle raf vardı, bakması garip bir görüntüydü. Gerçekten CD dinlediğim son zamanı hatırlayamadım. Sanırım artık VCR ve kasetler kadar demodelerdi. Ancak istasyon geleneksel fikre dayalıydı ve Morris de öyle. Yurttaki odasında bir pikap *ve* nadir bulunan bir Underwood daktilo olduğunu zaten itiraf etmişti. Ayrıca benim feci seksi bulduğum ret-

ro moda anlayışı vardı. Biraz hipster, biraz newsie*, biraz punk, biraz... Aslında sonsuza kadar devam edebilirdim. Tarzında her şeyden biraz vardı.

İlginç kişiliğine uyuyordu. Onu daha bir haftadır tanıyordum ama Morris'in kuru bir espri, edepsiz bir şaka anlayışı olduğunu ya da en azından insanı inleten bir dokundurma yapmadan bir saat bile dayanamadığını çabucak keşfetmiştim.

Ayrıca bana karşı bir şey hissettiğinden oldukça emindim, tabii eğer durmaksızın flört etmesi ve her an uygun iltifatlar etmesi öyle sayılıyorsa.

Eğer bana çıkma teklifi ederse buna açık olacağımı *düşünüyordum* ama ne zaman düşünsem, bir parçam karşı çıkarak ayaklanıyor ve onun yerine Logan'la çıkmam için beni cesaretlendiriyordu. Yalan söylemeyeceğim, şu muffin jesti... etkileyiciydi. Küstahçaydı, elbette ama yurt odama dönene kadar bütün yol boyunca gülümsememe sebep olacak kadar sevimliydi.

Ama bu ona ikinci bir şans vereceğim anlamına gelmiyordu.

Bakışlarımı yeniden ana kabine çevirdim ve kendimi radyo şovuna odaklanmaya zorladım. Sonraki otuz beş dakika boyunca, büyük ihtimalle gezegendeki en aptal iki insanın tavsiye vermesini dinlerken gülmemek için savaştım. Ciddiyim, eğer ikisinin IQ'sunun birleşimi iki haneliyse şapkamı yerdim. Mecazi şapkadan bahsediyorum elbette çünkü ne kadar uğraşırsam uğraşayım şapka takmayı beceremiyordum. Kafam onların içinde güzel görünmeyi reddediyordu.

Sunuculardan biri kestik işareti yaptı, Morris'in yer tutucu olarak verdiği rap karışımını açtım. Sonraki DJ yerini

* 1800 sonu, 1900 başlarındaki gazeteci çocuklar gibi giyinilen moda anlayışı. *–çn*

alıyordu. Adı Kamal'dı ve fanatik bir hip hop hayranıydı, ben de dahil olmak üzere, daha önce kimsenin duymadığı keşfedilmemiş parçalar çalıyordu.

Kabinden çıkıp ana odaya girdiğimde, Morris yamuk bir gülümsemeyle yanaştı. "Takım tıraşlama muhabbetini dinliyor muydun?"

"Nasıl dinlemeyeyim? Bugüne kadar duyduğum en salakça çekişmeydi." Duraksadım, sonra sırıttım. "Ama Evelyn'in çalılık görmek istese yürüyüşe gideceğini ya da bahçecilikle uğraşacağını söylemesini sevdim."

Kahkaha atarak tek elini saçlarının arasından geçirdi, bakışlarımı o asi kara tutamlara çekti.

Gördüğüm en ilginç dış görünüşlerden birine sahipti. Bal gibi teni, kapkara saçları, altın sarısı-kahverengi gözleri. Etnik kökenini cidden bilmiyordum. Asyalı, belki? Karıştığı şey... hiçbir fikrim yoktu. Aynı moda anlayışı gibi, yüz hatları da son derece çekici bulduğum benzersiz elementlerden bir koleksiyondu.

"Gözlerini diktin bakıyorsun." Dudakları eğlenerek titreşti. "Dişimde bir şey mi var?"

"Hayır." Yanaklarımı ateş bastı. "Sadece etnik kökenini merak ediyordum. Üzgünüm. İstemiyorsan cevap vermek zorunda değilsin."

Sorumla epeyce eğlenmiş gibi göründü. "Yüzüm etnik güzelliğin erimiş hali gibi, ha? Endişelenme, bunu hep duyuyorum. Ailem Birleşik Devletler'den. Annem Zambiya'da doğmuş —onun annesi siyahi, babası da oradaki bir klinikte çalışan beyaz bir doktor. Babam da yarı Japon yarı İtalyan."

"Vay be, çok fazla kültür var."

"Peki ya sen?"

"İlginç bir şey yok. Ivers ailesi resmen Massachusetts'te

bulundu ve sanırım kökenlerimizde biraz İskoç ve İrlandalı var."

Arkamızdan yüksek perdeden bir kıkırtı sesi geldi ve döndüğümüzde Pace'le Evelyn'i duvara dayanmış yiyişirken gördük. Buradaki ilk günümde, Evelyn'e ne kadar zamandır çıktıklarını sormuştum ve bana sanki uzay gemisinden inmişim gibi bakmıştı. Sonra da sadece buradayken öpüştüklerini, çünkü "radyonun çok sıkıcı" olduğunu söylemişti.

Morris'le birbirimize eğlenen bakışlar atarken, Pace bizi gördü ve Evelyn'in ince omzunun üzerinden sırıttı.

"Yo, Morrison," diye seslendi, o sırada bile sarışın boynunu dişlemeye devam ediyordu. "Bu akşam Sigma'da parti var. Şişko Ted'in yeni bir oyunu var, onu yenmeye çalışmanı istiyor. Sen de gelmelisin Gretchen."

Onu düzeltmek istesem bile, Pace artık bize dikkat etmiyordu çünkü dili yeniden Evelyn'in ağzındaydı.

"Neden sana Morrison diyor ve Şişko Ted de kim?" Kuru bir sesle konuştum.

Morris güldü. "Bana Morrison diyor çünkü ona kaç defa aksini söylesem de, adımın o olduğunu sanıyor. Ve Şişko Ted de onun birlik kardeşlerinden biri. Manyak bir oyun sevdalısı ve aramızda bir rekabet var sayılır. Ne zaman birimiz yeni bir oyun alsak ve yensek, diğerine denetip daha iyisini yapıp yapamayacaklarına bakarız. Ted harikadır; bu akşam partide onunla tanışacaksın."

Kahkaha attım. "'Gretchen'ın o partiye gideceğini de kim demiş?"

"Morrison söyledi. Gretchen'la tanıştığından beri ona çıkma teklifi etmek istiyordu."

Bana yolladığı afacan gülümsemeyle kızardım. "Yani bu bir randevu mu olacak?" dedim yavaşça.

"Eğer olmasını istiyorsan. Öyle değilse de, iki arkadaşın birlikte bir partiye gitmesi olur. Morrison ve Gretchen, dünyayı sırtlıyor." Tek kaşını kaldırdı. "Seçimi yap. Randevu mu, arkadaşça takılma mı? Seçim senin."

Logan'ın yüzü aklımda belirip bana tereddüt ettirdi. Ancak sonra beni kızdırdı çünkü Logan bunun bir parçası olmamalıydı. Biz birlikte değildik. Önceden de birlikte değildik. Ve Morris gerçekten havalı biriydi.

"Ne diyorsun Gretch?"

Muzip sesi benden bir kahkaha kopardı. Parıldayan gözlerine baktım. "Hadi şunu randevu yapalım."

21

Logan

Bu akşam parti yapacak ruh halinde değildim ama Garrett eğer *kendisi* gitmek zorundaysa *benim* de gitmek zorunda olduğum konusunda beni bilgilendirdi, çünkü —alıntı yapıyorum— "kankalar ya birlikte acı çeker ya da hiç çekmezlerdi."

Kibarca, "hiç çekmeme" seçeneğini seçebileceğimizi ifade etmem bana, sinirli bir kaş çatış ve tehditkâr bir *yapacaksın* azarlaması kazandırmıştı.

En azından bu akşamki şoförümüz oydu, yani birkaç tek atabilirdim. Ama birileriyle düşüp kalkmak yoktu. Hayır. Parti seksleriyle ilgili yeni bir katı kuralım vardı ve ona sadık kalmayı planlıyordum. Banyolarda anlamsız saksolar ya da bana ait olmayan yatak odalarında alelacele yapılan seksler yoktu.

John Logan resmi olarak ilişki modundaydı.

"Nefret ettiğin bu kadar açıkken, neden erkek öğrenci birliğine üye olduğunu anlamıyorum," dedi Hannah. Garrett'ın arabasının arka koltuğundaydı çünkü kız arkadaş olunca otomatikman yolcu koltuğunu alma kuralına inanmıyordum ve ben ondan önce "ön koltuk benim" demiştim. Dean ve Tucker daha önce Hollis'le birlikte gitmişti, o yüzden üçümüz onlarla Sigma evinde buluşacaktık.

Bu erkek öğrenci birliği konusunda Hannah'ya katılıyordum. Garrett, Sigma Tau'nun üyesiydi, yine de ne evde yaşıyor ne toplantılarına katılıyor ne de "kardeşlerinden" biriyle takılıyordu. Birliğe olan tek katkısı partilerde görünmesiydi ve o zaman bile, bir saatten fazla kalmıyordu.

"Ben bir mirasçıyım," diye yanıtladı, gri gözleri karanlık yola odaklanmıştı. "Sıkboğaz etmeme izin vermekle yükümlüler, babam beni üye olmaya zorladı."

Hannah, "Bekle, yani bütün kabul sürecinden geçtin mi?" diye sordu.

"Hayır. Bilirsin, hokey ayrıcalığından geldiğim için beni öyle fena istiyorlardı ki yemin haftasında bana resmen beleş geçiş verdiler. Diğer çaylak üyeler etraftayken cidden bağırıyorlar, tuvaleti diş fırçasıyla temizlememi falan emrediyorlardı. Sonra da beni kenara çekip, *'Git buradan evlat. Git de biraz uyu,'* diyorlardı."

Hannah kahkahalara boğuldu. "Vay canına. Helenik sistemde yolsuzluk. Sana diyeyim, şoktayım."

Garrett birlik evlerinin olduğu sokağa girdi, arabalarla doluydu. Sigma'nın birkaç ev aşağısına park etmek zorunda kaldık ve devasa birlik evine doğru yürüdük. Dean, Tucker ve Hollis bahçede bizi bekliyor, esrarı elden ele gezdiriyorlardı.

Dean bana uzattı ve derin bir nefes alıp ciğerlerimi doldurduktan sonra sıcak gece havasına doğru bir bulut salıverdim.

"Tahmin et kim geldi," diye mırıldandı Dean. "Senin çömez. Şey, sanırım artık ikinci sınıfın oluyor."

Nabzım hızlandı. "Grace burada mı?"

Başını salladı. "Evet, ama... o, ah, biriyle beraber."

Ne... ne... ne? *Kiminle*? Tek derdi donunun içine girmek olan ayyaş Sigma budalalarından biri olmasa iyi olurdu.

Bu akşam kavga etmeye hiç niyetim yoktu ama eğer ya-

pışkan şerefsizin biri Grace'e tek bir ters bakış bile atarsa, bu partiyi sedyeyle terk ederdi.

Ama Dean endişelerimi çabucak geçiştirdi. "Hipster bir tip," dedi. "Kesinlikle Sigma değil."

Birdenbire içeri girmek için heveslendim, o yüzden arkadaşlarımı ön kapıya doğru sürükledim. Bu da bana Garrett'tan eğlenmiş bir bakış kazandırdı.

"Bunu, bu akşam yine kur yapacağız olarak alıyorum?" dedi alaycı bir şekilde.

Herhalde yani, yapıyorduk.

Ev, arenanın kendi sahamızda maç yaptığımız zamanki halinden daha kalabalıktı ve yüzlerden oluşan denizi tararken Grace'i göremedim. Hoparlörlerden yayılan sağır edici müzik sohbet etmeyi imkânsızlaştırıyordu, o yüzden Garrett'a gidip Grace'e bakacağımı işaret ettim ve oturma odasının derinliklerine girdiğimde kalabalık tarafından yutuldum.

Birkaç çekici kız ben yanlarından geçerken gülümsedi ama radarıma takılmadılar bile. Grace görünür hiçbir yerde yoktu. Acaba Dean mi uydurdu diye merak ettim. Grace, birlik partisinde bir randevuda. Üzerinde ne kadar düşünürsem o kadar zoraki geliyordu.

Mutfağa girdim ve granit ada tezgâhın etrafına toplanmış büyük bir grubu araştırdım. Grace yoktu. Ama lavabonun yanında Corona'sını yudumlayan hatunlardan biri gruptan ayrıldı ve benden tarafa süzüldü.

"Logan," diye mırıldandı. Yaklaşırken parmaklarını çıplak kol kasıma sardı.

"Selam, Piper," diye homurdandım. Dudakları yanağıma değmeden önce onu itmek istedim.

Piper Stevens inkâr edilemeyecek kadar güzeldi ama Grace'e karşı Twitter'da başlattığı karalama kampanyası unutulmamıştı.

Öpücüğü yanağıma kondu ve sonrasında geri çekilse de, hâlâ bana yaslanıyordu. Eli koluma hokey bandı gibi yapıştı. "Ee, son sınıftayız," dedi. "Ne anlama geldiğini biliyor musun?"

İlgileniyormuşum gibi bile davranamadım. Mutfak kapısından bakarak Grace'i aramakla meşguldüm. "Ne?"

"Zamanımızın tükendiği anlamına geliyor."

Sıcak dudakları boğazımın yanına değince irkildim ve geriye çekildim.

Kaşlarını çattı. "Üç yıldır elde edilmez, zoru oynuyorsun," diye suçladı. "Bize istediğimiz şeyi verme zamanın gelmedi mi?"

Kendimi durduramadan ağzımdan alaycı bir gülüş çıktı. "*Senin* istediğin şeyi Piper. Sana yüz defa söyledim, ben ilgilenmiyorum."

Kırmızı rujlu dudakları somurtkan bir ifade aldı. "Ne kadar iyi olacağını düşünsene. Aramızdaki bu bastırılmış karşıtlıkla?" Parmak uçlarında kalktı ve kulağıma fısıldadı, koyu renkli saçı çenemi gıdıklıyordu. "Seks lanet olası şekilde *patlayıcı* olacaktır."

Parmaklarını kolumdan ayırdım. "Ayartıcı," diye yalan söyledim. "Ama es geçeceğim. Hey, eğer darda kaldıysan takımda yeni birisi var. Hunter denilen çocuk tam senin dişine göre olabilir."

Gözleri parladı. "Siktir git. Beni takım arkadaşlarına pazarlamaya çalışma."

"Seni pazarlamıyorum bebeğim. Sadece haber veriyorum. Sonra görüşürüz Piper."

Mutfaktan çıkarken gözlerinin sırtıma delikler açışını hissedebiliyordum ama siklemedim bile. Durmadan üstüme gelmesinden ve *ilgilenmediğim* gerçeğine saygı duymamasından bıkmıştım artık.

Alt katı tekrar dolandım, pes etmeden önce her odayı

iki defa kontrol ettim. Belki dışarıdaydı. Bu akşam aşırı nemliydi, o yüzden parti hem içeride hem de dışarıda devam ediyordu. Yani mesafeyi genişletmenin vaktiydi.

Önden başlamaya karar verdim. Küçük salona girdiğimde içim sevinçle doldu çünkü Grace'in geniş merdivenden çıktığını gördüm.

Yalnızdı ve siyah eteğinin esnek kumaşının kıçını sarışına hayranlıkla bakarken nabzım çıldırdı. Uzun saçı sırtına dökülüyordu, attığı her adımla birlikte altın rengi bir perde gibi dalgalanıyordu. Siktir, hareket halindeydi.

İkinci katın sahanlığına ulaştı ve köşeden dönerek kayboldu. Onu gözden kaybetmek beni de harekete geçirdi.

Hiç duraksamadan uzun adımlarla basamaklara doğru gittim ve aceleyle peşine takıldım.

Grace

Yukarıdaki tuvalette ellerimi yıkadım, sonra beni gülümseten New England Patriots takımının havlusuna ellerimi kuruladım. Spor malzemelerinin ticaretini yapmak bana hep kazançlı bir endüstri olarak görünüyordu. Eski bir şeyin üstüne bir takım logosu ekle ve ne olursa olsun milyonlarca insan satın alırdı.

Aynadan yansımamı kontrol ettim, güçlü kıvırcık önleyici kremimin işe yaradığını görünce memnun oldum. Saçım birlik evlerine yürüyüşümde katlandığı boğucu nemden sağ kurtulmuştu. Morris beni yurt odamdan almıştı ve buraya kadar hiç durmadan konuşarak gelmiş olsak da, içeri girdiğimizden beri pek konuşmamıştık. Müzik çok

gürültülüydü ve Morris oynadıkları savaş oyununa kendini fazla kaptırmıştı. Geldiğimiz anda Şişko Ted, Morris'e kıçını kanepeye indirmesini emretmiş ve eline bir oyun kumandası vermişti.

Aldırmıyordum gerçi. Morris'in her turda Ted'in rekorunu kırmasını izlerken eğleniyordum. Her yenişinde birlik erkekleri sanki Super Bowl'da finali getiren sayıya tanık oluyormuş gibi coşuyor ve kıçı tekmeleniyor diye Şişko Ted'le dalga geçiyorlardı. Bu arada Şişko Ted var ya, şişko değildi.

Bazen şu lakapları gerçekten anlamıyordum.

Koridora çıktığımda gelmiş geçmiş en güçlü déjà vu hissini yaşadım. Ama bu sefer, banyodan çıkan Logan ve koridorda bekleyen ben değildim, tam tersiydi.

Onu fark edince boğazımdan şaşkın bir ciyaklama sesi çıktı. Üç gündür onu görmemiş ya da onunla konuşmamıştım, hani şu muffin meselesinden beri.

"İyi akşamlar güzelim." Bana sırıttı. "O eteği kesinlikle sevdim."

Mavi gözleri çıplak bacaklarımda ağır ağır gezindi ve bu akşam kısa bir etek giymem için beni ikna eden Daisy'ye lanet okudum. Sonra da o şehvetli bakışı içimdeki ateşli karıncalanmaların heyecanını salıverdiği için kendime lanet okudum, karıncalanmaların çoğu aşağı doğru gidiyor ve bacaklarımın arasında toplanıyordu.

İç geçirdim. "Burada ne yapıyorsun?"

"Partiye katılıyorum." Gözlerini devirdi. "Niye? *Seni* buraya getiren ne?"

Dişlerimi sıkarak konuştum. "Randevudayım."

İtirafım onu biraz olsun şaşırtmadı. "Öyle mi? Çıktığın çocuk nerede? Beni tanıştırmalısın."

"O dediğin olmayacak."

Logan gittikçe yaklaştı, baharatımsı kokusu kalın bir

pus gibi etrafımı sardı. İri bedeni kişisel alanımı işgal ediyordu. Geniş omuzları, uzun bacakları ve tişörtünün altından her bir kası görmeme sebep olan taş gibi göğsü. Ellerimi tişörtünün altından kaydırmak ve o sert düzlükte gezdirmek istiyordum. Ve sonra aksi yönde kaydırmak, pantolonunun içine sokmak ve parmaklarımı onun...

Kes şunu.

Nefesimi düzene sokmaya çalıştım ama yüzeysel olarak çıkıyordu. Onun nefesinin tıkanmasına bakınca, Logan'ın benim bedenimdeki değişimi ve hızlanan nabzımı sezdiğini biliyordum. Aramızdaki hava cinsel farkındalıkla ısınıyordu.

"Daha ne kadar karşı koyacaksın?" Sesi boğuktu. Arzuyla doluydu.

"Hiçbir şeye karşı koymuyorum." Kalbim alt kattaki müziğin ritimlerinden daha sertçe çarparken, sesimin bu kadar uyumlu çıkması bir mucizeydi. "Seninle çıkmakla ilgilenmediğimi zaten söylüyorum. Ve geçen yılki takılmaları da yeniden alevlendirmek istemiyorum. Biraz eğlendik ve artık bittik."

"Sağlam kafiye, Dr. Seuss." Hâlâ yılmadan aramızdaki birkaç santimi daha yok etti, öyle yakın duruyordu ki vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum. "Yani artık benden etkilenmiyor musun?"

Cevap vermedim. Veremezdim. Arzu boğazımı tıkamıştı.

"Çünkü ben hâlâ *senden* etkileniyorum." Ağır göz kapaklarının altındaki gözleri vücudumda gezindi. "Hatta mümkünse, sanırım seni daha da fazla istiyorum."

Ne demek istediğini biliyordum. Çekim bin kat daha güçlü gibiydi. Sıcaktı, şiddetliydi ve vajinamın derinliğinde nabız gibi attığını hissedebiliyordum. Bakışlarım dudaklarına kenetlendi, altdudağının şehvetli kıvrımına.

Onu öpmeyi özlüyordum. Dilinin açgözlülükle dalıvermesini ve benim dilimle kıvrılırken inleyişini özlüyordum.

Mesafe. Geri çekilmeliydim, elle dokunulur seksiliğine karşı kendimi çelik gibi güçlendirmeliydim. Popom duvara çarptı. Lanet olsun. Gidecek bir yer yoktu. Etrafımızdaki oksijeni yakan farkındalıktan kaçış yolu yoktu.

"Öp beni." Boğuk emri, kalbimin gümbürdeyişinin üzerinden güçlükle duyulabilirdi.

Başı eğildi, dudakları benimkilerden birkaç santim uzaktaydı. Büyülenmiştim. Çenesinde uzayarak gölge yaratan sakalından ve üstdudağını nemlendirmek için çıkan dilinden. Bir öpücük dünyanın sonu olmazdı, değil mi? Sadece sistemimden atardım. *Onu* sistemimden atardım.

Elini yüzüme doğru kaldırdı ve sert parmak uçları yanağımda kaydı. Ürperdim.

"Öp beni," diye mırıldandı yine ve kontrolüm gidiverdi.

Başının arkasını kavrayıp dudaklarını kendiminkine doğru çektim, onu sanki ele geçirilmişim gibi öpüyordum. Dudaklarımda inlediğinde, boğuk sesi ta klitorisimde hissettim. Ah Tanrım. Nefes alamıyordum. Ağzımdaki aç dili ve kalbimin hızlı atışı dışında hiçbir şeye konsantre olamıyordum.

Aşağı uzanıp popomu avuçladı, vücudumun alt kısmını kendine bastırdı ve kalçasını kıvırdı. "Bütün yaz bunun fantezisini kurup durdum." Istıraplı fısıltısı boğazımı ısıttı, sonra dudaklarını oraya kenetledi ve beni inletecek kadar sertçe emdi.

Geniş omuzlarına tutundum. Bunu durduramayacak kadar çaresizdim. Öpe öpe dudaklarıma çıktı, diliyle kenarlara dokunduktan sonra dilini yeniden dudaklarımın arasından içeri itiverdi. Kalçasını hareket ettirmeye devam ediyordu. Ben de öyle. Onun için sancı çekiyordum ve o bunu biliyordu. Yumuşakça hırladı, sonra tek elini eteği-

min altına kaydırdı. Parmakları baldırımla oynadı, yukarı doğru çıktı, dokunuşu için yalvaran noktaya gittikçe yaklaşıyordu. Milimetreler vardı. İşte o kadar yakındı. Bana dokunması için çığlık atmak istedim ama oyalanıyordu. Başparmağıyla uyluğumun iç kısmını ovaladı. Yavaşça. Kahredecek kadar yavaş.

Öpüşmeyi kesip gözlerimin içine baktı, bu sırada elini külotumun kasık kısmına doğru yaklaştırıyordu. Parmakları titredi. Nefes alıp verişi tekledi.

Ve sonra elini çekiverdi. İfadesi öyle işkence çekiyormuş gibiydi ki, üç gün boyunca durmadan su tahtası işkencesine maruz kaldığını düşünürdünüz.

"Hayır, lanet olsun," derken sesi çatladı. "İstediğim bu değildi."

"N-Ne?" derken kekeledim. Hâlâ akıl eriten öpüşme yüzünden aptallaşmış vaziyetteydim.

"Sadece bir öpücük istedim. İleri seviye değil." Derin bir nefes aldı. "Geçen gün söylediğimde ciddiydim. Seni randevuya çıkarmak istiyorum."

"Logan..." Sesim dikkatli bir şekilde azaldı.

Merdivenlerden ayak sesleri geldi ve Logan çabucak geriye çekildi, bakışları sahanlığa kaydı.

Morris köşeyi dönünce yüreğim ağzıma geldi.

Siktir.

Morris. Morris'i tamamen unutmuştum.

"İşte buradasın," dedi, gülümsemesi tasasızdı. "Banyoyu ararken kaybolmuş olmandan endişelendim."

Derin bir nefes aldım, kalp atışlarımın hızını normalleştirmeye çalıştım. Yüz ifademin çok suçlu görünmemesi için dua ediyordum. Ya da daha kötüsü, tahrik olmuş görünmemesi için.

"Hayır, buldum," diye yanıtladım. "Buradayken bir... arkadaşa rastladım."

Logan'ın burun delikleri şişti.

"Bu Logan," diye ekledim. Sonra Morris anlayamazmış gibi elimle onu işaret ettim.

Çıktığım çocuk, az önce yiyiştiğim çocuğa başıyla selam verdi. "Tanıştığıma memnun oldum." Bana bir bakış attı. "Partiye geri dönmeye hazır mısın?"

Hayır.

Evet.

Artık bilmiyordum bile.

Bildiğim tek şey, bu partiye son derece harika bir insan olan Morris'le birlikte gelmiştim ve ne kadar baştan çıkmış olursam olayım, başka birisi için onu ekmeyecektim.

"Tabii." Logan'la sadece kısacık bir göz teması kurduktan sonra mırıldandım, "Sonra görüşürüz." Ardından merdivende Morris'i takip ettim ve kendimi omzumun üzerinden bakmamaya zorladım.

Ama tüm bu süre boyunca, Logan'ın gözlerini üzerimde hissettim.

22

Logan

Modern dünyada artık düelloların olmaması çok yazıktı. Çünkü şu anda, kesinlikle gidip Morris Ruffolo'nun suratına deri eldivenimi yapıştırır ve ona meydan okurdum.

Ayrıca, ne boktan bir isimdi o öyle? *Morris Ruffolo*. Soyadları ilk isim olarak kullanan insanları hep şüpheli bulmuşumdur. Ve Ruffolo? İtalyan mıydı? Öyle görünmüyordu.

Ve evet, Grace'in dün geceki partiye getirdiği çocuğun adını biliyordum. Beni üst katta bırakıp gittikten sonra etrafta soruşturup bilmem gereken her şeyi öğrenmiştim. Adını, namını ve elbette, yurt odasını. Yani şu anda bulunduğum yeri.

Az önce kapıyı çalmıştım ama açmak için tatlı kıçını oyalıyordu. Orada birinin olduğunu biliyordum çünkü odanın içinden gelen boğuk televizyon sesini duyabiliyordum.

İkinci kez vurdum ve kızgın bir ses bağırdı, "Bir saniye!"

Güzel. İçerideydi. Bunu bir an önce aradan çıkarmak istiyordum, böylece cumartesi günümün kalanının keyfini çıkarabilirdim.

Kapıyı açıp da beni orada dururken görünce, dudaklarının kenarında derin bir kızgınlık işareti belirdi. "Ne istiyorsun?"

Tamam o zaman. Grace'in ona öpüşmemizden bahsedip bahsetmediğini merak ediyordum ve gözle görülür düşmanlığı *bu* soruyu cevaplıyordu.

"Buraya Grace'e karşı hislerimi bildirmek için geldim," diye duyurdum.

"Vay canına, ne kadar da onurlusun," diyerek alayla güldü. "Ama asıl onurlu olan şey, dün gece çıktığım kızla öpüşmemen olurdu."

Pişmanca nefesimi bıraktım. "Burada olmamın diğer sebebi o. Özür dilemek yani."

Yüzünden silinmeyen kaş çatışına rağmen kapıyı daha genişçe açtı ve isteksizce geriye çekildi. İçeri girmem için bir davetti bu. Onu içeriye doğru takip ettim, karmakarışık odaya hızlıca bir bakış attıktan sonra meseleye geldim.

"Çıktığın kıza hamlede bulunduğum için üzgünüm. Erkek kanununun tamamen ihlaliydi ve bunun için, bana bir yumruk atmanı teklif ediyorum. Sadece burnumdan uzak durduğundan emin ol çünkü o piç kurusunu o kadar çok defa kırdım ki, bir gün doğru iyileşmeyeceğinden korkuyorum."

Ağzından inanamadığını gösteren bir kahkaha çıkıverdi. "Dostum, ciddi olamazsın."

"Tabii ciddiyim." Mesafemi artırdım. "Devam et. Karşılık vermeyeceğime söz veriyorum."

Morris başını iki yana salladı, eğlenmiş ve rahatsız olmuş görünüyordu. "Hayır, sağ ol. Pas geçiyorum. Şimdi başka ne söyleyeceksen söyle ve kaybol."

"Keyfin bilir. Bu arada, bu tek seferlik bir teklifti." Omzumu silktim. "Tamam, sıradaki. Grace'le ikiniz gerçek anlamda çıkmaya başlamadığınız sürece, onu kazanmaya çalışmaktan vazgeçmeyeceğimi bilmen gerekiyor." Pişmanlık üzerime çöktü ve sesim biraz titredi. "Nisan'da takıldık ve ben çok kötü sıçtım..."

"Evet, bana anlattı."

"Anlattı mı?"

Onayladı. "Dün gece partiden yurda dönerken. Çok fazla detay vermedi ama senin her şeyi mahvettiğini oldukça açıkça dile getirdi."

"Aynen öyle," dedim somurtarak. "Ama düzelteceğim. Muhtemelen duymak istediğin şeyin bu olmadığını biliyorum ama seni uyarmalıyım, diye düşündüm çünkü beni daha çok görebilirsin. Bilirsin, eğer Grace'le tekrar çıkacak olursan." Tek kaşımı kaldırdım. "Onunla yine çıkacak mısın?"

"Belki çıkarım. Belki çıkmam." *O* da kaşını kaldırdı. "İki türlü de, bu seni ilgilendirmez."

"Yeterince adil." Ellerimi ceplerime soktum. "Her neyse, tek söylemek istediğim buydu. Umarım dün geceyle ilgili kırgınlık yoktur. Gelip de onu öpmeyi planlamadım, sadece öylece oluverdi ve... siktir be, *Mob Boss* mı oynuyorsun?" Bakışlarım yatağın karşısındaki duvara monte edilmiş televizyondaki donmuş görüntüye odaklandı.

Gözleri şüpheyle kararardı. "Bu oyunu biliyor musun? Konuştuğum kimse duymamış."

Televizyonun altındaki dolaba doğru yürüdüm ve video oyununun kutusunu aldım. Evet, evde aynısından bende de vardı.

"Dostum, bu oyunu çok iyi bilirim," dedim. "Takım arkadaşlarımdan biri beni alıştırdı, Fitzy diye bir herif. Şey, aslında adı Colin Fitzgerald ama biz ona Fitzy diyoruz. Ciddi bir oyun meraklısı, kimsenin varlığından bile haberdar olmadığı tonla garip şeyi oynuyor. Aslında Briar blogunda oyunlara yorum yazıyor..."

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun?" diye bağırdı Morris. "Cidden F. Gerald'ı tanıyor musun? Onun yorumlarına *takıntılıyım*. Bekle... Senin *takım arkadaşın* mı?"

"Evet, Fitzy blog için mahlas kullanıyor. Hatunların onun aşırı seviyede bir oyun meraklısı olduğunu bilmelerini istemiyor." Sırıttım. "Hokey oyuncuları olarak, karşılamamız gereken belli bir itibar var."

Morris başını hayretle iki yana salladı. "F. Gerald'la arkadaş olduğuna inanamıyorum. Oyun camiasında o kahrolası bir efsane..."

Sesi gittikçe azaldı ve şaşırtıcı şekilde hareketli tartışmamız bir sona ulaştı. Yerini aramızda uzayan garip bir sessizlik aldı. İç geçirerek ekranı işaret ettim ve tavsiyede bulundum, "Mühimmatı sakla."

Gözlerini kıstı. "Ne?"

"Bu turda hep yanıyorsun, değil mi?"

Bezginlikle onayladı.

"Aynısı bana da oldu. Tam sona kadar gitmiştim ama sonra Don Angelo'yu öldüremedim çünkü mühimmatım bitti ve depoda hiç mühimmat sandığı yok." Yardımcı olacak bir öneride bulundum. "Gemi havuzunda bir sustalı var. Onu al ve Angelo'nun adamlarında onu kullan, sonra depoya ulaşınca AK'ye geç. İlk birkaç seferde ölebilirsin ama en sonunda bıçakla öldürmeye alışırsın. Bana güven."

"Sustalı," dedi şüpheyle.

"Güven bana," diye tekrarladım. "Senin için geçmemi ister misin?"

"Siktir ol. Kendim geçeceğim." Kumandaya uzandı, sonra iç geçirip benden tarafa baktı. "Peki nerede şu bıçak?"

Yanına atladım. "Tamam, tersanenin köşesinde gizli. Havuz kaptanının ofisinin yanında. Sen o tarafa git, vardığında göstereceğim."

Morris *"oyuna devam et"* tuşuna bastı.

Grace

Pazartesi akşamı radyo binasından ayrılır ayrılmaz yaptığım ilk şey, John Logan'a kısa ve öz bir mesaj atmak oldu.

Ben: **Evde misin?**

O: **Evvet.**

Ben: **Adresini yolla. Geliyorum.**

Cevap vermesi neredeyse bir dakika sürdü.

O: **Ya ziyaretçi istemiyorsam?**

Ben: **Ciddi misin? Yaptığın onca "kurdan" sonra gerçekten hayır, mı diyeceksin?**

Sonraki mesajı anında geliverdi. Adresiydi.

Ha! Ben de öyle düşünmüştüm.

Sonraki işim bir taksi çağırmak oldu. Normalde Hastings'e kadar yarım saatte yürümeye aldırmazdım ama tam otuz dakika boyunca kafamda evirip çevirirsem öfkemin korkutucu bir boyuta geçmesinden korkuyordum. Aynen öyle, kızgındım. Ve tepem atıktı. Ve tamamen şaşkına dönmüştüm. Sigma partisinde olanların Morris'in hoşuna gitmeyeceğini biliyordum ama bunun oyunbozan olacağına dair bana hiç işaret vermemişti. Hatta aksine, eve dönüşte ona Logan'la olan geçmişimi açıkladığımda inanılmaz anlayışlı gibiydi.

Az önce olan şeyi yüz kat kafa karıştırıcı yapan da tam olarak buydu.

Beş dakikalık taksi yolculuğu boyunca durmadan kıpırdandım ve gideceğim yere vardığımda, şoförün eline on

dolarlık bir banknot yapıştırdım ve taksi daha tam olarak durmamış olsa da arka kapıyı açtım. Logan'ın evine ilk ziyaretimdi ama etrafıma yarım yamalak bir göz atmaktan fazlasını yapamadım. Düzenli çimler, beyaz sundurma ve anında yumruğumu dayadığım bir ön kapı.

Dean üzerinde sadece basketbol şortuyla kapıyı açtı, sarı saçları farklı yönlere bakıyordu. "Hey." Beni şaşkınlıkla selamladı.

"Selam." Kararlı durdum. "Logan'ı görmek için buradayım."

İçeri girmem için işaret etti, sonra solumuzdaki merdiveni gösterdi. "Odasında. Sağdan ikinci kapı."

"Sağ ol."

Sohbetimizin uzunluğu bu kadardı. Ziyaretimin sebebini sormadı ve ben de bir açıklamada bulunmadım. Sadece doğruca Logan'ın odasına çıktım.

Kapı ardına kadar açıktı, o yüzden dizlerini kendine çekmiş, üzerinde açık bir kitap dengeleyerek ikiz yatağının üzerinde uzanan halini açıkça gördüm. Güçlü alnında derin bir çizgi vardı, sanki okuduğu şeye konsantre oluyordu ama ayak seslerimi duyunca bakışları kapıya fırladı.

"Hadi be. Hızlı geldin." Kitabı kenara atıp ayağa fırladı.

İçeri girip kapıyı arkamdan kapattım, onu azarlamak üzere olduğum için mahremiyete ihtiyacım vardı.

Selam vermek yerine, "Senin derdin ne?" dedim. "Morris'in odasına gidip ona *niyetini* mi açıkladın?"

Hafifçe gülümsedi. "Elbette. Yapılması gereken asilce şey oydu. Bir adamın haberi olmadan kadınının peşine düşemem."

"Ben onun kadını değilim," diye bağırdım. "Bir randevuya çıktım! Ve şimdi asla onun kızı *olmayacağım* çünkü bir daha benimle çıkmak istemiyor."

"Ne diyorsun sen?" Logan şaşkın göründü. "Beni hayal

kırıklığına uğrattı. Bundan daha rekabetçi olduğunu sanmıştım."

"Ciddi misin? Şaşırmış gibi mi davranacaksın? Benimle bir daha çıkmayacak çünkü bizzat pislik sen ona *yapamayacağını* söyledin."

Gözleri hayretle doldu. "Hayır, yapmadım."

"Evet, yaptın."

"Sana öyle mi söyledi?"

"Bu kadar fazla kelimeyle değil."

"Anlıyorum. Tamam, tam olarak hangi kelimeleri kullandı?"

Dişlerimi öyle sertçe sıktım ki çenem acıdı. "Geri çekildiğini çünkü bu kadar karışık bir şeyin ortasında olmak istemediğini söyledi. Karışık bir şey olmadığını, seninle benim *birlikte olmadığımızı* belirttim." Kızgınlığım arttı. "Ve sonra sana bir şans vermem gerektiği konusunda ısrar etti çünkü sen..." Morris'in sözlerini öfkeyle tırnak içine aldım, "'bir şansı daha hak eden cesur bir adammışsın.'"

Logan'ın suratında sırıtışı belirdi.

Parmağımı salladım. "Gülümsemeye cesaret etme. Bu kelimeleri onun ağzına senin verdiğin çok bariz. Ayrıca seninle onun 'aile' olduğunuzla ilgili saçmaladığı şeyler neyin nesiydi?" Morris'le yaptığım konuşma boyunca hissettiğim inanamama geri geliyordu, yatak odasında uzun adımlarla dolanmama sebep oluyordu. "Ona ne söyledin Logan? Beynini falan mı yıkadın? Siz nasıl *aile* oluyorsunuz ya? Birbirinizi tanımıyorsunuz bile!"

Logan'dan boğuk kahkahalar yükseldi. O tarafa döndüm ve karanlık bir bakış gönderdim.

"Mob Boss'ta yarattığımız müttefik aileden bahsediyor. Mafya ailesinden Don olduğun ve bölge, haraç falan şeyler için diğer mafya patronlarıyla savaştığın bir RPG* oyunu.

* Role-Playing Game (rol yapma oyunu). *–yhn*

Oraya gittiğimde oynadık ve sabahın dördüne kadar oradaydım. Cidden, çok yoğundu." Omzunu silkti. "Biz suç örgütü Lorris'iz."

Mal gibi kaldım.

Aman Tanrım.

Lorris? Yani *Logan* ve *Morris* birleşimi mi? Kendilerini Brangelina statüsüne mi koymuşlardı?

"Neler oluyor?" diye patladım. "Artık *dost* falan mı oldunuz?"

"Havalı bir herif. Aslında, öyle geri adım attığı için benim kitabımda daha da havalı. Ondan ben istemedim ama senin görmeyi reddettiğin şeyi gördüğü açık."

"Öyle mi? Neymiş o?" diye homurdandım.

"Birbirimiz için kusursuz olduğumuz."

Tek kelimem yoktu. Şu anda nasıl hissettiğimi doğru düzgün aktarabileceğim bir kelime yoktu. Korku belki? Kati delilik? Yani, Morris'e deli gibi âşık falan değildim ama eğer partide Logan'ı öpmenin bu noktaya geleceğini bilseydim, ağzıma lanet olası bir iffet ağızlığı falan takardım.

Sakinleştirici bir soluk aldım. "Beni *kullandın*," diye hatırlattım.

Yüzü pişmanlıkla buruştu. "İsteyerek değil. Ve o kısmı telafi etmeye çalışıyorum."

"Nasıl? Bana çıkma teklifinde bulunarak mı? Bana muffin alarak, beni partilerde öperek mi?" Öyle bitkin düşmüştüm ki, doğru düzgün düşünemiyordum. "Benden gerçekten *hoşlandığına* bile ikna olmadım Logan. Tüm bu şey senin egonun çevresinde dönüyor gibi. İlk geceden sonra beni yeniden görmenin tek sebebi bile, benim orgazm olmadığımı kaldıramamandı. Ve partide olanlar, başka biriyle randevuda olduğumu öğrendiğinde, sanki bölgeni işaretlemek için falan yaptın. Hareketlerin ego diye çığlık atıyor, bana karşı samimi hislerin olduğunu değil."

"Bu doğru değil. Ya yemekhaneye geldiğim akşam? Onun egoma ne yararı vardı?" Sesi huysuz geliyordu. "Senden hoşlanıyorum Grace."

"Niye?" diye meydan okudum. "Benden niye hoşlanıyorsun?"

"Çünkü..." Tek elini kara saçlarının arasından geçirdi. "Eğlencelisin. Akıllısın. Tatlısın. Beni güldürüyorsun. Ah, bir de görüntün bile beni sertleştiriyor."

Kahkahamı bastırdım. "Başka?"

Yanakları utançla kızardı. "Emin değilim. Birbirimizi pek iyi tanımıyoruz ama seninle ilgili bildiğim her şeyden hoşlanıyorum. Ve *bilmediğim* şeyleri de öğrenmek istiyorum."

Çok içten geliyordu ama bir parçam ona hâlâ güvenmiyordu. O parçam nisan ayında neredeyse onunla seks yapacak olan Grace'in canı yanan ve aşağılanan yanıydı. Ona bakire olduğunu söyleyen ve sonra karıncalarla kaplanmış gibi yataktan kaçmasını izleyen Grace'ti. Orada oturup — çırılçıplak— Logan'ın onunla yatamayacağını çünkü başka birine ilgi duyduğunu söylediği kızdı.

Sanki şüphelerimi sezmiş gibi, yalvaran bir sesle devam etti. "Bana bir şans daha ver. Sana ego merkezli bir göt olmadığımı kanıtlamama izin ver."

Tereddüt ettim.

"Lütfen. Benimle çıkman için ne yapmam gerektiğini söyle, yapacağım. Her şeyi yaparım."

Şey. Bak *bu* ilginçti.

Oyunlar oynayan tarzda biri değildim. Gerçekten. Ama bu dırdır eden güvensizlikle, niyetinin saf olmayabileceğine dair beni uyaran kafamdaki kuşkucu sesle mücadele edemiyordum.

Ama buna rağmen kendime hayır da dedirtemiyordum çünkü başka bir parçam, bu adamla zaman geçirmeyi çok seven parçam, evet, dememi istiyordu.

Tanrım, belki de bana kanıtlamasına ihtiyacım vardı. Belki de benimle çıkma konusunda ne kadar ciddi olduğunu bana göstermesine ihtiyacım vardı. Aklımın gerisinde bir fikir oluştu. Çılgınca bir fikir. Hatta acımasızca. Ama hey, eğer Logan birkaç basit engeli aşamazsa, o zaman belki de bir şans daha hak etmiyordu.

"Her şeyi mi?" dedim yavaşça

Mavi gözleri cesaretle parladı. "Her şeyi güzelim. Kesinlikle her şeyi."

23

Logan

"Duyarsızla kafiyeli ne var?" Kalemimi mutfak masasına vurdum, elimdeki görev beni iyice bezdirmişti. Kafiye yaratmanın bu kadar zor olduğunu kim bilebilirdi?

Tezgâhta soğan doğramakta olan Garrett baktı. "Duyarlı," dedi yardım etmek ister gibi.

"Evet G, eminim *duyarsız, duyarlıyla* kafiyeli oluyordur. Sana altın yıldız."

Mutfağın diğer tarafındaki Tucker bulaşık makinesini doldurmayı bitirdi ve bana bakıp kaşlarını çattı. "Sen ne halt ediyorsun gerçekten? Bir saattir o not defterine bir şeyler karalıyorsun."

Daha düşünmeden, "Aşk şiiri yazıyorum," deyiverdim. Ne yaptığımı fark edince dudaklarımı birbirine bastırdım.

Mutfağa ölüm sessizliği çöktü.

Garrett ve Tucker birbirine baktı. Son derece uzun bir bakıştı. Sonra, mükemmelce senkronize biçimde başları benden tarafa döndü ve bana sanki az önce akıl hastanesinden kaçmışım gibi bir bakış attılar. Kaçmış da olabilirdim. Şu anda kendi isteğimle şiir yazıyor olmamın başka bir açıklaması yoktu. Ve Grace'in listesindeki en çılgınca şey bu bile değildi.

Aynen öyle dedim. Liste. Küçük velet çıkmayı kabul etmeden önce tamamlamam için bana bir değil, iki değil,

tam altı görevin olduğu bir liste yollamıştı. Belki de *jest* daha doğru bir terimdi.

Anlıyordum gerçi. Onunla ciddi olduğumu düşünmüyordu ve onu yine mahvetmemden korkuyordu. Hatta belki de listesinin beni korkutup kaçıracağına ve randevuya bile çıkamayacağımıza inanıyordu.

Ama yanılıyordu. Altı saçma romantik jestten korkmuyordum. Bazıları zordu gerçi ama ben işini bilen bir adamdım. Eğer Munsen'ın boktan çöplüğünde bulduğum parçaları kullanarak '69 model Camaro'nun motorunu yeniden yapabildiysem, o zaman kesinlikle vıcık vıcık bir şiir yazabilirdim ve "Grace'te büyüleyici bulduğum karakter özelliklerini göstermek için bir kolaj" yapabilirdim.

Garrett, "Tek bir sorum var," diye başladı.

"Gerçekten mi?" Tuck. "Çünkü benim *tonla* var."

İç geçirerek kalemimi bıraktım. "Durmayın. Çıkarın ağzınızdaki baklaları."

Garrett kollarını kavuşturdu. "Bu bir hatun için, değil mi? Çünkü eğer keyif için yapıyorsan, bu çok garip."

Sıktığım dişlerimin arasından, "Grace için," diye yanıtladım.

En iyi arkadaşım ağırbaşlıca onayladı.

Sonra dizlerinin üstüne eğildi. Göt. Yan tarafını tuttuğunda kaşlarımı çattım, attığı her gümbürdeyen kahkahayla geniş omuzları sarsılıyordu. Kahkahayla sarsılırken bile cebinden telefonunu çıkarmayı ve yazmaya başlamayı başardı.

"Ne yapıyorsun?" diye üsteledim.

"Wellsy'ye mesaj atıyorum. Bunu bilmesi gerek."

"Senden nefret ediyorum."

Garrett'a dik dik bakmakla öylesine meşguldüm ki, Tucker'ın neye kalkıştığını fark ettiğimde çok geçti. Masa-

dan not defterini kapıverdi, inceledi ve gürültüyle böğürdü. "Siktir be. G, *kafasızla Cutlass'ı* kafiye yapmış."

"Cutlass mı?" Garrett zorlukla soludu. "Kılıç adı mı?"

"Araba adı," diye homurdandım. "Dudaklarını, çocukken tamir ettiğim kiraz kırmızısı Cutlass'la karşılaştırıyordum. Kendi deneyimimden bir şey alıyorum, öyle bir şey."

Tucker bezginlikle başını iki yana salladı. "Dudaklarını *kirazlarla* kıyaslamalıydın, mal."

Haklıydı. Öyle yapmalıydım. Korkunç bir şairdim ve bunu biliyordum.

İlham gelince, "Hey," dedim. "Muhteşem Grace'ten birkaç söz yürütsem nasıl olur? Şey diye değiştirebilirim... ah... Müthiş Grace."

"Tabii," Garrett koptu. "On numara şey buldun. Müthiş Grace."

Sonraki dizeye kafa yordum. "Nasıl tatlı..."

"Güzel popon," diye tamamladı Tucker.

Garrett dalgaya alarak güldü. "Müthiş zekalar iş başında. *Müthiş Grace, nasıl tatlı güzel popon.*" Yine telefonuna yazdı.

"Tanrı aşkına, bu konuşmayı Hannah'ya yazmayı keser misin?" diye homurdandım. "Kardeşler kaltaklardan önce gelir dostum."

"Kız arkadaşıma bir kez daha kaltak dersen, kardeşin falan kalmaz."

Tucker kıs kıs güldü. "Cidden, niye bu piliç için şiir yazıyorsun ki?"

"Çünkü onu geri kazanmaya çalışıyorum. İsteklerinden biri bu."

Bu Garrett'ın dikkatini çekti. Başını kaldırdı, telefonunu elinde tutarken sordu, "Diğerleri ne?"

"Seni hiç alakadar etmez."

"Deme be, eğer bu efsanevi şiirin yarısı kadar iyi bir iş çıkarırsan, kısa zamanda onu geri kazanırsın!"

Hareket çektim. "Alaycılık hoş karşılanmıyor." Sonra not defterimi Tuck'ın elinden kaptım ve kapıya yöneldim. "Ayrıca not; bir dahaki sefere kadınlarınızla ilgili bir şey sormaya ihtiyacınız olduğunda, yardım için bana gelmeyin. Budalalar."

Gürültülü kahkahaları üst kata kadar beni takip etti. Odama girip kapıyı tekmeleyerek kapattım, sonraki saati şiir olmasına bin şahit lazım olan şeyi dizüstü bilgisayarıma yazarak geçirdim. Tanrım. Bu lanet şiire gerçek derslerimden daha çok çaba harcıyordum. Hâlâ ekonomi dersinden elli sayfalık okumam ve taslağını çizmem gereken bir pazarlama planım vardı ama ikisini de yapıyor muydum? Hayır.

Cep telefonumu alıp Grace'e mesaj attım.

Ben: **E-posta adresin ne?**

Neredeyse anında yanıt verdi: **Grace_Ivers@gmail.com**

Ben: **Geliyor.**

Bu defa cevap yazması tatlı zamanını epeyce aldı. Tam olarak kırk beş dakika. Telefonum vızıldadığında okuma ödevimin otuzuncu sayfasındaydım.

O: **Kendi işini sakın bırakma, Emily Dickinson.**

Ben: **Hey, İYİ olması lazım demedin.**

O: **Kabul. Şiirden D-. Kolajını görmek için sabırsızlanıyorum.**

Ben: **Parıltı ister misin? Ve alt takım fotoğrafları?**

O: **Eğer o kolajda penisinin fotoğrafını görürsem, kopyalarım ve öğrenci merkezinde elden dağıtırım.**

Ben: **Kötü fikir. Diğer elemanlara aşağılık kompleksi yaşatacaksın.**

O: **Ya da ego patlaması.**

Gülümseyerek başka bir mesaj daha yazdım: **O randevuyu alacağım güzellik.**

Uzun bir duraksama oldu, ardından: **6 numarayla iyi şanslar.**

Kafamı karıştırmaya çalışıyordu. Hah. Pekâlâ, o konuda kolay gelsin. Grace Ivers benim azmimi ve becerikliliğimi hafife alıyordu.

Ama kısa süre içinde öğrenecekti.

Grace

Çalışma masamda tek başıma oturup kendi kendime kahkaha atarken, Logan'ın e-postayla yolladığı korkunç ötesi şiiri tekrar okuyordum. Yaptığı benzetmeler beni öldürüyordu —çoğunlukla araba ve hokey karşılaştırmalarıydı— ve kafiyeleri dağılmıştı. ABAB tarzı mıydı? Hayır, arada üçüncü bir kafiye vardı. ABACB?

Tanrım, bu epik seviyede kötüydü.

Yine de yüreğim mutlu yunus sıçramaları yapmaktan geri durmadı.

"Bu kadar komik olan ne?" Daisy odamıza girdi, radyoda sunduğu bir saatlik programından dönmüştü. Üzerinde yırtık kotu, minicik sıfır kollu bluzu ve hiç çıkarmadığı Doc marka botları vardı ama artık saçları mordu. Ben bugün dersteyken boyamış olmalıydı çünkü bu sabah çıkarken hâlâ pembeydi.

"Moru sevdim," dedim.

"Teşekkürler. Şimdi neye güldüğünü göster bana." Arkama gelip ekrana baktı. "Morris'in herkese yolladığı bebek koala videosu mu? Çünkü çok tatlıyd... *Grace'e Övgü* mü?" diye ciyakladı. "Aman Tanrım. Bunu bilmek ister miyim?"

Sanırım daha iyi birisi, Logan'ın şiirini okuyamadan pencereyi küçültürdü ama ben öylece açık bıraktım. Küçültülmeyecek kadar komikti.

Şiiri incelerken kahkahaları odada yankılandı. "Vay be. Bu bir felaket. Ama hokey göndermelerine birer puan." Daisy bir tutam saçımı kaldırdı ve inceledi. "Hey, Bruins'in altmışlardan kalma formalarıyla aynı tonda sayılır ha."

Ona ağzım açık baktım. "Sen böyle bir şeyi nasıl biliyorsun?"

"Ağabeyimde bir tane var." Sırıttı. "Eskiden lisedeki bütün maçlarına giderdim, sanırım bu beni isteksiz bir hayrana çevirdi. Şimdi Kuzey Dakota'da oynuyor. Aslında ailemizin bizi evlatlıktan reddetmemesine şaşırıyorum; güneyle ilgili her şeyi resmen reddettik ve ilk fırsatta kuzeye taşındık." Bakışları ekrana kaydı. "Yani gizli bir hayranın mı var?"

"Hayran, evet. Gizli, hayır. Sana bahsettiğim şu çocuğu hatırlıyor musun? Logan?"

"Hokey oyuncusu mu?"

Onayladım. "Onunla çıkmadan önce birkaç engelden atlatıyorum."

Daisy merakı uyanmış göründü. "Ne çeşit engeller?"

"Şey, mesela biri bu şiir. Ve..." Omzumu silktim, sonra cep telefonumu aldım ve dün gece ona gönderdiğim mesajı açtım. Yazdığım absürd listenin olduğu mesajı.

Daisy telefonu aldı. Okumayı bitirdiğinde daha fazla gülüyordu. "Aman Tanrım. Bu delilik. *Mavi* güller mi? Öyle bir şey var mı ki?"

Kıs kıs güldüm. "Doğada yok. Hastings'teki çiçekçi dükkânında da yok. Ama Boston'dan sipariş verebilir."

"Sen, çok ama çok şeytani bir kadınsın," diye suçladı. Ağzı büyük bir gülümsemeyle açıldı. "Bayıldım. Şu âna kadar kaç tane yaptı?"

"Sadece şiiri."

"Bunu kabul ettiğine inanamıyorum." Kendini yatağa attı, sonra alnı kırıştı ve yatağına baktı. "Yatağımı mı topladın?"

Süklüm püklümce, "Evet," dedim ama kızgın görünmedi. Obsesif kompülsif bozukluğumun arada sırada aşırı düzenli kafasını uzatabileceğiyle ilgili onu uyarmıştım ve şu âna kadar, olduğunda hiçbir şey dememişti. "Dokunma yoksa ağzını dağıtırım" listesindeki şeyler sadece ayakkabıları ve iTunes müzik listesiydi.

"Bekle, çamaşırlarımı katlamadın mı?" Nefesi kesilmiş gibi yaptı. "Neler oluyor Grace? Arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

Dilimi çıkardım. "Ben senin hizmetçin değilim. Kendi çamaşırını kendin katla."

Daisy'nin gözleri parladı. "Yani şuradaki temiz çamaşırların taştığı sepete bakabileceğini," diyerek söz konusu sepeti işaret etti, "ve onları katlamak için azıcık bile kendinden geçmeyeceğini mi söylüyorsun? Bütün o gömlekler... daha biz konuşurken bile kırışıyorlar. Yalnız çoraplar... çiftlerini özlüyorlar..."

"Hadi şu çamaşırlarını katlayalım," deyiverdim.

Ufacık bedeninden kocaman kahkaha çıktı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

24

Logan

Listemden başka bir maddenin daha üstünü çizmek bir haftamı aldı. Şu âna kadar, altıda dördünü tamamlamıştım ama bu son iki tanesini edinmek çok zordu. Altı numara için harekete geçilmişti ama beşinci fena *zordu*. Yerde gökte arıyordum, hatta internetten satın almayı düşündüm ama o şeyler düşündüğümden çok daha pahalıydı.

Salı öğleden sonraydı, Garrett ve dostumuz Justin'le birlikteydim. Hannah, Allie ve Justin'in kız arkadaşı Stella'yı tiyatro binasından alıyorduk ve altımız öğle yemeği için Hastings'teki bir restorana gidecektik. Ama kızların onlarla buluşmamızı söylediği kocaman salona girdiğimizde çenem yere yapıştı ve planlarımız değişti.

"Siktir be... o şey kırmızı kadifeden şezlong koltuk mu?"

Çocuklar "ne haltlar dönüyor" bakışı paylaştı. "Aa... evet?" dedi Justin. "Neden..."

Çoktan sahneye doğru koşturuyordum. Kızlar henüz burada değildi, yani hızlı davranmalıydım. Omzumun üzerinden, "Tanrı aşkına, kaldırın kıçınızı da gelin," diye seslendim.

Arkamdan ayak sesleri yankılandı ve onlar sahneye çıktığı sırada, ben çoktan gömleğimi çekip çıkarmış, kemer tokama uzanıyordum. Arka cebimden telefonumu çıkarmak için durdum ve telefonu Garrett'a attım, ıskalamadan yakaladı.

Justin, "Şu anda neler oluyor?" diye sordu.

Pantolonumu çıkarıp tekmeledim ve üzerimde sadece siyah baksırım varken yumuşak koltuğa uzandım. "Çabuk. Bir fotoğraf çek."

Justin başını iki yana sallıyordu. Hiç durmadan. Ve sanki gördüğü şeyi anlayamayan bir baykuş gibi gözlerini kırpıştırıp duruyordu.

Öte yandan Garrett, soru sormaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Önceki gün Hannah'yla ikisi, iki saatlerini origami kalpler yapmaya harcamıştı. Telefonu hizalarken dudakları kontrolsüzce titriyordu.

"Bekle." Aklıma gelenle duraksadım. "Ne dersiniz? İkili silah işareti mi yapayım yoksa başparmaklarımı mı kaldırayım?"

"Neler oluyor?"

İkimiz de Justin'in şaşkın bağırışını takmadık.

Garrett, "Başparmakları göster," dedi.

Kameraya kurt gibi sırıtıp başparmaklarımı kaldırdım.

Can dostumun alaylı gülüşleri salonun duvarlarında yankılandı. "Geri alıyorum. Silah yap. Kesinlikle silah."

İki fotoğraf çekti —biri flaşlı, biri flaşsız— ve işte böylece, romantik jestlerden biri daha cepteydi.

Ben kıyafetlerimi aceleyle giyerken Justin şakaklarını öyle çok kuvvet uygulayarak ovuyordu ki, sanki beyni genişlemişti. Kotumu kalçalarımdan yukarı çekerken ağzı açık baktı. Ben fotoğrafları incelemek için Garrett'a doğru giderken ağzı daha da açıldı.

Onaylayarak başımı salladım. "Vay be. Modellik yapmalıydım."

Garrett ciddi bir sesle, "Gerçekten iyi çıkıyorsun," diye onayladı. "Ve dostum, paketin dev gibi görünüyor."

Siktir, cidden öyle görünüyordu.

Justin iki elini birden kara saçlarının arasından geçirdi. "Bütün kutsal şeyler üzerine yemin ederim, eğer biriniz hemen burada neler olduğunu anlatmazsa, kafayı sıyıracağım."

Sessizce güldüm. "Kadınım ona kırmızı kadife bir şezlong koltuğun üstünde özel bir poz göndermemi istedi ama bu lanet olası koltuğu bulmanın ne kadar zor olduğunu anlayamazsın."

"Bunu sanki bir açıklama gibi söylüyorsun. Değil." Justin, dünyanın bütün ağırlığı omuzlarındaymış gibi iç geçirdi. "Siz hokeyciler cidden boku yemişsiniz."

Garrett tatlılıkla, "Yok ya, sen ve futbolcuların gibi karı kılıklı değiliz," dedi. "Bizim cinsel cazibemiz *var* dostum."

"Cinsel cazibe mi? Bu gördüğüm en *dandik* şeydi. Hayır, aslında var ya, uğraşmayacağım bile," diye homurdandı Justin. "Hadi kızları bulup öğle yemeği yiyelim."

Grace

Aman Tanrım. Gerçekten yapmıştı. Gözlerim telefonumdaydı. Gülmek, inlemek ve en yakın seks shop'a gidip bir vibratör satın almak arasında kalmıştım çünkü *vay anasını*, John Logan gezegendeki en seksi vücuda sahipti.

Dilim sarkık bir halde radyo istasyonunun ortasında dikilmem, muhtemelen iş idaresi için uygun değildi ama teknik olarak bugün çalışmıyordum. Sadece Morris'le öğle yemeğine çıkmaya gelmiştim. Ve insanların içinde salyamın akmasını umursamadım bile; fotoğraf *o kadar* lezizdi işte. Logan'ın çıplak göğsü fotoğraftan bana dadanıyordu;

pürüzsüz, bal rengi kasları, kusursuzca dizilmiş karın kaslarının arasına serpiştirilmiş tüyler, taş gibi karnı. Tanrım, ayrıca kasığını ve bacaklarını saran baksırı öyle dardı ki, aslında resmen şeklini görebiliyor...

Morris'in keyifli sesi, "Pekâlâ, yok artık," dedi.

Şaşkınlıkla sıçradım, sonra arkamdan sinsice yaklaştı diye dik dik bakmak için döndüm. Gözlerinde dans eden eğlenceye bakılırsa, omzumun üzerinden baktığı ve salya akıttığım fotoğrafı gördüğü barizdi.

"Onu nasıl yapacağını merak ediyordum," diye belirtti. Hâlâ deli gibi sırıtıyordu. "Ondan şüphelenmemeliydim gerçi. O herif doğanın durdurulmaz gücü."

Gözlerimi kıstım. "Sana fotoğraftan bahsetti mi?"

"Aslında bütün listeden bahsetti. Dün gece takıldık —bu arada, Lorris, Brooklyn'i ele geçirmek üzere— ve kırmızı kadife bir koltuk bulamamaktan yakınıp sızlanıp duruyordu." Morris omzunu silkti. "Benim odamdaki kanepeye kırmızı bir battaniye atıp fotoğraf çekmeyi teklif ettim ama senin hile olarak göreceğini ve onu sevginden mahrum bırakacağını söyledi."

İç çekişimi bastırıp telefonu çantama soktum, sonra odanın karşısındaki mini buzdolabına doğru yürüdüm ve bir şişe su aldım. Kapağını açtım, Morris'in bundan aldığı keyfi görmezden gelmek için elimden geleni yaptım.

Kederli bir şekilde, "Keşke eşcinsel olsaydım," dedi.

Ağzımdan bir kahkaha kaçıverdi. "Hı hı. Devam et. O tavşan deliğinde seni takip edip nereye gittiğini görmek istiyorum."

"Cidden, Gretch, onu seviyorum. Onun için sertleşiyorum." Morris iç geçirdi. "Eğer onun var olduğunu bilseydim, baştan sana çıkma teklifi etmezdim."

"Vay, sağ ol ya."

"Ah, kapa çeneni. Sen harikasın ve buna saniyesinde atlardım. Ama bu adamla yarışamam. Konu sen olunca tamamen başka bir boyutta faaliyet gösteriyor."

Randevu konusundaki kısa, talihsiz girişimimizin ardından, Morris'le yakın arkadaş olmamız komikti. Bazen Sigma partisinde Logan'la öpüşmenin suçluluğu yeniden artabiliyordu ama Morris artık özür dilememe izin vermiyordu. Bir defalığına öylesine çıkmış olmanın bir ilişki sayılmadığında ya da zina işlemek olmadığında ısrar ediyordu ve sanırım dediğinde ciddiydi. Ayrıca herhangi bir şeye başlamamış olmamızın daha iyi olduğunu düşünüyordum çünkü Daisy'ye bakış şeklini fark etmeye başlamıştım ve gerçekten "atlamak" istediği asıl kişinin *o* olduğundan oldukça emindim.

Bana gelirse... Logan'la randevuya çıkmayı bu dünyadaki her şeyden daha çok istiyordum ve bütün bu engellerden pişmanlık duyuyordum çünkü dürüst olmam gerekirse, daha o şiiri yolladığı saniyede beni tavlamıştı. Bu randevuyu en az benim kadar istediği açıktı, aksi takdirde, bugüne kadar gördüğüm en harika kolajı hazırlamak için o kadar uğraşmazdı. Ve origamiden kalpler. Maviye boyamak için gıda boyası kullandığı sırılsıklam, neredeyse ölmüş güller.

Ve şimdi de özel fotoğraf? Kararlılığı kesinlikle ilham vericiydi.

"Aslında," dedim yavaşça. "İkimiz de evet diyeceğimi bilirken ona bütün bu şeyleri yaptırdığım için kendimi kötü hissediyorum. Sanırım son şeyi yapmaya zahmet etmemesini söylemeliyim."

Morris anında, "Yapma," dedi.

Alnım kırıştı. "Niye yapmayayım?"

"Tamamen bencil sebeplerle." Kıs kıs güldü. "Nasıl bir şey çıkaracağını merak ediyorum."

Kahkahamı tutmak için parmaklarımı ağzıma bastırdım. "Dürüst olayım mı? Ben de öyle."

Logan

Kader karşıma kırmızı kadife koltuğu çıkardıktan iki gün sonra otobanda hızla sürerek Hastings'e doğru gidiyordum. Garrett yolcu koltuğunda sessizce oturuyordu. Bir saatlik Wilmington'dan dönüş yolculuğumuz boyunca ikimiz de pek bir şey söylememiştik ama herhalde sessizliğimizin farklı sebepleri vardı. Ben, restorandan dönerken yanından geçtiğimiz arenayı düşünmeden edemiyordum. TD Garden'ın görkemi gibi değildi. Sadece geniş, ne olduğu belirsiz bir binaydı, New England'da bulabileceğiz herhangi bir eski arenaya benziyordu.

Ve yine de ben her sabah uyanıp orada antrenman yapma fırsatı için ruhumu şeytana satardım.

Araç yolumuza girdim ama motoru çalışır halde tutarken Garrett'a bir bakış attım. "Bunu yaptığın için sağ ol dostum. Sana borcum büyük." Duraksadım. "Babanın bağlantılarına bel bağlamaktan hoşlanmadığını biliyorum."

Omzunu silkti. "Mikey benim vaftiz babam. Kendi bağlantılarımı kullanıyordum." Ama o aramayı yapmaktan nefret ettiğini biliyordum. Vaftiz babası ya da değil, NHL efsanesi Mikey Hanson hâlâ Phil Graham'ın en yakın arkadaşıydı ve Garrett bütün hayatını, kendini o pislik torbası babasının gölgesinden ayırmaya çalışarak geçiriyordu.

"Son zamanlarda onunla konuştun mu?" diye sordum dikkatlice. "Yani, babanla?"

"Hayır. Birkaç haftada bir arıyor ama ben sadece reddet tuşuna basıyorum. Sen seninkiyle konuştun mu?"

"Birkaç gün önce." Babam ile Jeff'i ve annem ile David'i kontrol etmek için çaba harcıyordum çünkü sezon öncesi başladığında ve antrenman programımız yoğunlaştığında, hokey baloncuğunun içinde yaşayacaktım ve muhtemelen ailemi aramayı unutacaktım.

Garrett bir saniyeliğine sessizleşti, sonra düşünceli düşünceli baktı. "Bu kız tüm bunlara değer mi kardeşim?"

"Kızın" kim olduğunu sormadım. Sadece onayladım.

"Sadece seks için değil mi?"

Gülümsemem kederliydi. "Biz daha seks yapmadık."

Gözlerinde şaşkınlık oynaştı. "Ciddi misin? Geçtiğimiz nisanda onu becerdin sanmıştım."

"Hayır."

Dudaklarının kenarları yukarı doğru kalktı. Ya hayal ediyordum ya da gerçekten benimle *gurur duyuyor* gibi görünüyordu. "Pekâlâ, o zaman bu değip değmediğiyle ilgili sorumu cevapladı." Omzuma vurduktan sonra kapıya uzandı. "İyi şanslar."

Doğruyu söylemek gerekirse, şansa ihtiyacım olduğunu sanmıyordum. Utandırıcı armağanlarımdan birini onun kapısına her götürüşümde, bütün yüzünü aydınlatan kocaman bir gülümsemeyle ödüllendiriliyordum. Bir de ya hayal ediyordum ya da durmadan dudaklarıma bakıyordu. Hem de çok dikkatle, sanki beni öpmek için ölüyordu. Hamlede falan bulunmadım gerçi. Çok fazla, çok hızlı hamle yapmak istemiyordum. Ama bu akşam bir öpücük alabilirmişim gibi bir his vardı içimde.

Yirmi dakika sonra Grace'in kapısını çaldım, kendime böbürlenmeyi minimumda tutmayı emredip duruyordum. Ama kahretsin, bütün taleplerini başarıyla tamamladığım için azıcık kendimi beğenmiştim. İnsanların benim ne ka-

dar inatçı olduğumu anlamamaları ne kadar da yazıktı.

Grace kapıyı açtığında beni gördüğüne şaşkın görünmedi. Muhtemelen uğrayacağımı mesajla haber verdiğim içindi. Ona nedenini söylememiştim ama yüzüme bir bakış attı ve derin bir nefes aldı. "Yapmadın..."

Coşkuyla telefonumu kaldırdım. "Sizin için bir ünlünün onay mesajı leydim."

"Tamam, gir şuraya. Bunu görmem *lazım*." Tek eli telefonumu kaparken, diğeriyle beni odasına çekti.

Oda arkadaşı Daisy yatakta bağdaş kurmuş oturuyordu ve beni görünce sırıttı. "Bak bak, Bay Romantik değil mi bu? Bu akşam bizim için neyin var, koca oğlan?"

Sırıtarak karşılık verdim. "Özel bir şey değil. Sadece..."

Telefonun hoparlöründen, "Merhaba Grace," diye bir ses geldi. Grace videoyu yüklemişti ve inanılmaz bir hızla oynata bastı. Oda arkadaşı neşeli erkek sesiyle donakaldı.

Ekrandaki siyah saçlı adam, "Ben Shane Lukov," diye devam etti.

Daisy, "Siktir oradan!" diye cırladı. Yataktan fırlayıp Grace'e doğru koştu, bense önlerinde bugüne kadarki en pis sırıtışımla duruyordum.

İki yıllık Bruins yıldızı, "Wilmington'tan önemli bir mesajla sana dönüyorum," diye duyurdu. Lukov çaylak yılında ligde fırtına gibi esmişti ve insanlar onun bir sonraki sezonda ne yapacağını görmek için salya akıtıyordu. Yirmi yaşındaki oyuncu şimdiden Sidney Crosby'yle kıyaslanıyordu ve dürüst olmam gerekirse, bunun çok da uzun zaman alacağını sanmıyordum.

"Logan'ı uzun zamandır tanıyorum." Lukov kameraya göz kırptı. "Uzun zaman derken, beş uzun dakikadan bahsediyorum ama zaman nedir ki, ha? Benim görebildiğim kadarıyla iyi bir adam. Göze hoş görünüyor. Buz üzerinde tam bir boksör gibi olduğuna dair dedikodu var. Ona

onayımı vermem için bilmem gereken tek şey bunlar. Yani onunla çık hayatım." Geniş bir sırıtış ekranı doldurdu. "Adım Shane Lukov ve bu mesajı onaylıyorum."

Video sona erdi. Daisy yere çarpan çenesini toparlamakla meşguldü. Grace bana, sanki beni hayatında daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu.

"Eee." Masumca gözlerimi kırpıştırdım. "Yarın akşam seni kaçta alayım?"

25

Grace

Hastings'te birkaç tane güzel restoran vardı ama lüks bir yer arıyorsanız, o zaman Ferro tam öyle bir yerdi. Küçük İtalyan lokantası muhteşemdi; koyu renk, meşe ağacından tablalı duvarları, gözlerden uzak masaları, kan kırmızısı, keten masa örtüleri. Ve mum ışığı. Bir sürü mum ışığı.

En azından bir hafta öncesinden rezervasyon yaptırılması gerekiyordu ve yine de, Logan yirmi dört saatten az sürede orada bir şekilde masa ayırtmıştı. Nereye gittiğimizi söylediğinde, belki de listemdeki maddeleri tamamlama beklentisiyle geçen hafta rezervasyon yaptırmıştır diye düşündüm ama oraya doğru giderken, bize masa alabilmek için bir iyiliğin karşılığını istediğini itiraf etmişti.

Takım elbiseyle *nefes kesici* görünüyordu. Jilet gibi siyah ceketi geniş omuzlarını sarıyordu ve kravat takmamaya karar vermişti, o yüzden beyaz gömleğinin açık üst düğmesinden görünen güçlü boğazının leziz görüntüsüne bakıyordum.

Garsonumuz bizi masamıza götürdü ve Logan önce benim oturmamı bekledi, sonra yanıma oturdu.

"Aynı tarafta mı oturacağız?" diye ciyakladım. "Bu..." *Samimi*. Ellerini birbirinden uzak tutamayan süper âşık çiftler için oturma şekliydi sanki.

Logan rahat rahat kolunu koltuğun arkasına doğru attı, parmakları çıplak omzumdaydı. Hafifçe okşuyordu. Sataşır gibi.

"Bu...?" diye üsteledi.

"Benim için tamamen kabul edilir," diye bitirdim ve bana bilmiş bilmiş güldü.

Bacağı benimkine değiyordu, ne kadar kaslı olduğunu gösteren sert bir et yığınıydı. Kısa siyah elbisem hafifçe yukarı sıyrılmıştı ve çıplak bacaklarıma bakıp da ürperdiğimi fark etmemesini umdum. Üşümemiştim. Aslında, tam tersiydi. Yakınlığı ve vücudunun sıcaklığı beni ateş basmasına neden oluyordu.

Garson günün yemeğini anlatıp iki bardağa maden suyu doldurduktan sonra Logan, "Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi.

"Tabii." Birbirimize gerçekten bakabilelim diye ona doğru döndüm. Bu aynı tarafta oturma olayı göz temasına uygun değildi.

"Nasıl oluyor da bana hiç hokeyle ilgili soru sormuyorsun?"

Donakaldım ama bunu rahatsızlıkla karıştırmıştı çünkü neredeyse özür dilercesine devam etti. "Aldırdığımdan değil. Aslında bu rahatlatıcı bir şey. Kızların çoğu bana *sadece* hokeyle ilgili şeyler sorar, sanki konuşabileceğim tek konu oymuş gibi. Sadece senin bunun konusunu hiç açmamış olman garip, bir defa bile."

Su bardağıma uzandım ve kocaman bir yudum aldım. En harika oyalama taktiği değildi belki ama aklıma gelen tek şeydi. Eninde sonunda bunun olacağını biliyordum. Hatta daha erken olmamasına şaşırmıştım. Ama bu, sabırsızlıkla beklediğim anlamına gelmiyordu.

"Şey. Ah. İşin aslı şu ki..." Derin bir nefes aldım, sonra ışık hızıyla konuştum. "*Benhokeyhayranıdeğilim.*"

Alnında bir çizgi belirdi. "Ne?"

Tekrarladım, bu defa yavaşça, her kelimeden sonra gerçekten dura dura. "Ben hokey hayranı değilim."

Sonra nefesimi tutup tepkisini bekledim.

Gözlerini kırpıştırdı. Sonra yine. Ve yine. İfadesi şok ve korku karışımıydı. "Hokey sevmiyor musun?"

Pişmanlıkla başımı iki yana salladım.

"Biraz bile mi?"

Omzumu silktim. "Arka plan sesi olmasına aldırmıyorum..."

"*Arka plan sesi* mi?"

"...ama televizyondayken dikkatimi vermiyorum." Dudağımı ısırdım. Madem bu kadar dibe battım, son darbeyi de yapmalıydım. "Ben futbol sever bir aileden geliyorum."

"Futbol," dedi boğukça.

"Evet, babamla ikimiz büyük Pats hayranıyız. Ve bir zamanlar büyükbabam Bears'ta hücum oyuncusuydu."

"Futbol." Suyunu alıp büyük bir yudum aldı, sanki atılan bombadan sonra susuzluğunu gidermesi gerekiyormuş gibiydi.

Kahkahamı boğdum. "Ama senin bu kadar iyi olmanın harika olduğunu düşünüyorum. Ve Frozen Four galibiyetinizi de kutlarım."

Logan gözlerini dikip baktı. "Bunu sana çıkma teklifi etmemden önce söyleyemez miydin? Burada ne yapıyoruz ki zaten Grace? Artık seninle asla evlenemem; bu inanca hakaret olur."

Titreyen dudakları şaka yaptığını açıkça gösteriyordu ve tuttuğum kahkahalarım dökülüverdi. "Hey, düğünümüzü hemen erteleme. Sporlar arası evliliğin başarı oranı düşündüğünden daha yüksek. Pats-Bruins ailesi olabilirdik." Duraksadım. "Ama Celtics olmaz. Basketboldan nefret ediyorum."

"Pekâlâ, en azından ortak *bir* noktamız var." Biraz daha yaklaştı ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Sorun değil. Bu konuda çalışırız güzelim. Bazı konularda birkaç danışmanlık gerekebilir ama sana hokeyi sevmeyi öğrettiğimde, bizim için yelkenle açılmak gibi pürüzsüz olacak."

"Başaramayacaksın," diye uyardım. "Ramona beni sevmeye zorlayarak yıllarını harcadı. İşe yaramadı."

"O zaman çok kolayca pes etmiştir. Öte yandan ben, asla pes etmem."

Hayır, kesinlikle etmezdi. Eğer etseydi, şu anda bu inanılmaz romantik restoranda, aynı taraftaki koltukta birbirimize sokulmuş olmazdık.

"Hey, Ramona'dan bahsetmişken." İfadesi biraz kararmıştı. "İkinizin arasında neler oluyor?"

Omurgamdan aşağı gerilim iniverdi. "Yani B-gününün ardından arkamdan iş çevirmesinden ve seni *rahatlatmayı* teklif etmesinden beri mi diyorsun?"

Sırıttı. "Sen B-günü mü diyorsun? Ben de B-gecesi diyordum."

Kahkahalara boğulduk ve bir parçam bunda tuhaf bir teselli buldu. Kendimi küçük düşmüş hissettiğim bir geceye gülebildiğim için. Reddedilmiş hissetmiştim. Ama geçmişteydi. Logan olanlardan dolayı ne kadar pişman olduğunu ve baştan başlamak için ne kadar samimi olduğunu göstermek için her şeyi yapmıştı. Ayrıca parktaki o gün, ona herhangi bir garez gütmediğimi söylerken yalan söylemiyordum. Ebeveynlerimin ikisi de içime bağışlayıcılığın önemini, acı hatıraların ve öfkelerin beni tüketmesine izin vermektense, o negatif duyguları bırakmam gerektiğini işlemişti.

"Coffee Hut'ta seni gördüğüm gün onunla buluşmuştum," diye itiraf ettim. "Konuştuk, özür diledi. Ona arkadaşlığımıza bir şans daha vermeye niyetli olduğumu ama kendi hızımla yapmak istediğimi söyledim ve kabul etti."

Hiçbir şey söylemedi.

"Ne? Öyle yapmamam gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Logan dalgın göründü. "Bilmiyorum. Bana asılması onun açısından cidden boktan bir hareketti. Onu 'yılın arkadaşı' yarışına sokmayacağı da aşikâr." Dudakları kızgınlıkla büzüldü. "Seni yeniden incitebileceğini düşünmekten hoşlanmıyorum."

"Ben de öyle ama onu tamamen uzaklaştırmak... yanlış hissettiriyor. Onu hayatım boyunca tanıdım."

"Öyle mi? İkinizin aynı yurt odasına çıkınca tanıştığınızı sanmıştım."

"Hayır. Çocukluğumuzdan beri arkadaşız."

Ramona'yla nasıl kapı komşusu olduğumuzu açıkladım ve konu oradan, Hastings'te büyümenin nasıl olduğuna kaydı, sonra da onun Munsen'da büyümesinin nasıl olduğunu konuştuk. Garip sessizliklerin olmamasına şaşırdım aslında. İlk buluşmada en azından bir defa olurdu ama Logan'la o konuda sorunumuz yoktu. Konuşmaya ara verdiğimiz tek sefer, garson siparişlerimizi almak için geldiğinde ve sonra yine hesabı getirdiğinde oldu.

İki saat. Telefonuma göz atıp da ne kadar uzun zamandır burada olduğumuzu fark edince inanamadım. Yemek olağanüstüydü, sohbet keyifliydi ve eşlik eden kişi kesinlikle inanılmazdı. Tatlımızı yalayıp yuttuktan sonra —Logan'ın paylaşmamız için ısrar ettiği bir parça tiramisuydu— faturaya *bakmama* bile izin vermedi. Garsonun bıraktığı deri kutunun içine bir tomar para bıraktı, sonra koltuktan kayarak çıktı ve elini uzattı.

Elini tuttum, o ayağa kalkmama yardım ederken topuklularımın üzerinde hafifçe sendeledim. Dizlerimin bağı çözülmüş ve sersemlemiş gibi hissediyordum. Durmadan gülümsüyordum ama onun da yüzünde aynı şapşal gülümsemenin olduğunu gördüğüme memnundum.

"Bu güzeldi," diye mırıldandı.

"Evet, öyleydi."

Parmaklarımızı birbirine geçirdi ve arabaya kadar yolda o şekilde kalmalarını sağladı. Arabaya varınca isteksizce bıraktı, böylece benim için kapıyı açtı. Sürücü koltuğuna geçtiği anda parmaklarımızı yine birbirine geçirdi ve kampüse kadar tek elle kullandı.

Kapımın dışında durduğumuzda tasasız davranışları gücünü kaybetti. Kısık sesle, "Ee, nasıldım?" diye sordu.

Sessizce güldüm. "Randevumuzun detaylı performans yorumunu mu istiyorsun?"

Gömleğinin yakasını çekiştirdi, onu hiç bu kadar gergin görmemiştim. "Sayılır. Epeydir randevuya çıkmıyordum... siktir, asırlardır. Sanırım üniversite birinci sınıftan beri."

Şaşkın bakışlarım onunkini yakaladı. "Gerçekten mi?"

"Yani kızlarla falan takıldım. Barda bilardo oynadım, partilerde konuştum ama gerçek bir randevu? Evinden alıp güzel bir yemek yedikten sonra onunla kapısına kadar yürümek?" Yanaklarında çok sevimli kırmızı lekeler belirdi. "Ah, evet, epeydir yapmadım."

Tanrım, kollarımı ona dolamak ve tatlılığına sımsıkı sarılmak istiyordum. Onun yerine üzerinde düşünüyormuş gibi davrandım. "Tamam, pekâlâ, restoran seçimin? Kesinlikle on. Centilmenlik... arabaya binerken kapımı açtın, yani o da on. Konuşmayla ilgili hüner... dokuz."

"Dokuz mu?" diye bağırdı.

Yaramazca gülümsedim. "Bir puanı hokey konuşmasından kırıyorum. O biraz sıkıcıydı."

Logan gözlerini kıstı. "Çok ileri gittin kadın."

Onu duymamış gibi davrandım. "Sevgi gösterme seviyesi? On. Kolunu etrafıma doladın ve elimi tuttun, çok tatlıydı. Ah, sonuncusu; iyi geceler öpücüğü. Henüz sınıflandırılmadı ama bilmelisin ki bir puan eksik başlıyorsun çünkü hamlede bulunmak yerine performans yorumu istedin."

Mavi gözleri ışıldadı. "Ciddi misin? Centilmen olmaya çalıştığım için cezalandırılıyor muyum?"

"Şimdi eksi iki oldu," dedim. "Açılış puanın gittikçe düşüyor Johnny. Yakında..."

Dudakları benimkileri sert bir öpücükle ele geçirdi.

Sahip olur gibiydi. Üzerimden akıp giden heyecan verici hissi tanımlamanın başka yolu yoktu. Dudakları benimkilere *aitti*. İri elleri yanaklarımı avuçlayınca içime sıcaklık hücum etti, başparmakları çenemi okşuyordu. Hassasiyet ve açlığın şoke edici karşıtlığıyla beni öpüyordu. Dili benimkinin üzerinden kaydı, bir tatlı darbe daha, sonra bir tane daha. Ardından dudaklarını uzaklaştırdı.

"Bana Johnny dedin," derken nefesi dudaklarımı gıdıkladı.

"Buna izin yok mu?" diye takıldım.

Başparmağı altdudağımı yumuşakça okşadı. "Arkadaşlarım bana bazen John der ama sadece ailem Johnny der." Bakışları yoğunlukla yanıyordu. "Hoşuma gitti."

Dudakları bir kez daha benimkilere değince nabzım hızlandı. Ufacık bir temas vardı, sanki dudaklarımı gıdıklayan bir tüy gibiydi. Ellerini çıplak kollarımdan aşağı kaydırdı, geçtiği yerde tüylerimi diken diken yapıyordu. Sonra kalçamda durdu, neredeyse sıradan bir hareketti. Ancak dokunuşunun bana hissettirdiği şeylerin sıradanlıkla alakası yoktu.

"Benimle yine çıkacak mısın?"

Çok uzun boyluydu, ona bakmak için başımı arkaya yatırmak zorunda kaldım. Bir parçam onu terletmek istedi ama ağzımdan kaçıveren süratli, dolambaçsız cevabı durdurmanın hiçbir yolu yoktu.

"Kesinlikle."

26

Grace

İkinci buluşmamızda Logan'la birlikte bir partiye gittik. Normal şartlar altında endişe duymacağım bir durumdu. Geçen yıl Ramona beni bir sürü kampüs dışı partiye sürüklemişti, yani aslında tam tersine, artık eski bir profesyonel olmalıydım. Ama *bu* parti Beau Maxwell'in evindeydi. Briar'ın futbol takımının oyun kurucusu diyorum!

Futbol kalabalığı beni korkutuyordu. Partileri çok gürültülü oluyordu ve çoğunlukla polis tarafından basılmaya meyilliydi. Ayrıca oyuncuların çoğu gürültücü, kendini beğenmişti ve Tanrı'nın dünyaya armağanıymış gibi yürüyorlardı. Ki bu ironikti, çünkü geçen yıl takım Briar tarihinin son yirmi beş yılda gördüğü en kötü halindeydi.

Futbolcularla karşılaştığım son sefer, Ramona'yla birlikte gittiğimiz bir erkek öğrenci birliği partisindeydi. Ramona hücum oyuncularından biriyle öpüştüğü için gözünü oymaya çalışan bir futbol hayranının ve en yakın arkadaşımın kavgasını ayırmak zorunda kalmıştım. Ve kendi başıma yapmam gerekmişti, çünkü futbolcuların yardım etmeye hiç niyetleri yoktu. Kızların etrafında çember olup durmadan, "Miyav!" diye bağırmışlardı. Sik kafalılar.

"Beau iyi bir adamdır." O, parayı ödedikten sonra taksinin arka koltuğundan inerken bana garanti veriyordu. "Ciddiyim bebeğim. İnsanlara karşı iyidir."

"Hâlâ nasıl Briar'da oluyor ki? Bu son yılı değil miydi?"

"Teknik olarak, o beşe kadar okuyan bir son sınıf. Birinci sınıfta kenarda bekletildi."

"Güzel, o zaman önümüzdeki yıl aklını başına alması için bir yılı daha var demektir," diye homurdandım. "Geçen yılki performansı moral bozucuydu. *Beş* defa topu kaptığı ve sıfır Touchdown* yaptığı maçta orada mıydın? O da ne halttı öyle?"

Logan bana parmağını salladı. "Sana yazıklar olsun, Bayan Amerikan Futbolu Eleştirmeni. Kötü bir gün geçirdiği için bir adamı yerin dibine mi sokuyorsun? Bu çok sertçe."

İç geçirdim. "Peki. Sanırım biraz hakkını verebilirim. Yani, herkes Drew Baylor kadar iyi olabilir diye bir şey yok, değil mi?"

Gözleri alev alev yandı. "Oyun kurucularla ilgili bilgi birikimin garip bir şekilde tahrik edici."

"Bence senin için her şey tahrik edici," diyerek gözlerimi devirdim.

"Evet. Aşağı yukarı."

Ön kapıya ulaştık ve arkasından gelen sağır edici müzik bangırtıları beraberinde tedirginlik hissi de getirdi. Kolunu tuttum. "Eğer çok çılgınlaşırsa gideceğimize söz veriyor musun?"

"Ama bunlar senin insanların, unuttun mu? Kıymetli futbol ailenin tatlı kollarından niye ayrılmak isteyesin ki?"

Kendini beğenmiş sırıtışı beni güldürdü. "Hey. Oynayışlarını izlemekten hoşlanıyorum diye, *benimle* oynamalarını istiyorum anlamına gelmiyor."

Logan başını eğdi ve şakağıma bir öpücük kondurdu. "Endişelenme. Sen ne zaman gitmek istersen söyle, anında kalkarız."

"Teşekkürler."

---

* Amerikan futbolunda bir sayı yapma biçimi, gol.

Sonra kapıyı çalmadan açtı ve aslanın inine adım attık, anında vücut ısısı dalgası yüzümüze çarpıverdi. Tanrım, evin içinde o kadar çok insan vardı ki hava yanıyordu. Bira, parfüm, losyon ve ter kokusu öyle güçlüydü ki başım döndü ama Logan rahatsız olmuş gibi görünmedi. Elimi tuttu ve beni kalabalığın daha da içine soktu.

Oturma odasının köşesinde heyecanlı bir bira pongu oyunu devam ediyordu ve masanın bir ucunda duran kızlar soyunmanın çeşitli aşamalarındaydı. Tamam, şu heyecanlı oyunu *striptiz* bira pongu yapalım. Odanın diğer tarafında, geçici dans pistinde vücutlar birbirine sürtünüyordu ve kenarlara çekilen mobilyaların üzerinde çakırkeyif, yarı çıplak kızlar edepsizce dans ediyorlardı.

Logan'ın hokey antrenmanı yüzünden geç gelmiştik ama yine de saat daha ondu. Yani herkesin şimdiden bu kadar dağılmış olması için fazla erkendi.

"Eğer şu masalardan birinin üstüne çıkarsan sana yirmi papel veririm." Logan kulağıma fısıldadı.

Kolunu yumrukladım.

Çarpık bir sırıtış attı ve acıyan kasını ovalıyormuş gibi davrandı. "İçki ister misin?" Müziğin üzerinden sesini duyurabilmek için yüksek sesle konuştu.

"Olur," diye cevap verdim.

Mutfağa ilerledik, aynı şekilde kalabalık ve gürültülüydü. Logan tezgâhtan bir rom şişesi kaptı, iki plastik kaba doldurdu, sonra tat katmak için üzerine kola ekledi. Bir yudum alıp yüzümü buruşturdum. Tanrım, rom-kola tarifini biraz daha geliştirmesi gerekiyordu. Bu sadece rom sayılırdı.

Alkol boğazımı yakarak inip karnımı ısıttı, vücut ısımı daha da artırdı. Boyundan bağlamalı, kısa bir elbise giyiyordum, yani tenimden yükselen ter tabakasını atmak için tek bir kumaş parçası daha bile atamazdım.

"*Sen* bu insanlarla nasıl arkadaş oldun peki?" Mutfaktan ayrılırken sormadan edemedim. "Babam bu üniversitedeki hokey ve futbol takımı oyuncalarının eskiden kalma bir rekabeti olduğunu söylemişti."

"Artık yok. Üç yıl önce, kurtarıcı Briar'a gelince sona erdi."

"Ah-ha. Peki kim bu kurtarıcı?"

"Dean," diye cevapladı gülerek. "Eminim bunu zaten biliyorsundur ama eteği olan her şeyin peşine düşer..."

Nefesim kesilmiş gibi yaptım. "Aman Tanrım. Sen *ciddi misin*?"

Sessizce güldü. "Her neyse, birinci sınıftayken hokey oyuncularına hayran kızları tüketti ve futbol manyaklarına el atmaktan başka şansı kalmadı. Kendini Beau'nun partilerinden birinde buldu, iki erkek orospusu birbirini anında tanıdı ve o zamandan beri çok iyi arkadaşlar." İnsanlarla dolu koridorda ilerlerken Logan tek kolunu bana doladı. "Dean birkaç partiye beni ve çocukları da sürükledi ve biz de kalın kafalılarla iyi anlaştık. Ve evet, kan davası da bitti."

Nereye gittiğimizi hiç bilmiyordum ama Logan evi avucunun içi gibi biliyordu sanki. Birkaç kapalı kapıyı geçerek beni bir kapıya doğru yönlendirdi, büyük bir odaya açılıyordu. İki devasa koltuk odanın ortasına L şeklinde yerleştirilmişti, ESPN'nin önemli anları paylaştığı bir televizyon ünitesine bakıyordu. Daha genişçe olan kanepenin arkasında bir bilardo masası vardı ve istekasını tutan kabarık sakallı, genç adam yeşil keçeyi dikkatlice incelerken, rakibi atışı kaçıracağını söyleyerek alay ediyordu.

Odanın bu kadar boş olmasına şaşırdım. Bilardo masasının yanında bir avuç insan, arka duvarda birkaç çift ve kanepede yiyişen iki kişi vardı; Dean ve koca memeli bir kızıl. Tekli koltuklardan birine yayılmış olan Beau Maxwell, neredeyse sıkılmış bir ifadeyle onların yiyişmesini izliyordu.

Biz içeri girince oyun kurucu başını kaldırdı. "Logan," diye selamladı. "Nasıl gidiyor dostum?"

Logan, Dean'in bitişiğindeki kanepeye yerleşti ve dünyadaki en doğal şeymiş gibi beni kucağına çekti. Kollarını belime doladığında, Beau'nun mavi gözlerinde bir ilgi kıvılcımı fark ettim. Aslında Logan'a çok benziyordu, şimdi futbol stadyumu sıralarından değil de yüz yüze görünce fark etmiştim. İkisi de iri yarıydı, siyah saçlı, mavi gözlü ve keskin yüz hatlarına sahipti. Ama büyük bir fark vardı; Beau kalbimi Logan'ın attırdığı gibi attıramıyordu.

Dean ve kızıl kafa birbirinden ayrıldı, bizden tarafa baktıklarında yüzleri kızarmıştı. "Selam." Dean göz kırptı. "Siz ne zaman geldiniz?"

Logan, "Az önce," diye cevapladı.

Beau beni hâlâ merakla süzüyordu. "Arkadaşın kim?" diye sordu Logan'a.

"Bu Grace. Çıktığım kız. Grace, Beau."

Oyun kurucunun bakışları çıplak bacaklarımda gezindi. Ve baldırlarımda, çünkü Logan'ın beni kucağında tutuş şekli eteğimin sıyrılmasına sebep olmuştu ve Beau kesinlikle fark etmişti.

Beau, "Tanıştığımıza sevindim hayatım," derken, dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Söylemem gerek, Logan'ın partiye biriyle birlikte geldiğini ilk defa görüyorum."

"Alışsan iyi edersin," deyiverdi Logan. "Artık evden onsuz çıkmayı planlamıyorum bile." Sonra boynumu öptü ve hafifçe titredim. Kalçamdaki eli ağırdı, beni sertçe vücuduna dayalı tutuyordu ve... evet, hayal etmiyordum; altımda da sert bir ağırlık vardı. Son derece fark edilir sertliği kıçıma dayalıydı.

Bazen onu tahrik eden kişi olmam beni hâlâ hayrete düşürüyordu. Bütün birinci sınıf boyunca, tek duydu-

ğum John Logan'la ilgili dedikodu üzerine dedikoduydu. Herkesle yatıp kalkardı, yatakta harikaydı, ilişki işlerine girmezdi. O zaman ne halt etmeye *benimle* çıkıyordu? Ve çıkmaktan kastım, çıkmaktı. Daha seks bile yapmamıştık, Tanrı aşkına.

Nasıl olup da Logan gibi birini elde etmeyi; ya da belki *evcilleştirmek* daha iyi bir kelimeydi, başardığıma hayret ederken, etrafımda konuşmalar devam ediyordu. Logan ve Beau üniversite sporlarındaki uyuşturucu testiyle ilgili hareketli bir çekişmeye girmişlerdi, gerçi o konuya nasıl geldiklerinden emin değildim. Logan'ın dalgın dalgın elbisemin üzerinden kalçamı okşayan parmaklarının keyfini sürmekle meşguldüm. Tanrım, keşke çıplak tenime dokunuyor olsaydı. Keşke önceki gece öpmekten fazlasını yapmış olsaydı. Bu adam için deliriyordum. Her lanet olası saniyede.

"İşte buradasın." Vücuduna oturan yeşil elbisesi ve siyah asker postallarıyla, kızın biri içeri girip Beau'ya doğru yöneldi. "Her yerde seni arıyordum."

"Dışarısı çok gürültülü," diye iç geçirdi Beau. "Sanırım yaşlı bir adama dönüşüyorum, S. Tanrım bebeğim, yeniden genç hissetmemi sağla. Lütfen."

Kız kahkaha attı ve dudaklarını yanağına değdirmek için eğildi. "Benim için zevk, koca oğlan."

Gözlerimi kıza dikmemek için çaba harcadım ama zordu. Zeytin tonlarında ten rengi, dipsiz görünen koyu renkli gözleri ve sırtından aşağı dökülen gür, kahverengi saçları vardı. *Nefes kesiciydi.* Bu lafı kolay kolay söylemezdim ama bu kızı tarif etmenin başka yolu yoktu. Nefes kesici. Saçma şekilde baştan çıkarıcı olduğundan bahsetmeye gerek yoktu. Cidden, Scarlett Johansson tadında bir cazibe yayıyordu. Beau'ya bakış şeklinden, tekli koltuğun koluna otururken kalçalarını hareket ettiriş şekline kadar.

Kanepedeki Dean'i fark edince ifadesi karardı. "Richie," dedi soğukça.

Dean, "Sabrina," diye karşılık verdi, yeşil gözlerinde alaycı bir ışık vardı.

"Bu sabah derse gelmeye gerçekten zahmet ettiğini fark ettim." Sabrina pis pis güldü. "Asistanın erkek olduğunu fark ettin, ha? Seni zavallı şey. Bu dönem milleti becererek geçemeyeceksin."

"Benimkini em Sabrina."

Tek kaşını havaya kaldırdı. "Öyle mi? Çıkar da görelim, koca oğlan."

Dean de kaşlarından birini kaldırdı. "Çıkarmalıyım aslında. Belki ağzında bir şey varken en sonunda çeneni kapatırsın."

Sabrina başını geriye atıp kahkaha attı. "Ah Richie, onun gerçekten çenemi kapatacağını mı düşünüyorsun?" Beau'ya göz kırptı. "Aletin ağzımdayken nasıl sesler çıkardığımı söylesene ona."

Şu anda neler döndüğünü bilmiyordum. Dean ve Sabrina denilen bu kızın arasındaki düşmanlık havayı kirletiyordu ama Beau muhteşem esmeri ayağa kaldırınca dağıldı.

Beau, "Bize müsaade," dedi ve gözlerindeki şehvetli parıltı Sabrina'yı niye sürüklediğini açıkça gösteriyordu.

Onlar gittiği anda Dean'a şaşkın bir bakış attım. "Neden sana Richie diyor?"

Cevabı, "Çünkü kendisi orospunun teki," oldu, ki bu cevap falan değildi.

"Ah, kızgın görünüyorsun," kızıl kafa mırıldandı. "Yardım etmeme izin ver."

Bir an sonraysa, dilleri yine birbirlerinin ağızlarının içindeydi.

Logan'a döndüm. "Az önce ne oldu?"

"Hiçbir fikrim yok." Sırıtarak dudaklarıma bir öpücük kondurdu, sonra doğrulup beni de kaldırdı. "Hadi, araya karışalım. Sanırım Hollis ile Fitzy'yi buralarda bir yerlerde gördüm.

Oradan ayrılıp gürültülü ve sarhoş bedenlerin arasına geri girdik, Logan beni birkaç kişiyle daha tanıştırdıktan sonra takım arkadaşlarının izini sürdük. Kötü vakit geçirmiyordum. Harika da değildi ama Logan'ın söylediği ya da yaptığı bir şey yüzünden değildi. Parti devam ettikçe, bir şeyi fark etmeye başlıyordum ve bu beni... sinirlendiriyordu.

Kızlar. Bir sürü ama bir sürü kızdan bahsediyorum.

Yanımdaki adamla utanmazca flört eden tonla kız.

Logan'ın gördüğü ilgi sersemleticiydi. Ve gerçekten acayip sinir bozucuydu. Birisinin gelip ona merhaba demesi normal bir şeydi. Ama bu kızlar *merhaba* demekle kalmıyorlardı. Manikürlü tırnaklarını çıplak kolunun üzerinde gezdiriyorlardı. Rimelle kalınlaştırdıkları kirpiklerini kırpıştırıyorlardı. Ona "bebeğim" ya da "tatlım" diyorlardı. Hatta birisi gelip yanağını öptü. Kaltak.

Bunun beni etkilemesine izin vermemek için çok uğraştım. Buna onun popüler olduğunu bilerek girmiştim. Benimle tanışmadan önce kızlarla yatıp kalkmanın onun için spor olduğunu da biliyordum. Ama bu, eski playboy günlerinin kanıtının her saniye suratıma çarpılmasını takdir edeceğim anlamına gelmiyordu.

Dokuzuncu kız geldiğinde —evet, çetelesini tutuyordum— ona doğru süzülüp flört etmeye başladığında, cidden yetmişti.

"Tuvalete gitmem lazım," diye patladım.

Logan sert ses tonuma karşılık gözlerini kırpıştırdı. "Ah... tamam. Üst kattakini kullan, genelde daha az kalabalık olur."

İyi olup olmadığımı sormaması ya da benimle üst kata gelmeyi teklif etmemesi biraz sinir bozucuydu. Dişlerimi sıkarak oturma odasından çıktım.

Koridorda bir grup çocuğu geçtim, birbirlerine hakaret ve suçlamalarla bağıran bir oğlanla kızı aştım ve merdivenden yukarı çıktım. Tam üst basamağa ulaşmıştım ki arkamdan Logan'ın sesinin geldiğini duydum.

"Grace. Bekle."

İsteksizce arkamı döndüm. "Ne var?"

"Sen söyle." Endişeli mavi gözleri yüzümü araştırdı. "Sandy'yi resmen cümlesinin ortasında kesip fırtına gibi gittin."

"Ah hayır, zavallı Sandy," diye homurdandım. "Ona özürlerimi iletiver."

Kaşları havaya kalktı. "Tamam. Ne haltlar dönüyor?"

"Hiçbir şey." Bir utanç dalgası bana çarpıverdi çünkü gözlerim ağlayacakmışım gibi batıyordu. Topuklarımın üzerinde döndüm ve banyoya doğru yürüdüm. Kahretsin. Haklıydı, ne haltlar dönüyordu? Neden bu kadar tepemin attığını bilmiyordum. Logan onlarla flört ediyor değildi. Hakkını vermem gerekirdi, ne zaman o kızlardan biri ona dokunacak kadar yaklaşsa uzaklaşmaya çalışıyordu.

"Grace." Elini omzuma koydu, ona bakmam için beni çekti. "Konuş benimle," diye buyurdu. "Neden kızgınsın?"

"Çünkü..." Yanağımın içini ısırdım. Tereddüt ediyordum. Sonra bir inilti koyuverdim. "*Bu okuldaki her kızla* yattın mı?"

Logan sarsılmış göründü. "Ne?"

"Ciddiyim John, ne halt oluyor? Kızın biri kendini sana atmadan iki adım gidemiyoruz ve sonra seni elleyip, *oooo-oh, geçen yıl seninle çok iyi vakit geçirdim, koca aygır, bir daha yapmalıyız,* diyerek göz kırpmalar, dürtüklemeler."

Ağzı açıldı. Sonra yavaş yavaş anladı ve ağzında ağır bir gülümseme belirdi. "Bekle, bu senin *kıskanç* olmanla mı ilgili?"

Dimdik durdum. "Hayır."

"Yaaaa. Kıskanıyorsun."

Çenem sert bir çizgi halini aldı. "Ben senin tam yanında dururken o kızların gelip sana asılması hoşuma gitmiyor, o kadar. Kabalık, saygısızlık ve..."

"Seni kıskandırıyor," diye bitirdi ve suratındaki aptalca sırıtışa bir tane patlatmak istedim.

"Bu komik değil." Elini kolumdan uzaklaştırmaya yeltendim.

Ama sadece daha sıkıca tuttu, diğer elini de oyuna soktu ve ikisini de belime koyarak beni duvara kadar geriletti. Bir seksen beşlik ve doksan küsur kiloluk bir hokey oyuncusu tarafından duvara çivilendim.

Dudakları yumuşak bir öpücükle benimkilere sürtündükten sonra gözlerimin içine baktı. İçten, hayrete düşmüştü. "Kıskanacak hiçbir şey yok," dedi boğuk bir sesle. "Bugün yanımıza gelen kızlar var ya, nasıl göründüklerini bile hatırlamıyorum. Yarısının *adını* hatırlamıyorum. Bu akşam tek görebildiğim, sonrasında da tek göreceğim sensin." O sıcak dudaklar yine benimkilere dokundu, sert ve temin ediciydi. "Bu arada not geçiyorum; Sandy'yle hiç yatmadım."

"Yalancı," diye homurdandı.

"Bu doğru." Sırıttı. "O karşı takım için oynuyor."

Gözlerimi kıstım. "Gerçekten mi?"

"Ah evet. Geçen dönem bizim evdeki partiye kız arkadaşıyla geldi ve kanepede takıldılar."

"Bunu kendimi daha iyi hissedeyim diye mi söylüyorsun?"

"Hayır. Doğru. Dean ölüp de cennete gittiğini düşündü."

Ağzımdan bir kahkaha kaçtı. Kendimi rahatlarken buldum, biraz önce gergin olan kaslarım gevşemişti ve benimkine yaslanan sert vücudunun hissiyle karıncalanıyordu. Tanrım, aşağıdayken böyle hissetmekten hoşlanmadım. Aksi ve huysuz, Logan'a bakan herhangi bir kızla bile kavga etmeye hazırdım.

"Ama bu, Sandy'yle kız arkadaşının bütün gece yiyişmesini izlemekten daha ateşli." Sesini kalınlaştıran baştan çıkarıcı bir ton vardı.

"Daha ateşli olan ne?"

"Sensin. Kıskanman." O mavi gözler erimiş kor gibi oldu. "Beni böyle sahiplenen biriyle hiç birlikte olmadım. Beni acayip tahrik ediyor."

Dalga geçmiyordu. Sertliği karnıma batıyordu ve yarattığı his içime memnuniyet dalgası gönderiyordu. Kalçalarımı hareket ettirdim, sadece kasığımı o sert çıkıntıya sürtecek kadar ve göz kapakları hafifçe kapandı.

"Bu beni daha da tahrik ediyor," diye mırıldandı.

Gülümsememi sakladım. "Öyle mi?"

"Öyle. Güven bana bebeğim, istediğim tek kadın sensin. Beni harekete geçiren tek kişisin."

Kaşlarımı kaldırdım, ellerimi boynuna dolamak için uzandım. "Bilmem...Hâlâ kıskancım. Sanırım bana biraz daha garanti vermene ihtiyacım var."

Sessizce gülerek başını yanımızdaki kapıya doğru eğdi. "Seni banyoda boşaltmamı ister misin?" Uyluklarım kasıldı, *fark edilir şekilde* ve yine güldü. "Bu evet demek mi?"

"Tanrım." Yukarı uzanıp boynunu dişledim. "*Hem de nasıl* evet."

27

Logan

Bu hafta dördüncü kez, antrenmandan sonra buzdan kayarak çıkarken yumruğumu duvara geçirmek istedim. Savunma oyuncularından bazılarında gördüğüm yetenek ve sağduyu eksikliği dehşete düşürücüydü. Birinci sınıftaki çaylaklara anlayış gösteriyordum ama ikinci sınıfların bu haftaki oynayışları için mazeretleri yoktu. Brodowski savunma bölgesinde pas verecek birini arayarak öylece durmuştu resmen ve Anderson bana çapraz pas atmak ya da forvet oyuncularına açılacak fırsat verene kadar pakı götürmek yerine, durmadan önleri kesilmiş forvetlere pas atıp durmuştu.

Yaptığımız paslı destekler tam bir felaketti. Çaylaklar yavaş kayıyorlardı. Üst sınıflar aptalca hatalar yapıyorlardı. Kadromuzun zayıf olduğu acı verecek bir şekilde açığa çıkıyordu. Öyle zayıftık ki, sezon sonuna varma şansımız gittikçe daha az görünüyordu ve daha ilk maçımızı bile oynamamıştık.

Soyunma odasında formamı çıkarırken, tepesi atan tek kişi olmadığımı fark ettim. Etrafım bir sürü somurtkan yüzle çevriliydi ve Garrett bile şaşırtıcı şekilde sessizdi. Takım kaptanı olarak her antrenmandan sonra bizi cesaretlendirmeye çalışıyordu ama takımımızın sıkıntılı durumunun onun da cesaretini kırmaya başladığı açıktı.

Gülümseyen tek kişi şu yeni çocuk Hunter'dı. Bugün performansı için koçtan öyle çok övgü duymuştu ki, gelecek birkaç hafta boyunca lolipoplar ve yavru kediler sıçacaktı. Dean'in takıma katılması için çocuğu ikna etmeyi nasıl başardığını hiç bilmiyordum, tek bildiğim Dean'in denemelerden sonraki akşam Hunter'ı bir bara sürüklediği ve ertesi sabah, çocuğun kabul ettiğiydi. Fena bir gece olmuştu herhalde.

"Logan." Koç önümde belirdi. "Duştan sonra gel beni gör."

Siktir. Buzda yapmış olabileceğim hataları aklımdan hızla geçirdim ama kendini beğenmişlik gibi olsa da oldukça iyi oynamıştım bence. Burada *uğraşanlar* bile sadece Dean'le ikimizdik.

Otuz dakika sonra koçun ofisine girdiğimde masasındaydı, yüzünde gerginliğimi artıran ağırbaşlı bir ifade vardı. Siktir. Antrenmanın başında kaçırdığım pas mıydı? Hayır. Olamazdı. Gretzky'nin kendisi bile yüz kiloluk Mike Hollis'in onu duvara yapıştırması sırasında pakı elinde tutamazdı.

"Neler oluyor?" Ne kadar şaşkın olduğumu belli etmemeye çalışarak oturdum.

"Hemen konuya gelelim. Boş yere konuşarak vakit harcamaktan hoşlanmadığımı bilirsin." Koç Jensen koltuğunda geriye yaslandı. "Bu sabah Bruins takımından bir arkadaşımla konuştum."

Vücudumdaki bütün kaslar donuverdi. "Ha. Kimle?"

"Genel müdür asistanı."

Neredeyse gözlerim yuvalarından fırlıyordu. Koçun bağlantıları olduğunu biliyordum, elbette vardı, yedi yıl boyunca Pittsburg'da oynamıştı, Tanrı aşkına, ama "arkadaş" deyince genel merkezdeki alt kademelerden biri olduğunu varsaymıştım. *Genel müdür asistanı* olduğunu değil.

"Bak, lise kariyerinden beri bütün yetenek avcılarının radarında olduğun sır değil. Ayrıca senin hakkında araştırmalar yaptığımı zaten biliyorsun. Neyse, eğer ilgileniyorsan, gidip Providence Bruins* antrenmanına çıkmanı istiyorlar."

Yüce Tanrım.

Boston Bruins için geliştirme takımıyla antrenmana çıkmamı mı istiyorlardı?

Aklımı tam olarak veremiyordum bile. Tek yapabildiğim koça bakmaktı. "Beni Providence için mi istiyorlar?"

"Belki. Birini izlemekle ilgilendiklerinde, genellikle onu büyük adamlarla buzun üzerine çıkarmazlar. Seni önce yedek takımla denerler, nasıl olduğuna bir bakarlar." Sesi buzdayken nadiren duyduğum bir samimiyetle çınlıyordu. "İyisin John. Gerçekten çok iyisin. Hatta seni önce Providence'ta geliştirmeyi seçseler bile, çağırılman ve *hak ettiğin* kadroda oynaman uzun sürmez."

Tanrı aşkına. Bu oluyor olamazdı. Lanet olası Cennet Bahçesi'ndeydim, şu kahrolası elmaya salya akıtıyordum; bu *o* takımdı. Deli gibi destekleyerek büyüdüğüm, yedi yaşından beri oynamanın hayallerini kurduğum takım.

Koç yüzümü inceledi. "Diyeceğimi dediğime göre, mezuniyetten sonraki planlarını yeniden gözden geçirir misin, diye kontrol etmek istedim."

Boğazım tozdan daha kuruydu. Kalbim deli gibi çarpıyordu. *Evet! Yeniden düşünürüm!* diye bağırmak istedim. Ama yapamadım. Ağabeyime bir söz vermiştim. Ve bu ne kadar büyük bir fırsat olsa da, *yeterince* büyük değildi. Eğer pilot takım için oynayacağımı duyurursam, Jeff etkilenmezdi. Bruins'le yapılacak ikramiyeli anlaşma dışında hiçbir şey, bunu yapmam için onu ikna etmeye yetmezdi ve o zaman bile, muhtemelen ayak diremeye devam ederdi.

---

* Boston Bruins takımına bağlı, onun için birincil oyuncu geliştiren bir ikinci lig takımı. –*çn*

"Hayır, düşünmedim." Bunu söylemek beni öldürüyordu. Öldürüyordu.

Koçun gözlerini gölgeleyen hüsrana bakınca, bunu onun da sezdiğini anlayabiliyordum. "Bak. John." Mesafeli bir tonla konuştu. "Neden seçmelere katılmadığını anlıyorum. Gerçekten anlıyorum."

Ağabeyim ve artık bir de Garrett'ın dışında, seçmelere katılmadığımı bilen tek kişi koçtu. Seçilebilir olduğum ilk yıl son başvuru tarihini kaçırmışım gibi davranmıştım, koçun beni tam bu ofise sürüklemesiyle ve kırk beş dakika boyunca nasıl sorumsuz bir gerzek olduğum, Tanrı vergisi yeteneklerimi nasıl harcadığımla ilgili bağırmasıyla sonuçlanmıştı. Sakinleştiğinde beni araya almaları için birkaç iyilik istemekle ilgili homurdanmaya başlamıştı, o noktada ona gerçeği anlatmaktan başka çarem kalmamıştı. Şey, gerçeğin bir kısmını. Ona babamın kazasını anlatmıştım ama içkiden bahsetmemiştim.

O zamandan bu yana bu konuda üzerime gelmemişti; şu ana kadar.

"Ama burada geleceğinden bahsediyoruz," diye bitirdi karamsarca. "Eğer bunu es geçersen, hayatının sonuna kadar pişmanlık duyacaksın evlat. Garanti veriyorum."

Evet, garantiye ihtiyacım yoktu. Pişman olacağımı *biliyordum*. Lanet olsun, şimdiden birçok şey için pişmanlık duyuyordum. Ama ailem önce geliyordu ve verdiğim sözün bir anlamı vardı. Benim için, Jeff için. Bu ne kadar cezbedici olursa olsun, şimdi geri adım atamazdım.

"Haber verdiğin için sağ ol, koç. Ve lütfen arkadaşına benim için teşekkür et." Yavaşça ayağa kalkmaya başlarken boğazımda çaresiz bir düğüm belirdi. "Ama cevabım hayır."

"İstediğin şeyin bu olduğundan emin misin?"

Grace'in yumuşak sesi ve ürkek ifadesi yüreğimi sızlattı. Bana bunu sormakla niye canını sıktığını bilmiyordum ama bu yapmayı istediğim son şeydi. Bu yapmak *zorunda* olduğum bir şeydi.

Antrenmandan sonra doğrudan onun yurt odasına gitmiş ve hiç vakit kaybetmeden koçla yaptığım konuşmayı anlatmış olsam da, şimdi kendime saklamış olmayı diliyordum. Gelecekle ilgili planlarımı ona çıkmaya başladıktan birkaç gün sonra anlatmıştım ama yüksek sesle dile getirmemiş olsa da, aynı fikirde olmadığını biliyordum.

"Hayır demek istemedim," dedim boğukça. "Ama mecburum. Ağabeyim mezun olduğumda eve dönmemi bekliyor."

"Peki ya baban? O ne bekliyor?"

Başımı yatağındaki dekoratif yastık yığınına yasladım. Onun gibi kokuyorlardı. Tatlı ve kadınsı, göğsüme çöreklenen gerginliğin birazını rahatlatan yatıştırıcı bir kokuydu.

"Bizden işini sürdürmesine yardım etmemizi bekliyor çünkü tek başına yapamaz. Aileler böyle yapar. Sana ihtiyaç duyuluyorsa katkıda bulunursun. Birbirine destek olursun."

Kaşlarını çattı. "Hayallerin pahasına mı?"

"Eğer iş oraya gelirse, evet." Bütün bu konuşma çok kasvetliydi, o yüzden onu kendime doğru çektim. "Hadi, bir film koyalım. Sefaletimi unutmak için patlamalara ve silahlara ihtiyacım var."

Grace dizüstü bilgisayarını alıp filmi hazırladı ama aramıza koymaya çalıştığında bilgisayarı kucağıma aldım, böylece yanıma sokulmasına engel olacak bariyer ortadan kalktı. Ona sarılmayı seviyordum. Ve saçıyla oynamayı da. Ve canım ne zaman isterse boynunu öpmek için eğilmeyi de.

Liseden beri sevgilim olmamıştı ama Grace'le olmak, eski kız arkadaşlarımla olmaktan farklıydı. Bu çok daha... olgunca hissettiriyordu sanırım. O zamanlar sadece önemsiz saçmalıklardan bahsederdik ve sessizlikleri yiyişerek doldururduk. Ama Grace'le gerçekten *konuşuyorduk*. Günümüzü, derslerimizi, çocukluğumuzu, geleceğimizi konuşuyorduk.

Gerçi *tek* yaptığımız konuşmak değildi. İlk randevumuzdan beri onu neredeyse her gün görüyordum ve her seferinde biraz takılıyordum. Tanrım, Beau'nun partisindeki o banyo olayı var ya. Bu sikik dünyaya ait değildi ve o, bana dokunmamıştı bile. Dizlerimin üzerinde onu emerken otuz bir çekmiştim ve yüce Tanrım, kendi elimle bu kadar feci boşaldığımı hiç hatırlamıyordum.

Ama daha seks yapmamıştık ve *umurumda* bile değildi. Eskiden bana hızlıca zevk veren tek şey buydu; flört et, düzüş, oradan ayrıl. Tıpkı ortaokuldaki topla oynanan bir hokey oyunu gibiydi; okuldan çıkış saatiyle, annemin yemek için çağırdığı zaman arasında aceleyle oynanan oyundu.

Grace'leyken üç periyotluk gerçek buz hokeyi gibiydi. İlk periyodun beklentisi ve heyecanı, ikincisinin gittikçe artışı ve sonunda bir şeye sahip olacağını bilmenin sevindiren bilgisiyle sonuçlanan üçüncünün saf yoğunluğu. Galibiyet, yenilgi, beraberlik. Önemli değildi. Hâlâ dünyadaki en güçlü histi.

Eğer tanımlamam gerekirse, şu anda ikinci periyotta olduğumuzu söylerdim. Gelişme. Beni harap halde bırakan ateşli ön sevişme seansları ama işi pişirmek için üçüncü periyodun baskılarından hiçbiri yoktu.

Filmde yirmi dakika geçmişken, aniden bana döndü. "Hey. Sorum var."

Durdurmak için klavyeye dokundum. "Patlat bakalım."

"Ben sevgilin miyim?"

Ona en ürpertici yandan bakışımı attım. "Bilmem bebeğim, olmak istiyor musun?"

Kahverengi gözlerinde eğlence oynaştı. "Şey, *artık* istemiyorum."

Sırıtarak yatağın kenarından sarkıp bilgisayarı yere bıraktım, sonra döndüm ve üzerine atladım. Onu sırtının üstüne yatırırken ciyakladı, vücudum yan tarafına dayandı. Tek dirseğimin üzerinde durarak ona tepeden baktım.

"Yalancı," diye suçladım. "Tabii ki kız arkadaşım olmak istiyorsun. Ve bilgin olsun diye söylüyorum. Öylesin."

Bir an için ifadesi dalgın göründü, sonra onayladı. "Bununla yaşayabilirim."

"Bak sen, ne kadar da cömertsin bebeğim. Bunu uyumlu tişörtlere bastırmalıyız, 'Bununla yaşayabilirim.'"

Kahkahası süzülüp çenemi gıdıkladı. Kahkahasını seviyordum. Öyle samimiydi ki. Onunla ilgili her şey öyleydi gerçi. Oyunlar oynayan bir sürü hatunla takılmıştım, bir şey söyleyen ama başka bir şey ima edenler, istedikleri şeyi elde etmek için yalan söyleyen ya da manipüle edenler. Ama Grace öyle değildi. Açık ve samimiydi, ayrıca tepesi attığında ya da kızgın olduğunda bana *söylüyordu*. Bunu takdir ediyordum.

Onu öpmek için başımı eğdim ve dillerimiz buluştuğunda, doğrudan aletime doğru bir zevk kıvılcımı gitti ve bacağına doğru aletimi kalınlaştırdı. Kalçalarımı ileri doğru ittim ve sadece bu kadar ufak bir sürtünme bile beni inletti. Tanrım. Boşalmak istiyordum. Bu hafta iki kez beni oraya getirmişti. İlkinde elini kullanmıştı, diğerinde de ağzını. Orgazmların söz konusu olmadığı gecelerdeyse duşta mastürbasyon yapıyordum, yumruğum yerine onu becerdiğimi hayal ediyordum ama kendi kendime tatmin verme olayı onun şu anda yaptığı şeyle kıyaslanamazdı. Pantolonumun fermuarını açtı ve parmaklarını etrafıma doladı.

İlk nazik okşayışıyla birlikte gözlerim geriye doğru döndü. "Daisy ne zaman geliyor?" diye mırıldandım.

"En az bir saat daha yok." Aletimin başını yavaşça daire çizerek okşadı. Parmaklarına zevk suyum bulaştı, bu, yumruğunu aletimde daha kolayca kaydırmasını sağlıyordu.

Kalçalarımı kaldırdım ve onu öptüm, tek elimi karnında yukarı doğru çıkararak ufak, sert göğsünü avuçladım. Sutyen giymiyordu ve meme uçları sıfır kollusunun yumuşak kumaşından çıkıntı yapıyordu. Avucumu sımsıkı tomurcuğa sürttüm, başparmağımla oynadım, sonra bastırıp dudaklarından gelen boğuk bir sesle ödüllendirildim.

Öyle serttim ki doğru düzgün düşünemedim. Rahatlamak için hissettiğim bu ihtiyaç katlanılmazdı. Nefes alıp verişlerim gittikçe yüzeyselleşti, göğsünü serbest bırakıp elimi daha aşağı kaydırdım, taytının kemerinden birkaç santim uzaktaydım.

Öpüşmemizi bölerek dokunuşumun altında kasıldı. "Ah..." Yanakları renklendi. "Bu akşam benim olayın olması yakın. Ay döngüm."

Boğulur gibi güldüm. "Ay döngün mü?"

"Ne?" dedi savunurcasına. "*Menstrüasyon dönemimdeyim* demekten daha acayip geliyor."

İrkildim, anında cinsellik derslerindeki o garip zamanlara ışınlandım.

"Gördün mü?" diye böbürlendi. "Benimki daha iyi." Sonra elimi kasığından uzaklaştırdı ve ellerini göğsüme yerleştirip nazikçe itti. "Arkana yaslan. Azıcık seninle uğraşmak istiyorum."

Tanrım. Hem de ne uğraştı. Tişörtümü yukarı sıyırdı ve göğsümün her santimini dudakları ve diliyle keşfetti. Yumuşak dudakları köprücük kemiğime öpücükler kondurdu, sonra sol karın kaslarımın üzerinden geçip göğüs

ucumun üzerinde dolandı ve tüylerimi havaya dikti. Tadıma bakmak için dilini çıkardı ve o ufacık hareketi ta aletime kadar hissettim. Acı verecek şekilde zonkluyordu ve kıvranmanın kıyısındaydım. Ağzını yine üzerimde istiyordum. Başını emmesini istiyordum, sadece şöyle birazcık emsin ve ardından dilini kıvırsın. Off istediğim şey...

Tanrım, karnımdan aşağı öpe öpe iniyor, bana *tam olarak* istediğim şeyi veriyordu. Yemin ederim, bu kız aklımı okuyabiliyordu. Dudakları etrafımda kapandı, dili aklımda fantezisini kurup durduğum o seksi kıvrılışı yaptı.

Herhalde ses çıkarmıştım çünkü memnun bir gülümsemeyle yukarı baktı. "Orada iyi misin?"

"Siktir. Evet. İyiden de öteyim."

"Sorum var," dedi ve artık ben de gülümsüyordum çünkü bunu yapmasını seviyordum. Sorusunu doğrudan sormak yerine, soru sormak üzere olduğunu duyuruyordu.

Standart cevabımı verdim, "Patlat bakalım."

"Kıçınla ilgili nasıl hissediyorsun?"

Alnım kırıştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, eğer *bunu* yaparsam," dedikten sonra parmağı dokunmasını *beklemediğim* bir noktanın üzerinden kaydı, "kafayı mı yersin yoksa akışına mı bırakırsın?"

Tekrar yaptı ve zevkin şoku omurgamdan yukarı çıktığında afalladım. "Akışına bırakırım," derken sesim çatladı. "Kesinlikle akışına bırakırım."

Grace'in gözleri de eşit şaşkınlık ve ilgiyle parladı. Sonra başını eğip beni ağzının derinliklerine aldı, başka bir beklenmedik hareketle görüşüm bulanıklaştı. Yüce Tanrım. Tamamen sıkı, ıslak bir sıcaklıkla sarmalandım. Penisimin küt başı boğazının gerisine çarpıyordu ve kendimi durduramadan kalçalarım hareket etti. Üç, dört santim geri çekildikten sonra yeniden içeri kayıverdim.

İniltisi etrafımda yankılandı. Parmağı bana işkence etmeyi sürdürdü. Nazik ve keşfediciydi, umduğumdan çok daha fazla zevk veriyordu.

Tanrım, bu sikik şey felaket yoğundu. Ve durmuyordu. Bana diliyle işkence ediyor, aletimi yavaşça, baştan aşağı yalıyordu. Daha sonra haritasını çıkarmayı planlayan kahrolası bir kartograf gibiydi. Ve şu parmağı. Okşuyor, sataşıyordu.

Hayalarım kasıldı, boğazım öyle kuruydu ki, tek kelime çıkaramadım. Ama sonra iki kelime çıkarmayı başardım. "Çok yakınım." Sonra iki tane daha. "Gerçekten yakın."

Son sefer bunu yapışında sonuna kadar benimle kalmamıştı. Bu kez dudaklarını etrafıma sardı, başı üzerimde hareket ederken uzun saçları baldırlarımı gıdıklıyordu. Rahatlamanın gelmesi yakındı. Kanımda atıyordu. Ama hâlâ erişilmezdi, sabırsızlıkla inlememe sebep olan alaycı bir gerilim gibiydi. Onu istiyordum. İhtiyacım *vardı*. Ben... parmağını içeri kaydırdı ve siktir... Yalan söylemeyeceğim. İnanılmaz iyi hissettirdi. Aletimi uzunca, sertçe emerken parmağını daha derine itti ve bir el bombası gibi patladım.

Nefes nefeseydim, onun iniltileri ve kendi hırıltılı soluklarımın arasında gelirken kalçalarım yataktan kalktı. Yutkunurken boğazı hareket ediyordu, her ufak kasılmayla birlikte vücudumdan daha fazla zevk sağıyordu. Ta ki ben yatakta soluk soluğa, beyinsiz bir yığın haline gelene kadar.

Grace yukarı doğru çıkıp yanıma sokuldu, elini karnıma yerleştirdi. Beni süzülüp gitmekten alıkoyan ufak, sıcak bir çapa gibiydi.

"Bu..." İçime bir nefes çektim. "Olağanüstüydü."

Sıcak kahkahası boynumun oyuğunu ısıttı. "Bunu bir kenara yazacağım. Kış oyunları, olağanüstü. Sıradan oyunlar... en sonuncuya ne demiştin? Sadece *harikaydı* sanırım."

"Senin bana yaptığın her şey hem harika hem de olağanüstü," diye düzelttim. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim. Hayatımda hiç bu kadar memnun hissettiğimi sanmıyordum. "Hey. Sorum var."

"Patlat bakalım."

Rol değişimine sırıttım. "Yarın akşam ilk sezon öncesi maçım var. Hokeyden hoşlanmadığını biliyorum ama... gelecek misin?"

"Yaa, yapabilsem gelirdim," diye yanıtladı, sesi gerçekten pişman geliyordu. "Ama psikoloji sınıfından bir çocukla buluşmam lazım."

Yan tarafıma döndüm ve ona gözlerimi kısarak baktım. İçimden garip ve aşina olmadığım bir şey geçti.

Kıskançlık olduğunu fark edince afalladım.

"Ne herifi?"

Kıs kıs güldü. "Sakin ol bakalım. Sadece sınıf arkadaşım. Ödev için eşleştirildik, vaka incelemesi görevi. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca onu bolca göreceğim."

"Bolca demek, ha?" Duraksadım. "Yakışıklı mı?"

"İdare eder sanırım. Gerçekten zayıf ama bazı kızlar öyle sever."

Bazı kızlar mı? Yoksa özellikle bir tanesi mi?

İfademi fark edince daha çok güldü. "Hah. Şimdi kim kıskanıyor?"

"Ben değil," diye yalan söyledim.

"Basbayağı kıskanıyorsun." Biraz daha yaklaşıp dudaklarıma gürültülü bir öpücük kondurdu. "Kıskanma. Bir sevgilim var, unuttun mu?"

"Aynen öyle, var."

Siktir, geçen gece partide nasıl hissettiğini artık biliyordum. Göğsümdeki sahiplenici sıkışma... yeniydi. Hoşuma gitmedi ama durduramadım da. Briar'a başladığımdan beri sahalardaydım ama bir geceden fazla süren sadece

birkaç tane ilişkim olmuştu. Ciddi olmadan arada sırada gördüğüm kızlardı; onlara karşı *bazı* hisler beslemeye yetecek kadar sıkçaydı. O görüşmelerin hiçbiri bana özel değildi gerçi. Çünkü diğer heriflerle de görüştüklerini çok iyi biliyordum. Ve umursamıyordum.

Bu defa umursuyordum. Grace'in başka biriyle olacağı fikri kabul edilemezdi. Onun *benim* olduğunu söyleyecek kadar ileri gitmeyecektim ama... şey, o benimdi. Sarılmak için, öpmek için, birlikte kahkaha atmak için benimdi.

Aynen öyle, benim.

"Saat kaç?" diye sordu. "Kafamı kaldıramayacak kadar yorgunum."

Dijital saate daha iyi bakabilmek için boynumu çevirdim. "On otuz iki."

"Filmi bitirsek mi?"

"Olur." Bilgisayarı almak için eğildim ve aldığım anda gürültüyle öttü. "Ah... Sanırım birisi seni Skype'tan arıyor."

Ekrana göz attı, sonra panikle ayağa fırladı. "Ah hayır. Çabuk pantolonunu giy!"

Alnım kırıştı. "Niye?"

"Çünkü arayan annem!"

Eğer hâlâ sertleşmiş halde olsaydım, şu anda bir balon gibi sönerdim. Pantolonumu aceleyle kalçamdan yukarı çekip fermuarımı kapattım, Grace de bilgisayarı kucağına yerleştirdi. Parmakları çabucak tuşlarda dolaştı ve sonra bana baktı. "Eğer seni görmesini istemiyorsan yirmi santim öteye kay."

"*Sen* beni görmesini istemiyor musun?"

Grace gözlerini devirdi. "Görmesi sorun değil. Aslında, seninle ilgili her şeyi biliyor, yani kesinlikle selam vermelisin. Ama şu anda aileyle tanışma faslını istemezsen kesinlikle anlarım."

Omzumu silktim. "Benim için sorun yok."

"Tamam o zaman. Kendini hazırla. İkimizi de sağır etmek üzere..."

Coşkulu çığlığıyla. Gezegendeki en gürültülü çığlıktı.

Neyse ki konuşurken sesini katlanılır bir desibele düşürdü. "Hayatım! Oley! Sonunda cevap verdin!"

Video sohbet kutusu ekranı doldurdu ve on dokuz yaşındaki birinin annesi olamayacak kadar genç, çekici bir sarışını gözler önüne serdi. Cidden, Grace'in annesi otuzunda görünüyordu. O da zar zor.

"Selam anne," dedi Grace. "Sabahın beş buçuğunda neden uyanık olduğunu bilmeyi ister miyim?"

Annesinin sırıtışı baştan aşağı şeytaniydi. "Yatağa gittiğimi kim söyledi ki?"

Grace annesinin şen şakrak, içinden geldiği gibi ve çoğunlukla bir ergen gibi davrandığını söylemişti ve şimdi abartmadığını görebiliyordum.

Sevgilim inledi. "Anne lütfen bana tablo yaptığın için uyanık kaldığını söyle... başka şeyleri değil."

"Beşinciyi seçiyorum."

"Anne."

"Ben kırk dört yaşındayım hayatım. Bir keşiş hayatı yaşamamı mı bekliyorsun?"

Kırk dört mü? Vay be. Kesinlikle göstermiyordu. Ayrıca, neşeli yanıtına karşılık ağzımdan kaçan kıkırtıyı tutamadım ve bu da kahverengi gözlerini kısmasına sebep oldu.

"Grace Elizabeth Ivers, yanında oturan bir *adam* mı var? Battaniyende büyük bir çıkıntı olduğunu sanmıştım ama birisinin omzu!" Annesi keskin bir nefes aldı. "Kendinizi tanıtın bayım."

Sırıtarak yaklaştım, böylece yüzüm kamerada görünebilirdi. "İyi akşamlar, Bayan Ivers. Ya da günaydın, sanırım."

"Bayan Ivers Florida'da yaşıyor. Bana Josie de."

Kahkahamı bastırdım. "Josie. Ben Logan."

Bir keskin soluk daha. "O Logan mı?"

"Evet anne. O Logan." Grace bir iç çekişle onayladı.

Josie bakışlarını benden Grace'e çevirdi, sonra sert bir yüz ifadesi takındı. "Hayatım, Bay Logan'la bir dakika yalnız görüşmek istiyorum. Gidip biraz yürü ya da bir şey yap."

Panik dolu bakışlarım Grace'e döndü, gülmemeye çalışıyor gibiydi. "Hey, sorun olmadığını kendin söyledin," diye mırıldandı. Sonra yanağıma bir öpücük kondurdu. "Zaten işemem lazım. İkiniz keyfinize bakın."

Kız arkadaşım yataktan atlayıp beni resmen yüzüstü bırakırken, içim panikle doldu. Beni annesinin merhametine bırakıyordu. Lanet olsun. Fırsatım varken saklanmalıydım.

Grace odadan ayrıldığı anda Josie, "Gitti mi?" diye sordu.

"Evet," derken yutkundum.

"Güzel. Endişelenme evlat. Çabuk olacağım. Ve bunu sadece bir defa söyleyeceğim, o yüzden dikkatlice dinlesen iyi edersin. Gracie sana bir şans daha vereceğini söyledi ve kararını tamamen destekledim." Josie kameraya doğru baktı, ifadesi tehditle parlıyordu. "Bunu söylediğime göre, eğer kızımın kalbini kırarsan buradan kalkan ilk uçağa atlayıp kapında biterim ve sabun kalıplarıyla dolu bir yastık kılıfıyla seni döve döve öldürürüm."

Tehdidinin sebep olduğu ürpertici etkiye rağmen, boğazımdan çıkan kahkahaları tutamadım. Tanrım. Bu çok detaylı bir şiddet şekliydi.

Ama cevaplarken neşem gitti ve sesim ciddi bir ton aldı. "Kalbini kırmayacağım," diye söz verdim.

"Güzel. Bunu netleştirdiğimize sevindim."

Ve yemin ederim bu kadının çoklu kişiliği vardı çünkü göz açıp kapayıncaya kadar gün ışıkları saçan kadın oluverdi. "Şimdi bana kendinle ilgili her şeyden bahset Logan. Ne üzerine okuyorsun? Doğum günün ne zaman? En sevdiğin renk ne?"

Bir kahkaha dalgasını daha yutarak, peş peşe sıraladığı gelişigüzel sorularını yanıtladım. Aldırmadım gerçi. Grace'in annesi çok komikti ve Grace'in mizah anlayışını ve abuk sabuk konuşmalara meylini nereden aldığını anlamam sadece birkaç saniye sürdü.

Üç dakikadır laflıyorduk ki Josie'nin telefonu çaldı. Açması gerektiğini söyledi ve bizi hemen geri arayacağına söz verdi. Sonra ekran kararadı. Bilgisayarı bırakmak üzereydim ama kapıya yaklaşan ayak seslerini duyunca, aniden aklıma bir fikir geldi.

Yani öylece gittiği için Grace'ten öcümü harika bir şeyle alacaktım.

Tam kapı açılırken gözlerimi ekrana diktim ve hâlâ annesiyle konuşuyormuşum gibi davrandım. "...sonra aletimi emerken parmağını kıçıma soktu, lanet olası şey inanılmazdı. Oraya bir şey sokulmasından bu kadar keyif alacağımı hiç düşünmemiştim ama..."

Grace korkuyla çığlık attı.

"Aman Tanrım!" Yatağa atlayıp bilgisayarı kaptı. "Anne, onu dinleme! Sadece şaka yapıyor..." Aniden durup ekrana gözlerini kırpıştırdıktan sonra dönüp bana dik dik baktı. "*Tam* bir götsün."

Kahkaha atarak iki büklüm oldum, bu da daha çok öfkelenmesine sebep oldu ve sonra sanki gerçekten hasar verebilecekmiş gibi ufacık yumruklarıyla bana vurdu.

"Çok kötüsün!" diye bağırdı ama faydasız yumruklarını üzerime indirirken bile kıkırdıyordu. "Gerçekten ona anlatıyorsun sandım!"

"Amaç oydu zaten." Durmadan güldüm, sonra ikimizi de çevirdim, böylece sırtüstü yatıverdi ve ben tepesinden bakıyordum. "Üzgünüm. Kendime engel olamadım."

Grace uzanıp alnıma fiske attı. "Pislik."

Ağzım açık kaldı. "Sen bana fiske mi attın?"

Yine aynısını yaptı.

"Sen bana yine mi fiske attın?"

Şimdi kendini kaybetmiş vaziyette gülen oydu çünkü onu deli gibi gıdıklıyordum. Ve o yatakta kıvranıp insafsız parmaklarımdan kaçmaya çalışırken, birkaç sonuca ulaştım.

Bir, hayatım boyunca bir kızla hiç bundan daha çok eğlenmemiştim.

İki, bunun bitmesini hiç istemiyordum.

Ve üç...

Sanırım ona âşık oluyordum.

28

Grace

"Çalışma saatinizin ortasında mı geliverdi?" Ramona kahvesine uzanırken fazlasıyla eğlenmiş göründü. Ayın başındaki garip buluşmamızdan bu yana onu ilk görüşümdü ve ne kadar rahat hissettirdiğini görüp şaşırdım. Sohbetimizde hiç duraksama, benden yana kötü hisler olmamıştı ve hayatımda olan şeylerle gerçekten ilgili gibiydi.

"Aynen," diye yanıtladım. "Bana kahve bırakıyormuş gibi davranıyordu ama bunun saçmalık olduğunu ikimiz de biliyorduk."

Ramona sırıttı. "Yani John Logan kıskanç bir tip. Aslında var ya, şaşırtıcı değil. Hokey oyuncuları saldırganlıkla yüklü oluyor. Hepsi iri, alfa adamlar, birisi onlardan pakı çalmaya çalışınca tam bir mağara adamına dönüşüyorlar."

"Bu senaryoda pak ben mi oluyorum?"

"Aşağı yukarı, evet."

Gözlerimi devirdim. "Hadi oradan canım. Aslında tam aksine, kıskanç olması gereken kişi *benim*. Kendilerini ona atan kaç kız var farkında mısın? Her zaman oluyor, hatta ben onunlayken bile. Gerçi bir tane inanılmaz tatmin edici bir karşılaşma yaşadık." Etki etmesi için duraksadım. "Hastings'teki sinemada Piper'la karşılaştık."

Ramona'nın nefesi kesildi. "Ooooh. Siktir. Ne dedi?"

İçimden tatmin dalgası geçti. "Önce aşırı tatlıydı ama herhalde benim orada olduğumu fark etmediği içindi. Logan'la flört etti ama onun karşılık vermediği barizdi, sonra onun yerine hokeyden bahsetmeye başladı ve sonra aniden benim Logan'ın sadece *yanında* durmadığımı, onunla birlikte olduğumu fark etti. İşte o zaman seri bir katilin zindanına girmiş gibiydi. Tamamen korkutucuydu."

Ramona kıs kıs güldü.

"Logan beni kız arkadaşı olarak tanıttı ve yemin ederim kız beni öldürmeye hazırdı." Hikâyeyi anlatırken neşeyle kindarlığımı konuşturdum. "Sonra oflayıp pofladı ve arkadaşlarına katılmaya gitti."

"Kiminle birlikteydi?"

"Tanımadığım birkaç kız." Durdum. "Ve Maya. Bu arada, bana bir merhaba bile demedi."

Bu Ramona'yı şaşırtmamış gibiydi. "Maya ondan nefret ettiğini düşünüyor," diye itiraf etti. "Bilirsin, Twitter olayındaki rolü yüzünden."

"Ondan nefret etmiyorum." Omzumu silkerek çikolatalı ve muzlu muffinimden ısırık aldım. "Ama onunla takılmak gibi bir arzum da yok. Ortak hiçbir şeyimiz yok."

Ramona'nın sanki suçlamam *ona* yönelikmiş gibi irkildiği gözümden kaçmadı. Ama niyetim o değildi. İkimiz birlikte çok eğlenmiştik. Bir keresinde lisedeyken bütün gece ayakta kalıp konuşmuştuk. Neyle ilgili konuştuğumuzu bile hatırlamıyordum, sadece durmadan devam etmiştik.

İçimde keder kıvrıldı. Özlemiştim. Daisy'nin dışında, bu dönem hiç kız arkadaş edinmemiştim ve Daisy'yle yakın olsak bile, eskiden Ramona'yla olduğumuz yakınlıkla alakası bile yoktu.

Sanki zihnimi okuyormuş gibi sesi yumuşadı. "Seni özlüyorum Gracie. Gerçekten özlüyorum."

Kalbim sıkıştı. "Ben de seni özlüyorum ama..."

Ama ne? *Sana güvenemem mi? Seni bağışlamadım mı?* Arkadaşlığımızla ilgili nasıl hissettiğimden emin değildim ve henüz dikkatle incelemeye hazır değildim.

"Ama ağırdan almaya devam etmemiz daha iyi bence," diye bitirdim. Sonra yüzüme cesaretlendirici bir gülümseme yapıştırdım. "Ee sen neler yapıyorsun? Derslerin nasıl?"

Bana oyunculuk derslerinden ve gittiği birkaç partiden bahsetmek için birkaç dakika harcadı ama gözlerinin altındaki gölgeler beni endişelendirdi. Sesinde duymaya alışkın olduğum kaygısız ton yoktu ve hatta dış görünüşü bile biraz... kötüydü. Göz makyajı daha yoğundu. Bluzu her zamankinden daha dardı, göğüsleri resmen dışarı taşıyordu. Kulağa ne kadar berbat gelse de, tükenmiş ve sürtük gibi görünüyordu. Geçmişte hiç sorun yaşamadan üstesinden geliyor ve *seksi* göstermeyi başarıyordu çünkü destekleyecek özgüveni vardı. Ama şu anda, havası fark edilir şekilde eksikti.

Sohbet ailelerimize geldi ve Coffee Hut'ta kırk dakika daha kaldık. Ailelerimizin neler yaptığını öğrenip tuhaflıklarına güldük. Derse yetişmem gerektiğini söyleyince gülümsemesi soldu ama sadece başını sallayıp kalktı. Boş kaplarımızı çöp tenekesine atıp sarılarak vedalaştık ve ayrı yollara gittik.

Omuzları çökmüş ve elleri ceplerinde uzaklaşmasını izlemek yüreğimi burktu. Onu belirli bir uzaklıkta tutmaya devam ettiğim için kötü bir arkadaş mıydım? Artık gerçekten bilmiyordum.

Parke taşından patikada yürüyerek bu dönem seçmeli olarak aldığım film teorisi dersinin amfisine doğru giderken, bu meseleyi iyice düşündüm. Sarmaşıklarla kaplı binanın basamaklarından çıkarken telefonum çaldı. Logan'dı.

İç geçirişimi bastırarak cevapla tuşuna bastım, yine dünkü kahve oyunu yüzünden özür dilemek için aramadığını umuyordum. Psikoloji partnerimle çalışmam sırasında gelivermesinin sinir bozucu mu, tatlı mı yoksa ikisi birden mi olduğuna hâlâ karar verememiştim. O akşam tekrar gelmişti ve birbirimize güvenmek konusunda uzun bir konuşma yapmıştık. Sanırım sınırlar konusunda bir anlaşmaya ulaşmayı başarmıştık.

"Selam güzellik. Harika, seni derse girmeden yakaladım."

Boğuk ses tonu beni gülümsetti. "Hey. Naber?"

"Sana bir şey söylemek istedim. Dean'le Tuck cumartesi günü Boston'daki bir konsere gidecekler ve görünüşe göre hafta sonunu orada geçirmeye karar verdiler. Birkaç geceliğine otel odası falan tuttular. Ve Garrett da pazar gününe kadar Hannah'yla kalıyor olacak, yani..."

Duraksadı ve yanaklarında beliren kızarıklığı resmen gözümde canlandırabiliyordum. Hiç beklemediğim şey ne miydi? Logan'ın gergin olunca kızarması ve inanılmaz sevimliydi.

"Belki hafta sonunu benimle geçirmek istersin, diye düşündüm."

İçimden heyecan dalgaları geçti. Gerginlik de vardı ama çok fazla değildi. Neredeyse üç haftadır "resmen" bir çifttik ve Logan bir kere bile seks için üstelememişti. Hatta konusunu bile açmamıştı, bu hem kafa karıştırıcı hem de güven vericiydi.

Ve hızlıca eklemede bulunarak o güveni yeniden sundu, "Hiçbir beklentim yok, bu arada. Seni üç günlük düzüşme festivaline falan davet etmiyorum."

Alayla güldüm. Sevgilim hep kelime ustasıydı.

"Eğer istersen evdeki bütün kondomları bile atarım. Bilirsin, tahrik unsurunu önlemek için."

Gülerken boğulacaktım. "Ne kadar da düşüncelisin."

Sesi kalınlaştı. "Sadece seninle uyumak istiyorum. Ve seninle uyanmak. Ve ağzımla alt tarafı ziyaret etmek istiyorum, tabii John Logan orgazmı isteyen bir halinde olursan."

Ağzımdan bir kahkaha çıktı ve karşılık olarak attığı kahkaha kulağımdan girip başımı döndürdü.

"Bu hafta sonu kalmayı çok isterim," diye yanıtladım. "Ah. Ama şimdi hatırladım. Pazar akşamı babamla akşam yemeği yemem gerekiyor. Altı gibi beni onun evine bırakabilir misin?"

"Sorun olmaz." Bir saniye geçti. "Hafta sonunu nerede geçirdiğini ona söylemeyeceksin, değil mi?"

Rengim attı. "Tanrım. Tabii ki hayır. Ona kalp krizi geçirtmek istemiyorum. Bazen hâlâ ayakkabımı bağlamaya çalışıyor."

Logan sessizce güldü. "Yarın markete uğrayacağım. Almamı istediğin özel bir şey var mı? Abur cubur? Dondurma?"

"Ahhh, evet. Dondurma. Naneli çikolata parçacıklı."

"Tamamdır. Başka bir şey?"

"Hayır ama aklıma bir şey gelirse mesaj atarım." Sadece bir hafta sonu ziyaretinden bahsettiğimiz düşünülürse, kalbim atması gerekenden daha hızlıydı. Tanrı aşkına, birlikte kaçıyor değildik ya. Yine de bütün vücudum beklentiyle titriyordu çünkü Logan'la birlikte kimselerin olmadığı üç gün kesinlikle cennet gibi geliyordu.

"O zaman yarın son dersinden sonra uğrayıp seni alırım? Beş gibi işin biter, değil mi?"

"Evet."

"Tamam. Yola çıkınca mesaj atarım. Sonra görüşürüz güzelim."

"Logan?" deyiverdim kapatmadan önce.

"Evet?"

Derin bir nefes aldım. "Kondomları atma."

29

Grace

Cuma gecesiydi. Logan'la oturma odasındaki kanepede birbirimize sokulmuş, televizyondaki bir film kanalında seçtiği bir korku filmini izlemek üzereydik. Hastings'te balık ve patates kızartmasından oluşan akşam yemeğimizden döndükten sonra üst kata koşup birbirimizin kıyafetlerini yırtacağımızı düşünmüştüm. Bilirsiniz işte, böylece annemin deyişiyle, ona çiçeğimi verebilirdim. Ama onun yerine, film izlemeyi teklif ederek beni şaşırtmıştı.

Fazla hevesli görünmemeye çalıştığından şüphelendim ama benden tarafa attığı ateşli bakışları onun da beni, en az benim onu istediğim kadar istediğini söylüyordu. Yine de ağırdan almaya karşı değildim. Gerilimin artmasına izin verdikçe, beklenti de artıyordu.

Açılış yazıları ekranda akmaya başlayınca, "Seçtiğin filmin bu olduğuna inanamıyorum," diye söylendim.

"Benim seçebileceğimi söyledin," diye karşı çıktı.

"Evet çünkü *iyi* bir şey seçeceğini düşündüm." Televizyona dik dik baktım. "Bunun beni sinirlendireceğini şimdiden söyleyebilirim."

"Bekle, sinirlenmek mi?" Benden tarafa afallamış gibi baktı. "*Korkmak* istemediğin için dırdır ettiğini sanıyordum."

"Korkmak mı? Niye korkacakmışım ki?"

Bir kahkaha patlattı. "Çünkü bu bir korku filmi. Hayaletin biri insanları korkunç şekillerde öldürüyor Grace."

Gözlerimi devirdim. "Korku filmleri beni korkutmaz. Tepemi attırır çünkü karakterler hep çok aptal oluyor. Mümkün olan en kötü kararları veriyorlar. Sonra da onlar ölünce üzülmemiz mi gerekiyor? Hadi oradan."

"Belki bu karakterler akıllı çıkar, her şeyi doğru yapan ama yine de öldürülen mantıklı yetişkinler," diye belirtti.

"Evde bir *hayalet* var ve orada kalmayı seçiyorlar. Mantıklı olan? *Ayrılmak.*"

Bir tutam saçımı çekti, sesinde cezalandırıcı bir ton vardı. "Sadece bekle... evden ayrılamamalarının iyi bir sebebi olacak. Beş papeline bahse girerim."

"Anlaştık."

Filmi izlemek için yerleştik, Logan sırtüstü yattı ve ben de başımı göğsüne yaslayarak ona sokuldum. İlk sahne ekranı doldururken saçımı okşadı. Koca memeli bir sarışın, göze görünmeyen kötücül bir güç ve kaynar bir duşun dahil olduğu inanılmaz, korkunç olmayan, soğuk bir açılıştı. Sarışının tüyler ürpertici sonu diri diri yanmak oldu; kötü ruh, elbette, suyun ısısını değiştirdi. Ölüm sahnesinden sonra Logan bana beşlik çakmaya çalıştı, tabii ki uyum sağlamayı reddettim çünkü kız için kötü hissetmiştim. Sadece duşa girmeye karar vermişti, bunun için onu kim suçlayabilirdi ki?

Film tahmin edilen şekilde gelişti. Bir grup üniversite öğrencisi hayaletli evde paranormal deneyimler geçirdiler ve sonra bam... ilki öldü.

"İşte geliyor," dedim neşeyle. "Evde kalmalarının *mantıklı* sebebi."

"İzle, hayalet ayrılmalarına izin vermeyecek," diye tahmin yürüttü.

Yanlış yürüttü ya, neyse.

Karakterler gitmeleri gerektiği konusunda tartışırken kızlardan biri duyuruda bulundu, "Burada önemli bir iş yapıyoruz millet! Paranormal oluşumların varlığını *kanıtlıyoruz*! Bilimin buna *ihtiyacı var*. Bilimin *bize* ihtiyacı var."

Kahkahalara boğuldum, Logan'ın taş gibi sert göğsünde titriyordum. "Şunu duydun mu Johnny? Bilimin onlara ihtiyacı varmış."

"Senden nefret ediyorum kızım," diye homurdandı.

Şarkı söyler gibi, "Beş papel..." dedim.

Elini aşağı kaydırıp popomu çimdikledi ve şaşkınlıkla ciyaklamama sebep oldu. "Durma, böbürlen. Sen benden beş papel kazanarak çarpışmayı kazandın ama ben savaşı kazandım."

Doğrulup oturdum. "Onu nasıl yaptın?"

"Çünkü hâlâ bu filmin kalanı boyunca oturmak zorundasın ve her saniyesinden nefret edeceksin. Öte yandan ben, keyfini çıkaracağım."

Pislik tamamen haklıydı.

Tabii başka bir yolu daha vardı...

Dikkatini tekrar filme çevirince iyice ona doğru sokuldum ama bu defa elimi göğsünün ortasına koymadım. Daha aşağı yerleştirdim, yemekten sonra giydiği eşofmanın kemerinin birkaç santim ötesine. Fark etmemiş gibiydi. Filme fazla kapılmıştı. Hah. Uzun sürmezdi.

Elimi zorlama bir kayıtsızlıkla, hafifçe sıyrılmış beyaz atletinin kenarına sürükledim. Sonra parmaklarımı altına soktum ve karnının sert yüzeyini hafifçe okşadım, soluk alıp verişi tekledi. Gülümsememle savaşarak avucumu açtım ve hareket etmeyi kestim. Bir dakika sonra rahatladı.

Ekrandaki paranormal "uzmanlardan" oluşan gerzekler grubu, *Hayalet Avcıları*'ndan fırlamış bir zımbırtıyla ruhun sesini kaydetmeye çalışıyordu.

Yukarı doğru kayıp Logan'ın boynunu öptüm.

Kasıldı ve sonra dudaklarından bir kıkırtı kaçtı. Alçak sesli ve alaycıydı. "İşe yaramayacak bebeğim..."

"Ne işe yaramayacak?" diye sordum masumca.

"Şu anda yapmaya çalıştığın şey."

"Mımm-hımmm. Yaramayacağından eminim."

Boynunun kenarına kondurduğum yumuşak öpücüklerle ona sataştım, bacağına dayanan amımın sıcaklığını hissettiğinden emin olmak için duruşumu değiştirdim. Tanrım. *Am*. İyice onun gibi düşünmeye başlıyordum. Birbirimizi elleyip öperken fısıldadığı edepsiz laflarla beni yoldan çıkarıyordu ve bu hoşuma gidiyordu. Cüretkâr ve ahlaksız davranmanın heyecanı hoşuma gidiyordu ve onu dilimle tattığımda sıcak etinin ürpermesine *bayılıyordum*.

Başını ekrana doğru çevirdi ama artık filme dikkat etmediğini biliyordum. Eşofmanındaki kabarıklık büyüdü, kumaşı iten uzun, kalın bir çıkıntıya dönüştü. Boğazını öptüm, dudaklarımın altında kasılan güçlü tendonlarını ve âdemelmasını hissettim.

Konuştuğunda sesi öyle hırıltılıydı ki, üzerime bir ürperti saldı. "Yukarı çıkmak ister misin?"

Başımı kaldırıp gözlerine baktım. Yarı kapalı, pusluydu. Başımla onayladım.

Filmi kapatmadı. Sadece ayağa fırladı ve beni de beraberinde çekip yukarı yönlendirdi, elimi hiç bırakmadı. Yatak odası son gördüğümden daha derli topluydu. Morris'le ilgili yaptığı şey için ona bağırmaya geldiğim gece. Tanrım, bir ömür öncesi gibiydi sanki.

Birkaç adım ayrı durduk. Kıpırdamadı. Bana dokunmadı. Sadece baktı, sadece hayretle parlayan gözler olarak tarif edebileceğim şeylerle.

"Öyle güzelsin ki."

Alakam yoktu. Soluk kot pantolon ve tek omzumdan düşüp duran bol bir tişört giyiyordum, saçlarım karman

çormandı çünkü dışarısı acayip rüzgârlıydı. Güzel *görünmediğimi* biliyordum ama bana öyle bir bakıyordu ki... kendimi güzel *hissettim*.

Tişörtümün kenarına uzanıp başımdan çıkardım ve yere düşmesine izin verdim. Dar, bikini tarzı sutyenim ortaya çıkınca burun delikleri genişledi. Gözlerine bakmaya devam ederek ellerimi arkama uzattım ve ufak kopçayı açtım, sonra sutyeni de bıraktım.

Logan keskin bir soluk aldı. Göğüslerimi daha önce görmüştü. Aslında beni çıplak görmüştü. Ama gözlerindeki açlık, parıldayan hayranlık... sanki bana ilk defa bakıyormuş gibiydi.

Kıpırdanarak kot pantolonumu ve külotumu çıkardım ve kendimi şaşırtan bir özgüvenle ona yaklaştım. Endişeli olmalıydım ama değildim. Atletini çekip çıkarırken ellerim titremedi. Tanrım, çıplak göğsü başımı döndürmeyi her seferinde başarıyordu. Heykel gibiydi. Erkeksi. Kahrolası kusursuzdu.

Eşofmanını sıyırdığımda tek kelime etmedi. Boxer giymiyordu. Ereksiyonu fırladı, sert ve heybetliydi. Parmaklarımı etrafına doladığımda, boğazının gerisinden çaresiz bir ses çıkardı.

Ama hâlâ bana dokunmuyordu. Kolları yan tarafına yapışık kaldı ve tamamen kıpırtısız durdu. Gözünü kırptığını bile sanmıyordum.

"Şu anda ellerinin her tarafımda gezinmemesinin bir sebebi var mı?" diye takıldım.

"Ağırdan almaya çalışıyorum," dedi sefilce. "Eğer sana dokunursam duramam ve sonra içinde olacağım ve..."

Sert bir öpücükle çenesini kapattım, ellerimi ensesinde birleştirdim. "Mesele de o sayılır zaten. Senin içimde olman falan." Sonra altdudağını dişledim ve işte böylece, tutunduğu kontrol ipliği de elastik bir bant gibi kopuverdi.

Dudaklarıma doğru hırlayarak beni yatağa doğru geriletti, güçlü vücudu benimkine sertçe dayandı. Ereksiyonu aramızda kapana kısıldı.

Bacaklarım yatağın kenarına çarptı ve ciyaklayarak geriye düştüm. Onu da beraberimde çektim. Bizi güldüren bir patırtıyla yatağa indik. Örtüler limonlu deterjan gibi kokuyordu, temiz ve davetkârdı. Aroması onun sarhoş edici erkeksi kokusuna karışıyor, beynimi puslandırma konusunda başarılı oluyordu. Beni yeniden öperken vücudu aciliyetle hareket etti. Beni uyarmakta haklıydı; beni öpmeyi kesmiyordu, hatta nefes almak için geri bile çekilmiyordu. Bana dokunmayı bırakmıyordu. *Her yerime.* Aç bir şekilde boynumu, göğüslerimi, karnımı ve sonra bacaklarımın arasını keşfediyordu, dilini sıcak ve açgözlüce klitorisimin üzerinde kaydırıyordu.

Eskiden lisedeki sevgilimin bana bunu yapması konusunda çok utangaçtım. Hep çok mahrem geliyor, kendimi teşhir olmuş hissetmeme sebep oluyordu ama Logan'la birlikteyken kendimi zevke öyle bir kaptırıyordum ki, bu pozisyonun beni ne kadar savunmasız bıraktığını umursamıyordum.

Kalçalarım onunla buluşmak için kasıldı, daha fazlası için sızlıyordu ve sessizce gülerek bana ölüp bittiğim teması verdi. Dudaklarını klitorisimin etrafına sarıp emdi ve eğer yatmıyor olsaydım, kesinlikle devrilirdim. Omurgamdan yukarı zevk fırladı ve kan dolaşımıma katıldı. Uzun parmaklarından birini içime itince, zihnim milyonlarca parçaya bölündü. Beklediğimden hızlı boşaldım. *Onun* beklediğinden de hızlıydım ve yüzüne doğru kasıldığımda inledi, dili ve parmağı orgazmım boyunca durmadı.

Dünyaya geri indiğimde yumuşak bir küfürle başını kaldırdı. "Seni boşaltmaya bayılıyorum," diye mırıldandı. "Çok seksi." Parmağını dışarı çıkardı, sonra yine içeri ve zevkin artçı şokuyla sarsıldım. "Ve acayip ıslaksın."

Parmağı yok olunca ürperdim ama hüsranım zonklayan bir heyecanla yer değiştirdi çünkü kondom almak için komodinin çekmecesine uzanıyordu. Zorlukla yutkunarak aletinin uzunluğu boyunca onu kaydırışını izledim. Beceriklice. Tanrım, herhalde hayatı boyunca bin kondom takmıştı. Aşağı yukarı bir seksperdi.

Ya sekste bok gibiysem ne olacaktı?

Güçlü vücudunu benimkinin üzerine indirirken kalbim süratla koşu tutturdu. Dudakları şakağıma sürtündü. Yumuşakça. Tatlılıkla. "Bundan emin misin?" diye fısıldadı.

Gözlerimi ona doğru kaldırdım, endişelerim solup gidiverdi. "Evet."

Ereksiyonunu açıklığıma getirdiğinde yüz hatları konsantrasyonla kasıldı. İleri doğru dürttü ve istemsizce kasıldım. Daha bir milimetre falan girmişti ama baskı yoğundu. Aleti, az önce içime soktuğu tek parmağından çok daha büyüktü.

"İyi misin?" Boğuk sesi endişeyle doluydu.

"Evet," dedim yeniden.

İçimden sıcaklık taşıverdi ve klitorisim ritmik kalp atışımla birlikte attı. Logan bir santim kadar içeri girdiğinde dirençle karşılaştı. Acayip bir histi ama nahoş değildi. Sanki kontrolde kalmak için savaşıyormuş gibi alnında ter damlaları belirdi ve boynundaki tendonlar gerildi.

Korkuya dönüşmesine ramak kalmış bir beklenti göğsüme çöreklendi. Muhtemelen şu anda yapılacak en kötü kıyaslamaydı ama bu bana annemin bacaklarıma ağda yaptırmak için beni güzellik salonuna götürdüğü ilk seferi hatırlattı. Sıcak ağda derime sürülürken orada uzanmak, estetisyenin sıcak şeridin kenarını kavrayışını izlemek, acı beklentisiyle çekmesini beklemek.

"Sanırım bunu yara bandı gibi yapmalıyız," deyiverdim. "Yavaş gitmeyi unut gitsin. Hızlıca yap."

Boğukça kahkaha attı. "Canını yakmak istemiyorum." Aslında, hareket etmeyi tamamen kesmişti, penisini ne itiyor ne çekiyordu. Sadece... oradaydı işte.

"Sorun ne Johnny? Korktun mu?"

Gözleri savunma aleviyle parladı. "Bir erkekle alay etmek sana seks yaptırmaz bebeğim."

"Beklemenin de yaptırdığı söylenemez." Ona sırıttım. "Hadi ama *bebeğim*. Al bekâretimi."

Logan tek elini kalçamda tutuyordu ama diğerini ağzıma doğru kaldırıp altdudağımı çimdikleyerek cezalandırdı. "Bana acele ettirme kadın." Gözlerini yüzümde gezdirirken bakışları yumuşadı. "Emin misin?"

"Evet..."

Derin bir şekilde içime dalmasından önce ağzımdan çıkan tek mantıklı kelime buydu. Nefesim kesildi, acı dalgası beni hazırlıksız yakaladı.

Tamamen içimdeydi ve yüzündeki gergin kasılmaya bakılırsa, kıpırdamadan durmak için kendini zorladığını biliyordum.

"Benimle misin?" diye mırıldandı.

Başımı salladım. Acı şimdiden hafifliyordu. Denercesine kalçalarımı oynattım ve gözleri geriye doğru döndü. "Yüce Tanrım," derken sesi çatladı.

Tanrım, niye hareket etmiyordu? Kendimi tamamen dolu ama garip şekilde boş hissediyordum.

Bir kez daha zihinsel, duygusal ve fiziksel durumumu kontrol etti. "Nasılsın?"

Gözlerimi devirdim. "Harika. Senden naber?"

"Burada geberiyorum." Sonunda, *en sonunda*, üzerimde hareketsizce uzanmaktan başka bir şey yaptı. Ereksiyonunu birkaç santim çıkardı, sadece hafifçe, sonra tekrar kaydırıverdi.

Zevk fena çarptı. "Ah, şunu bir daha yapsana."

"Emin misin? Alışman için zaman vermeye çalışıyorum."

"Ben iyiyim. Yemin ederim."

Dudakları tatlı, hassas bir öpücükle benimkileri kapladı ve sonra kalçaları hareket etmeye başladı. Boğazımdan titrek sesler çıkaran, tembel bir ritimle itip geri çekiyordu. Sıkıca tutundum, parmaklarım sırtına saplanıyordu.

"Bacaklarını bana dola," diye soludu.

Dediğini yaptım ve açı anında değişti. Daha derindi, bedenlerimiz öncekinden daha sıkıca kenetleniyordu. Beni tekrar tekrar doldurdu, her uzun darbesi içimdeki sızıyı yoğunlaştırıyordu. Ta ki her bir santimim sıcak, gergin ve rahatlamak için çığlık atar hale gelene kadar. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Klitorisim şişmiş, zonkluyordu. Ovalamak için aramıza uzandım, ekstra uyarılma muhteşemdi.

Logan dirseklerini başımın iki yanına yaslayıp hızını artırdı, kalçaları hızla ileri doğru atılıyordu. Sanki beni öpmemeye dayanamıyormuş gibi dudaklarını benimkilere yapıştırdı. İçimde derin bir noktaya çarptığında, hissettiğim gerilim öyle yoğun bir orgazm şeklinde patladı ki, sesimi bile çıkaramadım. Sırtımı yay gibi gerdim ve gözlerimi sımsıkı yumdum. Dudaklarım onunkine yapışmışken soluğum boğazımda tıkandı kaldı.

"*Siktir*, ahh." Son bir kez daldırdı. Terden nemlenmiş sırtı avuçlarımın altında titrerken, rahatlayarak inledi.

Kalbi göğüslerime çarparak gümbürdüyordu ve neredeyse kendimi beğenmiş bir ruh halindeydim çünkü bunu ona *ben* yapmıştım. Ona küfrettirmiş, onu inletmiş ve sanki dünyası ayaklarının altından yok olmuş gibi sendeletmiştim. Onu paramparça etmiştim.

Ve o da aynı şeyi bana yapmıştı.

Sonrasında yan yana uzanıp birbirimize baktık. Uyuşmuş ve doymuş bir haldeydim, kıpırdayamayacak kadar tembeldim. Ama yanımda uzanan güzel erkek bedenine hayranlıkla bakamayacak kadar tembel değildim. Uzun ve güçlüydü, tek bir gram yağı yoktu. Sadece kemiklerine sarılmış kalın kas. Kolları ağız sulandıracak şekilde kaslıydı, baldırları devasaydı.

"Dev gibisin," deyiverdim.

"Bana tombiş mi diyorsun?" dese de gülümsüyordu.

"Endişelenme, iri, erkeksi bir hokey oyuncusuyla yatakta olmaktan hoşlanıyorum." Kollarını tembel tembel okşadım. "Ama ciddiyim, dev gibisin. Kocaman göğüs, kocaman bacaklar, kocaman eller..."

"Kocaman alet," diye tamamladı. "Kocaman aletimi unutma lütfen."

"Bu ufak şeyi mi diyorsun?" Parmaklarımı kasığına doğru indirip saten pürüzsüzlüğündeki sertliğinde gezdirdim. Az önce yaptığımız şeyden sonra hâlâ nasıl sert olabildiğini hiç bilmiyordum. "Bekle," dedim. "Dur da büyüteç bulayım, daha iyi bakabilirim."

"Kapa çeneni kadın." Kahkaha atarak beni çevirdi, böylece az önce hayranlıkla baktığım kaslı vücudun altında çivilendim. Ensemi öpmek için eğildi... ama öpmedi pislik. Boğazımdan osuruk sesi çıkararak beni neşeyle ciyaklattı. "Sikim hakkında ne diyordun bakalım?"

"Hiçbir şey," diye cırladım. "İhtiyaçlarım için kusursuz ölçüde."

Kıs kıs güldükten sonra bizi yine yüz yüze geleceğimiz şekilde çevirdi ve tek bacağını benimkilerin arasına kaydırdı. "Bunu daha önce yapmadım," diye itirafta bulundu. "Bilirsin, bir kızla çırılçıplak uzanarak sadece konuşma olayını."

"Ben çıplak kısmını yapmadım ama lisedeki erkek arkadaşımla hep uzanıp konuşurduk."

"Ne hakkında konuşurdunuz?"

"Her şeyden. Okuldan. Hayattan. TV şovlarından. Aklına ne gelirse."

"Niye ayrıldınız?"

"Brandon UCLA'den burs aldı, ben de Briar'dan ve uzun mesafeli ilişki yürütmek istemedik. O şeyler asla yürümez."

"Bazen yürürler," diye karşı çıktı.

"Sanırım. Ama ikimiz de denemek bile istemedik, o yüzden..." İçimi çektim. "Yani uzun zamandır romantizm yaşamadığımız açık."

Logan merakla, "Nasıl oldu da hiç seks yapmadınız?" diye sordu.

"Bilmem. Sadece olmadı işte. Zar zor yalnız kalmamızın da yardımı olmadı. Babamın yatak odamın kapısının açık olması için katı bir kuralı vardı ve Brandon'ın ailesi daha da katıydı. Üst katta takılma iznimiz bile yoktu. Oturma odasında durmak zorundaydık, annesinin mutfaktan bizi gözetleyebildiği bir yerde."

Alnı kırıştı. "Yalnız kalacak zaman bulamamanıza inanmakta zorlanıyorum, ne kadar sürdü?"

"Altı ay. Ve evet, ara sıra müsait zamanlar oldu ama dediğim gibi, olmadı işte."

Kocaman bir el göğsümü kavrayarak nazikçe sıktı. "Yani cidden şundan bir parça almaya bile çalışmadığını mı söylüyorsun? Belki de eşcinseldi?"

"Güven bana, değildi.Aslında şimdi evli."

Logan'ın ağzı açık kaldı. "Gerçekten mi? Senden büyük müydü?"

"Hayır, yaşıtız. Görünüşe göre, üniversitenin ilk gününde kızın birine deli gibi âşık olmuş ve bu yaz evlendiler. Annesi babama her şeyi anlatmış."

Parmağının ucu meme ucumda gezinince titredim ama bir şeyleri başlatmaya çalışıyor gibi değildi. Yanağını yastığa dayamıştı, dalgınca beni okşarken yüz hatları rahattı.

"Lisedeyken kız arkadaşın var mıydı?" diye sordum.

Kaşlarını oynattı. "Bir sürü vardı."

"Uuuu, ne aygır ama."

"İki ciddi kız arkadaşım oldu gerçi. İlki birinci sınıftaykendi. Bekâretimi ona kaybettim."

"Kaç yaşındaydın? On beş mi?"

"On dört." Göz kırptı. "Erken başladım. O yüzden bu kadar iyiyim."

Gözlerimi devirdim. "Ayrıca çok da alçakgönüllü." Düşünmek için durdum. "On dört, seks yapmak için çok küçük bir yaş gibi."

Alaylı bir gülüşle, "Yaptığımız şeye *seks* denilir mi, onu bile bilmiyorum," diye yanıtladı. "İlkinde üç saniye sürdü, tabii daha az değilse. Ciddiyim, girdim, boşaldım, çıktım. Ondan sonrakiler de on saniyeydi. En fazla. Öyle azgındım ki, kıyafetlerini çıkardığında kendimi kontrol edemiyordum."

"Peki ikinci kız arkadaşın?"

"O ikinci sınıftaykendi. Yaklaşık bir yıl çıktık. Harika bir kızdı, biraz şımarıktı ama aldırmadım çünkü onu şımartmak hoşuma gidiyordu." Kaşlarını çattı. "Beni daha büyük biriyle aldattı. Aslında, sanırım oğlan Briar'a gidiyordu."

"Yaa, üzüldüm."

"Kalbimi sikti attı." Abartılı bir acılı inilti koyuverdi, sonra elimi alıp göğsüne dayadı. "Yıllardır birisinin gelip de parçaları birleştirmesini bekliyordum."

Ben de inledim. Söylediği lafın katıksız klişeliğinden ötürü. "Bu lafı şiirine koymalıydın."

"Sana bir tane daha yazarım," diye söz verdi.

"Ah Tanrım. Lütfen yapma." Esnemeye başlayınca saate göz atmak için döndüm, daha onu çeyrek geçtiğini görünce şaşırdım. "Niye bu kadar yorgunum?"

"Seni bitap düşürdüm, ha?" Kendini beğenmişçe sırıttı. "CP'm sırasında özel hareketlerimi kaybetmiş olmaktan korkuyordum ama hâlâ varmış."

"CP?" Kısaltmaları bazen beni deliye çeviriyordu. Bir gün söylediği şeyi kendi başıma anlayabilmek için dua ediyordum.

"Cinsel perhiz," diye açıkladı.

"Sadece üç hafta oldu, azgın çocuk."

"Aslında, nereden baksan... altı ay oldu?"

Kaşlarım havaya kalktı. "Altı aydır seks yapmadın mı?"

"Hayır." Yüzünü mahcup bir bakış doldurdu. "Seninle tanıştığımdan beri yapmadım."

"Saçmalık."

Şimdi yaralanmış görünüyordu. "Yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?"

"Hayır... elbette öyle değil..." Aklım verdiği bilgiyi sindirmek için çabaladı. Onunla tanışmadan önce bile ününden haberdardım; partideyken sendeleyerek banyodan çıkışına ilk elden tanık olmuştum.

Ve ikimiz bütün yaz ayrıydık. Gerçekten o süre sırasında bir defa bile biriyle olmadığını mı söylüyordu? Eh ben de yapmamıştım ama ben *John Logan* değildim. Briar'daki kızların yarısıyla yatmış bir çapkın.

"Neredeyse yapıyordum," diye ekledi, ifadesi acıyla doldu. "Yazın başlarıydı ve sen hâlâ mesajlarımı görmezden geliyordum. Kadının birinin evine gittim, tamamen onunla yatma niyetindeydim ama beni öpmeye çalıştığında... Kalkıp gittim. Doğru hissettirmedi."

Ağzım açık kaldı. Tamamen açık.

"Ama *bu*..." Yaklaşıp ağzını nazikçe benimkine bastırarak hayal edilebilecek en tatlı öpücüğü verdi. "Bu..." Bir tane daha. "Doğru..." Ve bir tane daha. "Hissettiriyor."

30

Logan

Gelmiş-geçmiş-en-iyi-hafta-sonu.

En son ne zaman bu kadar çok gülümsediğimi gerçekten hatırlayamıyordum. Ya da bu kadar çok kahkaha attığımı.

Ya da bu kadar çok düzüştüğümü.

Cuma gecesinden beri Grace'le tavşanlar gibiydik ve her seferinde son seferkinden daha iyi oluyordu. Artık pazar öğleden sonrayı geçmişti ve *hâlâ* iş başındaydık, aletim dar sıcaklığına gömülmüş vaziyette çarşafın üzerine serilmiştik. Acısı olup olmadığını sorup duruyordum ama olmadığını iddia ediyordu. Ve eğer *acıyorsa* bile, üstesinden şampiyonlar gibi geliyordu. Bandajını sarıp formasını giyen ve buza çıkan bir hokey oyuncusu gibiydi çünkü maç onun için *o kadar* önemliydi.

Sanırım ben de onun için önemliydim. Ya da belki de sadece ona yaşattığım uçuk sayıdaki orgazmlar hoşuna gidiyordu. Ve bir tane daha yaşamak üzereydi. Yarım saat önce onu iyice yalayıp emdim, öylesine çaresizce içinde olmaya ihtiyacım vardı ki daha fazla dayanamadım. Dilimin sayesinde vajinası hâlâ ıslak ve şişkindi. Sımsıkı saran bir eldiven gibi beni tutuyordu, ince bedeni benimkine dayanarak kasılıyor ve aceleci darbelerimin her birini karşılamak için omurgasını geriyordu.

Yakındı. Orgazmı yaklaşınca verdiği tepkileri, çıkardığı sesleri ve iç kaslarının aletimin etrafında dalgalanışını tanıyordum artık.

"*Ah.*" Kalçalarımı kıvırınca nefesi kesildi ve gözleri parladı. "Çok... iyi... hissettiriyor."

Bu tarif etmek için yeterli değildi. Bu... *ilahiydi*. Tam burada, bu yataktaki katıksız cennetti. Vajinasına tapıyordum. *Ona* tapıyordum.

Omurgamın aşağısı karıncalandı, kaslarım zevkle kasılıyordu. Ellerimi poposunun altına sokup parmaklarımı sert etine geçirdim, bizi birbirimize kenetleyerek onu daha sertçe beceriyordum. Önce ben boşaldım, zihnim puslu ve anlamsız bir şekilde parçalara ayrıldı. O da hemen peşimdeydi, beni deliye çeviren nefes nefese, hoşnut bir ses çıkararak aletimi deli gibi sıkıyordu.

Bu hafta sonu her seks yapışımızdan sonra neredeyse onu sevdiğimi ağzımdan kaçırıyordum. Ve her seferinde kelimeler çıkmasın diye dudaklarımı birbirine yapıştırmıştım çünkü çok erken söylemekten korkuyordum. Onu nisandan beri tanıyordum ama o zaman çıkmıyorduk. Artık çıkıyorduk ve neredeyse bir ay olmuştu, fakat "seni seviyorum" etiğinin nasıl işlediğinden emin değildim. İlk sevgilime iki haftadır çıkarken onu sevdiğimi söylemiştim. İkincisine de, beş ay sonra. O yüzden farkı ikiye bölmeliydim ve Grace'e... üç ay olunca söylemeliydim. Evet. O kadarı uygun bir zaman gibi görünüyordu.

Orgazmlarımızın etkisinden çıktığımızda, en sonunda yataktan çıkmaya karar verdik. Neredeyse öğlen olmuştu ve uyandığımızdan beri bir şey yememiştik. Karnım araba motoru gibi gurulduyordu. Üzerimize birkaç parça bir şey giydik çünkü onu kaç defa ikna etmeye çalışırsam çalışayım, ev arkadaşlarımın gelmesi ihtimaline karşı evde çıplak dolaşmayı reddetmişti. Nedensiz utancıyla acımasızca

alay etsem de, Grace'in inanılmaz sinir bozucu bir yeteneğini çabucak keşfettim: Her zaman haklıydı.

Tam mutfağa girdiğimiz sırada girişte ayak sesleri yankılandı.

"Baak!" diye böbürlendi. "Bizi yakalayacaklardı!"

"Güven bana, çocuklar beni birden fazla durumda çıplak gördüler," diye yanıtladım kuru kuru.

"Tamam ama elimden geldiği müddetçe beni hiç çıplak görmeyecekler."

Birdenbire Dean'in onun çıplak göğüslerine bön bön baktığını hayal ettim ve bu sıcak bir kıskançlık dalgasını tetikledi, kıyafet giymeye karar verdiği için ne kadar minnettar olduğumu fark etmemi sağladı.

Ama bir dakika sonra mutfağa giren Dean değildi. Peşinde Hannah'yla gelen Garrett'tı. Grace'i tezgâhta bulduklarına şaşırmış görünseler de, onu sıcak gülümsemelerle selamladıktan sonra dönüp bana pis pis sırıttılar. Kendilerini beğenmiş pislikler. Akıllarından tam olarak ne geçtiğini biliyordum; şarkılı bir alay. *Lo-gan'ınnn sevgilisiiii vaarr.*

"Hey." Gözlerimi kıstım. "Bu hafta yurtta kalacaksınız sanıyordum."

Garrett, "Bahse varım öyle sanıyordun," diye dalga geçti, gri gözleri parlıyordu.

"Evet, çünkü bana söylediğin şey oydu," diye açıkladım.

Hannah, Grace'in yanına gidip elini uzattı. "Selam. Doğru düzgün tanıştırılmadık. Ben Hannah."

"Ben Grace."

"Biliyorum." Hannah suratındaki büyük, aptal gülümsemeyi silemiyor gibiydi. "Logan durmadan senin hakkında konuşuyor."

Grace bana bir bakış attı. "Öyle mi yapıyorsun?"

Garrett, "Bütün gün boyunca," diye doğrularken, *kendi*

büyük, aptal gülümsemesini gösterdi. "Ayrıca senin hakkında uzun, kapsamlı şiirler yazıyor ve her akşam oturma odasında bize ezberden okuyor."

Hannah alayla güldü.

Garrett'a hareket çektim.

Grace en iyi arkadaşıma, "Ah, şiirlerden haberim var," dedi. "Bana yolladığı şiiri Boston'daki bir şiir dergisine gönderdim bile."

Ona dik dik bakmak için döndüm. "Şaka yapıyor olsan iyi edersin."

Garrett kahkahalara boğuldu. "Yapıp yapmaması önemli değil. Çünkü şimdi ben yollayacağım."

"Olayın dışında kaldığımı hissediyorum," diye duyurdu Hannah. "Neden bu şiiri okumayan tek kişi benim?"

Grace, "Sana e-postayla atarım," diye önerdi. Bu da benden bir *yok artık* hırlaması kazandı.

"Pekâlâ, ne yiyoruz?" Garrett buzdolabına doğru yürüdü. "Açlıktan geberiyorum ve *birileri* geç öğle yemeği yemek için restoranda durmak istemedi."

"Haftanın dört günü oradayım zaten," diye karşı çıktı Hannah. "İzin günlerimdeyken gitmek istediğim son yer orası."

Garrett iki kutu yumurta çıkardı. "Omlet ister misiniz?"

Hepimiz kabul edince Garrett yumurtaları kırmaya koyuldu, bu sırada Hannah ve Grace tezgâhta sebzeleri doğruyordu. Benim işimse masayı kurmaktı, otuz saniyemi aldı. Pis pis gülerek tabureye kuruldum ve çalışmalarını izledim.

Hannah yeşil biberle dolu bir kesme tahtasını Garrett'a uzatırken, "Bulaşıkları sen hallediyorsun," diye uyardı beni.

Bana uyardı. Dirseklerimi tezgâha yasladım. "Ee, siz niye erken döndünüz?"

"Çünkü Allie'yle Sean şu anda felaket bir kavganın ortasında." Hannah, Grace'e bir bakış attı. "Oda arkadaşım ve sevgilisi."

Garrett ocaktan, "Yakında *eski* olacak gibi," diye belirtti. "Daha önce iki insanın birbirine öyle bağırdığını duyduğumu sanmıyorum."

Hannah iç geçirdi. "Bazen birbirlerinin içindeki en kötüyü ortaya çıkarıyorlar gerçekten. Ama diğer taraftan, en iyi yanlarını da çıkarıyorlar. O yüzden bir ayrılıp bir barışıyorlar. Bu kez kesin olacağından emindim ama kim bilir?"

Ağız sulandırıcı bir koku mutfağa yayılmaya başladı. Garrett harika bir aşçı falan değildi ama fena omlet yapıyordu. On dakika sonra bize peynir, mantar ve biberli kabarmış, altın gibi omletleri servis etti ve dördümüz masanın etrafına yerleştik. Çifte randevu gibi hissettirdi ve bu fena gerçeküstüydü. Geçen yıla kadar, Garrett'ın sevgili olayına ilgisi bile yoktu ve geçen aya kadar, benim de öyleydi.

Hoşuma gitmişti gerçi. Hannah ve Grace anlaşıyordu. Sohbet canlıydı. Sürekli güldük. En son ne zaman böyle huzurlu hissettiğimi hatırlayamadım ve yemeği bitirdiğimizde, bulaşığın bana kilitlenmesini umursamadım bile.

Grace bana acıyıp masayı temizlememe yardım etti, sonra beni lavaboya kadar takip etti. Çabucak bütün tabakları durulayıp bulaşık makinesine dizdim.

"Onu neden istediğini görebiliyorum." Sesi zorlukla duyulabilirdi ama omuzlarımın kasılmasına sebep olmaya yetecek kadar hüzünlüydü.

Hannah'ya baktığını fark edince yüreğime suçluluk çöreklendi ve keskin bir acı hissettim. Nisanda Grace'e anlatırken ona Hannah'nın adından bahsetmemiştim ama en yakın arkadaşımın sevgilisinden hoşlandığımı itiraf etmiştim. Grace'in ikiyle ikiyi topladığı açıktı.

"Eğlenceli. Ve gerçekten güzel," dedi garip bir şekilde.

Bir bulaşık beziyle ellerimi kurulayıp çenesini tuttum ve bakışlarını kendime çevirdim. "*Onu* istemedim," diye mırıldandım. Grace'in başını yine masadan tarafa çevirdim. "*Bunu* istedim."

Garrett, Hannah'yı kucağına çekmişti, tek kolunu beline dolayıp burnunun ucuna bir öpücük kondurdu. Boştaki elinin parmaklarını kızın saçlarının arasından geçirdi ve Hannah eğilip kulağına bir şey fısıldayarak onu güldürdü. Birbirlerine bakış şekilleri... Garrett'm ona dokunurken gösterdiği saygı... mide bulandıracak şekilde âşıklardı ve herkes bunu görebilirdi.

Grace de dahildi, bir gülümsemeyle dönüp bana baktı. "Evet. Kim istemez ki?"

Mutfak pırıl pırıl olunca yine üst katta kaybolduk ama seks yapmak için değildi. Seks maratonumuz sayesinde —şikâyet etmiyordum— bütün hafta sonu doğru düzgün uyku çekememiştik, o yüzden biraz kestirmeye karar verdik. Uyuyakalmamak için alarmı kurdum çünkü saat altıda Grace'i babasına bırakmam gerekiyordu.

Yorganın altına girdik ve vücudunu kendime doğru çekip arkadan onu sarmaladım. Rahatlamış bir soluk verdim ama tam uykuya dalacakken sesi dikkatimi yeniden çekti.

"John?" diye mırıldandı.

Kalbim sıkıştı. Niye ilk adımı her kullanışında bu oluyordu bilmiyordum. Logan da diyordu ve dalga geçmek istediği zamanlarda Johnny ama sadece John demesi göğsümü böyle bir duyguyla dolduruyordu.

"Mımmm?"

"Yemeğe benimle gelmek ister misin?"

Kasıldım ve bunu kaçırmadı. Yumuşak bir kahkahayla ekledi, "Hayır deme iznin var. Ama... Yani zaten annemle tanışmış sayılırsın ve bil diye söylüyorum, babam çok

korkutucu değildir. Hatta aksine, onu sıkıcı bile bulabilirsin. Sürekli bilim hakkında konuşur."

Doğru. Babasının biyoloji profesörü olduğundan bahsetmişti. Beni endişelendiren bu değildi gerçi. En son bir kızın ailesiyle tanıştığımda lisedeydim ve o zamanlar büyük bir mesele değildi. Tersine, ikimizin de ailelerimizle yaşadığımız göz önüne alınırsa kaçınılmazdı.

Ayrıca evet, Grace'in annesiyle Skype'tan konuşmuştum ama resmi bir tanışma falan gibi hissettirmemişti. Eğlenceli ve sıradandı, büyük mesele değildi. Ama Grace'in babasıyla, *yüz yüze* tanışmak çok büyük bir mesele gibi geliyordu.

Diyor ona âşık olan adam.

Güzel noktaydı. Ona karşı hislerimi fark ettiğim anda BÜYÜK MESELE bölgesine girmiştim zaten.

"Gelmem baban için sorun olur mu?"

"Hiç de değil. Annem zaten ona erkek arkadaşım olduğunu söyledi, aslında seninle tanışmak için başımın etini yiyip duruyordu," diye itirafta bulundu.

"Tamam, o zaman tabii." Etrafına doladığım kolumu sıktım. "Çok isterim."

Grace

Hoş, ılık bir akşamdı, o yüzden babam verandada yiyeceğimize karar verdi. O mangalda biraz biftek yaparken, Logan'la ikimiz yemeğin kalanıyla ilgilendik. Ben fırında patates yapma görevindeydim, Logan da salatayı hallediyordu. Ama konsantre olarak domatesleri doğrayışını izleseniz, *Top Chef*'te rekabet ettiğini zannederdiniz.

"Rahatla Johnny," diye takıldım. "Salata hazırlamadaki ustalığın senden hoşlanıp hoşlanmayacağını etkilemeyecek."

Ayrıca, sanırım babam ondan çoktan hoşlanmıştı. Yapmasını beklediğim gibi çapraz sorguya almamıştı ve tanışmaları sırasında Logan espri yaptığı için içten içe rahatladığını düşünüyordum. Babam her zaman Brandon'ın kişilikten tamamen yoksun olduğunu düşünürdü; evet, Bay "Moleküler Teknoloji Öğretirim" bir gün beni karşısına oturtmuş ve erkek arkadaşımın *sıkıcı* olduğu konusunda beni bilgilendirmişti. Ki mesele kesinlikle o değildi. Brandon utangaçtı, sıkıcı değildi. Yalnız kaldığımızda o çocuk beni gülmekten iki büklüm ederdi.

Ama babam bunu asla görmemişti ve Logan'ın Brandon'dan daha fazla özgüvene sahip olduğunu inkâr etmenin lüzumu yoktu. Daha tanıştıkları ilk beş dakikada, Logan beni hokeyden "nefret ettirerek" büyüttüğü için babamı iyi niyetli bir ifadeyle kınamıştı. Cam masanın etrafına oturduğumuzda, babam bir kez daha konuyu açtı.

Bifteğini keserken, "Mesele şu, John," dedi. "Gracie, hokey için gereken kabiliyetin şoke edici miktardaki azlığını fark edecek kadar akıllıdır." Gözleri şakayla parıldadı.

Logan alayla soludu. "Nasıl cesaret edersiniz efendim."

"Kabul et evlat. Futbol için bambaşka bir seviyede atletizm gerekiyor."

Sevgilim düşünceli görünerek patatesini çiğnedi. "Tamam, işte size bir senaryo. Bruins kadrosundaki her adamı alın, futbol forması giydirin ve sahaya salın. Dört çeyrek boyunca oynayacaklarını ve birkaç kıç tekmeleyeceklerini *garanti ederim*." Pis pis güldü. "Şimdi de Pats'i ele alalım, kaskları ve korumalıkları giydirin ve buzun üzerine salın; üç tam periyot boyunca oynayabileceklerini ve *iyi* olacaklarını bana dürüstçe söyleyebilir misiniz?"

Babam gözlerini kıstı. "Şey, hayır. Ama bunun sebebi muhtemelen çoğunun patenle kaymayı bilmiyor olmasıdır."

Logan'ın gülümsemesi coşkuluydu. "Ama üstün seviye atletizm yapıyorlar ya," diye hatırlattı babama. "Neden kayamasınlar?"

Babam içini çekti. "Tuş ettiniz Bay Logan. Tuş."

Kıs kıs güldüm.

Yemeğin kalanı aynı şekilde geçti, sonunda birinin ya da ikisinin birden sırıttığı düzmece tartışmalarla. Kalbimden patlayan neşeye hâkim olamadım. Anlaştıklarını görmek büyük bir rahatlamaydı. Artık görüşleri benim için son derece önemli olan *iki* ebeveynimden de onay almıştım.

Üçümüz sofrayı toplarken babam annemin konusunu açtı. "Annen Şükran Günü'nde Hastings'e gelmeyi düşünüyor."

"Gerçekten mi?" Haberle heyecanlanmıştım. "Otelde mi kalacak yoksa burada mı?"

"Burada tabii ki. Buradaki yatak odalarından birini seçecekken otel odasına para yatırmasının manası yok." Babam tabağını ve salata kâsesini tek elinde dengeledi ve sürgülü kapıyı açtı. "İşten birkaç gün izin alıp onunla birlikte Boston'a gitmeyi düşünüyordum. Ziyaret etmek istediğimiz birkaç ortak arkadaşımız var."

Boşanmış ebeveynlere sahip başka bir çocuk, ebeveynlerinin birlikte yolculuğa çıkacağını duyunca umutlanabilirdi ama o gemi benim için çoktan kaçmıştı. Bizimkilerin asla birlikte olmayacaklarını biliyordum —ayrıyken çok daha mutlulardı— ama hâlâ bu kadar yakın olmalarını seviyordum. Hatta en iyi arkadaşlardı. Aslında ilham vericiydi.

Beni şaşırtsa da, babama yemek için teşekkür edip Logan'ın kamyonetine bindikten sonra Logan'ın yorumda bulunduğu ilk şey ikisinin ilişkisi üzerine oldu.

"Sizinkilerin boşanmadan sonra arkadaş kalması gerçekten çok iyi."

Başımı salladım. "Aynen, değil mi? Onun için her gün şanslı yıldızlarıma teşekkür ediyorum. Eğer durmadan kavga etselerdi ve beni bir piyon gibi kullansalardı bundan nefret ederdim." Sonra kasılıverdim çünkü belki de *onun* ebeveynlerinin boşandıktan sonra tam olarak tarif ettiğim gibi olabileceğini fark ettim. Logan pek bahsetmedi ve ben de detaylar için baskı yapmadım çünkü ailesinden bahsetmeyi tercih etmediği barizdi.

Özellikle babası hakkında. Ama konusunu *kesinlikle* açmak istemediğim tek konuydu, onun hatırı için değil. Kendim için. Çünkü konuyla ilgili gerçek hislerimi açığa çıkarmaktan ödüm kopuyordu. Bence Logan mezuniyetinden sonra hokeyi bırakarak büyük bir hata yapıyordu.

İşi yürütmenin ve babasıyla ilgilenmenin ailesi için en iyisi olduğunda ısrar ediyordu ama ben aksini düşünüyordum. Ward Logan için en iyisi uzun bir rehabilitasyon süreci, ardından da geniş kapsamlı bağımlılık terapisiydi ama hey, ben ne biliyordum ki? Bir yıllık psikoloji dersi insanı psikolog yapmıyordu.

"Baban harika." Logan'ın gözleri ön camda kaldı ama sesindeki hüznü kaçırmadım. "Hep yanında olan tarzda bir adama benziyor. Bilirsin, bileğini kırarsan seni hastanede bırakıp gidecek biri gibi falan değil."

Verdiği örnek insanı endişelendirecek kadar özeldi, kaşlarımı çatmama sebep oldu. "Bu... bu senin başına geldi mi?"

"Hayır." Duraksadı. "Anneme oldu aslında."

Kaş çatışım derinleşti. "Baban onu hastanede mi bıraktı?"

"Hayır, pek öyle değil. O... biliyor musun, kafana takma. Uzun hikâye."

Elini vitese koydu ve uzanıp elini elimle kapladım. "Duymak istiyorum."

"Ne gereği var ki?" diye mırıldandı. "Geçmişte kaldı."

"Yine de duymak istiyorum," dedim.

Bezgince nefes verdi. "Ben yedi ya da sekiz yaşlarındayken oldu. Okuldaydım, o yüzden nasıl olduğunu görmedim ama sonrasında teyzemden duydum. Aslında, bütün mahalle duymuştu, babam en sonunda geldiğinde annem o kadar yüksek sesle çığlık atıyormuş yani."

"Hâlâ ne olduğunu bana anlatmıyorsun..."

Gözlerini yolda tuttu. "Kıştı, hava bok gibiydi ve annem araç yolundaki karı kürerken bir parça buza basıp kaymış." Sesinde acı bir ton vardı. "Babam içerideymiş, tamamen zom olmamış ama birkaç tane içmiş. Karı küremeye ya da en azından ona yardım etmeye zahmet bile etmemiş. Her neyse, annem ayak bileğini gerçekten kötü dağıtmış, neredeyse un ufak olmuş ve babam onun yardım çığlığını duyup dışarı koşmuş. Hareket ettirmek istememiş çünkü hasarın ne kadar kötü olduğundan emin değilmiş ama ambulansın gelmesini beklerken üzerine bir battaniye örtmüş."

Logan'ın omuzları çenesi gibi kaskatıydı. Hikâyenin kalanını duymak istediğimden emin değildim.

"Neyse, ambulans gelmiş ama babam onunla birlikte gitmemiş. Anneme onu arabayla takip edeceğini, böylece Jeff'le beni okuldan alabileceğini söylemiş. Üç gün boyunca onu son görüşümüz o oldu."

Logan başını öfkeyle iki yana salladı. "Arabaya binip gitti. Nereye gittiğini hiç bilmiyorum. Tek bildiğim hastaneye gitmediği. Karısı bileğinin düzelmesi için iki ameliyat olmak zorunda kalmışken... Ve okula da gelmedi çünkü Jeff'le saatlerce bekledik ve o yoktu. En sonunda öğretmenlerden biri hâlâ orada beklediğimizi fark etti, bazı aramalar yaptı ve bizi hastaneye götürdü. Teyzem Boston'dan geldi

ve annem iyileşene kadar bizimle kaldı çünkü babam firar etmişti."

İçime bir soluk çektim. "Bunu neden yaptı?"

"Biliyorsam siksinler. Sanırım öne çıkıp çocuklara, eve ve *ona* bakması gerektiğini fark etti ve hissettiği baskı onu delirtti. Üç günlük alem yaptı ve hastaneyi bir kere bile ziyaret etmedi."

Logan'ın yerine hissettiğim kızgınlık göğsümde büyüdü ve ellerimi titretti. Ne boktan bir kocaydı o öyle? Ne boktan bir *babaydı*?

Logan düşüncelerimi okumuştu çünkü nazik bir bakışla başını çevirdi. "Şu anda ondan nefret ettiğini biliyorum ama bir şeyi anlaman gerek. O kötü bir adam değil: Hasta. Güven bana, bu yüzden kendisinden nefret ediyor. Senin ya da benim ondan nefret edebileceğimizden daha fazla." Soluğu titrekçe çıktı. "Ayıkken aslında gerçekten iyi bir baba. Nasıl paten yapacağımı bana o öğretti, arabalarla ilgili bildiği her şeyi öğretti. Bir yaz tatlı bir GTO'yu tamir ettik. Garajda birlikte saatler geçirdik."

"O zaman neden tekrar içmeye başladı?"

"Bilmiyorum. *Kendisinin* bile bildiğini sanmıyorum. Hani kendini stresli hissedince bir bardak şarap almak isteyebilirsin, değil mi? Ya da bira, viski, seni sakinleştirecek bir şeyler. Ama o sadece bir tane alamıyor. İkiyi, üçü ya da onu alıyor, duramıyor. Bu bir bağımlılık."

Dudağımı ısırdım. "Bunu biliyorum. Ama bu bağımlılığı daha ne kadar hareketlerinin bahanesi olarak kullanmayı sürdürecek? Bence ona fırsat vermeyi kesmek zorunda kalacağın bir nokta gelecek."

"Daha önceden de onu rehabilitasyona sürükledik Grace. Kendisi yapmayı istemezse işe yaramaz."

"O zaman belki de onu kendi haline bırakman lazım. Dibe vurmasına izin verirsin, böylece daha iyi olmayı seçer."

"Ne yani, evsiz kalmasına izin mi vereyim?" dedi yumuşakça. "Fatura tahsili için kapısını çalıp icra için evine mi gitsinler? İşinin parçalanıp yanmasına izin mi vereyim? Anlamadığını biliyorum ama onu silemeyiz. Belki ağzımızı yüzümüzü dağıtıp bize bok parçasıymışız gibi davransaydı daha kolay olabilirdi ama istismar eden biri değil. Kendini mahvediyor. Ayık kalması için onu cesaretlendirebiliriz, işleri yolunda tutmasına yardım edebiliriz ama onu terk etmeyiz."

"Haklısın. Anlamıyorum," diyerek kabul ettim. "Bu sarsılmayan sadakatin nereden geldiğini anlamıyorum. Özellikle de önüne serilen örneği değerlendirince; *onun* sadakati nerede? *Onun* sadece kendini düşünmemesi nerede?"

Logan avucunu açtı ve parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. "Bunu yapmamın diğer sebebi de o. Önüme serilen örnek. Eğer onu terk edersem, ondan iyi yanım kalmaz. O zaman *ben* bencil olurum ve bu asla olmak istemediğim bir şey. Bazen ondan o kadar çok nefret ediyorum ki, dişlerini dökmek istiyorum, bazen kendimi ölmesini dilerken bile buluyorum ama ne kadar bezdirici olursa olsun, o hâlâ benim babam ve onu seviyorum." Sesi çatladı. "Ona, eğer onun pozisyonunda ben olsaydım davranılmak istediğim gibi davranıyorum. Sabır ve destekle, hatta hak etmediği zamanlarda bile."

Logan sessizleşti ve kalbim kasıldı, sonra hissettiklerimle şişerek taştı. Bu adam beni şaşırtmaya devam ediyordu. Beni hayrete düşürmeye. Benden daha iyi bir insandı, kendine pay biçtiğinden de daha iyiydi ve eğer önceden bundan emin değilsem, artık yüzde yüz emindim.

Onu seviyordum.

31

Logan

Büyük ihtimalle bütün hokey kariyerimin en kötüsü olabilecek bir maçın ardından arenadan ayrılırken Dean, "Malone'da biraya var mısın?" diye sordu.

Dişlerimi sıktım. "Grace'le planlarım var. Ve olmasaydı bile, bu akşam lanet olası bir barda kutlama yapmazdım dostum."

Elini duştan dolayı ıslak olan sarı saçlarından geçirdi. "Aynen, epey zorluydu. Ama geçti bitti. Maç sona erdi. Üzerinde kafa patlatmaya gerek yok."

Böyle zamanlarda niye hokey oynamaya zahmet ettiğini merak ediyordum. Hatun kaldırmak için miydi? Çünkü takıma katıldığı gün, Dean sporumuza karşı çok az ilgi göstermişti. Yazıktı; harika bir oyuncu olurdu. Ama üniversiteden sonra hokey oynamakla ilgilenmiyordu, en azından profesyonel olarak.

"Ciddiyim dostum, somurtmayı kes," diye emretti. "Bizimle bara gel. Çaylağa sahte kimlik ayarladım, bu akşam ona bazı hamlelerimi göstereceğim. Yardımcı pilot işime yarayabilirdi."

"Çaylak" dediği de tabii ki Hunter'dı. Dean onu kanatları altına almıştı ve yozlaştırma yolundaydı.

"Yok, pas geçiyorum. Bu akşam Grace'le film izleyeceğiz."

"Sıkıcı. Tabii çıplak film gecesiyse işler başka. O zaman onaylarım."

Aslında çıplak film gecesi olmasını umuyor sayılırdım. Bitiş zilinden sonra 5-0'lık skorun kötü kokusunu üzerimizden atmak için soyunma odasına girdiğimizden beri üzerime yapışmış olan şu bastırılmış gerilimi atmaya ihtiyacım vardı.

Sadece sezon öncesi maçı olması, durumumuzu değiştirmemesi iyi bir şeydi ama bu akşamın yenilgisinden çıkarmamız gereken bir şey varsa, o da şuydu: Hazır olmakla alakamız yoktu ve ilk maçımız önümüzdeki haftaydı. Artı, St. Anthony tarafından yenilmiştik ve bu tepemi daha çok attırıyordu çünkü St. A'in kadrosu sik kafalılar ve pisliklerden oluşuyordu.

Kısa bir süre sonra Grace'in kapısından girdiğimde hâlâ maçla ilgili üzgündüm ve yüzümü görünce anlayışla dilini şaklattı.

"İyi gitmedi demek, ha?" Gelip kollarını bana doladı, yumuşak dudaklarını yatıştırıcı bir öpücükle boğazıma bastırdı.

"Takım hâlâ iyi gitmiyor," diye yanıtladım. Çileden çıkmıştım. "Koç hatları değiştirip duruyor, iyi bir uyum bulmaya çalışıyor ama gelişigüzel yapboz parçalarını bir araya getirse de olur yani."

Çileden çıkarıcıydı, özellikle de Dean'le ikimiz aynı hat üzerinde oynarken iyi yağlanmış bir makine gibiyken. Ama ayrıca kadrodaki en iyi defans oyuncularıydık, o yüzden diğerlerinin daha fazla batırmaması için bizi ayırmıştı. Şimdi Brodowski'yle eşleşmiştim. Çok fazla çalışması gerektiği için, savunma alanında resmen bir başıma oynuyordum.

"İyiye gideceğinden eminim," diyerek güvence verdi. "Ve önümüzdeki hafta sana tribünlerden tezahürat yapacağıma söz veriyorum."

Sırıttım. "Sağ ol. Senin için ne büyük bir fedakârlık olduğunu biliyorum."

İç geçirdi. "En büyüğü." Yerden bir tişört alıp çamaşır sepetine attı. "Sadece ortalığı toplamayı bitirmek istiyorum, sonra filmi açabiliriz. Olur mu?"

"Tabii."

Ayakkabılarımı çıkarıp ceketimin fermuarını açtım, etrafta dolanıp saçılmış kıyafetleri toplayışını izliyordum, hepsinin oda arkadaşına ait olduğunu fark ettim. Tanrım, Daisy onu seviyor olmalıydı. Harika oda arkadaşı ve OKB olan hizmetçi tek bir şirin paketteydi.

Grace, Daisy'nin masasıyla yatağının arasına sıkışan bir çorabı almak için eğildi ve yuvarlak poposunun çıkıntı yapan görüntüsü beni inletti.

Omzunun üzerinden baktı. "İyi misin?"

"Ah evet. Bir dakikalığına o pozisyonda kal. *Tam* o pozisyonda."

"Sapık."

"Haklısın. Ne *cesaretle* kız arkadaşımın havaya kalkmış seksi kıçının keyfini sürerim?" Boğazım kurudu. "Bu akşam seni tam olarak böyle becermek istiyorum."

Nefesi kesildi. "Bununla yaşayabilirim."

Alaylı yanıtına güldüm. "O zaman yatağa atla. Çırılçıplak. Hemen. Hız için bonus orgazmlar var."

Üstündekinden, taytından ve külotundan rekor sürede kurtuldu ve fermuarıma uzanırken sessizce güldüm. "Bak ya, gören de ihtiyaçlarını karşılamadığımı sanacak."

Bakışları fermuarımı aşağı indiren parmaklarımı takip etti. Bana bakış şeklini seviyordum. Aç ve takdir ediciydi, sanki doyamıyormuş gibi.

Bir dakika sonra çıplaktım ve kondomla kaplıydım. Bu akşam benim için ön sevişmeye gerek yoktu; taş gibi serttim ve gitmeye hazırdım ama bu, kısa bir süreliğine *onunla* oynamama engel olmadı.

Bacaklarının arasına emekleyip baldırlarının içini öptüm. Teni pürüzsüzdü, dilimin altında ipek gibiydi ve yalayarak klitorisine kadar çıktığımda parmakları saçlarıma dolanarak beni orada tuttu. Gülerek ona istediği şeyi verdim. Yumuşak, yavaş yalayışlar ve nazik öpücükler, ta ki yatakta kıvranana kadar. Bitirmesine izin vermedim gerçi. İlk orgazmı hep en yoğun olanıydı ve boşalırken aletimi sıktığını hissetmeyi, adımı inlediğini duymayı istiyordum.

Son bir öpücük kondurdum, sonra kalçalarını kavradım ve çevirdim. "Ellerinle dizlerinin üstüne bebeğim. O tatlı kıçı bana getir."

Hem de ne getirdi. Arkasında dizlerimin üzerine kalkarken sıkı kalçasını kasığıma çarptı ve sonra aletime iyice sürterek omurgamdan yukarı sıcak bir kıvılcım yolladı. İki aydır birlikteydik ve hâlâ beni deliye çeviriyordu. Bana verdiği zevkle kahrolası beynimi eritiyordu.

Sertliğimi avuçladım ve kalçasının aralığından kaydırarak aşağı kadar indirdim, vajinasına dayadım. Hava beklentiyle ısındı. Bu en sevdiğim andı; aletimin başındaki hafif emiş hissi, yakında beni sımsıkı saracağını, sıcaklığıyla çevreleneceğimi bilmek.

Öyle ıslaktı ki daha ilk darbemle içeri kayıverdim ve onu köküne kadar doldurdum. Önce onu yavaşça becerdim, uzatmak için bekliyordum ama her derin darbeyle birlikte beynim biraz daha dağılıyordu ve kısa süre içinde yavaş olan hızım, beni coşkuyla inleten süratli, sonu gelmez bir ritme dönüştü. Ama onu arkadan becermekle ilgili konuşmalarıma rağmen, bu pozisyon çok... mesafeli geldi. Onu yukarı doğru çektim, böylece sırtı göğsüme dayandı ve avuçlarımı göğüsleriyle doldurdum, yukarı doğru hamleler yaparken meme uçlarıyla oynuyordum.

Başı yana doğru düştü ve fırsattan istifade edip dudaklarımı boynuna bastırdım. Kokusunu içime çektim, pü-

rüzsüz, mis kokulu etini emerek aletimi içine itiyordum. İkimizin de soluğunu kesen hızlı, yüzeysel darbelerle. Tek elimi vücudundan aşağı doğru kaydırdım, göğüslerini aştım, karnının üzerinde hareket ettirdim ve en sonunda klitorisini buldum. İşaretparmağımla ovaladım, aletimin hızlı darbelerinin aksine nazikçe daireler çiziyordum.

Vücutlarımızın yanıtlarının zamanlaması gittikçe iyi oluyordu, aynı anda boşalarak titremek için bedenlerimiz senkronize hareket etti. Terli uzuvlardan bir karmaşa halinde yığıldık. Orgazmlar yüzünden zorlanarak nefes aldık, uçtuğumuz yerden iniyor olsak bile çılgınlar gibi öpüştük.

Sonrasında dizüstü bilgisayarını aldı ve battaniyenin altında birbirimize sokulup filmi başlattık. Onun seçimiydi, o yüzden doğal olarak ikimizi de güldüren klişe bir eski Jean-Claude Van Damme filmi izliyorduk. Ama daha sadece beş dakika olmuştu ki Grace'in cep telefonu çaldı.

Ekranı kontrol etmek için göğsümün üzerinden uzandı ama telefonu açmadı. Soru sorar gibi baktığımda, "Ramona," dedi. "Şu anda onunla konuşacak havada değilim. Hadi izlemeye devam edelim."

Telefon yine çaldı.

Grace bezgin bir ses çıkardı ve *reddet* tuşuna bastı.

Onu suçlayacağımı sanmıyordum. Dean barda birkaç defa Ramona'ya rastladığını söylemişti ama son sömestrden beri onu görmemiştim. Ve görmeyi de istiyor sayılmazdım.

Grace, "Muhtemelen takılmak istiyordur," dedikten sonra telefonunu titreşime aldı.

Başını göğsüme dayamak üzereydi ama daha temas edemeden gürültülü bir titreme yatağı sarstı. "Ta-mam o zaman, sanırım titreşim yerine sessize almalıydım." Yine kalkıp oturdu, telefonunu aldı ve donakaldı.

"Sorun ne?" Telefonuna bakmaya çalıştım.

Çevirdi, böylece ekranı görebildim. Sadece *ACİL DURUM* yazıyordu. Gönderen kişi —başka kim olabilirdi?— Ramona'ydı.

Belki de kuşkucu piçin tekiydim ama bunu kendi çıkarına kullanıyor gibi geldi. Grace cevap vermiyordu, o yüzden de Ramona ona cevap *verdirtmeye* karar veriyordu.

"Onu aramak zorundayım."

İç geçirişimi bastırdım. "Bebeğim, herhalde araman için seni korkutmaya çalışıyor..."

"Yapmıyor." Grace'in ifadesi katıydı. "ACİL DURUM lafını boşa kullanmayız. *Asla*. Arkadaş olduğumuz onca yılda, birbirimize sadece iki defa ACİL DURUM dedik. Ben bir defasında Boston'da sapığın biri tarafından takip edildiğimi düşündüğümde yaptım. O da son sınıfta bir partide bayılıp da nerede olduğunu bilmeyerek uyandığında. Bu ciddi Logan."

Karşı çıkmak istesem bile, çoktan yataktan fırlamış onu arıyordu bile.

Grace

Gerçekten ödüm patlıyordu. Avuçlarım terliyor, kalbim deli gibi atıyor, ciğerlerim yanıyordu. Ama sanırım arkadaşınızın birkaç haydut tarafından isteği dışında tutulduğunu öğrendiğinizde vereceğiniz uygun tepki buydu. Hele de sizi aramak için banyoya sıvışmak zorunda kaldıysa, çünkü gitmek istediğini söyleyince telefonuna söz konusu haydutlar tarafından el konulduysa.

Logan'ın kamyonetinin yolcu koltuğundaydım, parmaklarımı endişeli bir ritimle bacaklarıma vuruyordum.

Ona daha hızlı sürmesi için yalvarmak istedim ama zaten hızlı gidiyordu. Ve durmadan bana bağırarak sorular soruyordu. Cevabını bilmediğim sikik sorulardı çünkü Ramona beş dakika önce suratıma kapatmıştı ve artık telefonunu açmıyordu.

"Hangi hokey oyuncuları?" Logan on dakikada üçüncü defa soruyordu. "Briar'dan mı?"

"Son defa söylüyorum, *bilmiyorum*. Bana anlattığı her şeyi sana söyledim Logan, o yüzden lütfen üzerime gelmeyi kes."

"Üzgünüm," diye homurdandı.

İkimiz de sınırdaydık. Motele ulaşınca ne bulacağımızı ikimiz de bilmiyorduk. Hastings'e doğru hızla giderken, Ramona'yla yaptığım konuşma zihnimde arı kümesi varmış gibi vızıldadı.

"Başkalarının da olacağını sanıyordum ama sadece oyuncular var. Ve gitmeme izin vermeyecekler Gracie! Beni eve bırakacaklarına söz verdiler ve şimdi odalarında kalmamı söylüyorlar. Bunu istemiyorum ve yanımda cüzdanım bile yok! Sadece telefonum! Taksi için param yok ve beni almaya kimse gelmeyecek... ve..."

O sırada ağlamaya başlamıştı ve karnıma korku çöreklenmişti. Ramona'yı uzun süredir tanırdım. Timsah gözyaşları ve gerçek gözyaşlarının farkını bilirdim. Ne zaman yalandan paniklediğini ya da deli gibi korktuğunu bilirdim. Sakinken nasıl ses çıkardığını ve ödü kopmuşken nasıl ses çıkardığını bilirdim.

Ve şu anda deli gibi korkuyordu.

Kasabaya yolculuk gerginlikle doluydu. Kaslarım birbirine öyle sıkı dolanmıştı ki, motele vardığımızda vücudum gerçekten sızlıyordu. L şeklindeki tuğla bina Hastings'in dışına inşa edilmişti ve ana caddedeki otelin güzelliğinin yanına yaklaşamasa bile, pire yuvası bir bok çukuru da değildi.

Logan park alanına girince mavi gözleri anında kararda. Bakışını takip edince kaldırımın kenarına park edilmiş parlak kırmızı otobüsü fark ettim.

Sert bir sesle, "Bu St. Anthony'nin otobüsü," dedi. "Yarın Boston Üniversitesi'yle oynuyorlar, sanırım gece burada kalmaları gayet mantıklı."

"Bekle, bu akşam size karşı oynayan takım mı?"

Onayladı. "Puştlar, hem de hepsi, koçları da dahil."

Endişem arttı. Logan'ın rakipleri hakkında kötü konuştuğunu önceden de duymuştum ama laf söylerken bile sesinde saygı olduğunu söyleyebiliyordum. Harvard'la rekabetleri gibi; Logan dırdır ederdi ama onu Harvard oyuncularının serseri olduğunu söylerken ya da bu St. Anthony'dekilere yaptığı gibi karakterlerine saldırırken yakalamazdınız.

"Gerçekten o kadar kötüler mi?" diye sordum.

Motoru durdurup emniyet kemerini çözdü. "Eski kaptanları geçen sezon bir Briar oyuncusunun kolunu kırdığı için açığa alındı. Braxton ona çarptığında pak bizim oyuncumuzda bile değildi. Yeni kaptanları da her geçişinde bizim kulübemizdeki çocuklara tüküren, Connecticut'tan gelme bir bok kafalı. Saygısız şerefsiz."

Kamyonetten atlayıp 33 numaralı odaya yürüdük, hıçkırıklarının arasında Ramona'dan almayı başardığım birkaç detaydan biriydi. Logan kolumu kavradı ve korumacı bir hareketle beni arkasına çekti.

"Bırak bununla ben ilgileneyim," diye emretti.

Gözlerindeki ölümcül parıltı karşı çıkılamayacak kadar korkutucuydu.

Yumruğunu kapıya indirdi, menteşelerinden sarsacak kadar sertti. İçeriden yüksek müzik sesi geliyordu, damarlarımdaki kanı buza dönüştüren kaba erkek kahkahalarıyla birlikte. İçeride deli bir parti veriyor gibiydiler.

Bir saniye sonra siyah saçlı ve top sakallı uzun bir adam eşikte belirdi. Logan'ın Briar ceketine bir bakış attı ve dudakları sinsi bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ne bok istiyorsun?"

Logan, "Buraya Ramona'yı almaya geldim," diye bağırdı.

Açık kapıdan rap müzik yayıldı, müziğin sesi ayaklarımın altını titreştiriyordu. Logan'ın geniş omuzlarının arkasından bir göz atıp odanın içinde neler olduğunu görmeye çalıştım. Tek görebildiğim iri yarı bedenlerden bir duvardı. Dört, belki beş kişilerdi. Karnıma korku çöreklendim. Tanrım. Ramona neredeydi? *Ne akla hizmet* bu heriflerle parti yapmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmüştü —*yalnız*?

"Evine git göt oğlanı." St. Anthony'li pis pis güldü. "Buraya daha yeni geldi. Bırakılmaya ihtiyacı yok."

Logan'ın çenesi taşa dönüştü. "Yolumdan çekil Keswick."

Müzik aniden durdu ve yerini sessizliğe bıraktı, ağır ve tehditkâr ayak seslerinin ardından, takım arkadaşları Keswick'in arasında belirdi.

Buz mavisi gözleri olan sarışın dev bir yaratık, Logan'a alayla gülümsedi. "Ayyyy, ne tatlı. Zafer partimizi mi basıyorsun Logan? Tamam, anladım. Şampiyonluğun tadının nasıl olduğunu öğrenmek istiyorsun, ha?"

Logan'ın yanıtı neşesizce gülmek oldu. "Tabii, sezon öncesi maçı kazandığınız için nasıl kıskandım Gordon. Şimdi kenara çekilin de Ramona'nın iyi olduğundan emin olayım yoksa Tanrı yardımcım olsun, ben..."

Başka bir oyuncu, "Ne yaparsın?" diye alay etti. "Bizi pataklar mısın? Durma, dene dostum. Senin gibi güçlü biri bile tek seferde beşimizi birden alt edemez."

"Tabii götten almıyorsa," diye şakıdı biri. "Bahse varım götten almaktan hoşlanıyordur."

Diğerleri gürültüyle güldü ama Logan istifini bozmadı. Memnun bir gülümseme göndererek konuştu, "Sizin — *hepinizin*— ağzına sıçmak her ne kadar kışkırtıcı olsa da, sanırım bu akşam kodesten uzak durmayı tercih ederim. Ama Koç Harrison'ın odasını bulana kadar buradaki bütün kahrolası kapıları çalmaktan mutlu olurum ve sonra yaptığınız bu küçük sosis partisinin bitiş düdüğünü çalar, sizinle başa çıkması için *ona* izin veririm."

Keswick kendini beğenmişti. "Muhtemelen bize katılır. Koç maçtan sonra sarhoş olmamızı götüne bile sallamaz."

"Öyle mi? Şey, burnuna çektiğin şeyi bir tarafına sallayacağından eminim."

Logan öne doğru bir adım attı ve yumruk atmasını bekleyerek içgüdüsel olarak kasıldım. Ama sadece Keswick'in burnunun kenarına dokundu. Dikkatimi Keswick'in burun deliklerinin altına bulaşan beyaz zerreciklere çekti.

Logan acımasız bir gülüşle dişlerini gösterdi. "Kokainin görünüyor göt oğlanı. Şimdi, siktir olup yolumdan çekilin. Burada kal Grace."

Odaya dalıverdi ve ben dışarıda kalıp dört tane tepesi fazlasıyla atmış hokey oyuncusuna bakmak zorunda kaldım. Görünüşe göre hepsi kokain çekmişti. Panik omurgamdan yukarı aşağı hareket ediyordu, hızlı ve aralıksızdı ve Logan bir dakikadan daha kısa sürede geri gelene kadar da azalmadı.

Ramona'nın yanında durduğunu görünce baştan aşağı rahatladım. Yanakları Keswick'in yüzündeki kokainden daha beyazdı, gözleri arkamızdaki park halindeki otobüsten daha kırmızıydı ve beni gördüğü anda kollarıma koştu.

"Aman Tanrım," diye hıçkırdı ve beni boğulma noktasına gelene kadar sıktı. "Burada olduğun için öyle mutluyum ki."

"Sorun yok. Artık iyisin." Saçlarını nazikçe okşadım. "Hadi gidelim."

Onu uzaklaştırmaya çalıştım ama durdu, çaresiz gözlerini kapıya doğru çevirdi. "Telefonum," diye kekeledi. "Benden aldı."

Logan'ın Gordon diye hitap ettiği oyuncuyu işaret etti ve kapıya doğru giderken Logan'ın ağzından bir hırlama çıktı. "Onun *telefonunu* mu aldın? Neden? Siz orospu çocukları hep beraber ona *tecavüz ederken* yardım çağıramasın diye mi?"

Logan'ı hiç bu kadar öfke dolu görmemiştim. Mavi gözleri vahşiydi, geniş omuzları titriyordu. "Telefonu bana ver. Hemen."

Kapıdaki puştlar şöyle bir etraflarına baktılar, sonra içlerinden birisi arka cebinden Ramona'nın iPhone'unu çıkardı. Yıldırım hızıyla Logan'a doğru fırlattı ama sevgilimin hızlı refleksleri vardı ve suratına yapışmadan önce plastik kasayı yakaladı.

Arkasını dönmeden bize, "Arabaya girin," dedi.

Onu bırakmak istemiyordum ama Ramona deli gibi titriyordu, o yüzden kendimi uzaklaşmaya zorladım. Bu süre boyunca gözlerimi motel odasının kapısında tuttum, Logan'ın onlara yaklaşmasını ve anlayamadığım bir şeyler tıslamasını izledim. Her ne dediyse, St. Anthony'linin ona öldürecek gibi bakmasına sebep oldu ama hiçbiri anlık hareketlerde bulunmadı. Sadece içeri girip kapıyı arkalarından çarptılar.

Kamyonetin koltuğunda ortaya kaydım ve Ramona yanıma oturup yanağını omzuma dayadı. "Çok korktum," diye inledi. "Eve gitmeme izin vermeyeceklerdi."

Kemerini bağlattım, sonra kolumu omzuna doladım. "Canını yaktılar mı?" diye sordum sessizce. "Seni zorladılar mı...?"

Başını şiddetle iki yana salladı. "Hayır. Yemin ederim. Daha bir saattir falan oradaydım, kokain çekip şişeden votka içmekle çok meşgullerdi. Tam ben seni aramadan önce beni elleyip soyunmam için ikna etmeye çalışmaya başladılar. Ben de onlara gitmek istediğimi söyleyince kapıyı kilitlediler, çıkmama izin vermediler."

Çenem kasıldı. "Tanrım, Ramona. Bu heriflerle ne *yapıyordun* ki? Niye onlarla tek başına takılmayı kabul ettin?"

Ağzından bir hıçkırık daha çıktı. "Kendi başıma olmamalıydım. Maçtan sonra Jess'le birlikte onlara rastladık ve bizi odalarına davet ettiler ama Jess'in önce torbacısıyla buluşması gerekti, o yüzden bana biraz taksi parası verdi ve orada benimle buluşacağını söyledi. Ama ben buraya geldikten beş dakika sonra mesaj atıp gelmeyeceğini haber verdi."

Kolum ıslak gibi geldi ve Ramona'nın gözyaşlarının kollarımı ıslattığını fark ettim.

"Beni *ekip* onlarla yalnız bıraktı. Nasıl bir arkadaş yapar bunu?"

Bencil olan.

Dilimi ısırıp omzunu okşadım ve elimde olmadan bir parçam bu akşam başına gelenlerden sorumlu hissetti. Böyle düşünmenin aptalca olduğunu biliyordum ama hayatında biraz daha varlık gösterseydim bunu önleyebileceğimi de biliyordum. Ramona ve benim... bir dengemiz vardı, sanırım. O beni biraz daha ânı yaşamam ve kendimle ilgili iki defa düşünmemem için cesaretlendirirdi ve ben de ânı fazla *yaşamaması* için cesaretini kırar ve kendisiyle ilgili iki defa düşünmeye *başlamasını* öğütlerdim.

Kendimi suçluluktan sıyrılmaya zorladım. Hayır. Bu neredeyse felaket olacak şey için sorumluluk almayı reddediyordum. Ramona bir yetişkindi. O heriflerle parti yapma kararını *kendisi* vermişti ve ona karşı hâlâ bir parça sadakat hissederek gelip onu kurtardığım için şanslıydı.

Son düşüncem beni durdurdu, aniden bu akşam yaptığım şeyin, Logan'ı yaptığı için eleştirdiğim şeyin aynısı olduğu kafama dank etti; hak etmeyebilecek birine yardım ediyordum. Uzun yıllardan oluşan geçmişin ve hâlâ tutunan sadakatin, aslında yapmayı *istemediğim* ama kendimi *mecbur hissettiğim* bir şeyi yapmamı sağlamasına izin veriyordum.

Sürücü kapısı açılınca sıçradım ama Logan'dı. Yüzünde taş gibi bir ifadeyle direksiyonun arkasına geçti. Ancak Ramona'ya hitap ederken sesi gayet nazikti. "Sen iyi misin? Zarar verdiler mi?"

"Hayır," dedi zayıf bir sesle. "Ben iyiyim." Başını kaldırdı ve bize yönelttiği bakışlarda utanç yüzüyordu. "Beni almaya geldiğiniz için teşekkür ederim. Akşamınızı mahvettiysem üzgünüm."

"Rica ederiz," diye yanıtladı Logan. "Ayrıca akşamımızı dert etme sen, Ramona. Şu anda önemli olan tek şey, ortalığı bok götürmeden önce seni oradan çıkarmış olmamız."

Aksi sözleri yüreğimi sarmalayıp sıcaklıkla doldurdu. Tanrım, bu adamı seviyordum. Ramona'yla ilgili düşüncelerinin pozitif olmadığını biliyordum ama buna rağmen bu akşam ona yardım etmeye gelmişti ve bunun için onu daha da çok seviyordum.

İçimden eğilip kulağına fısıldamak geldi. Onu ne kadar sevdiğimi bir anda söylemek istedim ama cesaretim çabucak uçtu.

İşin aslı, önce onun söylemesini bekliyordum. Bilmiyorum, belki de nisanda olanların güvensizliklerinden arta kalanlardı. Logan beni *reddetmişti* ve yeniden olmasından çok korkuyordum. Savunmasız olmaktan, ona kalbimi açmaktan, suratıma geri çarpmasından ödüm kopuyordu.

O yüzden sessiz kaldım. Ramona ve Logan da öyle. Kampüse dönüş yolunda kimse konuşmadı.

32

Logan

İlk maçımıza üç gün kala, en sonunda takım kenetlendi. Sanki birisi *"Tanrım bok gibiyiz"* tuşunu *"belki bir şansımız olabilir"* kısmına getirmişti. Henüz yüzde yüz oynadığımızı düşünmüyordum ama bu haftaki antrenmanlarda gelişme gösteriyorduk ve koç bize fazla bağırmıyordu, yani... ilerlemeydi.

Vizelerimiz tam gücüyle başladığı için, birkaç gündür Grace'le birbirimizi göremiyorduk ama bu akşam babasıyla yemek yemek için çalışmalarımıza ara verecektik. Antrenmanım olduğu için, Hastings'e Ramona'yla birlikte taksi tutarak gitmişti. O da kendi ailesini ziyaret ediyordu. Yeniden alevlendirdikleri arkadaşlıklarıyla ilgili nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyordum ama Grace, Ramona'nın yine o kadar yaklaşmasına izin vermeyeceğinde ısrar ediyordu ve sanırım bunu kabul etmek zorundaydım. Ayrıca, cuma akşamı neredeyse gerçekleşecek olan cinsel saldırıdan sonra Ramona'ya karşı biraz daha sempati duyuyordum. St. Anthony'lilere duyduğum daha fazla öfkeden bahsetmeye gerek yoktu.

Sezon açılışında onlarla karşı karşıya geleceğimizden bahsetmiş miydim? Koçun hoşuna gitmeyecekti, o gece ceza kulübesinde epey vakit geçireceğimden neredeyse emindim.

Arenadan ayrılırken telefonumu kontrol ettim. Grace'ten bir mesaj vardı, babasına sorunsuzca vardığını söylüyordu.

Ve bir tane de Jeff'ten, onu en kısa sürede aramamı istiyordu.

Siktir.

Eğer durum ciddi değilse, Jeff acil durum mesajları atmazdı, o yüzden zaman kaybetmeden onu aradım. Beş defa çaldıktan sonra yanıt verdi ve verdiğinde, sesi telaşlı geliyordu.

"Son bir saattir ne cehennemdesin?" diye sordu.

"Antremandaydım. Koç buza telefon çıkarmamıza izin vermiyor. Ne oldu?"

"Eve gidip babamı kontrol etmeni istiyorum."

Endişeyle, "Niye?" dedim.

"Çünkü Kylie'yle birlikte hastanedeyim ve kendi başıma yapamam, lanet olsun."

"Hastane mi? Ne oldu? Kylie iyi mi?"

"Yemek yaparken elini kesti." Jeff'in sesi panik olmuş gibiydi. "Acil servisteki doktor göründüğü kadar kötü olmadığını söyledi. Sadece birkaç dikiş gerekecek. Ama Tanrım, hiç o kadar çok kan görmemiştim Johnny. Şimdi onu içeri aldılar, o yüzden bekleme odasında delinin teki gibi volta atıp duruyorum."

"O iyi olacak," diye garanti verdim. "Doktorlara güven, tamam mı?" Ama Kylie acil odasından çıkana kadar rahatlamayacağını biliyordum. İkisi on beş yaşından beri birbirlerine deli gibi âşıklardı.

"Bunun babamla ne ilgisi var?" diye sordum.

"Kylie'nin evindeydim ve acil servise gelmek için çıktığımızda babam aradı. Bir şeyler geveleyip mırıldandı, bilmiyorum, belki düşmüş olabilir? Söylediği lafların tekini bile anlamadım ve ben sadece bir insanım John. Aynı anda

iki acil durumla ilgilenemem, tamam mı? O yüzden lütfen, sadece eve git ve onun iyi olduğundan emin ol."

İsteksizlik bir tomar sakız gibi boğazıma yapıştı. Tanrım. Bunu yapmak istemiyordum. Hiçbirini. Ancak şu anda Jeff'le kavga başlatmamın hiç zamanı değildi, kız arkadaşı hastanede olduğu için kafayı yemişken olmazdı.

Sertçe, "Ben hallederim," dedim.

"Sağ ol." Jeff tek kelime daha etmeden kapattı.

Hırıltılı bir soluk aldım, Grace'e yemeğe geç kalabileceğimi söyleyen bir mesaj attıktan sonra park alanına gittim.

Munsen'a giden yol boyunca parmaklarımı direksiyona vurup durdum. İçimde korku birikti, gittikçe büyüyor ve iç organlarıma dolanıyordu, en sonunda boğazıma safra getiren sıkı bir düğüme dönüştü. Babamın pisliğini temizlemek zorunda kaldığım son seferi hatırlamıyordum. Herhalde lisedeykendi. Briar için ayrıldığımdan beri, temizlik işi sadece Jeff'in üzerindeydi.

Tek katlı evin önünde motoru durdurdum ve ön kapıya şu boktan filmdeki paranormal uzmanlarının hayaletli eve yaklaşması gibi yaklaştım. Tedbirle, kaygıyla, yavaş hareket ederek.

Lütfen hayatta ve iyi olsun.

Evet, babamın ölmesini istediğim bencil dualarıma rağmen, eve girip de cansız bedenini bulma düşüncesini midem kaldırmıyordu.

Kapıyı açmak için anahtarımı kullandım, sonra karanlık ön odaya adım attım. "Baba?" diye seslendim.

Cevap yoktu.

Lütfen hayatta ve iyi olsun.

Oturma odasına bir adım yaklaştım, kalbim dakikada bir kilometre hızla atıyordu.

Lütfen hayatta...

Ah, Tanrıya şükür. Yaşıyordu.

Ama iyi değildi. Hem de hiç.

Göğsüm öyle fena sıkıştı ki, bir ya da iki kaburgamı çatlatmadığıma şaşırdım. Babam halının üstünde boylu boyunca, suratının üstünde yatıyordu ve tişörtü yoktu, yanağı kusmuk havuzunun içindeydi. Tek kolu diğer tarafa dönmüştü, diğerini kendine yakın tutuyordu... sıktığım viski şişesini yeni doğmuş bir bebek gibi tutuyordu. Tanrım, ayyaş bir halde yere düşerken kıymetli alkolünü korumaya mı çalışmıştı?

Önümdeki acınası manzaraya bakarken hiçbir şey hissetmedim. Ekşi bir koku geldi. Burnumu kırıştırdım, idrar olduğunu fark ettiğimde neredeyse öğürecektim. İdrar ve alkol, çocukluğumun kokusu.

Bir parçam arkamı dönüp gitmek istiyordu. Gidip arkama bile bakmamak.

Onun yerine ceketimi sıyırıp tekli koltuğa attım ve kendinden geçmiş babama dikkatlice yaklaştım. "Baba."

Kıpırdandı ama cevap vermedi.

"Baba."

Boğazından acılı bir inilti sesi geldi. Tanrım, pantolonu sidikten sırılsıklam olmuştu. Ve şişeden sızan viski bej rengi halıyı lekeliyordu.

"Baba, kırık bir şey var mı diye kontrol etmem lazım." Ellerimi vücudunda gezdirdim, ayaklarından başlayıp yukarı doğru çıktım, hiçbir kemiğini kırmadığından emin olmak istiyordum.

İncelemem onu puslu halinden sıçrattı. Göz kapakları açılıverdi, ardındaki genişlemiş gözbebeklerini ve sızlayan kalbimin bir parçasını kıran sahipsiz bakışı açığa çıkardı. Çocukken onun gibi olmak istediğimi hatırlayan parçamdı.

Panikle inledi. "Annen nerede? Beni böyle görmesini istemiyorum."

Çattt. İşte kalbimin bir parçası daha gitmişti. Bu hızla giderse, buradan ayrılma zamanım geldiğinde göğsümde koca bir boşluk olacaktı.

"Evde değil," dedim ona. Sonra ellerimi kollarının altına sokup otursun diye onu kaldırdım.

Sersemlemiş görünüyordu. Nerede olduğunu ya da benim kim olduğumu bildiğini cidden düşünmüyordum. "Market alışverişine mi gitti?" dedi dili dolanarak.

"Evet," diye yalan söyledim. "Daha birkaç saat evde olmayacak. Seni temizlemek için epey zaman var, tamam mı?"

Deli gibi sendeliyordu ve daha ayağa bile kalkmamıştı. Kusmuğun, alkolün ve sidiğin birleşen kokusu gözlerimi sulandırdı. Ya da sulanmalarının sebebi bu değildi. Belki de babamı omzuma alıp kaldırmak ve yıkanmasına yardım etmek üzere olduğum için ağlamanın kıyısındaydım. Ve sonra lanet olası bir çocukmuş gibi üzerini giydirip yatağa yatıracaktım. Belki de gözlerim *bu yüzden* batıyordu.

"Ona bundan bahsetme Jeffy. Bana çok kızacak. Bana kızmasını istemiyorum. Johnny'yi uyandırmak istemiyorum..." diye alakasızca mırıldanmaya başladı.

Babam olan kokulu, mırıldanıp duran şeyi kollarıma alıp koridorun sonundaki banyoya doğru taşırken, nefes almak zordu. Aklımdan sadece tek bir düşünce geçiyordu.

Ağabeyim bir azizdi.

Kahrolası bir azizdi.

Ben Briar'a gittiğimden beri gece demeden gündüz demeden bunu yapıyordu. Babamın kusmuğunu temizliyor, dükkânı işletiyor ve hepsini tek bir şikâyette bile bulunmadan yapıyordu.

Tanrım, benim derdim neydi? Sikmişim NHL'ini. Jeff bir süreliğine uzaklaşmayı hak ediyordu. Kız arkadaşıyla seyahat etmeyi ve babasını soyup duşa girmesi için kaldır-

mak zorunda kalmadığı normal bir hayatı yaşamayı hak ediyordu.

Artık ciğerlerim yanıyordu çünkü soğuk gerçeklik kafama dank ediyordu. Yüce Tanrım. Bu benim geleceğimdi. Bir yıldan daha kısa sürede, bu tam zamanlı işim olacaktı.

Daha önce hiç panik atak geçirmemiştim. Nasıl olduğundan emin değildim. Kontrolden çıkmış kalp atışları... bu bir semptom muydu? Durmadan titreyen soğuk, terli eller? Havanın geçmesine izin vermeyen soluk borusu? Çünkü bunların hepsi şu anda bana oluyordu ve ödümü bokuma karıştırıyordu.

"Johnny?" Sıcak su kafasına akarken babam gözlerini kırpıştırdı, siyah saçları alnına yapışıyordu. "Buraya ne zaman geldin?" Karolu bölmede sallandı, bakışları her yana dönüyordu. "Dur sana bir bira getireyim. Yaşlı babanla bir bira iç."

Neredeyse kusacaktım.

Tamam, evet. Sanırım panik atak geçiriyordum.

Grace'i almak için üç saat gecikmiştim.

Munsen'dayken telefonumun şarjı bitmişti ve telefon numarası ezberimde yoktu çünkü telefonuma kayıtlıydı, o yüzden geç kalıcağımı haber vermek için ev telefonundan bile arayamamıştım.

Paniğim dinmişti. Şöyle böyle. Ya da belki de ben uyuşmuştum. Bildiğim tek şey, sevgilimi görmek istediğimdi. Ona sarılmaya ve vücudunun sıcaklığını almaya ihtiyacım vardı çünkü lanet olsun, şu anda kendimi buz külçesi gibi hissediyordum.

Babasının araç yoluna park ettiğimde verandanın ışığı yanıyordu ama sarı ışık bir suçluluk fitilini ateşledi. Saat onu geçmişti. Çok geç kalmıştım ve saatlerce beklemek zorunda kalmıştı.

Pratik olmuştur, diye alay etti içimdeki kuşkucu bir ses. *Gelecek sene yapmak zorunda kalacağı onca sefer için.*

Ciğerlerim daraldı. Tanrım. Doğruydu. Ben Munsen'de tam zamanlı yaşarken böyle bir şey kaç defa olacaktı? Kaç defa geç kalacaktım ya da planlarımızı tamamen iptal etmek zorunda kalacaktım?

Beni terk etmesi ne kadar sürecekti?

Zili çalarken bu korkunç düşünceyi bir kenara attım. Kapıyı Grace'in babası açtı, beni gördüğünde ağzının kenarında kızdığını gösteren çizgiler belirdi.

"Selam." Sesim boğuktu, pişmanlıkla doluydu. "Yemeğe yetişemediğim için üzgünüm efendim. Aramalıydım ama telefonum kapandı ve ben..." Hayır. Bu akşam ne yapmak zorunda kaldığımı ona anlatmamın yolu yoktu. "Neyse, Grace'i kampüse bırakmak için geldim."

Bay Ivers pişmanlıkla, "Çoktan gitti," dedi. "Ramona'nın annesi onları götürdü."

Hayal kırıklığı üzerime çarpıverdi. "Ah."

"Gracie senin için bekleyebileceği kadar bekledi..." Yine kaşlarını çattı, sitemkârdı. "Ama yurda gidip çalışması gerekiyordu."

Boğazımdan aşağı utanç aktı. Tabii ki beklemişti. Ve elbette gitmişti.

"Ah... tamam." Yutkundum. "Sanırım o zaman eve gitsem iyi olacak."

Ben gidemeden Bay Ivers sordu, "Neler oluyor John?"

Göğsümdeki sancı kötüleşti. "Hiçbir şey. Bir şey yok efendim. Ben, ah... ailevi bir acil durumdu."

Endişeli göründü. "Her şey yolunda mı?"

Başımla onayladım.

Sonra iki yana salladım.

Yeniden onayladım.

Tanrı aşkına, sikik beynini topla!

"Her şey yolunda," diye yalan söyledim.

"Hayır, değil. Suratın kireç gibi bembeyaz. Ve bitkin görünüyorsun." Tonunu yumuşattı. "Sorunun ne olduğunu anlat oğlum. Belki yardım edebilirim."

Yüzüm çöktü. Siktir. Ah siktir, niye bana *oğlum* demek zorundaydı ki? Gözlerimdeki batma hissi katlanılmazdı. Boğazım sıkışıp kapandı.

Buradan gitmem gerekiyordu.

"Neden içeri gelmiyorsun?" diye üsteledi. "Biraz oturuz. Kahve yaparım." Dudaklarında buruk bir gülümseme belirdi. "Sana daha güçlü bir şeyler teklif ederdim ama hâlâ yaşın tutmuyor ve benim yaşı tutmayanlara alkol vermemekle ilgili katı bir kuralım..."

Kendimi kaybettim.

Kaybettim işte. Resmen dağıldım.

Evet, tam Grace'in babasının önünde, bir bebek gibi ağladım.

Donakaldı.

Sadece bir an için, sonra ileri atılıp beni kucakladı. Kaçamadığım bir kucaklamanın içine hapsetti, sağlam bir rahatlatıcı duvara doğru çökerken buldum kendimi. Öyle çok utanıyordum ki... ama gözyaşlarımla daha fazla savaşamadım. Munsen'dan beri tutuyordum ama paniğim dönmüştü ve korkum da öyle. Grace'in babası bana oğlum dediğinde, kutsal şeyler aşkına, berbat haldeydim.

Tam anlamıyla berbat halde.

33

Grace

Anormal Davranışlar Psikolojisi vizesini yazmayı bitirdiğim anda, amfiden orman yangınından kaçmaya çalışıyormuş gibi çıktım.

Babam fazla tepki veren ya da melodramla ilgilenen tarzda bir adam değildi. Son derece mantıklı ve sinir bozacak kadar lafını esirgemeyen biriydi ama işlerin boka sardığını itiraf etmek yerine, kriz durumunu önemsizmiş gibi gösterme eğilimindeydi. O yüzden bu sabah bana telefon açıp da, normal bir şekilde bugün erkek arkadaşımı kontrol etmemi önerdiğinde, anında bir şeylerin yolunda olmadığını anladım.

Aslında, telefon gelmeden önce bile biliyordum. Logan'ın dün gece yolladığı özür mesajı endişemi tetiklemişti ama üzerine gittiğimde her şeyin yolunda olduğunda ısrar etmiş, babasıyla beklediğinden daha uzun kalmak zorunda kaldığını iddia etmişti. Ayrıca yemeğe yetişemediği ve beni yurda bırakamadığı için gerçekten üzgün olduğunu tekrarlayıp durmuştu.

Yatağa, kötü bir şeyler olduğuna dair içimi kemiren şüpheyle savaşmaktan aciz bir halde gitmiştim ve şimdi, babamdan gelen üstü kapalı uyarıyla, artık emindim. O yüzden Logan'ın evine yürümek ya da otobüsle gitmek yerine, taksiyle gitmeyi seçmiştim. En kısa sürede onu gör-

mek istiyordum çünkü hissetmeye başladığım parçalayıcı endişe aklıma en kötü senaryoları sokup duruyordu.

Taksinin arka koltuğuna yerleşince telefonumu çıkardım ve Logan'a mesaj attım.

Ben: **Yoldayım, sana geliyorum.**

Cevap vermesi neredeyse bir dakika sürdü: **Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum bebeğim. Berbat haldeyim.**

Ben: **Olsun. O zaman seni neşelendiririm.**

O: **Yapabilir misin bilmiyorum.**

Ben: **Yine de deneyeceğim.**

Cep telefonumu kaldırıp dudağımı ısırdım, sorununun ne olduğunu bilmeyi diliyordum. Dün gece eve yaptığı ziyaretle bir ilgisi olduğu açıktı ama ne halt olmuştu?

İçimde bir öfke patlaması oldu. Logan'ın babasına karşı anlayışım tükeniyordu. Gerçekten, bu da nasıl bir terapist olacağımı sorgulamama sebep oluyordu. Sonuçta bağımlılık konusunda uzmanlaşmayı planlamıyordum ama Logan'ın alkolik babasına karşı merhamet hissedememem benim hakkımda ne söylüyordu?

Siktir, şu an kariyerimi sorgulamanın zamanı *değildi*. Her seferinde bir krizle başa çıkabilirdim.

Taksi şoförü Logan'ın evinin önündeki kaldırımda durmak zorunda kaldı, çünkü araç yolu doluydu. Logan'ın kamyoneti ve Garrett'ın cipi yan yanaydı, Dean'in spor bir şeyi ve Hannah'nın ödünç Toyota'sı onların arkasındaydı.

Zili çaldığımda beni içeri alan Logan değil, Tucker'dı. Kapıyı arkamdan kapatırken can sıkıntısıyla alnında bir çizgi oluştu.

Alçak sesle, "Kavga falan mı ettiniz?" diye sordu.

"Hayır." Aniden buz gibi hissettim. "Ettiğimizi mi söyledi?"

"Hayır, ama bütün sabah kaba ve gıcıktı. Dean kavga etmiş olabileceğinizi düşündü."

"Etmedik," dedim düz bir sesle. Sonra aklıma sinir bozucu bir düşünce geldi. "İçki içiyor muydu?"

"Tabii ki hayır. Saat daha bir buçuk." Tucker'ın kafası karışmış gibiydi. "Yukarıda. Son kontrol ettiğimde pazarlama vizesine çalışıyordu."

Cevabı beni rahatlatsa da, nedeninden emin değildim. Logan bana defalarca morali bozukken içmediğini söylemişti. Babasının bağımlılık eğilimini almış olabileceğinden korktuğunu biliyordum. Tucker'a daha en başından böyle bir soru sorduğum için aniden kendimi bir pislik gibi hissettim.

"Yukarı çıkıp onunla konuşacağım. Belki canını neyin sıktığını bana anlatır."

Tucker'ı girişte bırakıp Logan'ın odasına çıktım ve anında bir rahatlama dalgası daha hissettim.

İyi *görünüyordu*. Kısa, siyah saçları aynı görünüyordu. Mavi gözleri tetikteydi. Eşofmanı ve tişörtünün altındaki seksi kasları dalga dalgaydı. Herhangi bir sakatlığa dair dışarıdan görünen bir şey yoktu ama bakışlarımız kenetlendiğinde, ifadesinde dünyalar kadar acı vardı.

"Selam," dedim yumuşakça ve öpücük vermek için ona doğru yürüdüm. "Neler oluyor?"

Dudakları benimkilere sürtündü ama öpücüğünde her zamanki sıcaklığı eksikti. "Demek baban aradı, ha?" dedi kederli bir şekilde.

"Aynen öyle."

Gözlerinden bir gölge geçti. "Ne söyledi?"

"Pek bir şey değil. Dün gece oraya uğradığını, senin üzgün olduğunu hissettiğini ve seni kontrol etmem gerektiğini söyledi." Yüzünü araştırdım. "Munsen'da ne oldu?"

"Hiçbir şey."

"Logan."

"Bir şey olmadı bebeğim." Yorgun bir soluk verdi. "Ya da en azından, alışılmışın dışında bir şey olmadı."

Elini tuttum. Buz gibiydi. Dün gece neler olduysa, hâlâ etkisini yaşıyordu.

"Otur şuraya." Yatakta yanıma oturması için güçlü vücudunu çekiştirmek zorunda kaldım ama yanıma oturduğunda bile gözlerime bakmak yerine bakışlarını doğrudan karşıya dikti. "Lütfen bana neler olduğunu anlatır mısın?"

"Tanrım. Ne önemi var?"

"Çünkü önemli John." Kızmaya başlıyordum. "O konuda üzgün olduğun belli ve eğer konuşursan yardımı olacağını düşünüyorum."

Acı kahkahası aramızda yankılandı. "Hakkında konuşmak hiçbir halta yaramayacak. Ama pekâlâ. Dün gece ne olduğunu bilmek mi istiyorsun? Geleceğimi gördüm, olan o."

Ses tonundaki keskinlikle irkildim. "Ne demek istiyorsun?"

"Sikik geleceğimi gördüm demek istiyorum. Zamanda ileriye gittim, Gelecek Noel'in Hayaleti tarafından ziyaret edildim. Başka nasıl tarif etmemi istersin Grace?"

Omurgam kaskatı oldu. "Alaycı olmana gerek yok. Anladım."

"Hayır, anlamıyorsun. *Anlayamazsın.* Mezun olduktan sonra bir hayatım olmayacak. Geleceğim yok. Ama ağabeyim için yapacağım çünkü Jeff neredeyse dört yıldır bununla uğraşıyor. Şimdi sıra bende ve hiç hoşuma gitmiyor ama içime atıp eve geri taşınacağım çünkü o benim lanet olası babam ve yardımıma ihtiyacı var."

Boğuk sesli patlaması kalbimi ikiye böldü.

"Bunun bana ne yapacağını biliyorum," diye devam etti. Gittikçe daha çok umutsuzluğa kapılıyor gibiydi.

"Beni sefalete sürükleyeceğini biliyorum, muhtemelen babamdan nefret etmeye başlayacağım ve en sonunda seni kaybedeceğim..."

Şaşkınlıkla, "Ne?" diyerek araya girdim. "Beni kaybedeceğini düşündürten ne?"

Benden tarafa baktığında mavi gözleri pişmanlıkla doldu. "Çünkü bir gün uyanacaksın ve daha iyisini hak ettiğini fark edeceksin. Görmüyor musun? Dün gece nasıl olacağının bir ön gösterimiydi. Planlarımız olacak ama ben geç saatlere kadar çalışmak zorunda kalacağım ya da babam sarhoş olup merdivenlerden düşecek ve seninle olan planlarımızı iptal etmek zorunda kalacağım. Dün gece yaptığım gibi seni bekleteceğim. Buna ne kadar katlanacağını düşünüyorsun?"

İnanamadım. "Gerçekten de birkaç defa *geç kalabileceğin* için senden ayrılacağımı mı düşünüyorsun?"

Logan yanıt vermedi ama taş gibi ifadesi bana cevabının *evet* olduğunu söylüyordu. Buna *inanıyordu*.

"Ağabeyinin yıllardır birlikte olduğu bir sevgilisi yok mu?" diye belirttim.

"Kylie," diye mırıldandı.

"Pekâlâ, Kylie *ondan* ayrıldı mı? Hayır, ayrılmadı. Çünkü onu seviyor ve ne olursa olsun yanında durmaya kararlı." Artık kızgındım. Öyle kızgındım ki ayağa fırladım, aklı başına gelsin diye bir tane vurmamak için kendimle savaştım. "Peki, benim *senin* yanında durmayacağımı düşündürten nedir?"

Sessizliği sinirimi tepeme çıkardı.

"Biliyor musun John? Siktir git." Nefesimi kontrol etmek için savaştım. "Eğer benim birkaç engelle karşılaştığı anda ilişkisinden vazgeçen türde bir insan olduğumu düşünüyorsan, beni *hiç* tanımıyorsun demektir."

En sonunda cevap verdiğinde sesi alçak ve kasvetliydi. "Artık bunun hakkında konuşmasak olur mu lütfen?"

Yuh artık, inanılmazdı.

Duyduğum şeyi algılayamayarak ağzım açık bir halde ona baktım. Ve bir saniye daha dinleyemeyecektim.

"Haklısın. Artık daha fazla konuşmayacağız." Çantamı attığım yerden aldım ve omzuma geçirdim. "Çünkü ben gidiyorum."

Bu dikkatini çekti. Kaşlarını çatarak yavaşça ayağa kalktı. "Grace..."

Lafını kestim. "Hayır. Bu saçmalığı daha fazla dinlemeyeceğim. Somurtman için seni bırakıyorum ve belki tek kişilik acıma partin bittiğinde gerçekten mantıklı bir konuşma yapabiliriz." Kapıya doğru giderken deli gibi öfkeliydim. "Eğer saçmalığına verdiğim tepki nerede durduğumuz konusunda yeterince açık değilse, senin için açıklamama izin ver." Arkamı dönüp ona kaşlarımı çattım. "Seni seviyorum, seni aptal pislik."

Sonra odasından uçarcasına çıktım ve kapıyı arkamdan çarptım.

Logan

Girdiğim şoktan çıkmam gerekenden çok, çok daha uzun zamanımı aldı. Ağzım açılıp kapanıyordu, Grace'in az önce çıktığı kapıya bakarken göz kapaklarım hızlıca kırpışıyordu.

Kesinlikle haklıydı. Ben bir pisliktim. İlişkimize bağlılığından şüphe duymuştum. Ve...

Bekle. Beni *seviyor* muydu?

Ağzım yeniden açıldı. Ve açık kaldı. Aslında yere yapıştı çünkü en sonunda son sözleri budala beynime işlemişti. Beni seviyordu. Hem de gelecekteki varsayımsal ayrılığımız konusunda onu sorgulamamdan ve işler zorlaştığında beni terk edeceğini söylememden sonra yine de beni sevdiğini söylemişti.

Ve ben çıkıp gitmesine izin vermiştim.

Derdim neydi benim?

Odamdan dışarı fırlayıp basamakları ikişer ikişer indim. Grace'in henüz taksi çağırmış ya da otobüs durağına ulaşmış olmasına imkân yoktu, yani daha ya kapının önündeydi ya da sokağın sonuna ulaşmak üzereydi. Yani hâlâ onu yakalayabilirdim.

Ön koridorda çizgi film karakteri gibi kaydım ama Garrett'ı kapıda bulunca dondum. Sonra dışarıdan gelen araba motorunun sesini duyduğumda, kalbim tuğla dolu bir çuval gibi yere yapışıverdi.

Garrett sessizce, "Hannah onu eve bırakıyor," dedi.

Hüsranla küfrettim, kapıyı açtığımda Hannah'nın uzaklaşan arabasının stop lambalarını gördüm. Kahretsin.

Arkamı dönüp aceleyle yukarı çıktım, telefonumu aldım ve Grace'in numarasını aradım. Doğrudan sesli mesaja yönlenince hızlıca bir mesaj yazdım.

> *Ben:* **Bebeğim, lütfen geri gel. Tam bir götüm. Bunu düzeltmek istiyorum.**

Uzun bir bekleyiş oldu. Beş saniye. On. Ve sonra cevap verdi.

> *O:* **Aptallığını sindirmek için biraz zamana ihtiyacım var. Konuşmaya hazır olduğumda seni ararım.**

Kahretsin. Ellerimi kafatasıma saplayarak geçirdim, kendimi boğarak öldürme dürtümle savaşıyordum. Niye olay bu kıza geldiğinde hep sıçıp batırıyordum?

Koridordan ayak sesleri geldi ve Garrett belirince başka bir küfrü bastırdım. "Şu anda nutuk dinleyemem dostum. Cidden yapamam."

"Sana nutuk atmayacaktım." Omzunu silkti. "Sadece iyi misin diye bakmak istedim."

Yatağın kenarına çöküp başımı yavaşça iki yana salladım. "Azıcık bile değilim. Yine batırdım."

"Haklısın, batırdın." Dostum dirseğini duvara dayayıp iç geçirdi. "Wellsy'le ikimiz seni fena payladığını duyduk."

"Bence bütün mahalle duymuştur," diyen Tucker'ın sesi geldi. Odama girip şifoniyere yaslandı. "Şey, belki de Dean dışında ama onun sebebi oturma odasında şu hokey oyuncularına hayran sürtüklerden birine hayalarına kadar gömülü olması."

İnledim. "Ciddi misin? Şu sikme işini niye hiç kendi odasında yapamıyor ki?"

"Gerçekten o sapığın seks hayatını konuşmamızı mı istiyorsun?" dedi Tuck. "Çünkü şu anda öncelik listende üst sırada olması gerektiğini düşünmüyorum."

İyi bir noktaya parmak basmıştı. Şu anda tek önceliğim Grace'le aramı düzeltmekti.

Tanrım, bütün o saçmalıkları itiraf etmemeliydim. Aslında inanarak bile söylememiştim, en azından onun benden ayrılma kısmına inanmamıştım. Konuşan korkumdu. Ve Grace haklıydı; kendime acıma partisi veriyordum. Dün gece babamla olanlardan öyle korkmuştum ki, *ondan sonra* olanlardan bahsetmeye bile gerek yoktu. Babasının kollarında ağladığımdan.

Babasının kollarında ağlamıştım.

Başka bir inilti daha koyuverdim. "Ya bu defa onu tamamen kaybettiysem?"

Garrett ve Tucker anında başlarını iki yana salladı. Garrett, "Kaybetmedin," diye garanti verdi.

"Bundan nasıl emin olabilirsin?"

"Çünkü seni sevdiğini söyledi."

Tucker sırıtarak, "Seni aptal pislik," diye ekledi.

Seni seviyorum, seni aptal pislik. Bir adamın duymak istediği sözler değildi. İlk ikisi, elbette öyleydi. Son üçü? Yok almayayım.

İç çekerek, "Bunu nasıl düzeltirim?" diye sordum.

"Çabuk. Ona bir şiir daha yaz," diye önerdi Garrett.

Ona kaşlarımı çattım.

"Hayır, bence G haklı sayılır," dedi Tuck. "Sanırım bunu kurtarmanın tek yolu kocaman bir jest daha yapmak. Listesinde başka ne vardı?"

"Hiçbir şey," diye inledim. "Listedeki her şeyi yaptım."

Tucker omzunu silkti. "O zaman başka bir şey bul."

Büyük bir jest mi? Ben bir erkeğim, lanet olsun. Yönlendirilmeye ihtiyacım vardı. Garrett'a, "Wellsy buraya geri dönecek mi?" diye sordum.

Yalvaran ses tonuma pis pis güldü. "Geri dönerse bile beynini ödünç almana izin vermiyorum. Bunu kendi başına düzeltmek zorunda kalacaksın."

Bir duraksama oldu ve sonra...

Arkadaşlarım aynı anda konuştu, "Seni aptal pislik."

34

Grace

Logan'ın evinden sinirle çıktıktan saatler sonra medya binasına giderken hâlâ köpürüyordum. Normalde uzun süre öfkeli kalmazdım ama bu defa içime çöreklenen dengesiz enerjiyi kovmakta sorun yaşıyordum. Munsen'a tam zamanlı döndüğünde, gerçekten onu *terk edeceğimi* düşünmesine inanamıyordum. Sanki onu eski, pili bitmiş bir oyuncak gibi kenara atacaktım ve kendime oynayacak parlak ve yeni bir şeyler bulacaktım.

Pislik.

Radyo istasyonuna girdiğimde Morris'i yapımcı kabininde gördüm, not defterine bir şeyler karalarken telefon ahizesini omzunda dengeliyordu. Pace ve Evelyn'i de diğer kabinde, çoktan koltuklarında görünce kaşlarımı çattım. Pace kulaklığı ters taktığı beysbol şapkasının üzerinden geçirirken, Evelyn eğilerek bir kâğıda konsantre olmuştu.

Gecikmiş miydim? Duvardaki saate bir göz attım. Yoo, hatta erkenciydim. O zaman niye Morris benim kabinimdeydi?

İleri bir adım attım ama Daisy'nin arka koridordan çıktığını görünce durdum. Saçlarını alnından geriye doğru itti —şu anda neon maviydi— ve beni görünce sersem sersem sırıttı.

Oda arkadaşıma, "Selam," dedim. "Burada ne yapıyorsun?" Sunması ya da yapımcılık yapması gereken bir şey olmadığı sürece, genelde istasyonda takılmazdı ve bugün ikisi de olmadığını biliyordum.

"Selam." Nedendir bilinmez, neredeyse... suçlu görünüyordu. "Ben de herkese kahve getirmek için uğradım."

"Ne zamandan beri istasyonun ofis boyluğunu yapıyorsun?" Gözlerimi kıstım. "Tişörtün tersyüz olmuş." Durakladım. "Ayrıca ters."

Üstündekine bir göz attı, köprücük kemiğinin üzerinden sarkan etiketi fark edince irkildi. Sonra gözleri yapımcı kabinine kaydı.

Bakışını takip ettim ve Morris'i bize sırıtırken yakalayınca nefesim kesildi. "Hassiktir. Morris'le mi takılıyorsunuz?"

Daisy iç geçirdi. "Olabilir."

Logan'a olan kızgınlığım, Daisy'nin verdiği haberle bir anlığına yok oldu. Programlarımız öyle yoğundu ki, Daisy'yle odamızda aynı anda bulunamıyorduk bile. Mahremiyet istediğimde harika oluyordu gerçi ama ayrıca kız kıza konuşmayı ve dedikodu kazanı kaynatmayı da özlüyordum.

Heyecanla, "Ne zamandan beri?" diye ciyakladım.

"Birkaç haftadır?" Omzunu silkti. "Sana söylemedim çünkü ikimiz de çok meşguldük. Senin için sorun değil ama, değil mi?"

"Elbette. Niye olsun ki?"

"Bilirsin, Morris'le çıktınız ya."

Kahkaha attım. "Bir defa. Davranışım ikinci bir buluşma için garanti sayılmazdı. Bence bu harika. Resmen günüme neşe kattın ve güven bana, günüm bok gibiydi, yani bu gerçekten gerekiyordu."

"Hadi ya. Ne oldu?"

Kötü ruh halim istenmeyen bir kaşıntı gibi dönüverdi. "Logan'la kavga ettik. Ve konuyla ilgili sadece bu kadarını söyleyeceğim çünkü eğer şu anda konuşursam, sadece yine tepem atacak ve sonra Salak ile Avanak'ın şovunu yönetemeyecek kadar dikkatim dağılacak."

İkimiz birlikte ana kabine bir göz attık. Evelyn makyajını kontrol etmek için su bardağındaki yansımasını kullanıyor, zarifçe far sürüyordu. Pace kendini telefonuna kaptırmıştı ve sandalyesini öyle geriye yatırmıştı ki, yakın gelecekte çok gürültülü bir felaket öngörüyordum.

Daisy pis bir gülüşle, "Tanrım, onları seviyorum," dedi. "Kendine bu kadar düşkün başka iki insanla daha tanıştığımı hiç sanmıyorum."

Morris kabinden çıkıp bize doğru geldi. Daisy'nin tişörtünü fark edince, "Hayatım, işteyiz. Biraz adaba uygun davran," dedi.

"Malzeme dolabında bu tişörtü çeke çeke çıkaran adamın dediğine de bakın." Gözlerini devirerek geriye doğru bir adım attı. "Gidip lavaboda kendimi uygun hale getireyim. Burada yapardım ama Avanak'ın fotoğrafımı çekip porno sitelerden birine yüklemesinden korkuyorum."

Morris şaşkınlıkla, "Bekle, Salak ile Avanak isimlerinin gerçekten bireysel karşılıkları mı var?" dedi. "Genel bir terim olarak söylüyoruz sanıyordum. Hangisi Avanak?"

Daha sorusu ağzından çıktığı anda, kabinden gürültülü bir çarpma sesi geldi ve dönüp baktığımızda Pace'in yere yapıştığını gördük. Evet, Iowa'da sığır güttüğü günleri anlatarak bir saat boyunca bana hava atan herif vardı ya? Kıçının üstüne devrilmişti.

Pace camın arkasından ayağa fırladı, baktığımızı fark etti ve dudaklarını oynatarak, "Ben iyiyim!" dedi.

Morris iç geçirdi. "Sorumu geri alıyorum."

Daisy tişörtünü düzeltmeye gidince, Morris kabine kadar beni takip etti. "İlk arayan hatta," dedi. "Kızla konuştum ve bilgilerini yazdım."

Alnım kırıştı. "Ben buraya gelmeden telefonları mı açtın?"

Mahcup bir bakışla baktı. "Bilerek olmadı. Babamı arıyordum ve yanlış tuşa bastım. Sonra telefon çaldığında zaten oradaydım, o yüzden bilgilerini aldım. Evelyn'e soracağı acil bir G-noktası sorusu var, yani ilginç olmalı."

"Hep öyle değil mi?" dedim sırıtarak.

Yerime oturup program öncesi kontrolümü yaptım. Telefonda yanıp sönen ışıklar kontrol edilmeyi bekleyen birden fazla konuk olduğunu gösteriyordu. İlkiyle konuştum, arama sebebini doğruladım, sonra onu beklemeye aldım. Diğer aramayı doğrulamak üzereyken, Pace'le Evelyn programı açtı.

"Naber kankadaşlar!" Pace radyo dinleyicisini selamladı. "Pace ve Evelyn'le Ne İstersen'i dinliyorsunuz."

Evelyn irkilerek mikrofonuna doğru eğildi. "Başlamadan önce, bugün herkesin kısık sesle konuşmasını istiyorum çünkü şu anda *fena* halde akşamdan kalmayım." Sunucu arkadaşına dik dik baktı. "Seninle konuşuyorum kıç bezi."

Ve böylece başladı.

Pace neşeyle, "Hadi ilk konuğumuzla konuşalım," dedi. "Şu anda kiminle konuşuyoruz?"

Evelyn'in G-noktasıyla ilgili konuşmalarını dinlemeye istekli olmadığımdan, başka bir aramayı cevaplamak için eğildim ama kapının üzerindeki hoparlörden gelen tanıdık sesle sandalyemde donakaldım.

"Hey, ben Logan."

Nabzım hızlandı.

Aman Tanrım.

Ne halt ediyordu?

"Bize ne istersen söyle dostum."

Sevgilim sesli olarak boğazını temizledi. "Tamam, olay şu, Pace. Ve Evelyn —hey, Evelyn, bir kadının fikri kesinlikle çok iyi olurdu. Sevgilimi nasıl geri kazanacağımla ilgili bana biraz tavsiye verebilmenizi umuyorum."

Pace mikrofona doğru güldü. "Uuuu. Birisinin başı dertte mi?"

Logan, "Hem de çok fena," diye doğruladı.

"Ne yaptın da hatununu kızdırdın? Akıl vermeden önce detayları duymamız lazım."

Logan'ın yanıtını beklerken her santimim kasıldı. Tanrım. Kirli çamaşırlarımızı aptal bir kampüs programına saçmak üzere olduğuna inanamıyordum.

"Uzun lafın kısası mı? Kendi korkularımı ve güvensizliklerimi ona yansıttım ve yapmamam gereken bazı varsayımlarda bulundum..."

Pace, "Seni burada durdurmam lazım kanka," derken, felaket şekilde uzayan sakalını sıvazlıyordu. "Çok büyük laflar ettin. Bizim için biraz daha basitleştirsen ya, yani, dilimizi o kadar da iyi bilmeyen öğrenciler için diyorum. Bütün yabancı dinleyicilerimizi saygıyla anıyorum!"

Bir kahkaha patlattım. *Ah Pace. Hiç değişme.*

Logan'ın sesi, kendini tekrar açıklarken kahkaha atmamaya çalışıyor gibi geldi. "Özet geç diyorsun? İşleri batırdım. Söylemek istemediğim aptalca şeyler söyledim, tepesi attı ve çıkıp gitti."

Pace iç geçirdi. "Sürtükler kaçık oluyor."

Evelyn ağır ağır, "Baksana Logan?" dedi.

"Efendim?"

"Sesin seksi geliyor. Bu kızı istediğinden emin misin ki? Çünkü eğer ilgileniyorsan, bu akşam boşum."

Hattı boğuk bir öksürük doldurdu. "Ah. Şey, teklif için sağ ol. Ama evet, onu istiyorum." Duraksadı. "Ona âşığım."

Kalbim rüzgâra kapılmış bir uçurtma gibi süzüldü. Bana âşık mıydı?

Sonra bir taş gibi düşüverdi. Bekle. Ya sadece ben *onu* sevdiğimi söylediğim için söylüyorduysa?

"Aslında onu birkaç aydır seviyorum," diye devam etti ve boğuk sesli itirafı kalbimi yine havalandırdı. "Ona söylemedim çünkü çok erken söyleyerek onu korkutup kaçırmak istemedim."

"Dostum, ona söylemeliydin."

Pace'in içten yanıtıyla sersemledim. Hatta duygulandım. En azından cümlesini bitirene kadar.

"Eğer peşin peşin söylersen, külotlarını çok hızlı indiriyorlar. Yani onlara çakmak için çok fazla uğraşmak zorunda kalmıyorsun."

Logan sanki ona katılıyormuş gibi, "Hı hı," dese de, onu sesindeki alaycılığı seçebilecek kadar uzun zamandır tanıyordum. "Her neyse, bu kız... hayatımın aşkı. Akıllı, komik ve inanılmaz şefkatli. Hak etmediklerinde bile insanları bağışlıyor. O..."

Pace, "Yatakta iyi mi?" diye araya girdi.

"Off evet. En iyisi."

Tanrım, artık yanaklarım alev alevdi.

Logan yumuşakça, "Ama seks sadece işin kreması," dedi. "Diğer şeyler çok daha önemli."

Göz ucuyla bir gölge gördüm. Cam kapının diğer yanında Daisy'yi ya da Morris'i görmeyi bekleyerek başımı çevirdim.

Bakışlarım Logan'ınkilerle kenetlenince nefesim kesildi. Cep telefonu kulağındaydı, üzerinde kot pantolonu ve hokey ceketi vardı ve mavi gözleri samimiyetle parlıyordu.

Saygın sunucularımız da onu fark etmişti ve havada kesik soluklar yankılandı.

Evelyn, "Bekle... *John Logan*'la mı konuşuyorduk?" diye haykırdı.

Pace, "Bekle... *Gretchen*'dan mı bahsediyordun?" diye bağırdı. Bakışları Logan'la benim aramda gidip geliyordu.

"Hayır, Grace'den bahsediyorum," dedi Logan. Camdan bana gülümsüyordu. "Grace Elizabeth Ivers. Sevdiğim kadın."

Sandalyemin üzerine çıkıp, "Ben de seni seviyorum," diye haykırsam mı yoksa utançtan masamın altına mı saklansam karar veremedim. Büyük, insan önünde yapılan gösteriler beni korkuturdu. Eğer görünmezlik pelerinim olsaydı, her doğum günümde ya da büyük törenlerde giyerdim çünkü ilginin merkezi olmaktan nefret, nefret, *nefret* ediyordum.

Ama gözlerimi Logan'dan ayıramadım. Nefes alamadım, kıpırdayamadım ya da *beni seviyor,* diye düşünmekten başka tek bir düşünce bile oluşturamadım.

Logan sunuculara, "Neyse, şimdi kapatıyorum," dedi. "Buradan sonrasını kendim halledebileceğimden eminim."

Hat kesildi ve kumanda panosuna panik dolu bir bakış attım. Siktir. Program hâlâ canlı yayındaydı. Sonraki konuğu bağlamam gerekiyordu.

Neyse ki Morris belirdi, yapımcı kabinine aceleyle girmeden önce Logan'ın koluna arkadaşça vurdu. "Git," diye emretti. "Programın kalanını ben hallederim."

"Emin misin?"

Sırıttı. "Zaten plan buydu. O aramayı niye aldım sanıyorsun Gretch?" Kapıyı işaret etti. "Git."

İki defa söyletmeye niyetim yoktu.

Kabinden koşturarak çıktım ve kollarımı Logan'ın güçlü omuzlarına attım. "Bunu yaptığına inanamıyorum."

Kahkahası başımın üzerini gıdıklarken, kollarını kalçalarıma doğru indirdi, geniş elleri belimi sarıyordu. "Seni sabah olanlar için ne kadar kötü hissettiğime ikna etmenin tek yolunun büyük jestten geçtiğini düşündüm."

Geriye çekildim, o muhteşem gözlerine bakmak için başımı arkaya eğdim. "Kötü hissetmelisin zaten," diyerek takıldım. "Söylediğin o şeylere inanamıyorum. Senden ayrılmayı *hiç* planlamıyorum."

"Güzel. Çünkü ben *senden* asla ayrılmayacağım." Tek elini yanağıma getirerek muazzam bir hassasiyetle okşadı. "Aslında, sanırım bir gün seninle evleneceğim."

Şokla sarsıldım. "Ne?"

İfademi görünce, "*Bir gün*," diye tekrarladı. "Ciddiyim Grace, ben uzun vadede bu işteyim. Hâlâ Briar'da iki yılın var ve o sırada ben Munsen'da olacağım ama söz veriyorum, yapabildiğim kadar sıkça gelip seni göreceğim. Uygun olduğum her saniyem senin olacak." Sesi yoğunlaştı. "*Ben* seninim."

Hislerden bir yumruyu yuttum. "Az önce Pace'e söylediğin şeyde gerçekten ciddi miydin?"

"Yani... seni sevdiğim konusunda mı?"

Başımı salladım.

"Her lafımda ciddiydim güzelim." Tereddüt etti. Gözle görülür şekilde yutkundu. "Geçen dönem Hannah bana aşkı tarif etmeye çalışıyordu. Kalbin taşmak üzereymiş gibi hissettirdiğini söyledi. Birini sevdiğinde, onu dünyadaki her şeyden daha çok istediğini. Yemekten, sudan, havadan daha çok. İşte ben senin için böyle hissediyorum. Sana *ihtiyacım var*. Sensiz olma düşüncesine katlanamıyorum." Titrek bir soluk verdi. "Sen, uyumadan önce düşündüğüm son kişi ve sabah gözlerimi açtığımda aklıma gelen ilk kişisin. Sen benim için aşksın bebeğim."

İçten sözleri içime sıcaklığını bıraktı ama buna rağmen,

ona derin bir kederle bakmamak elimde değildi. "Sabah söylediklerin... geleceğin hakkında ve nasıl sefil olacağın, hayatından nefret edeceğin..." Altdudağımı ısırdım. "Bunun olmasını istemiyorum Logan. Acı, nefret dolu birine dönüşmeni istemiyorum ve..." Sesim azalarak yok oldu.

Yanağımdaki parmakları titredi. "Olmayacağım. Ya da en azından olmamayı deneyeceğim. Zor olacak Grace. Bunu ikimiz de biliyoruz ama hiçbir şeyin beni ya da *bizi* mahvetmesine izin vermeyeceğime söz veriyorum." Sesi çatladı. "Hem sonsuza kadar sürmeyecek, sadece Jeff geri dönüp yeniden her şeyi eline alana kadar. Muhtemelen önümüzdeki birkaç yıl, kapkaranlık bir tünelde yürüyormuş gibi hissedeceğim ama tünelin sonunda bir ışık *var*. Ve sen benimle olduğun sürece, içinde de ışık olacak. Sensizken sadece karanlık olur."

Kahkaha attım ve gözlerini acı dolu bir ifade doldurdu.

Hüzünle, "Sence bu komik mi?" diye sordu.

"Hayır, az önce söylediğin her şeyi bana yazdığın şiire koymamış olmanın çok yazık olduğunu düşünüyordum."

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Hoşuna gitti demek, ha?"

"Çok *sevdim*." Yüreğim kasıldı. "*Seni* seviyorum."

Gülümsemesi genişledi. "Bugün aptal bir pislik gibi davranmış olsam da mı?"

"Aynen öyle."

"Muhtemelen yine aptal bir pislik gibi davranacak olsam bile mi? Çünkü olmayacağıma söz veremem. Görünüşe göre, iş ilişkilere gelince ben umutsuz vakayım."

"Hayır, değilsin." Parmaklarımın ucuna kalkıp çenesinin kenarını öptüm. "Biraz beceriksiz olduğun doğru. Ama konu romantik jestler olunca saçma derecede yeteneklisin, o yüzden eğer işleri bir daha batırırsan, beni geri kazanabileceğinden yüzde doksan eminim."

"Sadece doksan mı?" Üzgün göründü.

"Şey, ne kadar fena batırdığına bağlı. Yani, eğer bugünkü gibi benimle kavga ettiysen, o zaman üstesinden gelebileceğimiz gayet açık. Ama eğer bir gün evine gidip bodruma inince seri katil sığınağı bulursam? Söz veremem."

"Tanrı aşkına, seri katillere olan bu takıntın da ne?" Sırıttı. "Hey, bence senin uzmanlığın bu olmalı. Katillerin profillerini çıkarmak."

Vay be. Fena fikir değildi ha.

Aklımın bir köşesine yazmaya karar verdim, sonra kollarımı yine boynuna doladım. "Sorum var."

Gözleri parıldadı. "Patlat bakalım."

"Artık öpüşebilir miyiz yoksa hâlâ ayaklarıma mı kapanıyorsun?"

"Sevgilimin, ayaklarına daha fazla kapanmamı isteyip istememesine bağlı."

"Hayır. Ben *bunu* istiyorum." Başının arkasını kavrayıp ağzını kendime doğru çektim.

Öpüşmemiz... sihirliydi. Biz birlikteyken hep öyleydi. Dillerimiz çekinmeden birbirine karışırken, başım döndü ve bedenim şakıdı.

Dudaklarına doğru, "Seni seviyorum Johnny," diye mırıldandım.

Kahkahası yüzümü ısıttı. Sonra dudaklarını benimkilere sürterek fısıldadı, "Ben de seni seviyorum güzelim."

35

Logan

Ertesi gün, Grace bana iyice sokulmuşken uyandım ve bu tüm sikik dünyadaki en iyi histi. Dün gece bende kalmıştı ve sabahın dördüne kadar ayakta kalıp konuşmuş, sarılmış, sevişmiştik. Üniversiteye başladığımdan beri yaptığım boş, anlamsız şeylerden değildi. Grace'le seksin bir anlamı vardı. Bana kendimi bomboş değil, dolu hissettiriyordu. Ne olduklarını bile bilmediğim duygularla dolup taşıyordum.

Grace kollarımda kıpırdanıp uyandı. Bir tutam saçıyla dalgın dalgın oynuyor, parmaklarıma doluyordum.

Başını kaldırıp esnerken, "Günaydın," dedi.

"Günaydın."

"Saat kaç?"

"On buçuk."

"Hayır ya. Uyuyakaldık yani? Antrenmanın yok muydu?"

"Birkaç saat daha yok."

"Ah, tamam, güzel. Dün gece çok geç yattık."

Yataktan çıkıp odada kıyafetlerini aramaya başladı. Sırıttım çünkü pantolonunun şifoniyerin tepesinde sallanmasından ve dantel külotunun tortop olmuş vaziyette odanın karşısında bulunmasından ben sorumluydum. Dava edin beni. Ayaklarına kapanmak beni azdırıyordu.

"Yarınki maça Morris'le Daisy'yi davet etsem olur mu?" Külotunu o pürüzsüz, çıplak bacaklarından yukarı çekti ve görüntüden dolayı öyle dikkatim dağılmıştı ki, soruyu sorduktan birkaç saniye sonra ne sorduğunu unuttum.

Yorganın altındaki aletim sertleşti, sanki Grace'in dikkatini çekmeye çalışıyormuş gibi çadırı kuruverdi. Grace yatağın üzerinde beliren kamp alanını görünce iç geçirdi.

"Yemin ediyorum, günün her saniyesinde aklında seks var."

"Aşağı yukarı," diye kabullenirken, kaşlarımı yukarı aşağı oynattım. "Niye giyiniyorsun? Buraya gelip aletimin üstüne oturmayı tercih etmez misin?"

Gözlerini devirdi. "Tabii, eğer üzerine işememi istiyorsan." Ağzımı açtığım anda, tek elini uyarırcasına kaldırdı. "Ve sakın bu tür şeyleri yaptığını söylemeye cüret etme çünkü seks hayatımıza çiş sokmam."

Yan tarafıma yatıp deli gibi güldüm. "Rahatla," dedim kahkahaların arasında. "Altın duşlar ilgi alanıma girmiyor."

Grace kıs kıs güldü. "Tanrıya şükür."

O banyoyu kullanmak için koridora çıkınca, ben de yataktan isteksizce çıktım ve altıma bir eşofman geçirdim. Kahvaltı için restorana gitmeyi önermeyi düşünüyordum. Dün geceki yorucu seks maceramızın ardından, koca bir tabak yağlı domuz pastırması ve sosis yiyebilirdim. Ayrıca antrenmana halsiz ve yağ oranım yüksek bir halde gidersem, koç beni gebertirdi. Kahrolası sezon içi beslenme düzeni.

Grace'in banyodan çıkmasını beklerken volta attım çünkü şimdi de yarış atı gibi işemesi gereken kişi bendim. Çalan telefonum dikkatimi patlamak üzere olan mesanemden uzaklaştırdı ama ekranda ağabeyimin numarası belirince, güzel sabah ruh halim gidiverdi.

Açar açmaz Jeff, "Hey," dedi. "Bugün uğrayabilir misin?"

Bir iniltiyi bastırdım. "Bir buçukta antrenmanım var dostum."

"Şimdi gel o zaman. Ondan önce işimiz biter zaten."

Tedbirle, "Ne işimiz?" diye sordum.

"Hiç bilmiyorum. Babamın bize söyleyeceği önemli bir şey var ama bana bundan daha fazla detay vermiyor. Şu anda dükkânda yerime Marty bakıyor, yani kıçını buraya getir. Uzun sürmez."

Telefonu kapattığımda öncekinden daha tedirgindim. Bize söyleyecek önemli bir şeyi mi vardı? Nasıl olabilirdi ki? Biz aile toplantısı yapmazdık... asla. Ciddi ya da değil, babam asla konuşmak için bizi karşısına oturtmazdı.

Grace geri geldiğinde hâlâ çatık kaşlarla duruyordum ve anında yüzünde endişe belirdi. "Her şey yolunda mı?"

Başımı yavaşça iki yana salladım. "Babam bugün Jeff ve benimle oturup konuşmak istiyor."

"Bugün mü? Ama antrenmanın var."

"Uzun sürmeyeceğini söyledi. Sadece bize bir şey söylemesi gerekiyor."

"Ne söyleyecek?"

"Bilmiyorum."

Bir an için sessizleşti. "Seninle birlikte gelmemi ister misin?"

Teklifinden ne kadar etkilensem de, başımı tekrar iki yana salladım. "Orada başka birini isteyeceğini sanmıyorum."

"Herhalde yani," dedi gülümseyerek. "Arabada bekleyebilirim, diye düşündüm. Böylece eğer kötü bir şeyse, eve dönüş yolunda seninle konuşacak birisi olur."

Tereddüt ettim. Grace'i babamla karşılaşma riskine sokmak istediğimden emin değildim.

Ama yalnız olmak da istemiyordum.

"Tamam," diye cevap verdim, nefesimi bıraktım. "Ama sadece arabada kalacaksın. Oraya gittiğimizde babamın ne durumda olacağını bilmiyorum."

On beş dakika sonra evden çıkarken, ikimiz de çok ciddiydik ve hava yüz ifadelerimizle uyumluydu. Gökyüzü kapalıydı, havadaki metalik koku gelecek sağanağın habercisiydi.

Munsen'a yaklaştıkça tedirginliğim büyüyordu. Uzun araç yolunun sonuna gelip tek katlı evin önüne park ettiğimde, sinirlerim karnımın ortasında katı, hareketsiz bir top gibi düğümlendi.

Grace'e, "Hemen döneceğim," deyip yanağını öpmek için eğildim.

Başını iki yana salladı. "Kalman gerektiği kadar kal." Bez çantasının fermuarını açıp psikoloji test kitabı çıkardı ve gösterdi. "Ben burada iyiyim, söz veriyorum. O yüzden beni düşünerek acele etme, tamam mı?"

Titrekçe nefes verdim. "Tamam."

Bir dakika sonra kapıyı çalmadan içeri girdim, bayat biranın tanıdık kokusu burun deliklerime dolunca irkildim. Yemin ederim, bu evin duvarlarından alkol sızıyordu sanki, ekşi kokusunu yavaşça havaya karıştırıyordu.

"John?" Ağabeyimin sesi koridordan süzüldü. "Mutfaktayız."

Ayakkabılarımı çıkarmadım, çocukluktan gelen bir alışkanlıktı. Bu evin içindeyken yerde ve halıda oluşan göletlere birçok çok kez basıp çoraplarımı ıslatmıştım. Göletler her zaman içkilerden oluşmuyordu.

Mutfağa girdiğim anda bir şeyler olduğunu anladım. Babam ve Jeff yıpranmış meşe ağacından masada karşılıklı oturuyorlardı. Jeff kahvesini yudumluyordu. Babamın

önünde uzun bir Bud şişesi vardı, iki elini de şişenin altına kenetlemişti.

Babam, "Johnny, otursana," dedi.

Bira umut verici bir işaret değildi ama en azından kısmen ayık görünüyor ve konuşuyordu. Ayıktan kastım, kendi kusmuğunun içinde sızmamış olmasıydı.

Tek kelime etmeden en yakındaki sandalyeye çöktüm. Babamın yüzünü inceledim. Bekledim. Jeff'in yüzünü inceledim. Bekledim.

"Dün Chad Jensen beni görmeye geldi."

Başım babama doğru dönüverdi. "Ne? Sen ciddi misin?" Koç babamla ne halt konuşacaktı ki?

Babam başını salladı. "Önce aradı, konuşmak için uğrayıp uğrayamayacağını sordu. Ben de tabii neden olmasın dedim ve dün akşam üzeri uğradı."

Hâlâ yaşadığım şokla savaşıyordum. Koç Jensen, Munsen'a kadar gelip babamla mı tanışmıştı?

Jeff aceleyle, "Bunu bilmiyordum," dedi, ifademi yanlış değerlendirdiği açıktı. "O uğradığında Kylie'deydim ve bana daha bu sabah söyledi."

Jeff'in söylediklerini dikkate almadım. Şüpheyle, "Ne istedi?" diye sordum.

Dişlerini kenetlediğinde babamın yanakları çöktü. "Çözüm olasılıklarını konuşmak."

"Ne için çözüm?"

"Gelecek yıl için." Bakışları benimkilere kenetlendi. "Saygısızlık yapmaya ya da sınırını aşmaya çalışmadığını söyledi, araba kazasının benim için ve ailem için zor olduğunu ve mezuniyetinden sonra neden dükkânda çalışman gerektiğini anladığını söyledi." Babamın elleri bira şişesinin etrafında kasıldı. "Ama gelecek yıl hem hokey oynayıp hem de ailene yardım etmeye devam etmenin bir yolunun olmasını umuyordu."

Ellerim yumruğa dönüştü ve öfkemi kontrol etmek için onları masaya bastırdım. Koçun niyetinin iyi olduğunu biliyordum ama *bu ne boktu böyle?*

"Ayrıca, eğer kazadan kalan sakatlıklarım beni çalışmaktan alıkoyacak kadar kötüyse neden iş göremez maaşı almadığımı sordu."

Sikik Jensen. *Kesinlikle* sınırını aşmıştı.

"Koçun benim bir ayyaş olduğumu bilmiyor, değil mi?" diye homurdandı ve artık bana bakmıyordu. Ellerine bakıyordu.

"Hayır, bilmiyor," diye homurdanarak karşılık verdim. "Ona sadece kaza geçirdiğinden bahsettim. Bunu yapmamın tek sebebi de, seçmelere girmem konusunda yakamdan düşmesi için bir şey söylemem gerekmesiydi."

Babam gözlerini yine bana doğru kaldırdı. "Girmediğini bana söylemeliydin."

"Ne fark yaratacaktı ki?"

"Büyük bir fark," diye bağırdı. "Geçen sabah temiz çamaşırla ve bir çocuk gibi yatağa yatırılmış olarak, hem de beni oraya yatıranın yirmi bir yaşındaki oğlum olduğunu bilerek uyanmak yeterince kötüydü." Başını Jeff'e doğru çevirdi. "Ve işimi diğer oğlum yapıyor çünkü kendim yapamayacak kadar boktan durumdayım. Ama sen şimdi karşıma geçmiş, benimle ilgilenebilmek için lanet olası *Bruins*'te oynama fırsatını teptiğini mi söylüyorsun?"

Zorlanarak nefes alıp veriyordu, elleri öyle şiddetle titriyordu ki şişe devrilmek üzereydi. Dudaklarına doğru kaldırıp aceleyle bir yudum aldıktan sonra masaya çarptı.

Jeff'le birbirimize tedirgin bir bakış attık. İçki içtiğini görmek yüzlerimize aynı ifadeyi oturttu, bu da babamızın kederle inlemesine sebep oldu.

"Lanet olsun, bana öyle bakmayın. Bunu içmek zorundayım çünkü son seferinde birdenbire bırakmaya çalıştığımda kendimi hastanede nöbet geçirirken bulmuştum."

Şok içinde bir nefes aldım.

Jeff de öyle.

Babamın bakışları benden ağabeyime döndü, sonra umutsuzlukla çınlayan bir sesle bize hitap etti. "Rehabilitasyona gireceğim."

Duyurusu sessizlikle karşılandı.

"Ben ciddiyim. Geçen sefer gittiğim eyalet tesisinden biriyle konuştum ve bekleme listesine alınmayı istedim ama ben aramadan beş dakika önce bir yer açıldığını söylediler." Alayla güldü. "Eğer bu kutsal müdahale değilse nedir bilmiyorum."

Ağabeyimle sessiz kaldık. Bu konuşmayı ilk duyuşumuz değildi. Daha önce defalarca duymuştuk. Ve artık umutlanmamayı öğrenmiştik.

Babam şüphemizi sezerek ses tonunu sertleştirdi. "Bu kez kalıcı olacak. Bundan emin olacağım."

Bir saniye geçti, sonra Jeff boğazını temizledi. "Program ne kadar sürüyor?"

"Altı ay."

Kaşlarım havaya kalktı. "O kadar uzun mu?"

"Benim geçmişimde biri için en iyisi olacağını düşünüyorlar."

Jeff, "Yatılı hasta olarak mı?" diye sordu.

"Evet." Babamın yüz hatlarında acı belirdi. "İki hafta toksinlerden arınmak için. Tanrım, o kısmı dört gözle beklediğim söylenemez." Sonra transtan çıkmış gibi başını iki yana salladı. "Ama yapacağım. Yapacağım ve kalıcı olacak. Neden biliyor musunuz? Çünkü ben sizin *babanızım*."

Hissettiği utanç dalga dalga yayılıyordu. "Benim çocuklarım bana bakmamalı. Ben *size* bakmalıyım." Bana sert bir bakışla baktı. "Benim yüzümden hayallerinden vazgeçmemelisin." Jeff'e döndü. "Sen de öyle."

"Her şey tamam," dedi Jeff, sesi yorgun geliyordu. "Ama tamirhane ne olacak? Program başarılı olsa bile bacakların

yüzünden hâlâ çalışamıyor olacaksın. Yönetim kısmıyla falan baş edebilirsin tabii. Ama kas gücünü yapamazsın."

"İş göremezlik maaşı için başvuracağım." Babam duraksadı. "Ve tamirhaneyi satacağım."

Ağabeyim buna o kadar da memnun görünmedi. Bense, az önce bize söylemiş olduğu şeyler yüzünden hâlâ sersemlemiş haldeydim.

Jeff mutsuzca, "Kylie'yle sadece birkaç yıllığına seyahat edeceğiz," dedi. "Geri döndüğümüzde burada çalışmak istiyordum."

"O zaman sen geri dönmeye hazır olana kadar işletecek birine kiralarız. Ama o kişi kardeşin olmayacak Jeffrey. Ve eğer istemiyorsan sen de olmayacaksın." Sandalyesini geriye itti ve dikkatlice ayağa kalktı, sonra duvara dayadığı bastona uzandı. "İkinizin de bunu daha önce duyduğunu biliyorum. Bu konuda ciddi olduğumu kanıtlamak için birkaç sözden daha fazlasının gerekeceğini biliyorum."

O konuda haklıydı.

"Merkez beni bir saat içinde alacak," dedi kabaca. "Toplanmam lazım."

Jeff'le yine birbirimize baktık.

Siktir oradan be. Gerçekten rehabilitasyona gidiyordu.

"Vedalaşma kucaklaşması beklemiyorum ama arada sırada beni arayıp neler yaptığınızı haber verirseniz güzel olur." Jeff'e bir bakış attı. "Toplanmayı bitirince dükkânla ilgili konuşacağız. Ben yokken kapatmalı mıyız ya da biraz daha uzun süre kalmak istiyor musun bilmiyorum. Eğer kapatacaksan bu hafta elimizdeki işleri bitirebilirsen sevinirim."

Ağabeyim biraz afallamış görünse de onaylamayı başardı.

"Ve sen..." Babamın kan çanağı gözleri bana döndü. "Providence antrenmanına gitsen iyi edersin. Jensen bu-

nun daha çok bir deneme olduğunu söyledi, yani sakın batırma."

O kadar uzun süredir sessizdim ki, sesimi bulmam birkaç saniyemi aldı. "Batırmayacağım," dedim boğuk sesle.

"Güzel. İki hafta sonra seni aradığımda her şeyi anlatmanı bekliyorum. Ondan öncesinde benden haber duymazsınız herhalde. Detoks sırasında olmaz." Onun da sesi boğuktu. "Şimdi git buradan John. Ağabeyin bugün yapman gereken şeyler olduğunu söyledi. Jeffrey, birazdan konuşacağız."

Bir an sonraysa gitti ve ağır ayak seslerinin koridorda ilerlediğini, yatak odasına yöneldiğini duyduk. Birdenbire, Jeff'in göründüğü kadar afallamış hissettim ve bir kez daha, birkaç dakika boyunca ağzımız açık bir halde birbirimize baktık.

Jeff, "Sence ciddi mi?" diye sordu.

"Öyle göründüğü kesin." Eski şüpheler sinsice sokulup sesime dikkatli bir ton kattı. "Sence bu kez ayık kalmayı başaracak mı?"

"Siktir. Öyle umuyorum."

Evet, ben de öyle. Ama geçmişte babam yüzünden ağzım çok yanmıştı. Verdiği sözlere ve sözde kararlara kanmıştım. İçimdeki kuşkucu yan bu konuşmayı bir ya da iki ya da beş yıla kadar tekrar yapacağımızı düşünüyordu ve belki de gerçekten yapacaktık. Belki ayık kalacak, altı ay sonra eve dönecek ve tekrar içmeye başlayacaktı. Belki yapmayacaktı.

İki türlü de, özgürdüm.

Fark ettiğim şey bana dev bir dalga gibi çarpıverdi, neredeyse sandalyemden düşürüyordu. Mayısta burada yaşamak zorunda değildim. Burada çalışmak zorunda değildim. Babam iş göremez raporu alacaktı, tamirhane ya satılacak ya da Jeff almaya hazır olana kadar başkası tarafından işletilecekti ve ben özgür olacaktım.

Ayağa fırlayarak ağabeyimi korkuttum. "Gitmeliyim. Kız arkadaşım arabada beni bekliyor."

Gözlerini kırpıştırdı. "Kız arkadaşın mı var?"

"Evet. Sizi başka zaman tanıştırırım. Gerçekten gitmem lazım."

"John." Sesi ben kapıya ulaşamadan beni durdurdu.

"Efendim?"

"Takıma girince bana imzalı bir forma vereceksin, değil mi?"

Bütün yüzüm gülümsemeyle ikiye ayrıldı. "Deli misin, tabii vereceğim."

Arkamdan gelen kahkahasıyla mutfaktan çıktım ve evden dışarı fırladım. Verandadan Grace'in kamyonetteki halini görebiliyordum, ayaklarını ön panele dayamış, burnunu da kitaba gömmüştü. Göz ucuyla kapının açıldığını yakalamış olmalıydı çünkü başını kaldırıp verandaya doğru çevirdi ve ben de deli gibi sırıtıyor olmalıydım çünkü seksi dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Basamaklardan çabucak inip kamyonetime koştum. Dışarısı hâlâ kasvetliydi. Ağaçlar uğursuzca sallanıyordu. Bulutlar yoğun, karanlık bir küme halinde tepemizde dalgalanıyordu. Hava griden çok siyahtı.

Ve yine de geleceğim hiç bundan daha parlak görünmemişti.

Son Söz

Grace

İki Yıl Sonra

Vay be, TD Garden'ın özel locası *birinci sınıftı*. Konforlu deri koltuğumda öne doğru eğilip bakışlarımı devasa arenada gezdirirken, kendimi krallığına hükmeden bir kraliçe gibi hissediyordum. Binlerce çığlık atan hokey hayranı koltukları dolduruyordu, yüzlerden oluşan sonsuz bir deniz vardı. Siyah ve sarı renk bulanıklığı, arada sırada beyaz ve turkuazlar içindeki Shark hayranlarıyla sekteye uğruyordu.

Hannah kulağıma, "Bu çok etkileyici," diye fısıldadı. Birkaç adım ötemizde birasını yudumlayan üç eş çaylak statümüzle yine alay etmesin diye sesini alçak tutmaya çalıştığını biliyordum. Ya da en azından, benim çaylak statümle. Bu Logan'ın Boston'daki ilk sezonuydu; üniversiteden sonra bir yıl AHL'de* oynamıştı. Ama en sonunda Bruins onun hazır olduğuna karar vermiş ve imzayı atmıştı.

Garrett geçen yıl inanılmaz bir çaylak sezonu geçirdiği için, Hannah'nın şimdiye kadar kendine bir yer yaptığını düşünmüştüm ama özel locaya götürüldüğümüzde, geçen yıl burada yalnız oturamayacak kadar gözünün korktuğunu, o yüzden kulüp koltuklarında oturduğunu itiraf etmişti.

* Amerikan Hokey Ligi'nin kısaltılmışı. –*çn*

Geldiğimizden beri hayretler içinde bakmayı kesmemiştik. Locada dolanan diğer insanlar ne zaman başlarını diğer yana çevirse, biz bir şeyle ilgili *vaay* ve *ahh* deyip duruyorduk. Odanın karşısındaki özel bar. Granit tezgâhtaki açık büfe. Koltuklar. Manzara. Hiçbir detay *vaay* ve *ahh* demeden geçilmiyordu.

Birkaç maç tecrübesinden sonra kendimizi tutmayı öğreneceğimizi umuyordum ama bir gün bu tarz bir lükse alışabileceğimi hiç sanmıyordum.

"Aslında bir parçam güvenliğin gelip bizi dışarı atmasını bekliyor," diye fısıltıyla karşılık verdim. "Kendimi hiç bu kadar uygunsuz hissetmemiştim."

Yumuşakça güldü. "Ben de öyle. Ama alışacağımızdan eminim." Yeşil gözleri altımızdaki buz pistine odaklandı. Oyuncular hâlâ ısınıyordu ve bakışlarının Garrett'ı bulduğu anı biliyordum çünkü bütün yüzü ışık saçtı.

Logan'a baktığımda aynı şeyin bana da olduğundan epey emindim.

"Sence oyun süreleri uzun olacak mı?"

Şöyle bir düşündüm. "Logan... büyük ihtimalle hayır. Garrett... kesinlikle. Geçen sezon Lukov'la ikisi doğanın durdurulamaz gücü gibiydi." Shane Lukov'u düşünmek yüzüme bir gülümseme kondurdu. Bu yaz onunla yüz yüze tanıştığımda, verdiği "onay" için on dakika boyunca benimle acımasızca alay etmiş ve yeni takım arkadaşıyla ilişkim için kendine pay biçip durmuştu.

"Tamam, sana bir şey sormak istiyorum ve sakın yalan söyleme." Hannah yine yaklaştı. "Artık hokeyi *gerçekten* seviyor musun yoksa sadece Logan'ı mı yemliyorsun?"

Kahkaha atmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Şey, *nefret* etmiyorum. Ve artık keskinlikle sıkıcı bulmuyorum ama," diyerek sesimi alçalttım, "hâlâ futbol izlemeyi tercih ediyorum."

Alayla güldü.

Yanımdaki koltuğa oturan siyah saçlı kadın o kadar eğlenmedi. Logan'ın annesi, "Utanmalısın Grace Ivers," diyerek bana fırça attı. "Seni kendi tarafımıza çektik sanıyordum."

"Üzgünüm Jean, henüz değil."

İç geçirdi. "Tamam, 'henüz' demenden cesaret aldım. Gittiğin yoldaki hataları göreceğine dair hâlâ umut var demek oluyor."

Hannah'yla kahkaha attık.

Tanrım, Logan'ın annesine hayrandım. Tatlıydı, eğlenceliydi ve oğullarına karşı inanılmaz destekleyiciydi. Öte yandan kocası David, hayatımda tanıştığım en sıkıcı insandı ama Jean'e karşı o kadar iyiydi ki, elimde olmadan ondan hoşlanıyordum.

Ayrıca, dürüst olmam gerekirse Logan'ın babasını da sevmeye başlıyordum. Neredeyse iki yıldır ayıktı ve öyle kalmaya kararlıydı. Gerçi bazen benim tanıdığım etkileyici adamı, Logan'ın eskiden yerden topladığı ayyaş adamla bağdaştırmak zordu.

Jean, Ward'la temasa geçmeyi hâlâ reddettiği için, Logan'ın ebeveynleri maça dönüşümlü olarak gelmeye karar vermişti. Aynı kural dairemizi ziyaret etmeleri için de geçerliydi. Bu arada Hastings'le Boston arasında bulunan bir daire tutmuştuk, ikimiz için de yarım saatlik mesafe oluyordu. Ben bu sene mezun olunca, şehirde bir yer bulmayı planlıyorduk. Garrett'la Hannah şimdiden burada yaşıyordu, Hannah'nın dekore etmesine yardım ettiğim muhteşem, kumtaşından bir binaydı.

Hannah, "Bu çok eğlenceli," diye dile getirdi. "Garrett bana, üniversitenin ilk yılından beri Logan'la Bruins formalarını giymeyi konuştuklarını söylemişti. Ve şimdi gerçekten oluyor." Gülümsedi. "Sanırım bazı hayaller sahiden gerçekleşiyor."

Bakışını takip ettim, sevdiğim adamı *sevdiği* formanın içinde, kükreyen kalabalığa doğru kayarken izlerken dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

"Evet," diye cevapladım yumuşakça. "Sanırım gerçekleşiyorlar."

Elle Kennedy'nin Diğer Kitapları

Eğer Logan'ın en yakın arkadaşı Garrett'ı *Hata*'da okumaktan keyif aldıysanız, Off-Campus serisinin ilk kitabı *Anlaşma*'yı alın ve Garrett'la Hannah'nın birbirlerine nasıl âşık oluklarını görün...

Bütün Dean hayranlarına haberim var, bu ukala oyuncu serinin üçüncü kitabında olacak!

Eğer özel tadımlıklarla ve sadece eğlenceyle ilgileniyorsanız, ben, Kristen Callihan, Sarina Bowen, Monica Murphy ve Cora Carmack tarafından yönetilen Facebook grubu **The Locker Room** (Soyunma Odası)'a gelin!

Yazarın Notu

Yazım sürecinin en sevdiğim yanlarından biri, bir sürü harika insanla temasa geçmek oluyor. Yazdığım her kitapla birlikte yeni insanlarla tanışıyor ve yeni arkadaşlar ediniyorum. Destekleri, yardımları ve cesaretlendirmeleri için ne kadar teşekkür etsem az:

Soyunma Odası'nın bayanları: Kristen, Sarina, Monica ve Cora. Sizinle sohbet etmek günümün en güzel yanı! Ayrıca beni güldüren, yeni kitaplarla tanıştıran ve aşırı seksi sporcuların fotoğraflarını paylaşan harika grup üyelerimizi de çok seviyorum!

Ön okuyucularım Viv, Jane, Sarina ve Kristen'e, Logan'ı şekillendirmeme yardım ettikleri için teşekkürler.

Viv'e ekstra teşekkürler çünkü o bir kızın sahip olabileceği en iyinin de iyisi bir dost.

Harika ve acayip sabırlı Zoe York'a, korkunç "işimsi" şeyler sırasında elimden tuttuğu için!

Nicole Snyder, dost, asistan ve tam bir can kurtaran: Sen kesinlikle en iyisisin!

Mükemmel Bayan Katy Evans, sonu gelmeyen desteğin, bulaşıcı coşkun ve yüzüme durmadan kocaman bir gülümseme kondurduğun için teşekkürler!

Editörüm Gwen Hayes ve düzeltmenim Sharon Muha: Sizi ne kadar çok sevdiğimi biliyorsunuz!

Sarah Hansen'a (Okay Creations) muhteşem kapak için teşekkürler.

Yayımcım Nina Bocci'ye, sensiz nasıl hayatta kalırdım bilmiyorum.

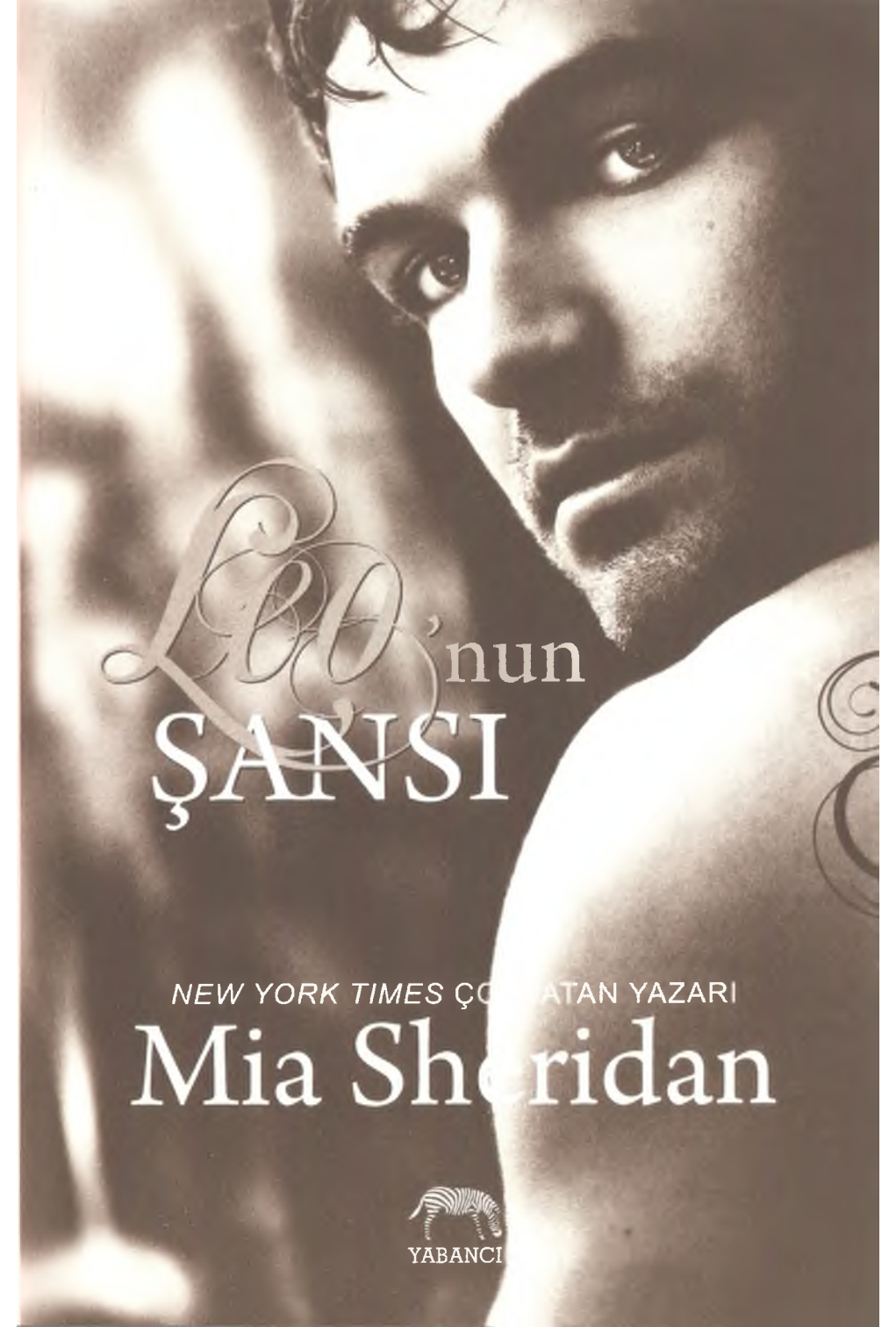
Kapak tanıtımlarında yardım eden, yorumlarını yayımlayan ve neredeyse dinleyen herkese seriden bahseden bütün bloggerlar ve eleştirmenler: Siz harikasınız.

Ve bütün okuyucularıma, bu seriye olan tutkunuz ve coşkunuz inanılmaz etkileyici. Sizi seviyorum millet!

Yazar Hakkında

USA Today çok satan yazarı Elle Kennedy, Toronto, Ontario'daki banliyöde büyüdü ve York Üniversitesi'nde İngiliz Edebiyatı okudu. Küçük yaşlardan itibaren, bir yazar olmak istediğini biliyordu ve gençken bu hayalini takip etmeye başladı. Güçlü kadın karakterleri, seksi, alfa erkek karakterleri, işleri biraz ilginçleştirecek kadar ateş ve tehlike katmayı seviyor!

Elle okuyucularından yorumlar okumayı da seviyor. Web sitesini ziyaret edin (www.ellekennedy.com) ya da yakında çıkacak kitaplarla ve özel bölümlerle ilgili haberler için bültenini takip edin. Onu ayrıca Facebook'tan bulabilir ya da Twitter'dan (@ElleKennedy) takip edebilirsiniz.

Leo'nun
ŞANSI
NEW YORK TIMES ÇO ATAN YAZARI
Mia Sheridan
YABANCI

Bu kitap her şeyden önce bana
farkında olduğumdan daha cesur olduğumu öğreten
Darcy Rose'a ithaf edilmiştir.

Aslan

Doğuştan arzulu bir sevgili
ve içgüdüsel olarak cesur bir savaşçı.

1. BÖLÜM

Hasta yatağımda yatıp tavana bakarken kendi acımla boğuşuyordum. İş buralara nasıl gelmişti? Hayat beni buraya, sırf bu odanın olduğu yere değil aynı zamanda kalbimin ve aklımın bu katlanılmaz haline nasıl getirmişti? Kendimden kaçmak, kafamın içine girip köşede kıvrılan bir gölge, sadece hiçlikten oluşan bir yumak olmak istiyordum. Beni sevmeye çalışan her insanı mahvettim ve bunu fark etmem fazlasıyla kahredici, yıkıcı, daraltıcı, baş etmesi güçtü.

Odamın kapısının hafifçe çalındığını duydum ve daha cevap veremeden yavaşça açıldı. Doktor Fox'un kafası kapı aralığından gözüktüğünde beyaz saçları dağınıktı. "Günaydın Jake," diye gülümseyerek konuştu.

Odaya girip kapının arkasından kapanmasına izin verdi.

Doktor Fox hastanenin psikiyatristiydi ve iki haftadır bana uğramaktaydı ama ona söyleyecek tek bir şeyim bile yoktu. Bana yutturmaya çalıştıklarıyla ilgilenmiyordum. Nokta.

Tek kelime etmeyince bana bir an bakıp yumuşak bir tonda konuştu. "Hâlâ geçirdiğin sarsıcı ay konusunda konuşmak istemiyor musun? Konuşmanın ne kadar yardımcı olacağını bilsen şaşırırdın."

Nefesimi verip sessiz kalmaya devam ettim. Bir deli doktorunun bana içimi döküp her şeyin iyi olacağını söylemesi ihtiyacım

olan son şeydi. Einstein'a benziyordu ki benim sorunlarımla uğraşmaya çalışması için bir dâhiye ihtiyaç olduğum düşünülürse bu iyi bir şeydi. Darmadağınık haldeydim ve bunun farkındaydım. Yine de bu da geçecektir. Teşekkürler, ben almayayım.

"Ee, ne olmuş?" dedim en sonunda. "Bana Can Dostum muamelesi mi yapacaksın? Suç ben de değil, değil mi?" Neşesiz bir şekilde kahkaha atıp bakışlarımı uzağa çevirdim. Ne şaka ama.*

Bir süreliğine sessiz kaldıktan sonra tekrar konuştu. "Eh, fikrim yok Jake. Kaza raporunu okudum ve bariz bir şekilde senin hatanmış gibi görünüyor. Eğer istekliysen seninle bu konuda konuşmak isterim. Babanın vefat edişi... Açıkça bu konuda konuşmaya istekli değilsin. Ama her iki şekilde de seni şımartmak için burada değilim. Eğer birinin sırtını sıvazlayıp kendi kararların için sorumlu olmadığını söylemesini istiyorsan aradığın kişi ben değilim. Eğer istediğini elde edemeyip çileden çıkarak Porsche'unu parçalamış zavallı bir zengin veletten daha kötü durumlarda olanlara yardım etmiş biriyle konuşmak istersen belki o zaman seni dinleyebilirim."

Gitmek için arkasını dönerken kelimeleri beni çok fena öfkelendirmişti. Kırıklar içindeki vücudumu güçlükle hareket ettirebiliyordum. İki kolumda alçıdaydı ve ayağım da havada asılı bir şekilde alçıdaydı. Yüzüm bandajlanmış ve şiş bir haldeydi. Ama kafasını bana döndürmesini sağlayacak kadar vücudumu yerinden kıpırdatıp sertçe tersledim. "Seni haddini bilmez şerefsiz. Bir kâğıda yazdığın birkaç şeye dayanarak beni tanıdığını mı düşünüyorsun? İnsanların not panosuna yazılan bir iki cümleyle özetlenebileceğini mi sanıyorsun? Ben 'zavallı zengin bir velet' değilim! İşeyeceğim birden fazla tuvaletim olarak doğmadım. Neredeyse kendim yetiştirdim diyebileceğim, henüz ufak bir ço-

---

* *Can Dostum*, 1997 yapımı Matt Damon ile Ben Afleck'in senaryosunu yazdığı, konusunda hapishaneye giren dahi bir gencin ancak psikiyatrik terapi görme şartıyla salı verilip hayatını düzene sokmasını konu alan bir filmdir. *–çn*

cuk olan kardeşimin öldüğünü daha yeni öğrendim. Durumum hakkında bir bok bildiğin yok."

Bir anlığına tekrar sessiz kaldı. "Şimdi biliyorum," dedi sessizce. "Bana anlattığın için teşekkürler. Kardeşinin ismi neydi?"

Bir an tereddüt edip kaşlarımı çattıktan sonra kafamı mavi California gökyüzüne bakmak için cama doğru çevirdim. Kahretsin, kurnaz şerefsiz beni kandırmıştı. Hah. İsteğim dışında dudaklarımın kıpırdadığını hissettim. Bir saygı tohumu kök salmaya başlamıştı.

Cevap vermek için beklerken soruyu sorduktan sonra birkaç dakika daha camdan dışarıya sessizce bakmaya devam ettim. Beni bekledi. "Seth."

"Eğer onun hakkında konuşmak istersen dinlemek isterim."

İç çektim. Seth hakkında konuşmayalı çok uzun zaman olmuştu. Ah, ne olacak ki? O tatlı çocuğun bu dünyada yaşamasının tek yolu benim aracılığımlaydı. Bu işte başarısız olmuştum. Ona çok şey borçluydum. Yine de tereddüt ettim ama sonunda kelimeleri bulabilmiştim. "Onu on yıldır görmemiştim. Evlatlık edindim. O benim öz kardeşimdi. Veya üvey kardeşim. Ama benim için her şekilde öz kardeşimdi. Hikâye biraz uzun."

"Uzun hikâyeler üzerine bir doktoram var." Gülümseyince kendi kendime kıkırdadım.

"Eminim öyledir."

"Yarın sabah bir saatliğine filan gelsem nasıl olur?"

Duraklayıp düşündüm. "Bilmiyorum, sanırım biraz meşgulüm. Saat sekizde kendime acıma partisinden sonra dokuzda hüzünlerde boğulmayı planlamıştım."

Kısık sesle güldü. "Onda o zaman. Yarın görüşürüz Jake."

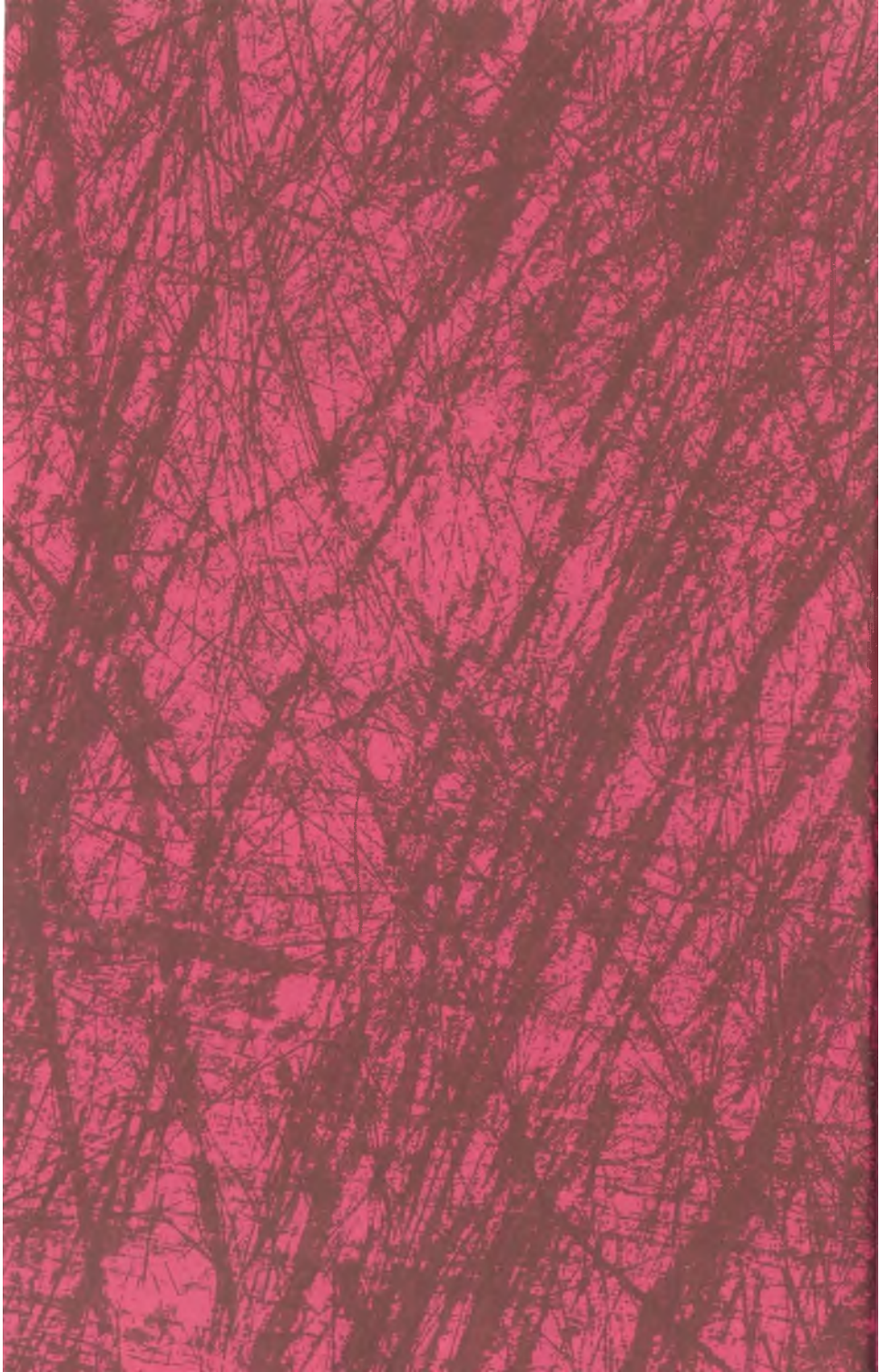
Kapıya doğru yürümeye başladı ve kapı koluna uzanırken seslendim. "Baksana Doktor?"

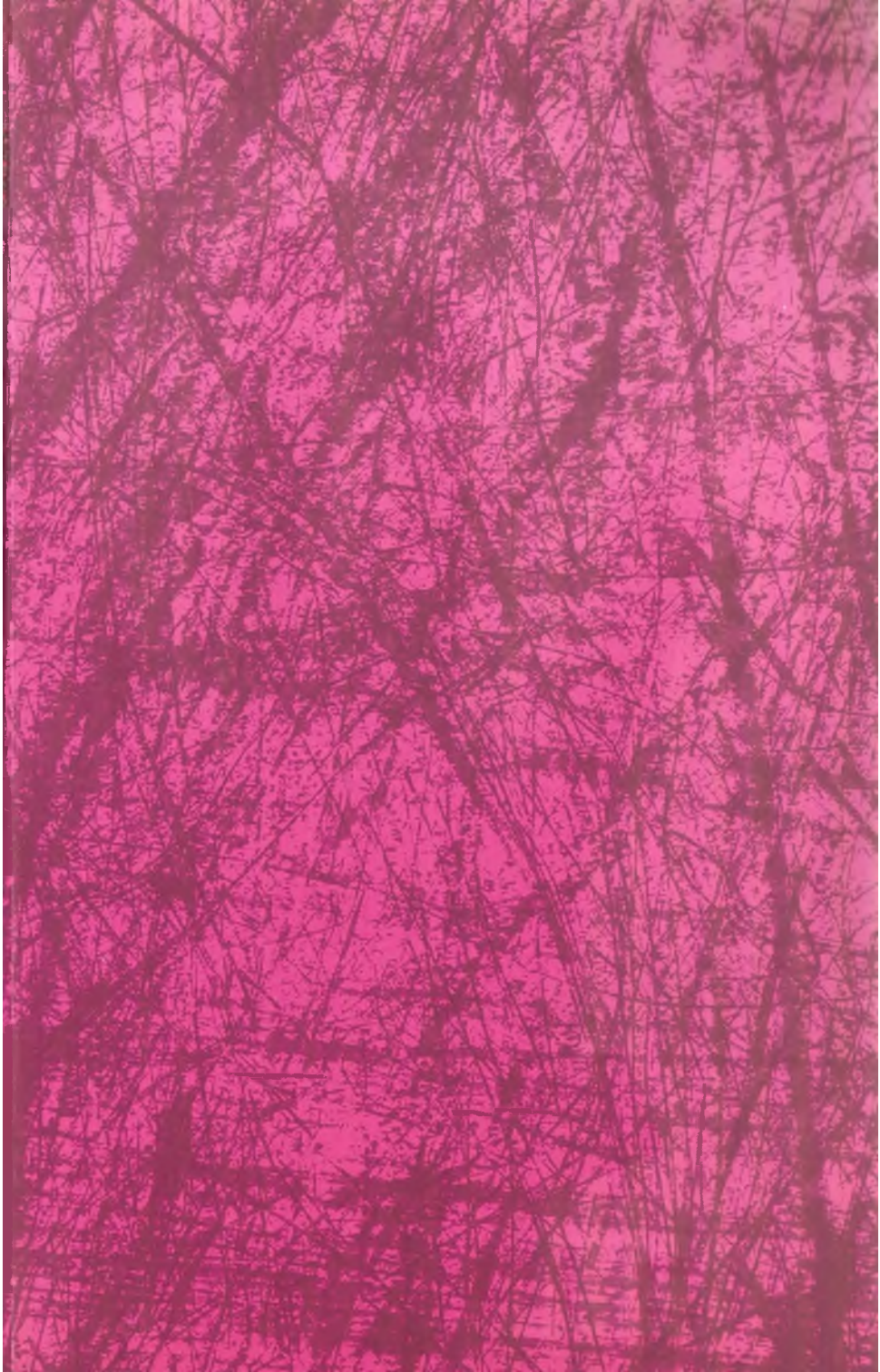
"Efendim?" dedi bana doğru dönüp.

"İsmim Leo. Gerçek ismim yani. Jake değil. Leo."

Bir anlığına duraksadıktan sonra benden açıklamamı istemedi. "Pekâlâ. Bunun üzerine yarın konuşsak ve sende bana nasıl hitap edilmekten hoşlandığını söylesen. Saat onda görüşürüz."

Bununla beraber kapıyı açıp gitti.

John Logan istediği her kızı tavlayabilirdi. Bu hokey yıldızı için hayat, partiler ve tek gecelik ilişkilerden ibaret gibiydi ama baştan çıkarıcı gülüşünün ve rahat tavırlarının ardında mezuniyet sonrası hayatı ile ilgili giderek artan bir umutsuzluk yatıyordu. Birinci sınıf öğrencisi Grace Ivers ile yaşadıkları seksi bir karşılaşma, Logan'ın tam da aradığı şeydi fakat düşüncesizce yapılan bir hata Grace'i ondan uzaklaştırdığında, Logan'ın tek bir amacı kalmıştı; ikinci bir şansı hak ettiğine Grace'i inandırmak.

Pek de gösterişli denemeyecek bir ilk senenin ardından Grace Briar Üniversitesi'ne daha olgun, daha akıllı ve kendisini küçük düşüren kibirli hokey oyuncusunu kesinlikle unutmuş olarak geri dönmüştü. O artık, ilk buluştuklarındaki naif kız değildi ve kimsenin acımasına ihtiyacı yoktu. Eğer Logan onun diğer hokey oyuncularına hayran kızlar gibi sırtüstü yatıp ona yalvaracağını sanıyorduysa, çok yanılıyordu. Logan, onu geri mi istiyordu? O zaman bunun için uğraşması gerekecekti. Ve bu defa ipler Grace'in elindeydi... ve Grace onu çıldırtmaya kararlıydı.

"Elle Kennedy'den ağzımızı sulandıracak daha fazla hokey oyuncusu mu? Evet, lütfen." –**Sabrina Bowen**, *USA Today* çoksatan yazarı

"*Hata*'yı öyle çok sevdim ki bitirir bitirmez yeniden başladım. Serinin devamını dört gözle bekliyorum." –**Sophie Jordan**, *New York Times* çoksatan yazarı

"Yürek ısıtan, komik, eğlenceli ve fazlasıyla romantik."
–**Katy Evans**, *New York Times* çoksatan yazarı

Çeviren: Tuba Özkat

YABANCI
9 786059 585019
23 TL
www.yabanciyayinlari.com
facebook.com/yabanciyayinlari
twitter.com/yabanciyayinlar
internet satış: ilknokta.com